

Giới thiệu Nữ Hoàng Giải Trí

Không gian xung quanh tối mịt, đập vào mắt Phụng Sơ chính là một màu hắc ám. Nàng tỉnh dậy, vì màn đêm nên mắt nhanh chóng thích ứng, chỉ thấy một ít ánh sáng từ phía sau hắt lại. Nàng ngạc nhiên, không phải nàng đã chết ư, không lẽ Lý Uẩn lại cứu nàng, rồi lại tiếp tục hành hạ nàng, giam cầm nàng?!!

Có điều không có thời gian cho nàng chú ý đến việc đó, bởi sau lưng áp sát một hơi thở xa lạ, thói quen luôn đề phòng khiến nàng nhanh nhẹn xoay người, muốn dùng một đòn khóa tử huyết đối phương. Nhưng không được, cơ thể nàng mềm nhũn, tay chân vô lực như không phải của mình.

Nhưng điều khủng khiếp còn ở phía sau, toàn thân nàng nóng ran nhễ nhại mồ hôi, nằm úp sấp trên một bề mặt mềm mại, có lẽ là giường, trong không gian im ắng vang lên tiếng thở dốc nặng nhọc và hơi thở nóng hổi áp sát, thứ ngang ngược của đàn ông đẩy vào trong nàng, thô lỗ đụng chạm.

- Lý Uẩn, khôn khiếp, ngươi rút, rút ngay...

Phụng Sơ gãy gục, muốn dùng toàn bộ sức lực và lý trí bò về phía trước, tránh xa tên cầm thú hung ác đang dùng mọi cách nhục nhã nàng.

Nhiệt độ toàn thân nàng tăng cao, những cú đưa đẩy khiến thân thể nàng trào dâng cảm giác khác lạ, tên khôn, hấn lại dùng được với nàng, muốn nàng phải quỳ mọp hèn mọn cầu xin hắn đối xử với nàng như một kỹ nữ.

- Lý Uẩn, ngươi chết không yên lành, liệt tổ liệt tông Lý gia ngươi ở địa ngục vô đức vô năng đáng bị đày đoạ, tuyệt tử tuyệt tôn...

- Không... không muốn... không...

Truyện Nữ Hoàng Giải Trí đang cập nhật hằng ngày mọi người ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thời đại xa lạ

Phụng Sơ choáng tỉnh, đập vào mắt nàng là không gian đêm tối mờ mịt, ánh sáng gì đó hắt vào từ sau lưng, ngược bóng khiến nàng không thể quan sát được xung quanh mình, không phải nàng đã chết rồi hay sao, Lý Uẩn lại cứu sống nàng, muốn tiếp tục giam cầm, hành hạ nàng ư.

Có điều không có thời gian cho nàng chú ý đến việc đó, bởi sau lưng áp sát một hơi thở xa lạ, thói quen luôn đề phòng khiến nàng nhanh nhẹn xoay người, muốn dùng một đòn khóa tử huyết đối phương. Nhưng không được, cơ thể nàng mềm nhũn, tay chân vô lực như không phải của mình.

Nhưng điều khủng khiếp còn ở phía sau, toàn thân nàng nóng ran nhễ nhại mồ hôi, nằm úp sấp trên một bề mặt mềm mại, có lẽ là giường, trong không gian im ắng vang lên tiếng thở dốc nặng nhọc và hơi thở nóng hổi áp sát, thứ ngang ngược của đàn ông đẩy vào trong nàng, thô lỗ đụng chạm.

- Lý Uẩn, khôn khiếp, ngươi rút, rút ngay...

Phụng Sơ gãy gục, muốn dùng toàn bộ sức lực và lý trí bò về phía trước, tránh xa tên cầm thú hung ác đang dùng mọi cách nhục nhã nàng.

Nhiệt độ toàn thân nàng tăng cao, những cú đưa đẩy khiến thân thể nàng trào dâng cảm giác khác lạ, tên khôn, hấn lại dùng được với nàng, muốn nàng phải quỳ mọp hèn mọn cầu xin hắn đối xử với nàng như một kỹ nữ.

- Lý Uẩn, ngươi chết không yên lành, liệt tổ liệt tông Lý gia ngươi ở địa ngục vô đức vô năng đáng bị đày đoạ, tuyệt tử tuyệt tôn...

- Không... không muốn... không...

Bị đối xử thô bạo nhưng cảm giác hưng phấn từ sâu thẳm trong thân thể trái ngược với lý trí khiến nàng như muốn phát điên. Trong bóng tối, tim nàng đập vang dội như đánh trống, trái tim như muốn nổ tung trong lồng ngực, người ở phía sau dường như không quan tâm, chỉ thờ ơ nặng nề và thúc những cú mạnh bạo khiến nàng khó chịu kinh khủng, cơ thể như muốn rên siết lên từng cơn, nhưng nàng cắn chặt răng không muốn bật ra những tiếng động dâm loạn ghê tởm, nàng không muốn chịu thua hắn.

Dù lý trí bài xích nhưng cơ thể vẫn nóng hừng hực và cảm giác tê rần chạy dọc sống lưng, nàng nghiến chặt răng kiềm hãm việc muốn hét lên, cơ thể co giật liên hồi, không muốn, nàng không muốn chịu đựng cảm xúc này, cơ thể xiết chặt từng cơn, toàn thân co rút lại, sau đó nàng vô lực ngất đi trong lý trí giằng co với cơ thể cuồng loạn trái ngược.

Phụng Sơ tỉnh lại, nhưng thân thể vẫn bị kim kẹp bởi người đàn ông phía sau với những đưa đẩy không ngớt, đầu óc nàng mơ màng không còn biết gì nữa, chỉ nhớ suốt đêm bị hành hạ như không có điểm cuối.

Trưa hôm sau, khi những tia nắng chói chang rọi qua ô cửa kính lên chiếc giường đôi cỡ lớn trong phòng, Phụng Sơ giật mình tỉnh dậy. Ánh sáng rực rỡ khiến nàng phải nheo mắt lại, chợt nhớ đến mọi thứ đêm qua, dù cơ thể đau nhức không chịu nổi nhưng đã thành thói quen, đây không phải lần đầu tiên nàng chịu đựng Lý Uẩn nhục nhã, Phụng Sơ đánh mất nhìn người đàn ông còn lại trên giường đang vùi sâu mặt trong gối ngủ, khẽ lăn ra xa rồi bật dậy.

Hết rồi, từ giờ nàng sẽ không phải chịu đựng Lý Uẩn nữa, hôm nay bọn họ sẽ thanh toán hết thảy ân oán, lần này của nàng chết rồi, hoàng nhi nàng yêu thương nhất đã chết rồi, vậy nàng còn gì để níu kéo sự sống này nữa, vậy thì cùng chết đi.

Sự điên cuồng trong mắt dâng lên, toàn thân u ám một lòng muốn báo thù khiến Phụng Sơ không chú ý tới khung cảnh trong phòng và con người trên giường kia khác lạ, chỉ một lòng muốn tìm thứ gì đó có thể kết liễu Lý Uẩn, ác ma tàn bạo đang nằm kia.

Nàng tìm được một vật sắc nhọn trên bàn gần đó, một thứ giống dao găm, chỉ cần một nhát đâm xuyên cổ họng thôi, nàng có thể kết liễu hắn, kết liễu chính mình, xuống cửu tuyền đuổi theo hoàng nhi của nàng.

Phụng Sơ toàn thân không một mảnh vải trong tay nắm chặt con dao gọt hoa quả bước đến bên giường, gơ dao lên đâm xuống một cách dứt khoát.

Đầu óc quay cuồng, bỗng nhiên một ít tin tức kỳ quái chạy qua trong óc nàng, sững sờ đến làm rơi cả con dao đã suýt chút nữa cắm ngập cổ họng nam nhân, nàng mới nhận ra, đó là những ký ức của nguyên chủ thân thể này.

Cho nên, nàng sự đã chết, nhưng tình hình trước mắt lại là thế nào đây? Phụng Sơ ngơ ngàng nhìn lại không gian xung quanh, người đàn ông đang nằm trên giường kia, không phải, mọi thứ đều xa lạ, đến cả bản thân nàng cũng xa lạ, đây không phải cơ thể của nàng, người đàn ông nằm kia cũng không phải Lý Uẩn, và đây cũng không phải thời đại của nàng.

Vậy nàng đang ở đâu, chuyện gì đang xảy ra. Phụng Sơ run rẩy khom người nhặt lấy con dao vừa đánh rơi, nắm chặt trong tay, như thể có nó nàng có thể phòng vệ trước bất cứ tình huống bất ngờ nào.

Một cơn đau đầu lại kéo tới, toàn bộ ký ức từ nhỏ đến lớn của thân thể này như một tuồng kịch diễn lại trong đầu nàng, lượng tin tức to lớn dồn dập tràn vào óc khiến toàn thân nàng co quắp, lại lần nữa đánh rơi hung khí, ngối bệt xuống sàn ôm đầu. Ký ức kéo dài như sợi tơ cuối cùng đi đến điểm cuối, cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đổi một thân thể mới

Nguyên chủ thân thể này tên là Hoa Sơ Vân, vừa tốt nghiệp đại học tại Châu Âu trở về nước. Buổi tối hôm nay cô và bạn bè tham gia vũ hội do một vị thiên kim giới thượng lưu tổ chức, vốn Hoa Sơ Vân không định đến, nhưng đã lâu không lộ mặt trong vòng này, cô lại được bạn bè dụ dỗ đến dự do thám xem tình hình vị hôn phu của mình gần đây như thế nào. Quả nhiên bất quá bay đầy trời vẫn là tình sử dài liên miên của anh ta trong những năm cô đi du học lại viết thêm vài trang mới. Kết thúc bữa tiệc, vài người đề nghị cùng nhau đi ra ngoài uống chút gì đó chúc mừng cô trở về.

Mặc dù cô không quá thích thú vì người khởi xướng cô cũng không quá quen thuộc, nhưng không lay chuyển được vài cô bạn thân nên đành đồng ý. Vì lẽ đó mới có sự tình phát sinh sau này.

Hoa Sơ Vân bị bệnh tim bẩm sinh, nhưng không phải rất nghiêm trọng, gia đình cô có điều kiện, từ nhỏ đã áp dụng chế độ dinh dưỡng và sinh hoạt khoa học, ngoại trừ một số hạn chế cô thực sự không khác gì người bình thường. Nhưng đêm nay, không biết từ lúc nào cô bị người chuốc thuốc, Hoa Sơ Vân từ nhỏ sống trong nhung lụa lớn lên nào biết được những thứ đồ bẩn thỉu này, không chút đề phòng bị ám hại lúc nào cũng không hay biết.

Khi cô cảm thấy trong người khó chịu, một mình ra nhà vệ sinh rửa mặt, tác dụng thuốc mới bắt đầu bùng lên, phát huy mạnh mẽ.

Hoa Sơ Vân đáng thương thân thể nóng bừng áp thân thể run rẩy tựa vào mặt tường mát lạnh giảm nhiệt, lại bị một đám thanh niên lưu manh bao vây, muốn lôi kéo cô làm chuyện đồi bại. Cũng may chỉ mới bị kéo tay lôi đi đã có hai người đàn ông lực lưỡng ra tay cứu giúp, cứ ngỡ thoát khỏi bầy sói không ngờ lại bị rơi vào miệng cọp.

Hai người đàn ông mang cô đi, nhưng chờ đợi cô lại là một căn phòng xa lạ sâu trong tận cùng hành lang, một người đàn ông mạnh mẽ thô lỗ giữ lấy cô, biến đêm đó trở thành ác mộng.

Sợ hãi, kích thích, cao trào, những cảm xúc trước giờ cô chưa bao giờ trải qua, trái tim cô trước nay vẫn yên ổn nhận quá nhiều kích động đến không chịu nổi gấp gấp tăng tốc nhịp đập. Cuối cùng vượt quá khả năng chịu đựng mà ngừng đập.

Phụng Sơ xem đại khái ký ức nguyên chủ liền rõ ràng mọi chuyện, đêm nay Hoa Sơ Vân chỉ uống một ly nước trái cây một người bạn lấy cho, điều này còn có gì chưa rõ, có người muốn gài bẫy cô, hoặc là nói muốn làm nhục cô. Nhưng Phụng Sơ cũng không cảm thấy thế nào, những điều cô gái này phải chịu đựng, chẳng là gì so với một góc những gì nàng từng chịu đựng.

Từng là hoàng thái nữ thông minh tuyệt đỉnh, thiên chi kiêu nữ của Phụng Dự quốc, sau khi đăng cơ là Phụng nữ đế đứng đầu ngũ đế của đại lục Càn

Nguyên, năng dùng mọi khả năng của mình khiến quốc gia ngày càng giàu có, quốc lực mạnh mẽ, dân chúng an cư lạc nghiệp, một thời thịnh thế.

Nhưng tất cả sụp đổ trong một hồi cung biến, người nàng yêu thương tin tưởng nhất phản bội lại nàng, phượng quân của nàng không ngờ lại là dư nghiệt tiền triều, nằm gai nếm mật bao lâu nay áp ủ một âm mưu lật đổ triều đại, khôi phục lại giang sơn của nhà họ Lý.

Nàng làm sao sẽ đề phòng phượng quân thanh mai trúc mã còn là sư huynh đồng môn, được tứ hôn từ nhỏ với mình. Thậm chí chính loại độc dược Lý Uẩn dùng đối phó nàng, còn là do chính nàng cùng với hần hợp sức nghiên cứu ra.

Cung biến thành công, nàng trở thành tù binh, vốn có thể tự sát tuấn quốc, nhưng tên khốn ấy dám lấy hoàng nhi của nàng ra đe dọa, đó là hoàng thái tử của nàng, nhưng cũng mang huyết mạch của hần cơ mà. Nàng không dám lấy tính mạng hoàng nhi ra đánh cược tình thân của hần, chỉ có thể khuất phục, từ đó bắt đầu kiếp sống như một nô lệ, nhục nhã, đê tiện. Nhưng nàng vẫn chịu đựng, bởi vì hoàng nhi của nàng, ngọn nến thấp sáng cho nàng giữa đêm đen tối mịt mù, chỉ cần hoàng nhi của nàng có thể sống, muốn nàng làm gì đều được. Ba năm sống trong địa ngục này nàng mới hiểu rõ một chuyện, Lý Uẩn dẫu dằng hứa hẹn bảo vệ nàng cả đời ngày xưa đã chết rồi, còn lại chỉ là một tên cầm thú hung ác, ác ma tàn bạo.

Nàng mang lên mặt nạ cho chính mình, diễn đủ mọi loại vai hề hần muốn, như kỹ nữ hạ tiện hầu hạ hần, múa hát mua vui cho hần, nhận đủ mọi đối xử ác độc tàn nhẫn, nhưng cuối cùng nàng còn lại gì?

Hoàng nhi vẫn mất, hoàng nhi đáng thương của nàng bị phi tử của hần hại chết, hần vẫn giấu diếm nàng, cho đến khi nàng vô tình biết được, lập kế hoạch giết hần.

Cuối cùng có thành công hay không, nàng cũng không rõ, chỉ nhớ ngay khi chui thủ nàng giấu trong người đâm ngập lồng ngực hần, thân thể nàng cũng bị một chưởng của hần đánh bay lên giữa không trung.

Gió lạnh từ điều hoà không khí thổi tới, khiến nàng rùng mình. Phượng Sơ hồi tưởng lại ký ức trong quá khứ, nàng hận mình không thể quên hết mọi thứ mãi mãi.

Nàng cần phải quên đi, bởi vì nàng không còn là nữ đế danh chấn thiên hạ, càng không còn là nữ nô tiện tịch khuất nhục dưới thân Lý Uẩn nữa, nàng là Hoa Sơ Vân, nàng đã tiếp nhận thân thể này, vậy sẽ sống một cuộc đời mới, Hoa Sơ Vân, Phượng Sơ ta nhận lấy món quà này của ngươi, chăm sóc thân nhân ngươi, thay ngươi hưởng thụ nhân sinh, tung hoành thiên hạ khiến thế nhân ngưỡng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tha cho anh một mạng

Một lần nữa quay về tư duy nhanh nhẹn, Phượng Sơ biết rõ mình phải rời khỏi đây ngay lập tức. Không cần biết những ai tham gia trong sự kiện hãm hại Hoa Sơ Vân đêm qua, nhưng cô đoán sự việc sẽ không chỉ dừng lại ở đó, bất gian tại trận, huỷ hoại danh dự, những điều này đều có thể xảy ra. Hiện giờ cô là Hoa Sơ Vân, danh dự của cô ấy cũng chính là danh dự của cô.

Phượng Sơ nhìn quanh phòng một lượt, váy áo của cô đêm qua đã bị nam nhân trên giường xé rách không còn hình dạng nào nữa, cô nhặt vội đồ lót, cùng với áo sơ mi tơ tằm của nam nhân kia chui vào phòng tắm qua loa lau rửa thân thể rồi mặc tạm vào. Xong xuôi, đi giày cao gót, khoác áo vest của người kia bên ngoài rồi quay lưng định rời đi.

Nhưng chợt nhớ ra điều gì, Phượng Sơ quay lại cúi người nhặt con dao dưới sàn lên, đến bên giường, cắt đi một lọn tóc của nam nhân, xé một mảnh vải bọc lại rồi cất vào túi áo. Cô nhìn sừng mặt tỉnh táo vui sâu giữa gối chăn chỉ lộ ra một góc nghiêng nhưng cũng đủ biết người này nhan sắc không tồi.

Nam nhân này là người lấy đi trinh tiết của Hoa Sơ Vân, cũng là nam nhân đầu tiên cô thị tẩm ở thế giới này, nể tình hôm qua có vẻ như hần cũng gặp phải tình huống giống như cô, tha cho hần một mạng.

Không nấn ná thêm nữa, Phượng Sơ xoay người để dao lại trên bàn, bước nhanh rời đi. Hai người đàn ông hôm qua đưa cô tới đây quả nhiên đều đứng canh gác trên hành lang, thấy cô mở cửa đi ra thì tiến tới gần định nói gì đó.

- Tránh xa tôi ra.

Phượng Sơ lập tức tỏ ra run rẩy, tinh thần kích động như thể nhìn thấy kẻ thù, nhưng không làm gì mà bước nhanh hơn như thể muốn chạy trốn khỏi nơi này. Một trong hai người bước lên cản người còn lại đang định đuổi theo, có vẻ như cũng cảm thấy xấu hổ vì việc thất đức đã làm tối qua, lắc lắc đầu để mặt cho cô chạy đi.

Vào đến phòng vip trong cùng mới biết quán bar nổi tiếng này có một cửa phụ với lối ra khác bí ẩn hơn, Phượng Sơ kinh nghiệm đầy mình ngay lập tức chọn chạy trốn theo lối này. Ngay khi cô ra khỏi cửa sau, vẫy được một chiếc taxi tèo lên rồi đi, thì ở cửa lớn lối vào bar tấp nập một đám người mang theo micro cùng máy ảnh máy quay xông vào.

Nhưng điều này Phượng Sơ không biết, cô đọc địa chỉ nhà nguyên chủ cho tài xế, sau đó liền không nói nữa, ngồi im phía sau nhắm mắt đảo qua ký ức

của Hoa Sơ Vân muốn tìm vài thông tin cần thiết.

Khi taxi đã đến nơi đỗ trước cổng một căn biệt thự nhà vườn lớn xây dựng theo lối kiến trúc châu Âu cổ điển, Phụng Sơ mới bừng tỉnh, mặt dày hỏi mượn điện thoại di động của tài xế, dựa vào trí nhớ của nguyên chủ bập bẹ bấm số, gọi cho Hoa phu nhân mẹ của nguyên chủ, nhờ bà đích thân ra trả tiền taxi, và tìm cách đuổi hết người giúp việc có thể xuất hiện trên đường cô vào nhà.

Hoa gia vốn đang vội vàng cho người bí mật đi tìm kiếm Hoa Sơ Vân, chỉ có mẹ cô ở nhà trông chừng điện thoại, nghe lời con gái liền hiểu có chuyện xảy ra, lập tức kiểm soát điều người giúp việc đi hết yêu cầu quản gia canh chừng nghiêm ngặt, sau đó mang ví tiền bước nhanh ra cổng.

Cổng lớn cách nhà chính gần trăm mét, Hoa phu nhân lại đã bao giờ đi bộ gấp gấp như vậy, lúc bà ra đến nơi tài xế đã sốt ruột không thôi tưởng mình gặp phải lừa đảo đến nơi rồi, còn bản thân bà thì thở hắt hắt trả tiền cho tài xế, vội vàng nhìn con gái một lượt xem có bị thương ở đâu hay không.

- Chúng ta vào nhà trước được không ạ.

Hoa phu nhân vội gạt đầu, nắm tay con gái cùng đi vào, nhưng bà không thể không lo lắng, tối hôm qua con gái biến mất ở quán bar, cả đêm không về, sáng này mặc một bộ quần áo xa lạ không vừa người xuất hiện trước cổng, còn yêu cầu bà đuổi hết người làm đi, bà sao có thể không lo lắng được.

Hai mẹ con bước nhanh vào nhà, lên lầu hai vào phòng của Hoa Sơ Vân, lúc này Hoa phu nhân mới thở ra một hơi, cẩn thận khép cửa lại, lo lắng hỏi Hoa Sơ Vân.

- Con làm sao vậy, đêm qua con đã đi đâu.

- Con tắm rửa qua đã, mẹ chờ con một chút.

Hoa phu nhân nhận ra con gái hơi lạnh lùng, bà càng lo lắng hơn, nhưng con gái biểu hiện bất thường khiến bà không dám gặng hỏi, đành gật gật đầu, đứng ngồi không yên đến bên giường chờ đợi Hoa Sơ Vân tắm xong. Hoa phu nhân cũng có những suy đoán trong lòng, nhưng bà thật sự không mong những suy đoán này sẽ đúng, con gái bà không nên phải chịu tổn thương khủng khiếp đó.

Không biết Hoa phu nhân ở bên ngoài sốt ruột đến mức nào, Phụng Sơ ở trong phòng tắm còn đang ngạc nhiên há lên há xuống cần gạt vòi hoa sen, nước phun ra lại dừng, phun ra lại dừng.

Phụng Sơ đã thấy những thứ này trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân, nhưng đến khi trực tiếp dùng đến cô vẫn thích thú không thôi. Còn rất nhiều, rất nhiều thứ kỳ lạ, cô đều muốn thử nghiệm, thế giới này thật thần kỳ, cô thích.

Vừa tắm vừa nghịch ngợm tất cả những thứ có trong phòng, Phụng Sơ không biết Hoa phu nhân càng chờ càng lo, tại sao lại tắm lâu như vậy, có khi nào...

Hoa phu nhân sắc mặt tái nhợt, trong đầu hiện lên hình ảnh con gái toàn thân vết thương chồng chất nằm im không cử động trong bồn tắm, cổ tay chảy tràn chất lỏng đỏ tươi khắp sàn. Bà chạy vội đến gõ cửa phòng, gọi tên cô, nhưng rất nhanh có tiếng đáp lại, Hoa phu nhân thở ra nhẹ nhõm, nhắc nhở con gái tắm nhanh một chút, quay trở lại giường ngồi tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Yêu thương của mẹ

Dựa vào ký ức của nguyên chủ để sử dụng những đồ vật kỳ lạ không hề có ở thời đại của mình, Phụng Sơ tắm rửa sạch sẽ mặc một bộ quần áo kín đáo che đi nhưng dấu vết hoan ái trước đó rồi bước ra khỏi phòng. Cô biết Hoa phu nhân nóng ruột muốn hỏi chuyện con gái, đi đến bên giường định ngồi xuống tiếp chuyện bà thì Hoa phu nhân lại vội đứng lên kéo cô đến ngồi xuống ghế trước thứ gọi là bàn trang điểm, khom lưng lấy ra một đồ vật, chọc một đầu dây vào tường, khí nóng liền phun ra trên đỉnh đầu cô. Thứ này là máy sấy, Hoa phu nhân muốn giúp cô sấy khô tóc.

Trước mặt cô là một tấm gương soi rất rõ nét, khác hẳn gương đồng thời đại của Phụng Sơ trước đây, nhìn vào gương cô có thể thấy rõ cảnh tượng phía sau lưng, từng đồ vật, cũng như khuôn mặt ám áp tràn đầy tình yêu thương của Hoa phu nhân.

Mẫu hậu của Phụng Sơ trong ký ức xa xôi thơ bé của cô cũng từng nhìn Phụng Sơ như vậy, nhưng khi cô dần lớn lên, giữa những tranh đấu gay gắt trong cung cấm, yêu thương dần mất đi, thay vào đó là kỷ vọng, nghiêm khắc, bắt buộc.

Thứ tình cảm đọng đầy trong mắt Hoa phu nhân, từ lâu cô đã không còn được cảm nhận nữa. Trái tim yếu ớt trong lồng ngực cô vốn từng ngưng đập bây giờ lại nảy lên mạnh mẽ, Phụng Sơ không rõ đây là tình cảm còn sót lại của nguyên chủ Hoa Sơ Vân, hay là do bản thân cô trải qua quá nhiều đau đớn khổ sở, yếu đuối muốn hưởng thụ tình yêu thương vô hạn của cha mẹ đối với con cái này, thứ từ lâu cô đã mất đi.

Tóc đã khô, Hoa phu nhân cất máy sấy, lại chủ động kéo con gái đến bên giường bắt nằm xuống, đắp cho cô tấm chăn mỏng phù kín đến tận cổ, lúc này bà mới ngồi xuống mép giường nắm lấy bàn tay của cô, nhỏ giọng hỏi han, như sợ dọa đến cô.

- Tiểu bảo bối, nói cho mẹ đã xảy ra chuyện gì được không.

Tiểu bảo bối? Trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân đó là lúc nhỏ cha mẹ yêu thương gọi cô như vậy. Hoa Sơ Vân, Phụng Sơ ta sống lại bằng thân thể cô, hưởng thụ tình thương của người nhà cô, mọi thứ của cô, tất sẽ thay cô có trách nhiệm đối xử tốt thân nhân hảo hữu, sống vui vẻ thoải mái, cũng sẽ không buông tha cho những kẻ đã hãm hại cô.

Phụng Sơ biết tính cách bản thân hoàn toàn không giống Hoa Sơ Vân, chỉ đành nương theo việc Hoa Sơ Vân xảy ra việc này sẽ gặp cú sốc, tâm tính thay đổi, dần dần để người nhà quen với chính Phụng Sơ cô.

Kiếp trước kiều ngạo hoành hành, dù sau này mất nước thành tù binh, chịu đủ mọi đau khổ nhục nhã Lý Uẩn gây ra nhưng Phụng Sơ cô không bao giờ quên huyết thống cao quý của mình, đời này, cô sẽ quên đi quãng thời gian tối tăm như địa ngục đó, một lần nữa kiều ngạo sống sót, muốn làm gì thì làm, khiến thế giới phải xoay chuyển quanh chính mình.

Phụng Sơ lần nữa lấy lại tinh thần, trước ánh mắt lo lắng của Hoa phu nhân dùng giọng điệu đều đều không gọn sóng kể lại mọi chuyện đêm qua, từ việc bị bỏ thuốc, cho đến việc phát sinh quan hệ với một người đàn ông xa lạ không rõ mặt mũi. Hoa phu nhân nghe con gái kể lại, không kìm được nước mắt, nhưng lại không muốn tiểu bảo bối của bà nhìn thấy đau đớn trong mắt mình, bèn ôm lấy con bé vào lòng, vuốt ve tấm lưng gầy của con gái.

- Không sao đâu, tiểu bảo bối, đều đã qua rồi. Đừng lo lắng, con gái yêu của mẹ.

Phụng Sơ cảm nhận hơi ấm trong vòng tay bà, áp má lên ngực bà, đôi tay hơi do dự, nhưng rồi vẫn vòng ra ôm lấy Hoa phu nhân. Từ giờ, đây sẽ là mẹ của cô, tình thương vô bờ này, cũng sẽ là của cô.

Hoa phu nhân ôm lấy con gái một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra phải thông báo cho chồng mình con gái đã về nhà, liền nhẹ giọng dụ dỗ Phụng Sơ như dỗ một đứa trẻ muốn cô đi ngủ, sau cái gật nhẹ của con gái mới yên tâm rời khỏi phòng, gọi cho Hoa tam gia, cha của Hoa Sơ Vân.

Khi cánh cửa phòng ngủ khép lại, Phụng Sơ mở mắt nhắm mắt nhìn vài giây, mới tiếp tục nhắm mắt lại, bề ngoài thì như đang ngủ nhưng thực tế cô đang chải vuốt lại những ký ức trong đầu một lần nữa, từ giờ cô là Hoa Sơ Vân, cô sẽ sống thật tốt, cho phần của cả hai người.

Thế giới này, khác hoàn toàn thế giới trước đây của cô, qua trí nhớ của Hoa Sơ Vân, Phụng Sơ biết được quá nhiều thứ mới lạ, quá nhiều thứ kỳ diệu, khiến cô mãi mê thăm dò những ký ức đó không biết mệt. Rồi cô sẽ thử hết, khám phá hết những thứ mới mẻ này.

Nhưng có một thứ, không bằng. Hoặc có thể nói không còn được như thời đại của cô. Càn Nguyên đại lục thế giới của Phụng Sơ trước kia, giống như một câu chuyện thần thoại, hoặc như những bộ tiểu thuyết huyền huyền tràn lan trên mạng trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân. Nơi đó bọn họ có thể tu hành, trở thành kẻ mạnh, khác với người nơi này.

Cảm giác trong thân thể vô lực, giống y như sau khi Phụng Sơ trở thành tù binh bị Lý Uẩn hủy toàn bộ kinh mạch đan điền, trở thành phế vật vô dụng tay trái gà không chặt. Nếu có linh lực, cô có thể điều dưỡng lại trái tim của Hoa Sơ Vân, vui vẻ khoẻ mạnh sống đến trăm tuổi là chuyện đơn giản. Thân thể gầy bệnh này, thời đại khoa học kỹ thuật không còn chút dấu vết của thần thoại, liệu cô có thể tu luyện lại một lần nữa được không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Em trai tiểu bảo bối

Phụng Sơ tỉnh lại khi trời đã tắt nắng. Vẫn còn ngái ngủ, nhưng một hơi thở xa lạ làm cô choáng tỉnh, mở mắt ra, bên mép giường có một cậu bé khuôn khinh đang tròn mắt nhìn cô.

- Chị, chị đã tỉnh. Chị cảm giác thế nào?

Cậu bé hưng phấn nắm lấy bàn tay cô lắc lắc, chờ đợi chị gái thân yêu sẽ như mọi khi mỉm cười xoa xoa đầu bé, gọi một tiếng tiểu bảo bối. Phụng Sơ vừa tỉnh ngủ đầu óc hơi mơ màng, chưa nhớ ra được đây là ai liền không nói gì nhìn lại cậu nhóc, thấy Phụng Sơ dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình, nó khăn trương bĩu môi, sau đó oa một tiếng, khóc lớn.

- Mẹ nói chị bị bệnh, chị bệnh đến nỗi không thương tiểu Ninh Vũ nữa hay sao. Chị không yêu tiểu Ninh Vũ, làm sao bây giờ.

Nhìn thằng bé khóc lóc, nước mắt ào ào như suối phun, Phụng Sơ nữ đế chưa bao giờ biết đồ dành trẻ con là gì, buột miệng gắt lên.

- Đừng khóc, thật ảm ỉ.

Cậu bé nghe thấy Phụng Sơ nói liền ngừng khóc, thút thít hỏi thăm cô.

- Chị, vậy chị có thương tiểu Ninh Vũ hay không?

- Thương.

- Dạ...

Nghe nói chị vẫn còn thương mình, tiểu Ninh Vũ vui vẻ cười híp cả mắt. Rất dễ tính không hề để bụng chị gái vừa hung dữ với mình, chỉ trưng ra khuôn mặt mỉm cười tươi rói. Thấy Phụng Sơ định nhòe dãi, lúc này mới nhớ tới ba mẹ dặn dò chị gái tính lại thì đi gọi ba mẹ ngay, liền ẵm cô lại rồi mỉm cười với Phụng Sơ.

- Chị ngoan ngoãn nằm đây nhé, tiểu Ninh Vũ đi gọi ba mẹ.

- Không cần.

Phụng Sơ cản lại, chậm rãi ngồi dậy, lúc này đã nhớ ra cậu nhóc này chính là tiểu bảo bối yêu thương của nhà họ Hoa, em trai siêu cấp đáng yêu của Hoa Sơ Vân – Hoa Ninh Vũ.

Đứa trẻ này trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân đúng là một bảo bối mang đến niềm vui cho gia đình, ngoan ngoãn đáng yêu, thông minh hoạt bát, giống hoàng nhi của cô đến mấy phần.

Tất nhiên không thể bằng, hoàng nhi của cô không chỉ thông minh giỏi giang, còn nghe lời hiểu chuyện, tư chất tu luyện thượng thừa, có nghị lực có trí tuệ, là thiên chi kiêu tử, là người thừa kế hoàn mỹ của Phụng Dụ quốc.

Nhớ đến đây, nỗi đau thấu tâm can lại trào dâng trong lòng cô, Húc nhi của cô, tiểu bảo bối của cô.

Hoa Ninh Vũ thấy chị mình sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, toàn thân run rẩy, cậu sợ hãi lay lay tay Phụng Sơ, lần nữa khóc thút thít.

- Chị, chị làm sao vậy, em, em đi gọi ba mẹ.

Hoa Ninh Vũ dù sao vẫn chỉ là đứa trẻ, sự việc không giải quyết được liền nghĩ ngay đến ba mẹ. Phụng Sơ vươn tay ôm lấy nó, không biết là đang nói với ai, thì thầm trong miệng.

- Không khóc, không khóc, tiểu bảo bối không khóc.

- Em không khóc. Chị. Chị đau ở đâu. Em gọi ba mẹ.

Một tiếng chị làm Phụng Sơ tỉnh táo lại. Cô nhớ ra, đây đã là thế giới khác, Húc nhi của cô đã không còn. Nhìn khuôn mặt lấm lem nước mắt của Hoa Ninh Vũ, rất giống Húc nhi lần cuối cùng nàng được gặp mặt, chỉ có điều khi đó bảo bối của cô vừa nhỏ vừa gầy, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thường xuyên bị cung phi của Lý Uẩn bày trò khi dễ, thế nhưng thân làm mẹ cô lại không thể cứu con ra khỏi bể khổ.

Chỉ trách khi đó thiếu quyết đoán, không dám tự tay chấm dứt sinh mệnh con rồi đi theo, đến cuối cùng Húc nhi của cô vẫn uất ức mà chết. Điều duy nhất cô có thể làm lại chỉ là tìm cách giết Lý Uẩn, đầu sỏ gây nên tất cả đau khổ của mẹ con cô. Phụng Sơ thở ra một hơi, đưa tay lau khô hai má bầu bĩnh, trấn an nhóc trong lòng.

- Chị không sao. Chị sẽ sống tốt.

Mẫu hoàng sẽ sống tốt, sống cho cả con nữa, tiểu Húc nhi của ta. Nếu con có linh thiêng, nhớ tìm theo mẫu hoàng đến nơi này, lần nữa đầu thai làm con ta, mẫu hoàng thề cả đời này sẽ dùng toàn lực bảo vệ con, yêu thương con, để con lớn lên vui vẻ sướng, vô ưu vô lo, để con được là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời.

- Chị...

Đứa trẻ rất miễn cưỡng, Hoa Ninh Vũ thấp thòm nhìn Phụng Sơ, nó cảm thấy chị gái mình có gì đó không giống với trước đây. Nó cảm thấy chị đang không vui, có phải vì chị ốm, rất đau rất đau, nên mới khó chịu như vậy không.

- Chị không đau, không đau.

Hoa Ninh Vũ đá giầy rơi ra rồi thoăn thoắt treo lên giường, tay mập mập ôm mặt cô, thom thom lên trán Phụng Sơ như dỗ dành. Nói không cảm động là giả, Phụng Sơ dù trái tim sắt đá nhưng cũng biết người nhà đều yêu thương cô, em trai luôn dính lấy Hoa Sơ Vân này bây giờ cũng sẽ là em trai cô, tiểu bảo bối của cô.

- Tiểu bảo bối. Đi thôi, chúng ta xuống ăn tối.

Phụng Sơ học theo thói quen của Hoa Sơ Vân, gọi tiểu bảo bối, xoa xoa đầu bé con, sau đó xuống giường, chờ bé con tự giác đi giày vào, dắt tay tiểu Ninh Vũ đi xuống lầu.

Hoa Ninh Vũ thấy Phụng Sơ làm ra động tác quen thuộc, liền yên tâm nắm tay Phụng Sơ cùng xuống lầu, thật may quá, chị vẫn còn yêu thương tiểu Ninh Vũ.

Chương 6: Suy nghĩ về tương lai

Xuống lầu, ba mẹ Hoa Sơ Vân đã chờ sẵn bên bàn ăn, Hoa tam gia cũng dặn dò vợ mình, biểu hiện bình thường đừng để giúp việc trong nhà phát hiện sơ hở, một khi lộ ra việc kia sẽ ảnh hưởng đến thanh danh con gái bọn họ. Bởi vậy mà Hoa phu nhân nhìn thấy con gái lại cay cay sống mũi, nhưng vẫn phải cố nén lộ ra tươi cười, coi như không có việc gì xảy hai chị em cùng ngồi xuống bàn ăn.

Hoa phu nhân chủ động chọn những món thanh đạm dễ tiêu hóa gấp vào bát con gái, dặn dò cô ăn nhiều một chút. Thấy mẹ chăm chú gấp đồ ăn cho chị gái, Tiểu Ninh Vũ cũng bắt chước gấp một miếng tôm nõn xào thả vào bát chị mình, bé chu chu miệng nhỏ, nũng nịu.

- Chị, tiểu Ninh Vũ cũng gấp cho chị, chị mau ăn đi.

Cũng may Hoa Sơ Vân mới ở nước ngoài về, sự nhiệt tình của mẹ và em trai cũng không làm người giúp việc thấy mà suy đoán lung tung, hơn nữa quản gia rất nghiêm, sau khi lên món xong không ai tò mò ngó nghiêng mà đều lui về trong nhà bếp.

Ăn cơm trưa xong, Phụng Sơ trở về phòng, Hoa Sơ Vân bình thường hoạt bát vui vẻ bỗng trở nên lạnh nhạt ít nói, Hoa phu nhân nhìn mà đau ở trong lòng, đang muốn cùng con trai theo vào phòng an ủi con gái một chút, lại bị cô một câu muốn nghỉ ngơi gạt ra ngoài cửa. Bà không muốn lộ ra vẻ quá lo lắng khiến con gái áp lực, cũng tin tưởng con gái bà sẽ không đơn giản làm ra hành động thiếu suy nghĩ tự hại bản thân, liền dặn dò cô vài câu rồi mang Hoa Ninh Vũ trở về phòng cậu bé.

Cơ thể Hoa Sơ Vân ngủ một buổi sáng đã thấy khỏe hơn nhiều, ngoài trừ thân thể hơi đau nhức do vận động quá độ đêm qua, Phụng Sơ không còn thấy có vấn đề gì nữa, trái tim rất mạnh khỏe, đập đều đều trong lồng ngực. Lúc này cô mới có thời gian trống trải, suy nghĩ về tương lai của mình. Cơ thể này cần rèn luyện, cảm giác thân thể vô lực yếu như gà con này Phụng Sơ thật sự không quen nổi.

Kiếp trước, kể cả trước khi trở thành nữ đế danh chấn một phương, cô cũng đã vang danh thiên hạ bởi tài hoa của chính mình, hưởng chi sau khi đăng cơ không chỉ hùng tài đại lược, chuyên tâm trị vì đất nước, mà còn bởi võ lực siêu quần hàng đầu Phụng Dục quốc. Kể cả khi mất nước bị bắt làm tù binh, thân phận hèn mọn như nô tỳ hầu hạ cho Lý Uẩn, vì phải tập luyện trong nhạc phường cung đình rất nghiêm khắc, nên dù bị phế đản điển không còn linh lực kinh người, nhưng võ công phẩm tục xuất thân nhập hóa vẫn giúp Phụng Sơ chớp được thời cơ ám sát Lý Uẩn, một nhát đâm xuyên lồng ngực hắn. Sống lại trong một cơ thể mới, cô không muốn làm một kẻ yếu, đến mức bị người bầy bố không sức phản kháng.

Kiếp này cô không còn phải gánh trên vai trách nhiệm của một vị đế vương với đất nước, với muôn dân, cô không tội gì dắm đầu vào vòng xoáy chính trị một lần nữa. Cô muốn trở thành một người có tiếng nói, giàu có, sống cuộc sống phóng khoáng làm theo ý mình. Hiện tại cô cũng coi như là giàu có, nhưng không phải sự giàu có của cô, mà là của gia tộc này, cô muốn có sự nghiệp của chính mình. Phụng Sơ không chấp nhận mình trở thành người không tiếng tăm không địa vị trong xã hội, vì vậy chắc chắn đây cũng là một mục tiêu cần theo đuổi trong tương lai.

Có quá nhiều thứ muốn hoàn thành, nhưng với Phụng Sơ không thành vấn đề, nguyên chủ Hoa Sơ Vân có nền tảng, có tuổi trẻ, Phụng Sơ cô sẽ sử dụng mọi nguồn lực để đạt được mục tiêu của mình. Định hướng tương lai xong xuôi, Phụng Sơ mới bắt đầu chú ý tới dáng vẻ của thân thể này, phụ nữ ai mà không thích đẹp, dù đã trải qua đủ mọi thăng trầm trong cuộc đời, Phụng Sơ nữ đế vẫn luôn có bản năng của phái đẹp.

Cô gái trẻ trong gương đường nét khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp thoát tục, khí chất thanh thuần lại tao nhã, ẩn hiện một chút học thức, một chút quyền rũ. Nhưng đôi mắt cô gái lúc này trầm tĩnh lại sâu thẳm, khiến người ta có cảm giác vừa bí ẩn vừa lạnh lùng.

Đúng lúc này một tiếng thông báo tin nhắn vang lên trên điện thoại, à thứ này là hôm qua Hoa phu nhân đưa cho cô, nghe nói là người bạn gái rất thân rất thân mang đến tới qua khi bữa tiệc kết thúc mà không liên lạc được với cô. Tin nhắn đúng là của cô ấy, hỏi thăm cô thế nào, hôm qua đã đi đâu?

“Mình không sao, hôm qua có việc gấp đi trước không kịp báo với bạn, xin lỗi nhé.”

Phụng Sơ ấn vân tay mở khóa màn hình, bắt đầu bập bẹ nhắn tin lại. Thông cảm cho, thứ đồ mới mẻ này mặc dù thông qua trí nhớ của Hoa Sơ Vân cô đã biết cách sử dụng, nhưng đó là trên lý thuyết, Phụng Sơ nghĩ cô hẳn là cần phải tập luyện dùng nó nhiều hơn, tránh cho đến lúc ngơ ngác lại lộ ra sơ hở.

Cô bạn thân này, Hoa Sơ Vân không biết có liên quan gì trong việc tới qua không, nhưng cô chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho những người tham dự vào việc này.

“Vậy sao? Làm mình không tìm thấy bạn, lo chết đi được. Hôm qua không nói chuyện được mấy, hôm khác mình cùng đi uống trà nha”.

“Được, gặp lại sau”.

Cô ấy không hỏi thêm về việc đêm qua, là do vốn không nằm trong những người liên quan đến, hay hiểu quá rõ đêm qua cô biến mất vì nguyên nhân gì rồi, nên không cần thiết hỏi thêm nữa? Dù không đa nghi như nhiều vị đế vương triều đại trước, nhưng Phụng Sơ nữ đế vẫn có chút bệnh nghề nghiệp, nhất là sau khi trải qua sự phản bội của Lý Uẩn, phụng quân mà cô tin tưởng nhất, đến nỗi mất cả con trai, mất cả đất nước.

Chương 7: Người nổi tiếng

Một tuần liền sau đó Phụng Sơ chỉ ru rú trong nhà, ngoại trừ lúc ăn cơm cùng gia đình không khi nào rời khỏi phòng. Bởi sau khi phát hiện ra thứ gọi là internet, sách điện tử, mạng xã hội, Phụng Sơ gần như đắm chìm trong đó, tham lam hấp thu những kiến thức mới mẻ của thời đại xa lạ này.

Lại nói về thời đại này, trong những quyển sách nói về truyền thuyết, huyền thoại thời cổ có nhiều thứ khá tương đồng với đại lục Càn Nguyên, cũng có thuật pháp, có người tu luyện, có truyền thuyết về thần. Nhưng ở thời điểm hiện tại nơi cô đang sinh sống, lại khác biệt hoàn toàn, dùng từ của thời đại này chính là hiện đại và khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn quá nhiều, nhưng con người của thời đại này, cũng yếu ớt hơn nhiều. Bọn họ không tu luyện, không coi trọng sức mạnh cá nhân, đại đa số đều yếu ớt như gà bệnh.

Dù thế, Phụng Sơ lại không muốn mình sẽ nằm trong đại đa số này, cô ở trên mạng, đăng ký một khóa học võ thuật cổ truyền, vừa muốn xem thử trình độ công phu ở thời này như thế nào, vừa muốn lấy đây làm bìa đỡ cho chính mình, sau này nếu có dùng đến võ công cũng sẽ không bị nghi ngờ quá lớn.

Phụng Sơ ngồi khoanh chân trên giường lớn, ngũ tâm hướng thiên, nghiêm túc thử cảm nhận linh khí của thể giới này, muốn một lần nữa tu luyện, dùng linh lực rèn luyện thể cốt. Một tiếng sau, Phụng Sơ mở mắt ra, dù vẻ mặt vẫn bình thản lạnh nhạt nhưng trong mắt không dấu nổi thất vọng. Trong cơ thể Hoa Sơ Vân có một dòng khí linh lực rất mỏng lưu động, Phụng Sơ cứ nghĩ rằng điều này chắc chắn là thể giới này sẽ có linh khí, dù ít dù nhiều cô cũng sẽ cảm nhận được.

Lẽ nào cần giống như trong mấy tiểu thuyết tu tiên trên internet, cô phải tìm nơi rừng sâu núi thẳm, hay mấy khu rừng nguyên sinh không dấu chân người mới có linh khí dồi dào hơn sao. Vậy Hoa Sơ Vân một tiểu thư khuê các còn chưa từng sinh hoạt ở nông thôn đi đâu thu được tia linh khí mỏng manh trong cơ thể kia? Chắc chắn vẫn còn cách khác, điều cô cần làm là tìm ra nguyên nhân.

Phụng Sơ cúi chân bước xuống giường, cô sẽ điều tra cơ thể người trong nhà trước, biết đâu sẽ tìm ra nguyên do cũng nên. Cha của Hoa Sơ Vân đã rời nhà đến công ty từ sớm, em trai cũng đã đi nhà trẻ, chỉ có Hoa phu nhân mẹ cô đang ở nhà. Linh lực của Phụng Sơ cô không còn, nhưng linh thức gắn liền với linh hồn thì không thể phá hủy, sau khi dung hợp ký ức của Hoa Sơ Vân chỉ càng mạnh mẽ cường đại hơn.

Linh thức Phụng Sơ đảo qua người Hoa phu nhân, một lần nữa cảm nhận được linh lực nhỏ bé trong thân thể bà, những linh lực này không được người quản lý, mỗi chỗ bám một chút, tản mạn không có quy luật. Đã có hướng nghiên cứu, Phụng Sơ tiếp tục đi loay quanh trong nhà, đi ra vườn tìm từng người làm trong nhà xem xét một lượt.

Nhưng khiến cô phải thất vọng rồi, ngoại trừ Hoa phu nhân, cô không thấy ai có bất kỳ năng lượng nào đáng chú ý trong cơ thể nữa.

- Mẹ, con muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút.

Người giúp việc chỉ nghĩ cô chủ từ nước ngoài về chưa quen thuộc, muốn đi dạo, Hoa phu nhân thì lại thờ ra nhẹ nhàng, cuối cùng con gái cũng thông suốt, không trốn trong nhà nữa, bà vui vẻ, kéo Phụng Sơ đến ngồi cùng mình, ra sức tự đề cử.

- Con muốn đi đâu, có muốn mẹ đi cùng không. Con có thể gọi Ngọc Lâm đi uống trà, hay mẹ đi mua sắm với con nhé. Quần áo của con đều cũ hết rồi, đồ mang từ bên kia về thì làm sao đủ mặc được.

- Được, vậy mẹ đi mua sắm cùng con được không?

Mục đích của Phụng Sơ vốn là đi nghiên cứu những người khác, tất nhiên tìm chỗ càng đông người càng tốt, đảo qua vài nơi có thể mua sắm trong đầu, Phụng Sơ bỏ thêm một câu.

- Con muốn đến trung tâm thương mại.

- Được, vậy hai mẹ con ta cùng đi mua sắm, trưa nay ăn ở ngoài, buổi chiều đi spa thư giãn xong cùng đi đón Ninh Vũ, được không.

- Dạ được, nghe theo mẹ.

Trung tâm thương mại đúng như mong đợi của cô, vô cùng nhộn nhịp. Mẹ con cô không đi dạo ở hai tầng dưới, mà trực tiếp ấn thang máy lên tầng ba, nơi có những cửa hàng chuyên kinh doanh mặt hàng xa xỉ phẩm, đối tượng phục vụ chủ yếu là tầng lớp trung thượng lưu.

Phụng Sơ cũng không sót ruột, chỉ thuận theo bà bước vào một cửa hàng trang phục nữ, trong trí nhớ đây là một trong những thương hiệu Hoa Sơ Vân khá ưa thích. Dù linh thức chưa tỏa ra tìm kiếm, cô cũng đã có thể cảm giác được năng lượng giống với linh lực trong cơ thể cô và mẹ phát tán ra ở những tầng lầu phía trên. Ngược lại hai tầng dưới hầu như chỉ có một vài người có năng lượng mỏng manh không đáng kể. Lẽ nào năng lực trong trời đất này còn phân biệt giàu nghèo hay sao?

Hoa phu nhân vui vẻ kéo tay con gái dạo qua từng dãy y phục, lựa tới lựa lui đã chọn được hơn mười bộ, sau đó liền đưa cho cô, đẩy Phụng Sơ vào phòng thử đồ. Cũng may Hoa Sơ Vân từ trước đến nay đều chuộng phong cách thanh lịch, nhẹ nhàng, Hoa phu nhân cũng dựa theo đó mà chọn đồ cho cô, không có bộ y phục nào khiến cô khó chịu như kiểu phong cách quá hở hang lộ liễu hoặc đáng yêu dễ thương ngây ngốc vậy. Những thứ này Phụng Sơ chưa quen thuộc, tất cả đều tùy Hoa phu nhân vậy.

Phụng Sơ thử từng bộ, bước ra cho Hoa phu nhân ngắm một lần, lại tiếp tục thay bộ tiếp theo. Cùng lúc đó cô cũng khóa mục tiêu một người có năng lượng dồi dào nhất trong cả cửa hàng này, đây là bộ cuối cùng, thay xong cô sẽ xem xem người này là ai, đúng lúc nguồn năng lượng đang tỏa ra cũng đang ở khu thay đồ, có lẽ chỉ cách cô vài phòng mà thôi.

- Mẹ, cô gái kia là ai vậy?

Phụng Sơ xoay một vòng cho Hoa phu nhân ngắm xong, đúng lúc nguồn năng lượng mà cô chú ý tới cũng đi ra ngoài, là một cô gái trẻ xinh đẹp, vì vậy kết luận thứ nhất là linh lực có được không cần cứ vào tuổi tác.

- Nhìn rất quen, để mẹ nhớ lại xem, cô gái này, hình như mẹ đã từng thấy trên tivi, là một người nổi tiếng thì phải.

Người nổi tiếng? Tivi? Phụng Sơ lưu ý những tin tức này, nhủ thầm lát nữa sẽ lên internet tra cứu xem sao? Đúng lúc này cô gái kia đưa một tấm thẻ cho nhân viên cửa hàng, chỉ chỉ một đồng hồ trên tay người đứng sau lưng cô ấy, mở miệng nói chuyện.

- Bộ tôi đang mặc và những thứ kia, đều thanh toán.

- Vâng, Phụng Sơ cúi đầu.

Được rồi, thêm một thông tin nữa, họ Phụng. Cô nhân viên này cũng biết người kia sao? Lát nữa liệu có thể dò hỏi ra không nhỉ.

Khi mẹ cô rút thẻ thanh toán, Phụng Sơ mới nhận cơ hội hỏi thăm một chút. Không nghĩ tới cô bé nhân viên này còn rất phản kích trả lời cô.

- Cô cũng là fan hâm mộ của Phụng Linh Hoa sao? Bộ phim gần đây nhất của cô ấy tôi đã xem ba lần rồi, thực sự là quá hay.

Người bên cạnh ngại ngần huých vào tay cô gái khiến cô ấy nhớ ra mình đang làm việc, bèn thôi không buôn chuyện mà nhanh chóng kiểm hàng, cất vào túi cho Phụng Sơ.

Những thông tin muốn biết đều đã biết, Phụng Sơ vui vẻ khoác tay Hoa phu nhân đi sang cửa hàng kế tiếp. Trong vòng điều tra linh thức của cô cũng có vài người đáng chú ý, nhưng không có ai có năng lượng tụ tập nhiều như cô Phụng Linh Hoa vừa nãy. Ở một cửa hàng trang sức, Phụng Sơ mới tiếp tục chú ý đến một người phụ nữ trung niên, không ngờ mẹ cô quen biết người này, còn kéo cô tới chào hỏi.

Bữa trưa của hai mẹ con dừng tại một nhà hàng phục vụ món Âu, lúc này cô mới hỏi thăm về người phụ nữ có năng lượng còn nhiều hơn cả cô và Hoa phu nhân kia.

- Đó là Lương phu nhân. Bà ấy là một trong ba nhà sáng lập của quỹ từ thiện trẻ em và nhi đồng khu Đông Nam chúng ta. Còn là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Phi Phong. Rất nổi tiếng trong giới thượng lưu.

Lại là nổi tiếng? Liệu đây có phải mấu chốt của điều cô đang tìm kiếm không? Phụng Sơ quyết định, cô phải tìm cơ hội gặp mặt thêm nhiều người nổi tiếng nữa, để xác nhận suy đoán của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Thực hiện nguyện vọng

Buổi chiều mẹ con Phụng Sơ không thể theo đúng kế hoạch đi spa thư giãn như đã nói, bởi Hoa phu nhân nhận được điện thoại hẹn gấp của một người bạn thân, cũng là hội trưởng của hiệp hội hội họa cô diễn phụng đông khu Đông Nam, mà bản thân Hoa phu nhân cũng là một thành viên hoạt động tích cực của hiệp hội này, còn giữ chức trong ban cố vấn cấp cao.

Phụng Sơ đang chú ý đến những người nổi tiếng, thấy Hoa phu nhân có hẹn liền quyết định về nhà trước, liền tạm biệt mẹ mình sau khi ăn trưa xong.

Cả buổi chiều chỉ để lướt mạng, một từ khóa ba chữ đã mở ra cho Phụng Sơ cả một thế giới mới. Những người này dùng tài năng, học thức, sắc đẹp, thậm chí là trò cười do bản thân tạo ra mà trở thành nổi tiếng. Đặc biệt không nghĩ tới con hát thân phận thấp hèn ở thời đại của cô đến bên này lại có địa vị khác hẳn. Tuy vẫn có những thứ dơ bẩn như quy tắc ngầm, dùng thân thể làm tiền vốn để đạt được mục đích nhưng hiện thực ngoài đời sống nơi nào mà không có thứ này, chẳng qua chỉ là công khai hay không, hướng chỉ muốn đạt được thành tựu sao có thể không có bỏ ra, chỉ khác mỗi người sẽ bỏ ra những điều khác nhau mà thôi.

Phụng Sơ chú trọng tìm kiếm thông tin về hai người cô đã gặp hôm nay, Phụng Linh Hoa và Lương phu nhân - Triệu Bích Ngọc. Theo mẹ cô nói hai

người này đều là người nổi tiếng, nhưng mức độ nổi tiếng, lại căn cứ vào cái gì để đo lường? Dựa vào được nhiều người biết đến hay sao? Phượng Sơ rồi rầm, quyết định sẽ tiếp tục tìm hiểu sau, đã đến giờ đi đón cục cưng của Hoa gia nhà họ rồi.

Phượng Sơ thay một bộ váy liền màu trắng, gọi quản gia điều một người lái xe cho cô. Chiếc xe này là quà sinh nhật ông nội tặng cô sinh nhật mười tám tuổi, do Hoa Sơ Vân đi du học nước ngoài mà chẳng mấy khi đụng đến, cũng may cha cô thường xuyên cho người bảo dưỡng. Phượng Sơ qua ký ức biết lái xe như thế nào, nhưng thứ đồ kỹ thuật cao này, cô không nắm chắc có thể sử dụng an toàn, theo cô thấy còn khó hơn cưỡi ngựa với điều khiển chiến xa nữa.

Xe chạy hơn mười lăm phút, sau đó đổi cách trường mầm non của Hoa Ninh Vũ không xa, trước cổng trường đã có không ít xe đỗ lại, chắc đều là phụ huynh đến đón con em nhà mình. Hồi lại một lần nữa tên lớp của Hoa Ninh Vũ, Phượng Sơ để lái xe ở lại chờ còn mình thì băng qua đường đi vào cổng trường.

Lớp 5A nằm ở trong cùng, cần băng qua sân trường có rất nhiều dụng cụ vui chơi của trẻ nhỏ. Cô giáo đứng trước cửa lớp chờ phụ huynh của em nào đến mới gọi em đó ra nhận cặp sách để về, nếu người tới lạ mặt còn cần hỏi kỹ càng một phen.

- Chào cô giáo, tôi là chị gái của Hoa Ninh Vũ, tới đón bé về nhà.

Cô giáo lớp mầm non đã chú ý tới cô gái bước đi trên sân trường này từ lâu rồi, người đầu mà xinh đẹp quá trời, có phải là diễn viên ca sĩ gì đó không nhỉ. Không hồ là chị gái của hoàng tử bé trường mầm non bọn họ, không thể không nói gen Hoa gia quả là ưu tú.

Cô giáo vẫn đắm chìm trong sắc đẹp trước mắt chưa tự thoát ra được, Phượng Sơ đang nghĩ có nên nói lại một lần nữa hay không thì Hoa Ninh Vũ đang xem hoạt hình trong lớp mắt sắc liếc thấy chị gái đứng ngoài cửa, liền vui mừng hô lớn một tiếng chị rồi lao ra, ôm lấy chân của Phượng Sơ.

Biểu hiện như vậy chắc không cần hỏi lại nữa, cô giáo lúc này đã tỉnh hồn, hơi ngại ngần đưa cặp sách của Hoa Ninh Vũ cho cô, chào tạm biệt. Tiểu Ninh Vũ đáp lại, vẫy vẫy tay nhỏ tạm biệt cô giáo xong liền tung tăng nắm tay chị bước đi.

- Chị, sau này chị đều đi đón tiểu Ninh Vũ tan học có được không?

Phượng Sơ cẩn thận cài dây an toàn cho bé, hơi lắc đầu không muốn nói dối.

- Không thể... Nhưng khi nào rảnh sẽ đi đón em.

Thấy khuôn mặt ỉu xiu của nhóc Phượng Sơ hơi hối hận liền thêm một câu khiến Hoa Ninh Vũ đang buồn chột vui, nó vẫn biết chị yêu nó nhất mà.

Hai chị em về tới nơi thì Hoa phu nhân cũng đã có mặt ở nhà, bà đang ở trong bếp chỉ đạo người làm nấu bữa tối. Nghe tiếng gọi trong trẻo ngọt ngào như mật của Hoa Ninh Vũ, Hoa phu nhân liền bước nhanh ra phòng khách, nhận một cái thơm má thân mật từ con trai, nhắc nhở cậu bé mau đi tắm rồi xuống ăn cơm.

- Hôm nay cha con phải tham gia một bữa tiệc, mẹ con mình ăn cơm trước, không cần chờ ông ấy.

- Hôm nay mẹ gặp bác Hạ Kỳ thế nào ạ.

Bữa trưa Hoa phu nhân có nói gặp bạn để thương lượng công việc triển lãm tranh định kỳ quý hai trong năm nên Phượng Sơ mới hỏi thăm.

- Cũng gần ổn thoả. Chỉ còn chút vướng mắc, nhưng muốn giải quyết cũng không phải việc đơn giản.

- Làm sao vậy mẹ?

- Bác Hạ Kỳ của con đó, luôn là người không chịu thua ai bao giờ. Lần này triển lãm tranh muốn thi đấu tác phẩm của người mới với khu Đông và khu Đông Bắc. Hai khu này vốn luôn cười nhạo hiệp hội khu Đông Nam chúng ta âm thịnh dương suy, khiến nhân tài không có chỗ phát triển. Lần này thi đấu sợ là phải thua rồi.

- Hiệp hội của mẹ, không có người mới sao?

- Lờn tuy khó nghe, nhưng cũng là sự thật, người mới một vài năm gần đây hiệp hội đào tạo hoặc khai quật được, đều chưa có ai đủ tầm thi thố quốc tế cả.

Hoa phu nhân lo lắng những cũng không muốn mình ảnh hưởng đến tâm trạng các con, liền cười nhẹ gọi Phượng Sơ đến bàn ăn.

- Không nghĩ nữa. Xe đến chân núi ắt có đường. Biết đâu đến khi mở triển lãm lại có tác phẩm mới nào nổi bật thì sao.

- Vâng. Chắc chắn sẽ có cách thôi ạ.

Sau bữa tối, Hoa phu nhân đến phòng Hoa Ninh Vũ coi chừng bé con làm bài tập về nhà, Phượng Sơ trở về phòng, tiếp tục nghiên cứu mối quan hệ người nổi tiếng và lĩnh vực, tất nhiên là chẳng ra được kết quả gì.

Chín giờ tối, Phượng Sơ xuống lầu uống nước, thấy thư phòng của Hoa phu nhân sáng đèn liền tới gõ cửa.

- Cửa không khoá.

Phượng Sơ nghe tiếng liền vận tay nắm đẩy cửa vào, vừa lúc Hoa phu nhân đặt bút lông xuống, đưa tay ấn ấn bả vai đau nhức.

- Mẹ về tranh vào giờ này à.

- Ủ. Mẹ muốn vẽ thêm vài bức, đến triển lãm nếu vẫn không tìm được người mới nổi bật, cũng có thể bù đắp phần nào.

- Mẹ mau nghỉ ngơi đi. Tâm thần không yên là tối kỵ, lúc này mẹ về ra sao có thể là tác phẩm tốt.

- Con nói đúng. Con vốn có năng khiếu, nếu đi theo ông ngoại học tập có phải là tốt không, cứ nhất quyết học cái gì mà mỹ thuật tạo hình với thiết kế thời trang.

Cũng không phải Hoa phu nhân muốn trách cứ gì con gái, chỉ là tiếc cho tài năng trời phú của cô, nếu cô vẫn theo học cha bà về dòng hội hoạ thủy mặc, bây giờ có lẽ đã là người nổi nghiệp của ông rồi, cũng vì việc này ông còn giận đối với con gái và cháu ngoại một thời gian.

- Khi đó còn nhỏ, suy nghĩ không thông suốt. Hàng ngày bị ông bắt luyện lực cổ tay đến phát sợ.

Phượng Sơ căn cứ vào ký ức của Hoa Sơ Vân trả lời, nhưng cũng ngạc nhiên phát hiện ra trong những năm tháng du học ở bên ngoài, cô vẫn kiên trì luyện tập, muốn khi trở về cho ông ngoại một bất ngờ, không nghĩ tới, chưa có cơ hội đã biến mất mãi mãi.

Phượng Sơ nắm nắm cổ tay phải, trong lòng tự nhủ nguyện vọng này của cô tôi cũng sẽ giúp cô thực hiện.

- Con có thể sử dụng thư phòng này không?

- Mẹ dặn quản gia dọn căn phòng cách vách cho con làm thư phòng nhé.

- Con muốn một bộ văn phòng tứ bảo.

Hoa phu nhân nghe điều này tâm trạng bỗng vui vẻ lên, con gái đây là thông suốt rồi, quay đầu lại là bờ? Có muốn báo cho cha cùng vui hay không? Nghĩ đến đây Hoa phu nhân lại gạt đi, để khi nào con gái có tác phẩm lại đi khoe, đừng khiến cha lại mừng hụt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Võ học kỳ tài

Hôm sau Hoa phu nhân có hẹn nên rời đi từ sớm, những cũng nhớ dặn dò quản gia dọn thư phòng cho Hoa Sơ Vân. Phượng Sơ đã ngủ dậy, ngồi khoanh chân trên giường vận Phượng Hoàng Hoá Thần Quyết, điều động tia linh khí mỏng manh trong thể nội, nhưng chưa đi được nửa đường đã hết hơi mà tan biến mất. Muốn tu luyện cần chờ qua ngày mai linh khí tụ hội, mới có thể thử lại từ đầu, nhưng có lẽ cách này cũng không hữu hiệu, vì qua ngày tia linh khí của cô vẫn vậy, không tăng thêm chút nào, bởi quanh cô làm gì có linh khí trời đất để hấp thu.

Phượng Sơ hơi phiền muộn, ở thế giới này, muốn mạnh lên đúng là gánh nặng đường xa. Cô tắm rửa qua loa, sau đó xuống phòng khách ăn sáng. Cả nhà vẫn cho là cô chưa quen thuộc múi giờ, đều để cô ngủ đến khi tự tỉnh dậy, nên chẳng mấy khi ăn sáng cùng ba mẹ và em trai cả. Phải thay đổi, cô cũng cần hoà nhập vào cuộc sống xung quanh, từ mai quyết định dậy sớm, bắt đầu bằng việc rèn luyện thân thể trước.

Hôm qua biết rõ Hoa phu nhân thức khuya vẽ tranh, chỉ vì hiệp hội của bà thiếu nhân tài mới nổi, Phượng Sơ quyết định giúp sức một tay. Đã coi bà là mẹ, vậy cô sẽ là người con hiếu thảo, giúp đỡ mẹ lúc khó khăn là điều nên làm, hướng chi, trau dồi trình độ hội hoạ, hoạ ra được những tác phẩm được ông ngoại công nhận vốn là một trong những tâm nguyện của Hoa Sơ Vân.

- Bác Vinh, giúp cháu tìm một khối ngọc chất lượng tốt để khắc dấu, một bộ dao khắc ấn triện. Đây là thẻ của cháu.

- Cô chủ, cô đã quên rồi sao, mỗi tháng cô đều có định mức chi tiêu, bác Vinh sẽ báo với ông chủ nếu định mức không đủ chi. Cô chủ cứ yên tâm.

Sầm Vinh đẩy tấm thẻ trở lại, cười hoà ái với cô bé ông đã nhìn lớn lên từ nhỏ. Tuy gần đây tính cách cô chủ thay đổi nhiều nhưng vẫn lễ phép như trước.

Phượng Sơ không biết trong lòng người đối diện đang vui sướng vì sự lễ phép của mình, nếu có biết cô cũng chỉ biết rồi để đấy. Khi còn ở ngôi chí cao dù cô khiêm tốn nhưng cũng vẫn có sự kiêu ngạo vì huyết thống cao quý, nhưng khi bị đánh xuống vũng bùn, kiệt ngạo của cô cũng chỉ có thể ẩn dấu đi, bày ra là nhẫn nhục, khiêm nhường.

Đời này cô tất không phải ấn dấu chính mình nữa, nhưng đối với những người thực sự yêu thương, quý mến cô Phượng Sơ tất nhiên cũng sẽ đáp lại, vì cô biết sự thật lòng đó đáng quý như thế nào.

Phượng Sơ nói cảm ơn, sau đó lần nữa quay trở lại phòng, thay y phục đơn giản gọn gàng rồi gọi lái xe chở cô đi. Có lẽ cô thực sự nên tìm cách học lái xe, không thể suốt ngày trưng dụng tài xế của em trai được.

Nơi cô đến là một võ quán lâu năm dạy võ cổ truyền, chính là nơi cô đã đăng ký khoá học trên internet trước đó. Làm thủ tục rất nhanh, xuất trình mã học phần khoá học mình đã mua, cô được nhận một bộ võ phục bằng vải bông màu trắng, giày đế mềm luyện tập, được dẫn đến gian phòng dạy khoa sơ cấp.

Học hai tiếng, những động tác cơ bản này cô quen đến không thể quen hơn, mỗi động tác làm đến mây trời nước chảy, khiến thầy giáo lớp võ lòng tròn mắt há mồm hô to kỳ tài võ học, lại tấm tắc tiếc nuối cô không bắt đầu sớm, đã bỏ qua thời kỳ luyện võ hoàng kim.

Phượng Sơ không quan tâm, chỉ cần tìm được cách thu thập linh lực, mấy chiêu thức võ học mèo quào này với cô chẳng là thứ gì. So với kiếp trước võ công phẩm tục hay chiêu thức đơn giản chém giết trên chiến trường, những gì cô đang học bây giờ chẳng khác gì múa may cho đẹp.

Bữa trưa ăn một mình, mẹ có gọi điện báo không về, có lẽ vẫn đang bận rộn nghĩ biện pháp tìm nhân tài cho hiệp hội. Hôm qua có nghe mẹ nói triển lãm sẽ tổ chức vào ba tháng sau, tốt nhất cô có thể vẽ vài bức hoạ gửi tới triển lãm, khi đó mẹ cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Phượng Sơ tất nhiên có tự tin này, từ nhỏ đã trao dồi lục nghệ, ngoài ra cầm kỳ thi hoạ không thứ nào không tinh thông. Trong đó khiến cô tự tin nhất vẫn là kỳ, hoạ.

Trước khi chấp bút, có lẽ cô cần luyện tập lại một chút. Sau này một ngày của Phượng Sơ định ra kế hoạch, sáng sớm luyện yoga mềm dẻo cơ thể, tiện thể luyện lực cổ tay khoẻ và dẻo dai, độ linh hoạt của ngón tay, sau đó đến võ quán học võ, buổi chiều đọc sách, lên mạng tìm hiểu tin tức, đón Hoa Ninh Vũ tan học, buổi tối thì tùy tâm trạng.

Tối nay cuối cùng cũng giáp mặt cha, linh thức đảo qua tìm hiểu thân thể ông, linh khí là có, nhưng ít ỏi đến đáng thương, chỉ tương đương với Hoa Ninh Vũ. Đi đến kết luận linh khí không căn cứ vào mức độ giàu nghèo. Nếu như căn cứ vào độ nổi tiếng, lẽ nào mẹ còn nổi tiếng hơn cả cha sao, ừ đáng để nghiên cứu.

- Nghe Sầm Vinh nói con muốn tìm ngọc để khắc dấu, con còn biết thứ này?

- Con học mỹ thuật tạo hình, trong đó bao hàm cả điêu khắc.

- Điêu khắc với khắc dấu có thể giống nhau sao. Có muốn cha cho con một ít ngọc thường tập luyện trước hay không?

- Được ạ. Vâng cảm ơn cha.

Cha mẹ cho thì cứ nhận, dù sao là tấm lòng của trường bối, cô cũng định chạm khắc một vật trang trí bằng ngọc cho cha để tại văn phòng làm việc, tự khí chiêu tài, phá tà hộ bình an. Đây cũng là một thứ cô am hiểu, là bản lĩnh học được từ quốc sư đại nhân, cũng là đế sư, sư phụ của cô và Lý Uẩn. Bản lĩnh cô học được từ người, điều phục vụ cho đất nước, còn Lý Uẩn lại dùng cho việc phản bội cô, âm mưu oán vị khôi phục triều đại cũ.

Hôm sau Phượng Sơ dậy sớm, tập yoga, ăn sáng với cả nhà. Võ quán chỉ dạy thứ bảy chủ nhật, mà lại thực sự không giúp ích gì được cho cô, quyết định nghỉ, ở nhà căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân tự luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tín ngưỡng lực

Đang tập yoga, bỗng nhiên một luồng linh khí từ hư vô tràn vào thể nội, khiến Phượng Sơ ngạc nhiên tới mức quên cả việc hít thở sâu. Đúng lúc điện thoại phát ra tiếng báo tin nhắn đến, nhưng không quá giống mọi khi, Phượng Sơ tạm dừng, nhặt lấy điện thoại bị ném trên giường xem kỹ màn hình.

Thư điện tử được gửi đến từ một người tên là Emma, Phượng Sơ lục lại trong trí nhớ, phát hiện ra đây là một người bạn khi cô còn ở nước ngoài kết giao được. Một người bạn có cùng sở thích hội họa, trước đó hai người cùng gửi tác phẩm của mình đến tham gia một triển lãm tranh tại khu Tây Âu. Sau đó không lâu cô về Đại liên bang châu Á, có lẽ đây là tin nhắn thông báo kết quả. Đối với Phượng Sơ, điều này không còn quan trọng nữa vì cô không có hứng thú đối với phong cách hội họa phương Tây, vì vậy cũng không đào sâu ký ức khi còn ở châu Âu.

“Adela, tác phẩm của cậu được mua lại rồi. Giá cao nhất là một trăm nghìn đồng Frederick. Tuyệt không nào?”

Bên dưới là một tràng giang đại hải những lời khen ngợi có cánh, cũng may là không có ghen tỵ, bởi tác phẩm của cô ấy cũng rất được coi trọng, báo chí đã đưa tin rất nhiều, khi nhận được tin cô ấy đã không nhận được mà thông báo cho cô ngay lập tức, hiện tại trong giới sinh viên hội họa ở Tây Âu bọn họ rất nổi tiếng, còn có cả fan hâm mộ nữa. Cuối thư Emma còn biểu thị tiếc nuối khi cô trở về quê nhà và hứa hẹn một ngày nào đó sẽ tới Đại liên bang châu Á, khu Đông Nam thăm cô. Đọc hết thư Phượng Sơ vội vàng nhấn lại lời cảm ơn, sau đó nhảy lên giường khoanh chân ngồi, kiểm tra tia linh khí bỗng dưng xuất hiện kỳ lạ kia.

Một lúc sau, Phượng Sơ thỏa mãn ngồi trên giường, suy nghĩ về việc tia linh khí này đi vào thể nội cô như thế nào, kết hợp với thư điện tử nhận được từ Emma, suy đoán trong cô càng rõ ràng hơn. Ngay khi cô muốn vào mạng tìm kiếm thông tin về buổi triển lãm hội họa ở Tây Âu đó, thì phòng cô lại vang lên tiếng gõ cửa.

- Cô chủ, thư phòng đã dọn dẹp xong, ngọc chất lượng tốt cô chủ yêu cầu và của ông chủ gửi cho cô đều đã được đặt trên bàn ngay trong thư phòng. Cô chủ có muốn đi xem một chút không.

- Vâng, cháu sẽ tự đi xem.

- Nếu còn yêu cầu gì cô chủ hãy gọi bác Vinh.

- Được ạ.

Phượng Sơ đi tới căn phòng bên cạnh, trên bàn là một hộp gỗ, trong đó có một bao da đựng mười lăm cây dao khắc ấn triện, một hộp gỗ đựng một khối ngọc vuông vức màu huyết dụ tuyệt đẹp, chất ngọc trong veo, cộng thêm năm sáu miếng ngọc chất lượng và màu sắc khác nhau. Phượng Sơ chỉ nhìn qua cũng biết khối ngọc phẩm chất thượng thừa kia không thể nào mua được với tiền tiêu vật hàng tháng của cô, chắc hẳn cha cô đã bỏ ra nhiều công sức, thật sự vượt quá mong đợi của cô.

Phượng Sơ mở bao da, trải một tấm lụa dày lên mặt bàn, đặt từng cây dao khắc lên mặt lụa, đặt từng viên ngọc lên, vuốt ve không biết chán. Kiếp trước chạm khắc ngọc thạch là bản lĩnh duy nhất nàng học vì sở thích của bản thân, mỗi khi vui vẻ đều muốn khắc một thứ gì đó lưu làm kỷ niệm.

Phượng Sơ không chờ đợi nổi muốn thổi hồn vào những khối ngọc thô bằng những đường nét uyển chuyển, xinh đẹp. Thế nhưng cô cần làm chính sự, Phượng Sơ không đợi nổi muốn khắc ấn chương cho mình, để lại dấu ấn đầu tiên của cô tại thời đại này.

Trước thử tay nghề bằng một khối bạch ngọc nhỏ nhất, Phượng Sơ lấy bản mẫu ở trên mạng internet, thoãn thoắt khắc ra một con, ừm, cô cũng không rõ gọi là con gì, chỉ biết nó là nhân vật nổi tiếng trong một bộ phim hoạt hình mà Hoa Ninh Vũ rất thích xem, trên bụng thú Phượng Sơ xử lý tinh vi khắc một phù ấn bình an cực nhỏ, nếu không dùng kính lúp để soi thì khó nhìn rõ hoa văn trên đó, cô còn không tiếc truyền một phần linh lực trong cơ thể vào, kích hoạt linh tính trong phù ấn.

Thỏa mãn thú vui, Phượng Sơ không vội khắc ấn chương cho mình, cô cần một thời gian luyện tập nữa, để gia tăng luyện tập cho cổ tay, ngón tay mình, đảm bảo ấn chương khắc ra hoàn hảo không tí vết. Phượng Sơ nhờ người làm trong nhà tìm dây đỏ, muốn khâu ngọc thú thành vòng tay cho Hoa Ninh Vũ đeo, coi như bùa bình an.

Một tuần sau đó Phượng Sơ chỉ ở trong nhà, chăm chỉ luyện tập, đọc sách, muốn hiểu biết toàn bộ thế giới này. Phượng Sơ không nghĩ tới, thế giới này không hề có quốc gia, mà chỉ có những vùng lãnh thổ rộng lớn, được cai trị bởi một nhóm người, trong đó người đứng đầu chỉ có thể ở ngôi chỉ cao vài năm, sau đó sẽ phải nhường cho người khác, khác hẳn với thế giới trước kia của cô. Á cũng không phải khác, lùi về quá khứ khoảng một trăm năm, cũng từng có quốc gia, cũng có những vương quốc có hoàng tộc và đế vương như cô, nhưng sau thứ được gọi là chiến tranh thế giới thứ ba, trật tự xã hội sắp xếp lại, xóa bỏ khoảng cách về biên giới, chỉ còn lại những đại liên bang bao trùm cả một châu lục, phân chia ra những khu vực theo tính chất địa lý.

Ví như khu Đông Nam cô đang sinh sống, trong quá khứ là cả một khu vực có mười một quốc gia với vùng lãnh thổ có một phần đất liền và rất nhiều hải đảo. Nghe nói là nơi có rất nhiều núi lửa và động đất, trong miêu tả, rất giống với khi địa long xoay mình ở thế giới cũ của cô.

Do nhiều quốc gia lớn tồn thất sau chiến tranh thế giới thứ ba, sau khi trật tự được lập lại, thực hiện chính sách không biên giới, đến cuối cùng hình thành nên chế độ xã hội hiện này, không còn quốc gia, chỉ có một Đại liên bang bao trùm lãnh thổ của cả châu lục, các khu vực được phân chia, và hiện này nơi cô và gia đình đang sinh sống là Thành phố Hà nằm ở phía đông khu Đông Nam, giáp ranh khu Đông Á, tiền thân là thủ đô của một quốc gia trong mười một đất nước thuộc khu Đông Nam. Tất nhiên diện tích Thành phố Hà lớn gấp nhiều lần so với trong quá khứ.

Sách điện tử tốt ở chỗ dễ lưu trữ, nhưng không tốt là đọc lâu rất mỏi mắt. Đã qua buổi chiều, Phượng Sơ dừng lại, xuống lầu chuẩn bị đi đón Hoa Ninh Vũ. Hôm nay cha mẹ đều không ăn cơm tối, cô đã hứa với em trai sẽ đưa thằng bé đi ăn, sau đó cùng đi trung tâm thương mại mua đồ chơi, còn có thú nhồi bông, kẹo que... So ra Hoa Ninh Vũ thực sự hạnh phúc hơn Húc Nhi của cô nhiều lắm, khi đó, đồ chơi của Húc Nhi chắc là chỉ có Long Uyên Kiếm, thú nhồi bông không có, chỉ có một chiến súng hắc báo, kẹo que thì càng không, chỉ có được thiện tăng cường thể chất.

- Chị ơi, cô giáo len len hỏi em, chị có phải là ca sĩ hay diễn viên không đấy.

Hoa Ninh Vũ mắt to tròn vui vẻ cười với chị gái khi cô đang cài dây an toàn cho nó. Phượng Sơ cài vào chốt, mới xoa đầu nhóc, tiếp lấy câu chuyện.

- Vậy em trả lời như thế nào?

- Em nói chị không phải ca sĩ hay diễn viên, chị là chị của em.

- Đúng vậy, chị là chị của em.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Phượng Sơ, Hoa Ninh Vũ vui vẻ cười tít mắt, lăm lăm ‘em nói đúng mà’.

Ca sĩ? Diễn viên? Những thứ mới mẻ này trong tương lai có thể cô sẽ thử xem.

Chờ Hoa Ninh Vũ ăn hết suất ăn phục vụ đặc biệt dành cho trẻ em của nhà hàng, Phượng Sơ bảo lái xe chở hai chị em đến trung tâm thương mại. Hoa Ninh Vũ không phải đưa trẻ hay vùi vãnh, rất nhanh nó đã nhặt những món muốn mua đặt vào giỏ. Sau đó nắm tay chị gái chờ đến lượt thanh toán,

Phượng Sơ hỏi bé có muốn cô tặng một món quà không nhưng Hoa Ninh Vũ lắc đầu, chị đã tặng món quà nó thích nhất rồi, cậu bé giơ cổ tay béo mập, lắc lắc vòng tay dây đồ xâu một con thú đáng yêu bằng ngọc.

- Các bạn ai cũng hâm mộ em hết nhé. Ai cũng muốn nhưng bên ngoài không có bán, chị mua được ở đâu vậy.

Mặc dù rất tự hào khi mình có món đồ độc nhất vô nhị này, nhưng các bạn không mua được rất đáng thương, vậy nên cậu bé quyết định hỏi thăm chị giúp các bạn. Phượng Sơ còn định tặng cho người nhà những món chạm khắc ngọc khác, vì vậy cũng không dấu diếm việc này, thoải mái chia sẻ bí mật với em trai nhỏ.

- Đây là do chị tự khắc ra, chỉ một chiếc duy nhất. Nếu bạn của Tiểu Ninh Vũ cũng muốn, có thể nhờ người nhà đến cửa hàng kinh doanh trang sức ngọc thạch để đặt làm riêng.

Trường mầm non của Hoa Ninh Vũ theo học toàn là con em của những gia đình trung thượng lưu, món trang sức ngọc nhỏ bé này đối với họ còn không bằng cái móng tay.

- Dạ vâng ạ.

Vui ghê, hóa ra thả bay Leonard là do chị tự tay làm cho bé, bé phải giữ gìn cẩn thận mới được. Vì một câu nói của Phượng Sơ, một tuần sau đó trên tay mỗi đứa trẻ lớp 5A đều có một chiếc vòng dây đồ xâu một hạt ngọc chạm khắc hình thả bay Leonard, rồi nhanh chóng trở thành trào lưu trong cả trường mầm non.

Phượng Sơ nắm tay Hoa Ninh Vũ dắt nhóc xuyên qua đại sảnh tầng một, đến thang máy để xuống hầm để xe, lúc này đại sảnh trung tâm thương mại vốn bình thường cũng đã nhộn nhịp, giờ phút này trước một màn hình led lớn tụ tập một đám người, màn LED treo cao nên cô thấy rõ trên đó là một quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da, nhưng điều cô chú ý không phải thứ này, mà là linh lực dao động từ hướng đó lan tỏa ra, dù cô chưa tản ra linh thức cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Điều gì vậy, tất cả những người đang tụ tập này đều là người nổi tiếng? Không đúng, linh khí của họ tuy dao động mãnh liệt nhưng mỏng manh vô cùng, nếu không phải cả một đám người tụ lại đây chắc có lẽ cô chẳng thể phát hiện ra. Năng lượng dao động nhưng lại đang tiêu thất về phía không trung, chứ không hề lắng đọng trong cơ thể như những người cô đã gặp trước đó. Đây là... lần trước cô nhận được năng lượng cũng bỗng dưng mà xuất hiện giữa hư không như vậy, cô có thể liên hệ hai điều này với nhau không? Nói như vậy, năng lượng của thế giới này tồn tại dưới dạng dao động cảm xúc, giống như... đúng vậy, giống như tín ngưỡng lực ở thời đại của nàng, nhưng thứ đó không phải chỉ thần linh được thờ phụng mới có thể nhận được hay sao? Pháp tắc của thế giới này, thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Dấu ấn đầu tiên “Phượng Dụ Hành Tỉ”

Hiệp hội thư pháp và hội họa cổ điển phương Đông khu Đông Nam, bên trong văn phòng hội trưởng Hạ.

- Hạ Kỳ, điều gì khiến cô tập trung toàn bộ ban cổ vấn đến đây vậy. Nói trước nếu không phải việc gì cực kỳ quan trọng, cô không xong với tôi đâu.

Người vừa nói là đại sư điêu khắc ngọc Tạ Triển. Ông có một vẻ ngoài lịch lãm nho nhã vô cùng học thức, nhưng chỉ ai thân quen mới biết ngài Tạ đây phải nói là cuồng công việc đến phát điên, nhất là khi bị cắt ngang việc điêu khắc, ông ta sẽ như một ngọn núi lửa chực chờ phun trào.

- Tạ Triển, ông chó vội, nếu không có việc trọng đại tôi nào dám làm phiền ông, có một tác phẩm của người mới đăng ký trong hội triển lãm kỳ này. Tôi cần ban cổ vấn để đánh giá toàn diện cho tác phẩm này.

- Tác phẩm của người mới? Chỉ vì thế mà cô gọi tôi tới đây?

- Bình tĩnh và ngồi xuống đi. Anh sẽ không thất vọng đâu.

Hạ Kỳ khoát tay ra hiệu cho Tạ Triển ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt một chén trà xanh trước mặt ông.

- Hừ, làm gì mà úp úp mở mở.

Tạ Triển thưởng thức trà, vừa hơi có chút mong đợi với tác phẩm mới được nhắc đến. Dù ông tỏ ra coi thường nhưng ông hiểu vị hội trưởng nhà mình, Hạ Kỳ nếu nói như vậy tất tác phẩm này có điều gì đặc biệt.

Nhưng lần này là kỳ triển lãm tranh thủy mặc, liên quan gì đến ông. Phải biết người mới thường chưa có thói quen sử dụng ấn chương ở lạc khoản để đánh dấu tên tuổi của riêng mình, thứ nhất là do đây là thói quen của giới chuyên môn cổ lão, thứ hai là vấn đề về con dấu, không phải ai cũng có điều kiện và tìm được đại sư khắc ấn triện trình độ tốt ngay từ khi còn là người mới vào nghề cả. Vậy nên đa số các tác phẩm của người trẻ tuổi ở lạc khoản đều sẽ chỉ viết tên hoặc biệt hiệu của mình mà thôi.

- Hạ Kỳ, nghe nói là có tác phẩm mới rất đáng mong đợi phải không?

- Đúng vậy đúng vậy, mau mang ra cho chúng tôi thưởng lãm xem nào.

- Hôm trước tôi vừa đi chùa Kim Ba khẩn nguyện cho kỳ triển lãm của chúng ta xong, lẽ nào đã linh nghiệm rồi.

Một loạt tiếng ồn ào vang lên, cửa phòng mở ra, có năm sáu người cả nam cả nữ cùng bước vào, ngồi xuống chật kín bộ sofa bằng da thật trong phòng của hội trường Hạ.

Một người trong số đó không ai khác chính là Hoa phu nhân – Tư Tịnh Nhã mẹ của Hoa Sơ Vân.

- Đừng nóng vội, mọi người uống chén trà bình tâm tĩnh khí, sau đó chúng ta đến hội trường nhỏ, nơi đó rộng rãi thoải mái, tôi sẽ cho mọi người thưởng lãm vật quý một phen.

- Không cần đâu, ai còn tâm trạng uống trà, chỉ còn cách kỳ triển lãm chưa đến một tháng. Lần này nếu để thua khu Đông và Đông Bắc, tôi sẽ buồn bực chết mất. Mau đi thôi.

Người nói là một trong hai cố vấn chính về mảng tranh thủy mặc, đều là những đại sư có tiếng tăm trong giới, Vương Bình Khiêm. Người còn lại chính là Hoa phu nhân.

Những người khác cũng không muốn mất thời gian vào việc uống trà, lại thêm trong điện thoại Hạ hội trưởng cứ thần thần bí bí, ai mà chờ cho được. Những người yêu nghệ thuật không phải lúc nào cũng ưu nhã như sách báo miêu tả đâu nhỉ.

Hạ hội trưởng cũng không làm giả, ôm theo một thùng gỗ dài dẫn đầu đi đến hội trường nhỏ nằm cùng tầng với phòng hội trường.

Hạ Kỳ đặt thùng gỗ lên bàn, từ từ mở ra, động tác thông thả duy mỹ nhưng lúc này trong mắt những thành viên còn lại của ban cố vấn, không khác gì móng vuốt mèo cào vào trong lòng.

Bà lấy ra một túi lụa, mở miệng túi, rút ra một cuộn tranh, đầu khắc gỗ mộc điêu khắc những họa tiết nhỏ tinh xảo.

Tranh chưa mở ra, Tạ Triền đã ồ lên, là một người am hiểu điêu khắc, họa tiết trên đầu gỗ hai bên viền tranh sử dụng họa tiết rất lạ, không hề thông dụng ở thời kỳ này.

Hạ Kỳ không quan tâm đến Tạ Triền, nhẹ nhàng tháo dây buộc, bắt đầu mở cuộn tranh ra từ hai phía.

Người trẻ tuổi thường đóng khung tranh thông dụng, không hề làm tranh cuộn như thế này, đây là thói quen của những người có thâm niên trong nghề, noi theo cổ nhân trong sách sử cách đây vài trăm năm trở về trước.

Bức tranh mở ra toàn bộ, cả căn phòng im phăng phắc không một tiếng động, nhất là Vương Bình Khiêm, toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm bức tranh khiến người khác nổi cả da gà, Hoa phu nhân thì đỡ hơn một chút, dù sao cũng được hun đúc ánh mắt bằng nhiều tác phẩm nổi tiếng của cha mình là Hoa đại sư, cũng chính là ông ngoại hiện tại của Phụng Sơ, bà không tỏ ra quá kích động nhưng đôi tay nắm chặt, ánh mắt si mê như nhìn người tình trong mộng.

Người đầu tiên phá vỡ bầu không khí im ắng không ai khác chính là Tạ Triền, vị đại sư này đang nhào người vô cùng mất hình tượng tay cầm kính lúp đi mắt vào tranh quan sát phân tích tỉ mỉ. Tiếng chặc chặc tấp tấc đánh thức những người còn lại, khiến các vị cố vấn còn lại vừa bực mình vừa buồn cười, tên cuồng công việc này phát hiện ra điều gì hay ho đây.

- Án chương này, quá bá đạo đi.

- Làm sao vậy.

Vương Bình Khiêm nhòe mắt mà hồi hồn, thấy ông bạn thân đang chăm chú soi xét án chương nổi bật được đóng bằng mực đỏ ở lạc khoản, tò mò hỏi. Những người khác cũng chú ý tới, đều muốn nghe xem Tạ Triền định nói gì.

- Các người xem. Án chương bốn chữ ‘Phụng Sơ Dụ Hành Tĩ’. Có bá đạo hay không. Cái người mới này, thực sự là người mới sao hả?

Những người còn lại trong phòng dù không nghiên cứu sâu về án triện, nhưng vốn có liên quan đến sở trường của mình, cũng đều sẽ nghiên cứu sơ qua.

‘Tĩ’ vốn là từ để chỉ án chương, ấn tín, nhưng trong lịch sử, từ thời Tần Thủy Hoàng trở về sau từ này chỉ được phép dùng để chỉ ấn của hoàng đế, phải được khắc bằng ngọc, chuyên dùng để đóng trên chiếu thư và sắc mệnh của hoàng đế. Còn trước thời kỳ này, dù quan ấn hay tư ấn, đều dùng một chữ ‘Tĩ’. Các triều đại sau này cũng từng đổi tên gọi khác là ‘bảo’ hoặc ‘ký’, nhưng dân gian vẫn thói quen ‘tĩ’ là chỉ ấn của vua.

Nhìn bốn chữ ‘Phụng Sơ Dụ Hành Tĩ’, án chương này thuộc loại phương hình, bố cục chữ điền, chữ khắc đoan chính thẳng thắn, phong cách trang nghiêm. Theo kết cấu này thì phải là ấn chương cổ của vua chúa hay quan lại, chứ không thể là tư ấn, nhưng căn cứ vết tích mực dấu đóng trên giấy, ấn này mới được khắc triện, hoặc đã có từ lâu nhưng ít được sử dụng, bảo quản vô cùng tốt.

Vì án chương quá nổi bật, ban đầu mọi người không chú ý tới tên tác giả của bức tranh được viết rất khí phái, thư pháp người này cũng là có thành tựu,

tên hai chữ ‘Phượng Sơ’.

- Trên đăng ký ghi là hai mươi ba tuổi, anh nói mới hay không mới?

Hạ Kỳ đã xem tranh trước rồi, nên đỡ bị choáng ngợp hơn các đồng nghiệp, bà nghe thấy lời Tạ Triển mới thông dong trả lời. Lần này người đầu tiên nhẩy ra lại là Vương Bình Khiêm.

- Không thể nào. Nhìn bút pháp và bố cục lão luyện này, sao có thể chỉ mới hai mươi ba tuổi. Có khi nào đã khai bừa không.

- Cái đó sao tôi biết. Có điều người này đã đăng ký làm thành viên chính thức của hiệp hội chúng ta, không sớm thì muộn, cũng sẽ gặp thôi.

- Có thật không? Cho tôi xin số điện thoại, tôi gấp không chờ nổi muốn ngắm nhìn ấn chương này rồi. Vị đại sư này lấy tên là Phượng Sơ, là nữ sao? Quá khâm phục luôn ấy.

- Không có điện thoại. Nếu không tôi đã sớm liên lạc, còn chờ đến bây giờ?

- Đừng chỉ ngắm ấn chương, đánh giá tranh vẽ mới là việc chính.

Người lên tiếng lần này là Hoa phu nhân, dù bà cũng rất thương thức muốn gặp người này một lần, nhưng việc chính là cho ra đánh giá, để viết lời bình giới thiệu tác phẩm cho kỳ triển lãm.

Mọi người đổi một vẻ mặt nghiêm chỉnh, ban nãy bị ấn chương được cho là cổ ấn vua chúa suu tầm đời đi lực chú ý, hiện tại một lần nữa mọi người chú tâm vào đánh giá tác phẩm, một loạt ánh mắt si mê lại tiếp tục triển khai.

- Bút pháp tự do, không phụ thuộc bất kỳ hệ phái nào, thật khó lường.

Núi non hùng vĩ, vách đá dựng đứng với những cây cổ thụ khổng lồ. Quần thể kỳ vĩ gồm nhiều thác nước lớn nhỏ chảy cuộn cuộn tung bọt trắng xoá, nước ở chân thác sâu thẳm, xa xa thấp thoáng bóng chim muông thú rừng, những giọt nước bốc hơi trước khi kịp chạm tới đáy hồ tụ với nhau thành những đám mây bông trắng xốp mờ ảo khiến bức tranh càng như tiên cảnh.

Vương Bình Khiêm bỗng sán lại gần Hạ Kỳ, lẩm lét thì thầm.

- Hạ Kỳ, thương lượng một chút, tôi mua đứt tác phẩm này luôn, được không. Yên tâm, tôi không để vị đại sư này chịu thiệt đâu.

- Hồ đồ, quy tắc của hiệp hội, anh muốn là người đầu tiên phá vỡ hay sao? Muốn thì dùng thủ đoạn của mình mà cạnh tranh.

- Ô ô, thật muốn giấu đi mà.

Những người còn lại nhìn cái dáng mè nheo mắt mặt của Vương Bình Khiêm, đều lộ vẻ coi thường. Vương Bình Khiêm vẫn ra dáng oán phụ khuê phòng, bám dính lấy Hạ Kỳ không buông.

- Vậy cho tôi mượn thưởng thức vài ngày có được hay không, tôi sẽ bảo quản thật cẩn thận, thật cẩn thận.

- Nói nữa cũng vô dụng, đợt bức họa này có chủ anh có thể đến mượn tranh của người ta đó.

- Vậy tôi chụp một bức ảnh được không.

Nhìn vẻ đáng thương hề hề của Vương Bình Khiêm, Hạ Kỳ hơi mỉm lòng, đành gật đầu đồng ý.

- Cũng được, nhưng không được để lộ ra trước khi triển lãm bắt đầu rõ chưa.

- Rõ rồi, tôi mà cô còn không yên tâm hay sao.

- Chính vì là anh nên mới không yên tâm đấy.

Hạ Kỳ nhìn thái độ hớn hờ quay ngoắt một trăm tám mươi độ của anh ta, liếc mắt xem thường. Nhưng bà không quan tâm tên dờ hơi này thêm nữa, tiếp tục tung ra quả bom thứ hai, thứ ba, muốn một lần kích nổ tâm linh vốn đang yếu đuối của đám người này, bà sao có thể một người khó chịu được, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quyết định gia nhập giới giải trí

Trong lúc mẹ mình đang say mê thưởng thức tranh vẽ tại hiệp hội thư pháp và hội họa cổ điển phương Đông, Phụng Sơ đang một lần nữa đi chứng thực suy đoán của chính mình. Cô đang quan sát một buổi lễ liên hoan phim truyền hình, lễ trao giải Kim Lạc diễn ra tại nhà hát lớn nhất thành phố Hà, nhà hát Hòa Bình.

Những người nổi tiếng sải bước đầy tự tin trên thảm đỏ, hai bên là phóng viên liên tục nháy đèn flash, xa xa hơn nữa là đám đông fan hâm mộ tụ tập lại đây để được nhìn thấy thần tượng của mình. Phụng Sơ đứng ẩn mình phía sau đám đông, nhìn từng người bước qua thảm đỏ, linh thức quanh quẩn đảo qua từng người, cảm nhận linh lực dao động trong cơ thể họ. Linh khí tụ hội to lớn khiến gương mặt luôn bình tĩnh của Phụng Sơ cũng phải trở nên kích động, có những người linh khí tràn ngập trong cơ thể đến nỗi phát sáng như một vầng hào quang trong linh thức của cô. Nhưng điều khiến cô vui vẻ nhất, chính là đã chứng thực được suy đoán của bản thân, khi mà những tia linh khí mỏng manh tụ tập trên đầu đám fan hâm mộ chia tách trên không trung, sau đó tràn về phía thần tượng của họ. Như cô đã suy đoán, linh lực bọn họ có được thực sự là do cảm xúc của fan hâm mộ hình thành, dạng năng lượng tích cực này có tính chất giống như linh khí trời đất ở thời đại của cô.

Vì nguồn năng lượng này, Phụng Sơ cô đã biết rõ, mục tiêu tiếp theo của mình là gì, cô muốn giống như họ, trở thành một trong những người nổi tiếng kia, thu thập năng lượng cho mình dùng, trở thành kẻ mạnh trong thế giới mới này.

Trong suy nghĩ của người dân thời đại này, nơi tràn lan vũ khí nóng và các vũ khí hủy diệt sinh hóa chỉ nghe tên đã sợ mất mật, sức mạnh cá nhân không phải thứ mọi người theo đuổi. Nhưng là một vị đế vương từng đứng đầu một đế quốc hùng mạnh, Phụng Sơ vẫn hiểu rõ, sức mạnh một người không đáng kể, những nếu một người đó có được sức mạnh vượt qua cả những vũ khí tối tân, thì sẽ là sự hủy diệt với cả một đội quân.

Đời trước thành tựu vũ lực của Phụng Đế siêu phẩm nhập thánh, đứng vào hàng đỉnh phong của đại lục, nếu không phải do trùng ám toán của người thân nhất, bị độc được hủy hoại từ bên trong, thì dù tất cả thành viên tổ chức ngầm của Lý Uân có đứng trước mặt cô thì Phụng Sơ cũng có thể mạt sát toàn bộ.

Phụng Sơ đang trên đường lái xe trở về nhà, thời gian này ngoại trừ luyện tập thể chất chăm chỉ, một việc nữa cũng nằm trong kế hoạch của cô đó chính là đi thi bằng lái xe, Phụng Sơ đã gặp qua là không quên, thầy giáo chỉ dạy trong một buổi, sau đó cô có thể tự luyện tập và lái xe ngon lành, Phụng Sơ nữ đế quyết định sửa miệng, so với cười ngửa và điều khiển chiến xa, lái xe ô tô đúng là dễ như ăn kẹo ấy. Lần thứ ba nữ vương đại nhân sâu sắc cảm nhận chỗ tốt của khoa học kỹ thuật sau khi tiếp xúc thế giới này.

Tính toán một chút, Phụng Sơ muốn ngay tối nay nói với cha mẹ về quyết định của mình, cô muốn gia nhập giới giải trí, Phụng Sơ cũng không phải người thích dây dưa dài dòng, mong rằng cha mẹ sẽ không phản đối quyết định của cô.

Nghĩ như vậy nhưng Phụng Sơ cũng không chắc chắn lắm, dù sau những tin tức tràn lan trên mạng cũng miêu tả một giới giải trí đầy ánh hào quang, những cũng tràn ngập những góc tối, rất có thể cha mẹ vì lo lắng mà sẽ ngăn cản cô. Những Phụng Sơ cô đã quen hưởng thụ tình cảm gia đình ấm áp đông đầy, cô không muốn mất đi điều này, do vậy không thể làm căng với cha mẹ, cần tìm mọi cách thuyết phục, cô mong có thể nhận được sự tin tưởng và ủng hộ của cha mẹ.

Phụng Sơ nữ đế từ trước đến nay sát phạt quyết đoán, có bao giờ từng lo trước lo sau như thế, vậy mới hiểu rõ cô đã đặt người nhà ở trong lòng, và con người, sẽ luôn thay đổi, vì những người mà ta thực sự quan tâm.

Ở một cửa hàng bánh ngọt lâu năm nổi tiếng thành phố Hà, Phụng Sơ đang nghiêng người nhìn chăm chú tủ kính chọn hương vị ưa thích của Hoa Ninh Vũ thì một luồng linh lực từ hư không tràn vào cơ thể, cô thoải mái đến mức hít thở lại, có vẻ tác phẩm của cô rất được thưởng thức, có phải không.

Phụng Sơ tâm trạng vui vẻ chọn nhiều hơn bình thường năm phần bánh nữa, quyết định tối nay sẽ vừa ăn bánh ngọt vừa nghe mẹ mình chia sẻ về tác phẩm tuyệt vời mới nhận được ở hội triển lãm, gì chứ nói đến sở trường của mình, Phụng Sơ cô vẫn rất có tự tin, bằng chứng là linh lực mới nhận được kia, tuy nhỏ nhoi nhưng không phải rất tinh thuần đấy sao? Chứng minh rằng những người hâm mộ đầu tiên của Phụng Sơ, thật sự rất yêu thích, rất thích, rất thích tác phẩm của cô đó.

Trùng hợp là hôm nay cha cô cũng không có tiệc xã giao, cả nhà quây quần bên bàn ăn cùng thưởng thức bữa tối. Đây là một gia đình ấm áp, bọn họ không chỉ im lặng ăn cơm mà cha mẹ còn gấp thức ăn cho con cái, trò chuyện những việc vặt vãnh trong một ngày làm việc. Phụng Sơ để ý mẹ tâm trạng rất tốt, chỉ lần bà hé miệng định nói chuyện gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhin được, có lẽ mẹ muốn chờ ăn cơm xong, cùng ngồi chia sẻ với chồng và con gái điều khiến bà vui vẻ này.

Cô không phải người duy nhất thấy được điều đó, có nước xong cả nhà ngồi ăn trái cây tráng miệng, Hoa Khải Duy mở miệng đầu tiên, hỏi thăm một ngày hôm nay của vợ.

Lúc này Tư Tịnh Nhã đã không kiên nhẫn được nữa, dường như quên mất trong phòng còn có hai đứa con, ríu rít như một cô gái mới lớn sà vào bên cạnh chồng, mở điện thoại khoe với ông ba bức họa cực phẩm của cùng một tác giả mới mà hiệp hội của bọn họ nhận được đăng ký tham gia triển lãm sắp tới.

Hoa Khải Duy thân thiết ngồi bên nghe vợ nói chuyện, như một khán giả trung thành, hiếm khi chỉ lo cho vợ mà cũng bỏ quên luôn hai đứa trẻ. Cũng may Hoa Ninh Vũ đang ngoan ngoan ngồi ăn từng miếng trái cây chị gái xiên cho bé, vừa ăn vừa chú ý màn hình tivi đang chiếu phim hoạt hình thỏ bay Leonard mà bé ưa thích.

Mãi cho đến khi phim hoạt hình chiếu hết khung giờ, mẹ vẫn chưa hết hứng thú, Phụng Sơ mới biết mẹ luôn đoan trang nhã nhặn cũng có lúc thanh xuân tươi trẻ như thế. Cô dắt theo Hoa Ninh Vũ quay trở lại phòng, sắp xếp bài tập ra cho em trai tự giác làm bài, còn mình thì quay trở lại phòng khách.

Khi cô trở lại, on trời là cha cô đã phát hiện không thấy Hoa Ninh Vũ, nếu giờ này bình thường cô đã trở về phòng, hôm nay lại trở lại phòng khách, là có việc. Hoa Khải Duy khôn khéo dẫn dắt vợ sớm kết thúc câu chuyện, để Hoa phu nhân chú ý đến con gái này giờ vẫn đang ngồi đối diện chứng kiến hết

cánh bà như chim nhỏ nép vào lòng chồng.

Tư Tịnh Nhã a một tiếng, khuôn mặt nổi lên rặng mây đỏ, nhanh chóng lùi ra một khoảng cách với chồng. Chờ mẹ mình bớt ngượng ngùng, Phượng Sơ mới lên tiếng.

- Con có chuyện muốn thương lượng với cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thuyết phục cha mẹ

- Mẹ không đồng ý.

Hoa phu nhân vừa nghe con gái nói xong ý định của mình, làm gì còn về nhà nhận đoạn trang mà lớn tiếng nói, như thể nếu bà không phản đối ngay lập tức, con gái sẽ bước vào con đường sai lầm một đi không trở lại. Phượng Sơ chưa phản ứng lại, cô muốn chờ cha phản đối cả một thể, rồi mới tìm cách thuyết phục cả hai người.

- Con có chắc chắn về quyết định này của mình không?

- Cha, con chắc chắn, và con thực sự muốn có được sự ủng hộ của cha mẹ.

Hoa Khải Duy gật đầu, trầm tư không nói gì, thế nhưng Tư Tịnh Nhã lại không thể im lặng nổi. Bà đứng dậy đi đến bên con gái, ngồi xuống nắm lấy tay cô.

- Sơ Vân, sao đột nhiên con lại muốn bước vào giới giải trí. Con không biết đó là vùng nước đục sinh lầy như thế nào hay sao? Nếu con bị bắt nạt, bị chơi xấu, thì làm thế nào bây giờ.

Hoa phu nhân càng nói càng thấy đúng, báo chí ngày nào chẳng đưa tin, hết kiểu nữ cặp với đại gia lại đến nam diễn viên trẻ tuổi được nữ tỷ phú bao nuôi, cặp đôi đình đám một thời rùm beng vì nghi án ngoại tình, rồi bị nghi ngờ phẫu thuật thẩm mỹ, đủ mọi loại tin tức thay phiên đưa nhau xuất hiện như pháo hoa chen chúc đêm giao thừa.

- Con phát hiện ra mình đam mê diễn xuất, được trải nghiệm cuộc đời, tình cảm của những nhân vật khác nhau.

Phượng Sơ đọc thuộc lòng diễn cảm đoạn hội thoại cô từng thấy được của một diễn viên nổi tiếng được phỏng vấn trên internet, giọng điệu trầm bổng du dương, xen lẫn tình cảm kích động, phần khích khi được nhắc đến điều mình muốn theo đuổi. Cô nở nụ cười tươi rói khiến đôi mắt cong lại như vầng trăng, diễn đến như thật khiến Tư Tịnh Nhã đã lâu không còn được thấy con gái cười vui vẻ như vậy bỗng khựng lại, đột nhiên không dám nói ra lời phản đối, sợ nụ cười ấy lại biến mất như hoa trong gương, trăng trong nước. Cái gì chứ diễn, chỉ là chuyện nhỏ, trong cả cuộc đời những năm tháng kiếp trước, từ khi Phượng Sơ bắt đầu hiểu chuyện, có khi nào cô không phải diễn, diễn trước mặt phụ hoàng mẫu hậu, diễn trước hậu cung muôn hồng nghìn tía, khi lớn lên diễn trước bá quan văn võ trong triều, thậm chí diễn trước mặt hoàng nhi của cô.

Chỉ người duy nhất, cô thật lòng, thì người ta lại diễn trò với cô, diễn một lần là ba mươi năm trời. Giờ lại còn có sẵn kịch bản, cái thứ diễn xuất này, còn không phải sở trường của cô hay sao?

- Sơ Vân, cha chỉ muốn hỏi con, quyết định này, có phải vì sự việc đã qua kia không?

Cả ba người ngồi đây đều hiểu việc đó là gì, Tư Tịnh Nhã lờ mờ chồng một cái, tại sao bỗng dưng lại nhắc đến sự việc đau lòng của con gái như thế, ông đây là đâm dao vào tim con có biết không hả.

- Cha, chỉ là con muốn thử sức mình, muốn theo đuổi niềm đam mê, không liên quan gì đến việc đó cả, cha yên tâm, con rất tốt, sẽ không vì những việc không đáng mà hủy hoại cuộc đời của chính mình.

Hoa Khải Duy cho đến bây giờ vẫn chưa điều tra ra được người đã hại con gái mình là ai, ông đối với con vô cùng áy náy, nếu đó là điều nó muốn...

- Cha đồng ý, với điều kiện con phải chờ cha tìm kiếm công ty quản lý thích hợp cho con, và nhận người cha sắp xếp đi theo bảo vệ con.

- Con đồng ý.

Phượng Sơ trả lời thật nhanh, chỉ sợ cha nghĩ lại sẽ thay đổi ý định. Còn về việc có người đi theo? Kiếp trước là đế vương tiền hô hậu ủng, bên cạnh cô lúc nào mà không có người, cô chẳng ngại gì việc có người hầu hạ hay bảo vệ, chỉ cần cha ủng hộ, những thứ đó chỉ là chuyện nhỏ.

- Minh à. Sao anh lại đồng ý.

Tư Tịnh Nhã không nghĩ đến chồng bà lại đứng về phía con gái, để bà một mình một chiến tuyến. Hừ, sẽ xử lý anh sau. Hoa phu nhân đầu óc xoay chuyển, tiếp tục tìm cách thuyết phục con gái.

- Sơ Vân, vậy còn sở thích hội họa của con? Không phải con nói muốn trở thành một họa sĩ nổi tiếng, vẽ ra một tác phẩm hội họa tuyệt vời để ông ngoại khẳng định năng lực của con hay sao?

- Mẹ, hội họa có thể thành một điểm cộng của con trong lý lịch khi phát triển trong giới giải trí chứ sao. Còn về điều con đã từng nói, ôi mẹ có thể quên đi được không ạ, sau này con mới cảm thấy, hội họa cổ điển phương đông mà ông và mẹ đã gắn bó mới là tuyệt nhất, vừa mang đậm chất triết học và chứa đựng tinh hoa truyền thống, quả thực là vô cùng sâu sắc, vô cùng có chiều sâu. Vì vậy con đã nghĩ kỹ, song song với việc phát triển trong giới giải trí, con sẽ tiếp tục trau dồi kỹ năng trình độ của mình, cho ra những tác phẩm mang đậm tâm tư tình cảm của con, để được ông ngoại khẳng định thực sự.

- Nếu con hiểu ra điều này sớm hơn, thì mẹ đã không phải xa cách con bốn năm năm trời rồi không hả.

- Mẹ, con xin lỗi, khi đó còn trẻ con, chỉ cảm thấy ông nội quá bảo thủ, không chịu tiếp thu cái mới, cái đặc sắc của vùng miền khác, mà không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu điều tuyệt vời triết lý của tranh thủy mặc.

- Ủ, con ngoan của mẹ. Bây giờ vẫn không muộn. Với năng khiếu của con, sớm muộn gì cũng sẽ có tác phẩm tốt.

Phượng Sơ đã thừa dịp này tựa vào lòng mẹ, được Hoa phu nhân vỗ về lưng, cảm giác có người yêu thương quan tâm thật tốt. Nhưng mà dù thế vẫn không thể vỡ kế hoạch được, nhất định phải thuyết phục mẹ, đây chính là điều cô cần nhất nếu muốn để bước đến đỉnh cao sức mạnh. Dù đã quyết định này chỉ sống hưởng thụ cho chính mình nhưng với ký ức kiếp trước chi phối, thực sự cô không hề muốn mình yếu đuối, nhụt nhòa trong kiếp người này.

- Mẹ, vậy mẹ sẽ ủng hộ con chứ. Sau khi chuyện kia xảy ra, con đã từng nghĩ trên đời này chẳng còn gì làm con lưu luyến nữa, con chỉ sợ hãi vì điều này khiến gia đình chúng ta mất mặt, thậm chí con đã muốn đi thật xa khỏi đây. Khó khăn lắm con mới tìm được một việc khiến con muốn bỏ công sức theo đuổi, quên đi những việc không vui, mẹ, mẹ đồng ý với con, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Giải trí Thần Hi

Một ngày đẹp trời, từ khi Phượng Sơ nói chuyện nghiêm túc với cha mẹ về mong muốn của cô, đã trải qua một tuần. Cuối cùng Tư Tịnh Nhã vẫn là thỏa hiệp, đồng ý cho con gái theo đuổi đam mê của chính mình, tất nhiên trong đây có sự giúp sức không nhỏ của cha cô.

Phượng Sơ không nghĩ tới, cha lại là người đầu tiên đứng ra ủng hộ bản thân, mãi về sau cô mới biết được, trước khi trở thành một doanh nhân thành công, thời trẻ ông cũng đã từng nuôi mộng diễn xuất, chỉ có điều ông nội của ông, cũng chính là cụ nội của Hoa Sơ Vân khi đó, chính là một ông lão cô hồ tu tưởng bảo thủ, đã sớm bóp chết trái tim nghệ thuật của cháu trai từ khi còn trong trứng nước.

Cũng có thể vì tiếc nuối này, cha cô rất thông cảm và quan tâm chia sẻ với vợ mọi mặt, nhất là công việc về nghệ thuật, cũng sẵn sàng đứng ra chịu áp lực, cho con gái thử sức với đam mê của nó, điều mà ông từng ước mơ nhưng không được, cũng thâm khắc ý trong lòng, con gái chính là giống ông đó. Không thể không nói, đây thực sự là một hiểu lầm tốt đẹp.

Trong khoảng thời gian này, Hoa Khải Duy ra không ít sức, muốn trải đường cho con gái, tìm hiểu về các công ty giải trí đứng đầu cả nước, với vị thế của Hoa gia trong nước, ít nhiều con gái cũng có thể bắt đầu sự nghiệp một cách suôn sẻ, nếu đã ủng hộ con, cần cho nó hưởng thụ đầy đủ tốt nhất.

Tìm công ty giải trí quản lý là vô cùng quan trọng, danh tiếng phải tốt, đãi ngộ phải cao, con gái ông, không cần lăn lộn từ tầng chót để đi lên, việc ông cần làm là cho nó một xuất phát điểm tốt nhất.

Phượng Sơ cũng nghe cha về nhưng thứ cô không hiểu này, khi còn là đế vương bản thân cô cũng chưa bao giờ đọc đoán, ở một thế giới cô chưa hiểu rõ hoàn toàn, có cha đứng ra lo liệu trải đường, cô chỉ biết cảm ơn cha và tiếp nhận.

Công ty giải trí Thần Hi, tầng mười tám, phòng tổng giám đốc, văn phòng diện tích rộng lớn nhưng lúc này cũng ngồi không ít người, ngoài ba người đại diện phía giải trí Thần Hi, còn lại đều là người Hoa gia mang đến. Phượng Sơ ngồi bên cạnh cha mẹ như chứng tinh phùng nguyệt, không hề biết rõ trường hợp người mới ký hợp đồng như thế này là quái dị cỡ nào.

Ngày hôm nay Hoa tam gia không chỉ mang theo vợ tới công ty Phượng Sơ sẽ ký hợp đồng để xem qua môi trường làm việc của con gái trong tương lai, còn có một đoàn đội luật sư theo cùng, chức trách chủ yếu là sắp xếp bản hợp đồng từ trong ra ngoài không bỏ sót bất cứ chi tiết nào, tránh cho con gái chịu thiệt. Nhận được cái gật đầu trình trọng từ trưởng đoàn luật sư, lúc này Hoa Khải Duy mới gọi con gái, chính thức ký tên trên hợp đồng, trở thành một nghệ sĩ của giải trí Thần Hi, ngay từ khi bắt đầu đã nhận đãi ngộ cấp B.

Phượng Sơ nhận bút, ký ba chữ Hoa Sơ Vân rồng bay phượng múa, khiến cha mẹ cô ngồi cạnh cũng không nhịn được tự hào, chữ viết của con gái ngày càng tiến bộ, dù là ông ngoại Tư ở đây cũng nhất định phải khen một câu.

Chỉ có người đại diện của cô đã được ấn định, khi nhìn thoáng qua chữ viết của Phụng Sơ dù trong lòng không khỏi khâm phục nhưng cũng thầm mặc niệm trong lòng cho đội ngũ trợ thủ của cô trong tương lai. Chữ ký phóng khoáng đẹp đẽ như vậy, tương lai ký tặng sẽ có nhân viên chuyên nghiệp bắt chước chữ ký cô để ký thay, thật đúng là làm khó người ta mà.

Phụng Sơ là người mới nhảy ngang, nhất định phải đến công ty tiếp nhận khoá đào tạo cơ bản, tuy nhiên cô có đãi ngộ cấp B, đương nhiên không cần học chung cùng thực tập sinh, sẽ có giáo viên hướng dẫn riêng, Phụng Sơ rất phối hợp ấn định thời gian bắt đầu học tập.

Sau đó cả đoàn đội Hoa gia mới cuộn cuộn rời khỏi, để lại tổng giám đốc Dương Văn Huy và người đại diện hàng đầu của Thần Hi là Thôi Tinh Hà cười khổ không thôi, nghệ sĩ mới này không dễ hầu hạ đâu. Còn về phần tại sao phía trên lại ra thiết lệnh bằng mọi giá ký hợp đồng với Hoa Sơ Vân người này, bọn họ đều vô cùng tò mò, nhưng khó có thể hiểu rõ.

Việc cần làm cũng đã hoàn thành, cả hai đều tiếp tục công việc của mình, mà Thôi Tinh Hà chính là bắt đầu lên kế hoạch sắp xếp khoá học đào tạo cơ bản cho nghệ sĩ mới của mình.

Ngày hôm sau, Thôi Tinh Hà cũng không cần cất công lái xe đến đón nghệ sĩ nhà mình đến công ty, vì cô ấy đã tự lái xe đến, đang ngồi chờ cô trong văn phòng người đại diện rồi, về điểm này Thôi Tinh Hà cảm thấy rất hài lòng, ít nhất nghệ sĩ mới này rất biết điều, không ý vào thân phận của mình mà làm mình làm mày với cô.

Thôi Tinh Hà là người phụ nữ duy nhất trong ba đại diện đứng đầu Thần Hi, dưới tay cô cũng không thiếu nghệ sĩ nổi tiếng, bỗng nhiên nhận được nhiệm vụ dẫn dắt người mới, lại còn là người mới chưa từng qua đào tạo, làm sao sẽ thoải mái được, dù sao đến địa vị như cô đây, chỉ có cô đi chọn nghệ sĩ muốn dẫn dắt. Ngày hôm qua gặp thể trận nhà họ Hoa đến ký hợp đồng, cô đều thâm nhủ trong lòng sau này còn không phải đội tiểu tổ tông này lên đầu mà thờ phụng hay sao, cũng may ngày hôm nay thấy hành động này của Hoa Sơ Vân, Thôi Tinh Hà liền yên tâm hẳn, chưa biết thiên phú tới đâu, nhưng ít nhất không mắc bệnh tiểu thư, thái độ đối với công việc cũng rất tốt.

- Chào em, ngày hôm qua đã làm quen rồi. Chị là Thôi Tinh Hà, về sau mọi công việc cũng như sinh hoạt cá nhân của em sẽ do chị chiếu cố.

- Em gọi là chị Tinh Hà được chứ. Mong rằng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Phụng Sơ đưa tay nắm lấy bàn tay của Thôi Tinh Hà, cái bắt tay xác định một mối quan hệ thân thiết trong tương lai.

Sau đó Thôi Tinh Hà cũng nhanh chóng phổ cập công việc trong thời gian tới của Phụng Sơ, đó là học tập các kỹ năng cơ bản của một nghệ sĩ mới.

- Em có sở trường nào đó không? Chị cần nắm rõ mọi thông tin về em, đó sẽ là những điểm cộng giúp em dành được rất nhiều sự chú ý.

Phụng Sơ gật đầu hiểu rõ, đảo qua trong đầu một lần những thứ mình am hiểu, đọc ra một lượt.

- Lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số đều am hiểu. Cầm, kỳ, thi, hoạ đều có biết sơ.

Nói xong một lượt, Phụng Sơ gật gù đầu, ra hiệu chính là những thứ này.

Thôi Tinh Hà hơi choáng váng, cô vừa nghe được cái gì, cô gái này có phải nói bừa ra không vậy. Nghệ sĩ của cô có quá nhiều sở trường, làm sao bây giờ.

Phụng Sơ nhìn vẻ mặt không tin của người đại diện, cũng không nói nhiều, mở điện thoại cho cô ấy xem qua ba bức hoạ cô đã chụp lại trước khi gửi đi dự triển lãm.

Thôi Tinh Hà không phải người trong nghề, xem không hiểu trình độ cao siêu đến nỗi những đại sư trong giới đều phải xuýt xoa, chỉ biết rõ tranh này vẽ thật đẹp, cô vừa xem cũng muốn cất giấu cho mình một bức, nếu như đây thực sự là do nghệ sĩ mới của cô vẽ, thì nhất định là tài năng không nhỏ đáng đề tuyền dương rồi.

Thôi Tinh Hà trả lại điện thoại, dù vẫn chưa tin hoàn toàn những sở trường Phụng Sơ vừa một hơi đọc ra, nhưng vẫn vững tâm hơn chút ít, cô tiếp tục trao đổi với Phụng Sơ những vấn đề khác.

- Em muốn dùng tên thật để hoạt động, hay là lấy một nghệ danh?

- Lấy nghệ danh, gọi là Phụng Sơ.

Lạc khoản trên bức hoạ chụp lại quá nhỏ nên khi này Thôi Tinh Hà không hề chú ý đến, chỉ cho là nghệ sĩ nhà mình đã sớm nghĩ từ trước, đọc thầm vài lượt trong đầu, cái tên Phụng Sơ này nghe cũng không tồi, sau này nếu có đạt các giải thưởng lớn được xướng lên trên sân khấu cũng rất có cảm giác, liền gật đầu quyết định dùng tên này.

Thôi Tinh Hà sắp xếp đầy đủ lịch trình huấn luyện của Phụng Sơ, học thanh nhạc, học vũ đạo, học diễn xuất. Khác với thực tập sinh trong trung tâm đào tạo phải ở lại ký túc xá, luyện tập trong phòng học tập thể từ tầng mười trở xuống, Phụng Sơ có thầy dạy riêng, luyện tập trong phòng của nghệ sĩ cao cấp hợp đồng cấp B trở lên, tuy nhiên Thôi Tinh Hà hiểu rõ tuy đãi ngộ cấp B nhưng đây là do Phụng Sơ còn chưa ra mắt, nếu cô gái này một khi bắt đầu thành công nổi tiếng, đãi ngộ sẽ là một trời một vực so với những nghệ sĩ khác, hợp đồng của Phụng Sơ cũng được bảo mật cực tốt, tránh các nghệ sĩ của công ty biết được, gây nên mâu thuẫn không đáng có.

- Ngoài ra, em có tài khoản mạng xã hội hay không, tốt nhất nên để chị quản lý giúp em.

- Tất nhiên là có. Tài khoản giao cho chị, nhưng em mong những phát ngôn trên danh nghĩa của em, không đến nỗi bản thân không hay biết gì.

Thôi Tinh Hà cảm thấy gân xanh trên trán bắt đầu giật giật, mới khen ngợi thái độ làm việc cơ mà, nhưng nhìn ánh mắt sâu thẳm uy nghiêm không cho phép cự tuyệt, Thôi Tinh Hà đều cho rằng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng vẫn không tự chủ được thoả hiệp đồng ý với cô.

Thôi Tinh Hà thờ ra một hơi, chưa bao giờ cô bị khí thế của nghệ sĩ dưới tay chèn ép như vậy đâu có biết không, thật là một cảm giác mới lạ, lại ỷ khuất. Nhận mẫu giấy ghi thông tin tài khoản, Thôi Tinh Hà ngay lập tức đăng nhập trên máy mình, lưu mật khẩu và mở ra phần thông tin cá nhân.

- Adela?

- Đó là tên của em khi du học ở khu Tây Âu.

- Ồ, em từng đi du học? Về lĩnh vực gì?

- Hội hoạ.

- Được, vậy chị sẽ sửa lại tên đại diện của em theo nghệ danh. Được chứ?

- Được. Ngoài ra em sẽ không ở lại ký túc xá, tạm thời em vẫn ở cùng cha mẹ, khi nào bắt đầu hoạt động, nếu cần thiết em sẽ thuê trọ ở ngoài sau.

- Ok, ít nhất em cũng cần vài tháng để huấn luyện, để xem sau đó thành quả như thế nào rồi chúng ta sẽ vạch ra phương hướng phát triển trong tương lai.

- Em có thể bắt đầu ngay bây giờ.

Thôi Tinh Hà đưa cô đến gặp một giáo viên huấn luyện, đây là thầy dạy vũ đạo được sắp xếp riêng cho Phụng Sơ, cô ấy giới thiệu sơ qua, để lại hai người trong phòng rồi vội vàng đi mất.

- Người mới, không biết em có ai chống lưng nhưng tôi mong đã là học sinh của tôi em sẽ phải thật chăm chỉ, hiểu chứ.

- Em hiểu, thầy có thể bắt đầu.

Tăng Dung lần đầu tiên được thể nghiệm cảm giác nghẹn khuất của Thôi Tinh Hà khi đối diện người mới, không phải là nom nớp lo sợ vằng vặc dạ dạ thì cũng phải kiêu ngạo ương ngạnh vênh mặt hất hàm sai khiến chứ, cái kiểu uy nghiêm ra lệnh cho bề tôi mà mình vẫn có cảm giác thể mới đúng này là từ đâu mà ra. Dưới ánh mắt chăm chú sáng như sao trời chờ đợi của cô gái, anh cũng không dám xoắn xuýt thêm về việc này mà bắt đầu những bài tập đầu tiên.

Hai tiếng sau, Tăng Dung sau khi lấy cỡ chân của Phụng Sơ để chuẩn bị giày luyện tập cho cô theo lời dẫn dò của Thôi Tinh Hà, liền mang về mặt sóng không thể yêu rời khỏi phòng tập. Người mới này là yêu quái phương nào tới đây, nhìn vẻ lóng ngóng khi tập những bước đầu tiên, cho đến lúc sau nhuần nhuyễn chẳng khác gì chính mình, Tăng Dung chỉ muốn ném mườì mấy năm học tập rèn luyện của mình cho chó ăn. Đây còn là người hay sao hả.

Nhưng trên đường đi, một cỗ tinh thần nhiệt huyết càng ngày càng sục sôi, thiên tài, tuyệt đối là thiên tài, cơ thể cô ấy mềm dẻo có lực, trí nhớ tốt, những bài tập hay các động tác vũ đạo cơ bản nhớ rất nhanh, luyện lại không sai chút nào. Quả là mầm non cực phẩm.

Tăng Dung đã đưa cho Phụng Sơ một đĩa chứa tất cả video luyện tập các động tác cơ bản. Với tình hình này, không cần đến một tuần thầy trò bọn họ có thể bắt đầu với những động tác phức tạp có độ khó cao hơn rồi. Tăng Dung càng nghĩ càng hưng phấn, bắt đầu suy nghĩ lần gặp chiều mai cô ấy liệu đã luyện tập đến trình độ gì? Thật đáng mong đợi mà.

Phòng tập có nhà tắm riêng, Phụng Sơ tắm rửa sạch sẽ, thay lại y phục mới rồi đi, xuống tầng hầm lấy xe. Cô có một phòng làm việc riêng tại tầng mười lăm, từ thang máy đi xuống cũng gặp không ít người. Một vài người thấy cô cũng trốn trong góc thì thầm với bạn ca ngợi cô xinh đẹp, đều thắc mắc cô là ai, có phải nghệ sĩ mới của công ty không mà chưa từng thấy qua.

Phụng Sơ có linh lực trong cơ thể, linh thức khổng lồ không tràn ra điều tra cũng nghe được rõ ràng, nhưng cô không quan tâm điều đó, vì linh lực như những hạt bụi tụ tập lại như lớp sương mờ từ họ toát ra đang trôi về phía cô, tuy ít ỏi không đáng kể nhưng vẫn khiến Phụng Sơ thầm vui vẻ, chỉ đi thang máy từ tầng mười lăm xuống thôi cũng có thể thu được tín ngưỡng lực, xem ra quyết định của cô là không sai, mục tiêu của cô, tiến vào giới giải trí, thu thập tín ngưỡng, tu luyện đến đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Truyền thụ công pháp luyện thể

Từng ngày bình yên trôi qua, mỗi ngày của Phụng Sơ đều theo quy luật thức dậy, luyện võ, đi công ty nhận huấn luyện, trở về ăn cơm cùng gia đình, tắm rửa đi ngủ. Nếu nói có gì thay đổi, thì đó chính là phòng tập riêng của cô có thêm một thành viên nhỏ, Hoa Ninh Vũ. Vốn chỉ một lần vô tình tiểu Ninh Vũ dậy sớm muốn tới gọi chị gái rời giường, không nghĩ tới tìm khắp nơi không thấy chị đâu.

Cũng may quản gia đi ngang qua bắt gặp cậu chủ nhỏ đang đứng trước cửa phòng cô chủ oa oa khóc lớn, mới chỉ cho Hoa Ninh Vũ biết Phụng Sơ ở đâu mà tìm. Bé lúc này mới biết, chị gái mình chính là một cao thủ, so với thủ bay Leonard chỉ có hơn chứ không kém. Hoa Ninh Vũ quyết lấy chị gái, đòi học bản lĩnh này cho bằng được, Phụng Sơ vốn nghĩ đứa trẻ ở thời đại này tuổi nhỏ như Hoa Ninh Vũ chắc hẳn sẽ không kiên trì nổi, đồng ý dạy cho bé vài chiêu, chờ Hoa Ninh Vũ tự thấy chán rồi sẽ không làm phiền cô nữa.

Ai biết Hoa Ninh Vũ ban đầu còn cảm thấy mệt mỏi, muốn từ bỏ, nhưng có một lần vô tình bắt gặp Phụng Sơ múa một bộ kiếm chiêu ở trong vườn, trong mắt bé chị gái ngẫu cực, kiếm quang vun vút, loang loáng kiếm ảnh, chính là hình ảnh cao thủ võ lâm trong phim truyền hình cổ đại chiếu trên tivi ấy, cậu bé liền quyết tâm tập luyện tốt mấy chiêu thức chị mình đã hướng dẫn, không nghĩ tới sau khi nghiêm túc luyện tập vài ngày, bé liền nghiện mất rồi.

Hiện tại kế hoạch trong một ngày của Hoa Ninh Vũ có thêm hai khung giờ, một là vào buổi sáng dậy sớm luyện công cùng chị, hai là sau khi đi học về, vừa ăn lót dạ vừa xem tivi, sau đó tiếp tục luyện tập, xong thì tắm rửa thơm tho sạch sẽ, chờ cha mẹ và chị gái tan tầm trở về cùng ăn cơm.

Hôm nay Phụng Sơ trở về sớm, bởi cô vừa hoàn thành buổi tập luyện cuối cùng của đợt huấn luyện cơ bản, Thôi Tinh Hà tranh thủ khoảng thời gian này hộ tống một thiên vương ca nhạc dưới tay chị ấy hoàn thành lưu diễn vòng quanh khu Đông Nam, vừa trở về ngày hôm nay, ngày mai sau khi Thôi Tinh Hà gặp mặt ba giáo viên hướng dẫn của cô xong sẽ bước đầu vạch kế hoạch tiến công giới giải trí.

Phụng Sơ có linh lực trong cơ thể tầm bở, tai thính mắt tinh, nghe được tiếng động trong phòng tập liền mở cửa bước vào, Hoa Ninh Vũ đang lặp đi lặp lại một chiêu thức mà cô đã dạy qua. Hình ảnh này làm cô nhớ đến Húc Nhi, cũng chăm chỉ học tập như vậy, ánh mắt Phụng Sơ dõi theo em trai đang tập trung đánh ra từng chiêu từng thức, rất hài lòng.

- Nghỉ ngơi sớm đi, dưỡng tinh thần. Em đã qua kiểm tra của chị, từ ngày mai sẽ bắt đầu dạy em võ thuật chính thức.

Hai mắt Hoa Ninh Vũ toả sáng, vậy ngày mai bé có cần chuẩn bị lễ vật bái sư hay không, trong phim truyền hình từng có cảnh này, chăm chỉ luyện võ, bé có thể gọi như chị gái mình sùng bái rồi.

Từ trán Hoa Ninh Vũ toát ra sương mờ tụ tập lại như sợi tơ vilon về phía Phụng Sơ, cô cảm nhận được lực tín ngưỡng mãnh mẽ nhưng thuần khiết của em trai tràn vào cơ thể cô, dù không đáng kể nhưng cô vẫn rất vui vẻ.

Cơm tối xong, cả nhà ngồi trong phòng khách ăn trái cây, Tư Tinh Nhã tâm thần bay bổng khoe với chồng và con gái về buổi triển lãm sẽ bắt đầu khai mạc vào sáng mai.

- Vừa lúc ngày mai con được nghỉ, con sẽ đưa em đến thăm quan triển lãm, được không mẹ?

- Được được, nhưng ngày mai mẹ sẽ rất bận, các con đến nhưng không cần đi tìm mẹ biết không, cứ tự do đi thăm quan nhé. Có rất nhiều tác phẩm tốt, con đều nghiên cứu một chút. Từ khi về nước vẫn chưa tới thăm ông ngoại, qua đợt triển lãm chúng ta đi thành phố Ninh thăm ông, nói không chừng ông sẽ kiểm tra con đó.

- Dạ được ạ.

Hoa Ninh Vũ ngủ dậy, vẫn nhớ lời chị gái nói hôm qua, đánh răng rửa mặt xong liền tự mình cởi áo ngủ thả Leonard ra, mặc vào quần áo tập võ màu trắng đi đến phòng tập riêng của hai chị em, đã hưng phấn quá mà quên mất đêm qua còn trần trọc mãi về lễ vật bái sư. Phụng Sơ đã ngồi trên thảm trong phòng, ngũ tâm hướng thiên, nghe tiếng động mới mở mắt ra.

- Em tới đây, ngồi xếp bằng trước mặt chị.

Hoa Ninh Vũ hơi hồi hộp, chị gái hôm nay vẻ mặt nghiêm túc quá, khiến bé không tự giác cũng ưỡn thẳng lưng đi tới trước mặt Phụng Sơ, học theo chị ngồi xếp bằng, để ngửa hai lòng bàn tay trên đầu gối. Phụng Sơ vươn người nắm lấy cổ tay trái của tiểu Ninh Vũ, linh thức không lồ uyển chuyển biến thành sợi mảnh thông qua tiếp xúc tràn vào trong cơ thể bé, chăm chú điều tra một lượt.

Phụng Sơ đang lìm đim mắt bỗng nhiên mỉm cười, không nghĩ tới tâm huyết dâng trào muốn truyền thụ chút võ nghệ cho em trai nhỏ, lại còn phát hiện ra một mầm tốt cốt cách thanh kỳ, vô cùng thích hợp để luyện võ. Đương nhiên là chỉ nói võ thuật phạm tục, chứ thứ như linh lực, thức hải của Hoa Ninh Vũ tán mạn không thành hình, dù tu luyện cũng khó bước được xa.

Cần Nguyên đại lục tám tuổi mới có thể bắt đầu kiểm tra tư chất, bắt đầu tu luyện, ở địa cầu này có thể sẽ khác, huống chi Hoa Ninh Vũ còn nhỏ, để sau này hãy nói.

Phạm nhân có hai loại tu luyện, chính là tu nội công và ngoại công.

Chủ tu nội công thì có nội công tâm pháp, chủ tu ngoại công thì từ tu luyện thân thể, sau sẽ từ ngoại sinh nội. Cả hai luyện đến cùng đều đi về một hướng, có điều là nhanh hay chậm.

Tu luyện ngoại công vất vả, thời gian tu luyện lại dài, cần được liệu ngâm tẩm bồi bổ thường xuyên, chỉ giành cho kẻ có tiền hoặc tư chất quá kém khó tu nội công.

Tu luyện nội công thì cần có nội công tâm pháp, được hướng dẫn chỉ điểm, yêu cầu có một hiểu biết chuyên sâu, ít nhất phải hiểu được huyết đạo trong cơ thể, nếu không vận công sai lầm sẽ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Nhà bọn họ không thiếu tiền, lại có Phụng Sơ cô ở bên chỉ đạo, tất nhiên phải để Hoa Ninh Vũ bắt đầu từ luyện thể, chỉ lợi không hại, dù sau này Hoa Ninh Vũ không đạt được thành tựu to lớn nào thì cũng có thân thể khỏe mạnh khang kiện.

Còn về việc có thể từ ngoại công tu luyện ra nội khí hay không, đó còn dựa vào tư chất của Hoa Ninh Vũ, dù là cô cũng không thể giúp nhóc một bước lên trời.

- Hoa Ninh Vũ, sau đây chị sẽ dạy cho em tu luyện võ thuật cao siêu hơn trước rất nhiều. Đây là võ công chị được truyền thụ từ một vị cao nhân lánh đời thần bí. Vì vậy, nếu muốn học tập, em cũng cần phải giữ bí mật tuyệt đối, kể cả ba mẹ cũng không thể tiết lộ. Em có làm được không?

- Em làm được. Xin chị hãy dạy cho em.

Hoa Ninh Vũ nhỏ tuổi nhưng kiên định gặt đầu, bí mật của chị gái và bé, bé sẽ không nói cho ai biết đâu.

Phụng Sơ bắt đầu truyền cho Hoa Ninh Vũ bộ công pháp luyện thể cơ sở. Bộ công pháp này là một bài quyền pháp mà trong mắt Phụng Sơ là vô cùng đơn giản, vô cùng dễ hiểu, ở Căn Nguyên đại lục thuộc vào loại phổ cập toàn dân, bất cứ ai không có tư chất tu luyện linh sư thì đều có thể đến thư quán trong thành tìm đọc và luyện tập, nhưng lấy đến thời đại này, chính là bí tịch thượng phẩm khó có được.

Tuy công pháp dễ có, nhưng phối phương dược liệu ngâm tắm lại khó tìm, nếu không có, không chỉ hiệu quả tu luyện chậm chạp, mà còn có thể ảnh hưởng căn cơ. Rất may, đây cũng là một trong những sở trường của Phụng Sơ.

Đem qua cô mắt công chính lý lại công pháp vẫn ghi nhớ trong đầu, lại quay video lại từng chiêu từng thức, còn giảng giải cận kề một lần, chính là để hôm nay giao cho Hoa Ninh Vũ.

Phụng Sơ mở điện thoại, chia sẻ một file bảo mật cho Hoa Ninh Vũ, dặn dò.

- Mật khẩu là 'hoa gia tiểu bảo bối'. Nhớ, không được cho bất cứ ai biết đến. Em có thể xem trước, rồi ghi nhớ động tác. Chờ ba ngày nữa chị chuẩn bị đầy đủ dược liệu mới có thể bắt đầu luyện tập.

- Em biết rồi.

Hoa Ninh Vũ không chờ nổi mở ra tập tin vừa được chị chia sẻ, nhập vào mật khẩu. Có tổng cộng mười hai đoạn video, trong đó chính là chị gái tự mình làm mẫu hướng dẫn cho bé. Hoa Ninh Vũ vui rạo rức, mãi mê nhìn, không chú ý Phụng Sơ đã ra khỏi phòng từ lúc nào.

- Bác Vinh, giúp cháu tìm mấy loại dược liệu trong danh sách, số lượng cháu cũng ghi rõ đây rồi. Ba ngày sau cháu cần.

- Được, cô chủ. Nhưng thứ này đều dùng để làm gì?

Sầm Vinh không nhịn được hỏi ra miệng, thói quen chăm sóc Hoa Sơ Vân từ khi còn nhỏ, có việc gì ông đều sẽ hỏi một chút.

- Chỉ là một ít dược liệu ngâm tắm làm đẹp da mà thôi. Bác yên tâm đi.

Sầm Vinh gật đầu, nhanh chóng tìm người đi làm việc cho cô chủ. Phụng Sơ bàn giao xong, liền về phòng tắm rửa, trước khi xuống lầu qua phòng tập nhắc nhở Hoa Ninh Vũ chuẩn bị ăn sáng, sau đó hai chị em cô sẽ tới triển lãm xem một chút.

Phụng Sơ mặc một bộ váy liền thân lờ tay thắt eo màu vàng kem trang nhã, tay dắt tay Hoa Ninh Vũ một thân sơ mi quần yếm kẻ caro, tự lái xe trở em trai đi chơi. Triển lãm tranh lần này tổ chức ngay tại đại sảnh hiệp hội thư pháp và hội họa cổ điển phương đông, khi cô đến nơi, lượng người thăm quan đã rất đông, Phụng Sơ phải nhắc nhở Hoa Ninh Vũ luôn nắm lấy tay cô, chỉ sợ đông người chen lấn đến em trai.

Phụng Sơ không vội vã đi tìm nơi trưng bày ba tác phẩm của mình, mà lần lượt từ ngoài vào xem từng tác phẩm, như lời mẹ nói, họ sẽ đến thăm ông ngoại sau đợt triển lãm, vẫn nên chuẩn bị một chút làm vui lòng ông. Hoa Ninh Vũ còn nhỏ, không hiểu về hội họa, bé chỉ thích ngắm những bức tranh nhiều màu sắc vẽ về động vật, chim chóc này, bướm vờn hoa này, ngựa phi này... Thỉnh thoảng bé lại ríu rít kéo tay chị gái, bày tỏ sự vui thích của mình với tác phẩm, khác hẳn Hoa Ninh Vũ khi ngồi xếp bằng trong phòng tập xin chị gái truyền thụ võ thuật, nhưng đều là Hoa Ninh Vũ em trai cô, em trai mà cô rất thích, rất yêu quý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Được khen ngợi

Không nghĩ tới người quan tâm đến triển lãm còn rất nhiều, Phụng Sơ nhìn quanh một vòng không thấy thân ảnh của mẹ, liền nắm tay Hoa Ninh Vũ tiếp tục đi theo hành lang xem những tác phẩm khác.

Càng về sau càng có tác phẩm tốt hơn, nhưng trong mắt Phụng Sơ, vẫn không có bức hoạ nào lọt được vào mắt xanh của cô cả. Cuối cùng đã thấy được ba bức hoạ cô gửi đi trước đó. Tranh cuộn đã bị tháo đầu gỗ, bảo quản trong khung gỗ kính cẩn thận, treo ở vị trí trung tâm buổi triển lãm.

- Oa, chị ơi, con hồ đó thật đẹp. Con bên cạnh cũng đẹp nữa.

- Bên cạnh là rỗng.

Phụng Sơ nhìn em trai hai mắt toả sáng ngẩng đầu chỉ về bức 'Long tranh hồ đầu' trên tường, long hồ trong tranh khí thế sát phạt, tranh này ẩn chứa ý chí của cô, một đứa trẻ như tiểu Ninh Vũ không nên nhìn lâu.

Phụng Sơ kéo em trai đi qua bức 'Thác đổ sương mờ' đồ cậu nhóc.

- Em có biết trong bức tranh này phía xa kia là con vật gì không?

- Em biết em biết. Là chim nhỏ.

- Đó là tiên hạc. Có đẹp không?

- Cũng đẹp ạ. Nhưng vẽ nhỏ quá. Em nhìn không rõ.

Câu trả lời của cậu khiến mọi người xung quanh phì cười theo, nhóc con này dễ thương quá đi mất.

- Bé con, sang bức tranh bên cạnh đi, chim hạc bên này to hơn này.

Không biết vị khách nào đó thấy thú vị, chỉ cho cậu nhóc nhìn về phía bức thứ ba của vị đại sư này 'Tùng hạc diên niên'.

Cây tùng mọc trên núi cao khô cằn nhưng sức sống bền bỉ, tám tiên hạc duyên dáng thanh cao mỗi con một vẻ, đây là một bức tranh phong thủy biểu hiện cho thịnh vượng và trường thọ.

Những người có hiểu biết về tranh đều chú ý tới ba bức tranh cùng một tác giả này. Không chỉ bởi kỹ thuật cao siêu, mà còn bởi tinh khí thần sâu lắng, phong cách riêng, khí thế đặc biệt của ba bức hoạ.

Phụng Sơ nghe được đánh giá của những quan khách xung quanh với tác phẩm của cô, hài lòng vì trình độ không có thật lùi, dù ba bức hoạ bút lực chưa được như ý cô, nhưng cái thần của nó, phản ánh ý chí của bản thân vẫn không đổi, vẫn là để vương quân lâm thiên hạ, dù từng trải qua đau khổ nhục nhã nhưng ý chí của cô không bao giờ thay đổi, vẫn luôn kiêu ngạo cho bản thân, cho huyết thống của mình.

Đi đến đây đã là những tác phẩm cuối cùng của buổi triển lãm, thấy Hoa Ninh Vũ đã mệt mỏi, Phụng Sơ nhẹ nhàng bế cậu nhóc lên, theo dòng người đi về phía lối ra.

Bữa trưa chỉ có hai chị em, buổi chiều Hoa Ninh Vũ có tiết học đàn piano, Phụng Sơ một mình ngồi trong phòng lại lên mạng lướt internet, mạng xã hội vẫn náo nhiệt như mọi khi, tài khoản của Tư Tịnh Nhã đã chia sẻ tin tức khai mạc buổi triển lãm về hội hoạ của khu đồng nam, Phụng Sơ cũng thuận tay thả tim một cái rồi bấm chia sẻ.

Tài khoản này ngoài người quen cũ cũng mới chỉ theo dõi thêm vài người, chủ yếu là các page của công ty và một vài nghệ sĩ nổi tiếng, cùng với tài khoản của Thôi Tinh Hà. Người theo dõi cô cũng không nhiều, Phụng Sơ chia sẻ tin khai mạc triển lãm xong liền thoát ra.

Đã kết thúc huấn luyện, Phụng Sơ bỗng thấy mình rảnh rỗi đến không có việc gì làm, quyết định ngồi làm bùa bình an cho cả nhà, chính là đồ vật giống như thỏ bay Leonard đeo trên tay Hoa Ninh Vũ hàng ngày đó.

Thứ này cần luôn đeo bên người, nhất là người có linh lực tản mạn trong cơ thể như cha mẹ cô, Phụng Sơ định chế tác nhẫn ngọc bên trong khắc tụ linh phù đơn giản tụ tập linh lực mong manh kia vào trong nhẫn, vừa dưỡng ngọc vừa dưỡng người. Còn muốn làm một cái tặng ông ngoại.

Của cha và ông kiểu dáng đơn giản, khắc mây, mặt trong là các phù ấn tụ linh và bình an, chỉ có của mẹ là cầu kỳ hơn một chút, Phụng Sơ trạm trổ hoa mẫu đơn từ ngọc nguyên khối.

Vì chọn từ những khối ngọc cha tặng cho nên chất ngọc không phải quá tốt, nhưng màu sắc đều trong veo nhẵn nhụi, đeo một thời gian linh khí trong cơ thể dưỡng ngọc, chất ngọc sẽ càng đẹp, phản hồi lại ngọc khí dưỡng người, sức khoẻ ngày càng tốt.

Kỹ thuật của Phụng Sơ tốt, lại có linh lực hỗ trợ, chỉ một buổi chiều liền chế tác xong, cha mẹ có thể đưa tặng luôn, nhưng của ông ngoại cần cầu kỳ chút, Phụng Sơ lên mạng tìm kiếm một cửa hàng chuyên môn, đặt làm một hộp gỗ bọc lụa để đựng, địa chỉ giao hàng là nhà cô, Phụng Sơ xuống lầu, dặn dò bác Vinh nhận đồ giúp.

- Cô chủ, lần sau những thứ nhỏ nhặt này đều đừng đặt trên mạng, cứ nói với bác Vinh một tiếng, bác sẽ tìm cửa hàng uy tín chế tác.

- Con biết rồi, từ sau sẽ chỉ làm phiền bác thôi.

- Được được. Bác Vinh chỉ mong có thể được cô chủ làm phiền, ra sức vì cô chủ.

Phượng Sơ cảm nhận được rõ ràng tình thương yêu của Sầm Vinh đối cô, thứ tình cảm đơn thuần chân thành này, kiếp trước cô khó mà nhận được. Bởi vì địa vị của cô đã định trước, người khác đối với cô chỉ có thần phục, sợ hãi, hoặc tính kế, không thì chính là phản bội, chỉ trừ có Húc Nhi của cô.

Cô vốn định trở lại phòng ngủ, nhưng thím Mai nhắc thấy cô vội từ phòng bếp đi ra giữ cô lại, đưa cho cô một ly nước ép, Phượng Sơ lại ngồi lại phòng bếp nhấm nháp nước ép táo và cà rốt, thời đại này có một thứ tốt, đó là ẩm thực vô cùng đa dạng, nhiều thứ kể cả một đế vương như cô cũng chưa từng hưởng dụng qua. Càn Nguyên đại lục chú trọng sức mạnh, ở nơi đó, tìm cách trở thành người mạnh mới là trên hết, những thứ không liên quan đến không mấy được chú ý đến.

Vừa uống hết ly nước, Thôi Tinh Hà lại gọi đến.

- Sơ Vân, ngày mai em tới công ty, chúng ta trao đổi một chút.

- Được, ngày mai tám giờ sáng em sẽ tới đó.

- Chị nói này, em trước đây, thật sự chưa từng học qua những môn tập huấn hả.

- Có từng học qua múa.

- À...

Thôi Tinh Hà không còn lời nào để nói, Tăng Dung, Vũ Tân Cương và Hoàng Minh đều khen Phượng Sơ hết lời, Thôi Tinh Hà không nghĩ tới mình vậy mà vớ bẫm rồi, nghệ sĩ mới trong tay là đoá hoa xinh đẹp lại còn có năng khiếu, đa tài đa nghệ, có thể vừa múa vừa hát vừa diễn xuất, học cái gì hiểu cái đó. Đây là tiết tấu muốn không nổi tiếng cũng không được đây mà.

- Ngày mai gặp.

Thôi Tinh Hà ngơ ngác nhìn điện thoại, có nghệ sĩ mới nào lại phù với người đại diện như vậy không hả. Nhưng ngay lập tức cô liền vui tươi hơn hờ đi pha cho mình một ly cà phê, ngồi trên sofa điểm lại trong đầu những tài nguyên mình có, xem có cơ hội tốt nào phù hợp với Phượng Sơ hay không. Cây rung tiền tương lai này, cô phải vun trồng cho thật tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Công việc đầu tiên

Tám giờ sáng Phượng Sơ có mặt ở tầng mười lăm, Thôi Tinh Hà đã ở trong phòng từ lâu, đang ngồi lật xem một tập hồ sơ về mặt hơn hờ.

- Em tới rồi. Ngồi xuống đi. Công ty có sắp xếp cho em một đoàn đội trợ lý rồi, từ định hình phong cách, đến chuyên viên trang điểm, trợ lý, vệ sĩ... đều đủ cả. Em xem qua hồ sơ của họ một chút, nếu có gì không ưng ý thì báo với chị, chị sẽ báo với công ty để đổi người.

- Chị xem rồi làm, em đối với bọn họ cũng không quen thuộc.

- Vậy được rồi, chị cũng không thấy có vấn đề gì. Nếu sau này không thích hợp thì thay đổi sau.

Thôi Tinh Hà cũng hiểu rõ, công ty đây là nâng đỡ Phượng Sơ, nếu là người mới ra mắt, trừ trợ lý ra thì làm gì có chế độ khác, lăn lộn trong giới này, đúng là không có chỗ dựa thì đãi ngộ sẽ khác hẳn.

- Hiện tại có ba cơ hội thử vai, em đều suy nghĩ một chút.

Cơ hội tốt nhất là đóng MV cho một thiên vương ca nhạc có lượng fan cực khủng, nhưng cô sẽ phải tham gia thử vai, cạnh tranh khá kịch liệt. Yêu cầu cũng cao vì đây là một ca khúc cổ phong, có một đoạn song ca nam nữ, nhân vật nữ chính được chọn không những phải hợp với phục trang cổ phong mà còn phải hát được, còn yêu cầu có bàn tay đẹp, vì sẽ có một đoạn đặc tả cảnh nữ chính đánh đàn.

Thôi Tinh Hà rất ưng ý cơ hội này, nhưng nghệ sĩ nữ tham gia thử vai cũng rất đông, Phượng Sơ lại mới ra mắt chưa có tác phẩm tiêu biểu nào nên cô cũng không tự tin cho lắm.

Thứ hai là vai phụ một bộ phim thần tượng bối cảnh thanh xuân vườn trường, vai diễn là thành viên hội học sinh, học sinh giỏi trong mắt thầy cô và bạn bè, chính là ánh trăng sáng với không tới trong lòng nam chính, cũng là thần trợ công khiến nữ chính ghen tuông, tạo tình tiết cho tình cảm của nam nữ chính thăng hoa.

Thứ ba là một bộ phim cổ đại, nữ phụ là công chúa được chọn đi hòa thân, tuy xuất hiện rất ít nhưng lại là ngôi nỏ cho nam chính vốn thâm yêu cô bùng nổ tình tiết, kéo theo các diễn biến tiếp theo trong phim, từ công tử quân là áo lụa trải qua bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu chiến công trở thành đại tướng quân, dẫn binh đánh thẳng đến kinh thành nước láng giềng, muốn đưa công chúa về nước, chỉ tiếc khi chàng có đủ năng lực cứu công chúa, nàng cũng đã hương tiêu ngọc vẫn.

- Theo chị thì sao?

- Theo chị? MV kia là cơ hội tốt, sẽ nổi cực nhanh, là bước đệm đầu tiên nếu em muốn phát triển nghiệp ca hát, chắc chắn em nên đi thử, nhưng cũng là khó nhất, nếu không được em cũng đừng thất vọng. Hai bộ phim kia cũng đều tốt, bộ phim cổ trang công ty chúng ta là nhà đầu tư lớn nhất, muốn là có thể vào tay, còn bộ vườn trường kia, chị đã gửi lý lịch của em cho đạo diễn, ông ấy rất ưng ý ngoại hình của em, nhưng yêu cầu chúng ta đến thử ống kính.

- Vậy thì chọn cả ba, em tin tưởng ánh mắt của chị.

- Ánh mắt của chị, tất nhiên là tốt rồi. Vậy ngày mai chị đến đón em, thử ống kính phim ‘Thời thanh xuân của chúng ta’. Thử vai MV của Lam Tần, là ba ngày nữa, trong MV có cảnh đánh đàn, em lên mạng tìm mấy video hướng dẫn cho người mới học xem qua một chút, chỉ cần nhìn đẹp là được, sau đó sẽ ghép nhạc của nhạc công chuyên nghiệp.

- Được.

Buổi chiều Phụng Sơ nhờ bác Vinh tìm cho cô một cây đàn cầm, ông không nói hai lời liền mang tới. Phụng Sơ đã xem qua trên mạng, cầm của thế giới này là từ gọi chung cho các loại nhạc cụ dây. Có rất nhiều loại, trong đó có hai loại hình dạng tương đối giống cầm của Càn Nguyên đại lục là cổ cầm và cổ tranh.

Cầm của Càn Nguyên đại lục có chín dây, thường được làm bằng gỗ ngọc hoặc gỗ cứng phụng sào trăm năm tuổi trở lên, mô phỏng hình dáng phụng hoàng, dùng tơ của dực thiên làm dây, gọi là cửu vĩ. Âm sắc thanh cao cổ xưa, như trăn châu rơi trên mâm ngọc, là vương trong các loại nhạc cụ.

Khi đàn, ngược lại là không có nhiều kỹ năng như người xưa của nơi này, thậm chí còn có người dùng cầm làm vũ khí, âm công cao siêu, giết người trong vô hình. Phụng Sơ khi xưa cũng là một cao thủ dụng cầm. Nhưng bây giờ ở thời không xa lạ, nhiều thứ đã khác biệt, muốn đàn được hoàn mỹ, vẫn là phải nghiên cứu lại.

Cũng may Phụng Sơ có kinh nghiệm, trí nhớ đã xem qua là không quên, chỉ mất một buổi chiều liền đã có thể chơi cả cầm và tranh ra hình ra dáng.

Phụng Sơ đụng vào vật yêu thích rồi liền không buông được, vô thức mà vận dụng linh thức trong tiếng đàn, cũng may phòng luyện đàn cách âm, nếu không toàn bộ người trong nhà cũng sẽ bị ảnh hưởng theo. Giống như đã từng, trong cầm cung Phụng Dạ quốc, bởi một lần cô nổi hứng đàn một bi khúc mà khiến cả cung Húc Phụng người người khóc tức tưởi cả buổi không dừng được.

Buổi tối Thôi Tinh Hà gửi cho Phụng Sơ phần kịch bản nhân vật nữ phụ cô sẽ thử vai. Vai diễn miêu tả một nữ sinh có gia giáo, có tài năng, có học lực, có nhan sắc, nói tóm lại chính là người tình trong mộng của tất cả nam sinh, tình địch giả tưởng của tất cả nữ sinh. Và cũng là đối tượng mỗi tình đầu đơn phương của nam chính.

Nữ phụ Điều Tư Kỳ có hai lần xuất hiện, một là khi còn trên ghế nhà trường, trước khi yêu đương với nữ chính, nam chính từng thầm thương trộm nhớ cô nhưng không dám nói lời. Sự rụt rè này kéo dài mãi cho đến tận khi nữ chính thích và theo đuổi nam chính mới dần nguôi ngoai.

Lần thứ hai là sau khi đã rời khỏi ghế nhà trường rất lâu, khi nam chính và nữ chính sắp kết hôn, cô và nam chính vô tình gặp lại, lại vô tình gây hiểu lầm cho nữ chính, nhưng cuối cùng sau khi gỡ bỏ hiểu lầm, nhờ đó mà tình cảm của nam nữ chính càng thêm bền chặt, đất diễn của cô cũng đến đây là hết.

Đất diễn không nhiều, cả một bộ phim truyền hình dài nhưng cô chỉ xuất hiện khoảng ba bốn tập, nhưng với người mới chưa từng có tác phẩm nào ra mắt, thế đã là một vai rất khá rồi.

Đọc qua kịch bản, Phụng Sơ nghĩ mình có thể diễn vai này dễ dàng, trước khi được phong hoàng trữ, cô cũng từng giấu diếm thân phận theo học tại Quốc tử giám, còn là học sinh văn võ song toàn được tế tửu đại nhân coi trọng nhất.

Bởi vậy mà Phụng Sơ chỉ đọc kịch bản hai lần, rồi lên giường đi ngủ, đánh một giấc ngon lành. Ngủ sớm đường nhan sắc, ngày mai cô còn cần biểu hiện tốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Một lần liền qua

Đoàn phim ‘thời thanh xuân của chúng ta’ quay ngay tại thành phố Hà, bộ phim này kinh phí không lớn nên ngay khi nam nữ chính vào đoàn đã bắt đầu quay, phân cảnh của nữ phụ Điều Tư Kỳ khá ngắn, chỉ trong vài ngày có thể quay xong.

Điều Tư Kỳ cũng không có nhiều lời thoại, Phụng Sơ đến thử ống kính, đạo diễn chỉ yêu cầu cô diễn một đoạn cảnh bước đi trong sân trường. Phụng Sơ nghĩ đến khi mình vẫn còn theo học ở Quốc tử giám, đi trong sân trường là cảnh tượng như thế nào? Luôn có đồng học cùng lớp, sư đệ muội các lớp ban dưới chào hỏi, trong tình huống này, hẳn là cũng như vậy?

Nhìn lướt qua vị trí các máy quay, cô nhớ lại một lần nữa những điều đã được học trong khoá huấn luyện diễn xuất về bắt ống kính, bắt góc quay, sau đó bắt đầu tự tin bước đi, thỉnh thoảng lại hơi dừng lại gật đầu lễ độ như thể đáp lại chào hỏi của ai đó, thể hiện rõ nét sự gia giáo đã ngấm vào xương của Điều Tư Kỳ.

Trong mắt đạo diễn và những diễn viên đang quan sát xung quanh, họ như nhìn thấy một nữ sinh dịu dàng thanh lãnh những cử động rất lễ phép hoà đồng, vẻ ngoài xinh đẹp thanh thuần đúng là ánh trăng sáng trên bầu trời trong lòng nam sinh còn trên ghế nhà trường. Đạo diễn Quách Tuấn rất hài lòng, ông hô dừng, đập cuốn kịch bản bị cuộn tròn vào lòng bàn tay, hô một tiếng tốt.

- Quyết định chọn cô ấy. Chúng ta lập tức ký hợp đồng. Có thể quay luôn từ hôm nay không?

Câu cuối cùng là trực tiếp hỏi Phụng Sơ đang bước tới gần. Thôi Tinh Hà sợ Phụng Sơ chưa biết rõ cách giao tiếp trong giới, vội đỡ lời.

- Quay luôn cũng được. Nhưng hai hôm nữa Phụng Sơ còn một buổi thử vai. Mong đạo diễn sắp xếp lịch quay lưu tâm cho cô ấy một chút.

- Được được, nếu trình độ ổn định như vừa thử máy có thể quay trước cảnh khi còn ở trường học trong hai hôm này. Vài ngày nữa sang phân cảnh mới thì quay nốt. Sẽ không lỡ việc của người mới nhà cô đâu.

- Vậy cảm ơn đạo diễn. Tôi đưa Phụng Sơ đi thay phục trang và trang điểm trước?

- Ừ, thay luôn đi. Xong có thể ra quan sát học hỏi những người khác một chút.

Thôi Tinh Hà trong giới cũng là người đại diện có tên tuổi, đạo diễn cũng nguyện ý nể mặt cô vài phần, hướng chỉ, cô Phụng Sơ diễn viên mới này diễn Điều Tư Kỳ rất hợp ý ông ta, chăm sóc cô một chút cũng không có gì lỗi cả.

Đoàn làm phim thuê địa điểm quay ngoại cảnh trường học của một trường cấp ba có tiếng ở thành phố Hà, nhưng cũng vì vậy lịch quay rất gấp, chỉ có thể quay vào ngày nghỉ, khi học sinh không đi học. Ngày thường sẽ chuyển sang quay cảnh trong nhà.

Phụng Sơ thay quần áo và trang điểm rất nhanh, cũng do diễn nữ sinh trung học nên chỉ thay đồng phục học sinh và trang điểm nhẹ nhàng nên không tốn thời gian.

Phó đạo diễn gọi cô qua hướng dẫn kịch bản, sau cảnh này sẽ quay luôn cảnh cô bước đi trong sân trường, chào hỏi bạn học, một người trong đó chính là nam chính Uông Triết, lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền nhất kiến chung tình. Còn mấy phân cảnh tiếp theo đều quay trong nhà, Uông Triết đến trộm ngắm cô khi cô ngồi trong lớp học, hoặc ở thư viện, nhà ăn. Và một cảnh cô biểu diễn piano ở hội thi văn nghệ nhân dịp kỷ niệm ngày thành lập trường.

- Phó đạo diễn, xin hỏi ngài một việc, có được không?

- Ừ? Cô hỏi đi.

- Tôi... không biết đàn piano...

- Không sao, sẽ có người chỉ cho cô, chỉ cần làm dáng động tác giả là được.

- Nhưng tôi biết đàn cổ cầm và cổ tranh. Liệu có thể thay đổi tình tiết nhỏ này không?

- Há? Trình độ thế nào.

- À, ít ra là sẽ thuần thục hơn đàn piano.

Phó đạo diễn nhìn kỹ Phụng Sơ hơn một chút, nghệ sĩ mới này, hẳn là có người chống lưng đây. Người mới bình thường có được vai diễn chỉ chăm chú cẩn thận diễn theo kịch bản chỉ sợ không đúng ý đạo diễn, nào có việc còn có ý kiến ý cò đòi thay đổi kịch bản như thế.

Nghĩ tới thái độ người đại diện của cô, Thôi Tinh Hà đối với người dưới tay này một bộ dáng tôn trọng thuận theo, cũng ngầm hiểu trong lòng người này mới nhưng cũng không dễ bắt nạt đâu. Hướng chỉ chỉ là chi tiết nhỏ, nếu thay đổi cũng không có ảnh hưởng gì tới bộ phim cả.

- Cô chờ đó, tôi trao đổi lại với đạo diễn xem sao.

Khi phó đạo diễn đã đi xa, Thôi Tinh Hà mới vội vàng hỏi thăm Phụng Sơ.

- Em làm gì thế, sao lại đòi thay đổi kịch bản, em có biết đàn đâu hả, vừa mới tìm hiểu để thử vai MV thôi, chẳng nhẽ thiên phú dị bẩm, vừa xem liền biết.

Phụng Sơ bắt đầu nhìn về mặt sáng của Thôi Tinh Hà, giải thích cho cô yên tâm.

- Thật ra, em cũng có biết đàn một chút.

- Một chút? Thôi được rồi. Dù sao biết một chút còn hơn không biết gì. Nhưng mà, lần sau muốn gì làm ơn bàn bạc trước với chị một câu có được không hả. Lỡ đâu gặp phải một đạo diễn nghiêm khắc, khó tính, bảo thủ thì sao đây hả.

- Em biết rồi. Lần sau sẽ trao đổi trước với chị.

Phượng để luôn biết nghe lời phải, cô rõ ràng Thôi Tinh Hà chỉ muốn tốt cho mình, liền gật đầu đồng ý.

Rất nhanh phó đạo diễn đã quay trở lại, báo rằng đạo diễn đồng ý ý kiến của cô, ngay mai sẽ quay luôn phân cảnh biểu diễn văn nghệ, họ sẽ chuẩn bị một bộ y phục cổ trang để tạo hình phù hợp khi đàn cô cầm.

- Cảm ơn đạo diễn, phó đạo diễn. Tôi sẽ mang theo đàn từ nhà đến.

Phó đạo diễn rất hài lòng với sự biết điều này, liền phát tay, cho cô tự đi qua một bên chờ đến phân cảnh của mình.

Diêu Tư Kỳ bước đi trên sân trường, đồng phục học sinh rộng rãi nhưng vẫn không thể che giấu được dáng người xinh đẹp uyển chuyển của cô, ánh nắng sớm rực rỡ chiếu qua khiến đôi mắt cô trong vắt như màu mật ong, tóc thẳng suôn dài hơi bay trong gió, thật sự là quá đẹp.

Đạo diễn Quách Tuấn vô cùng hài lòng hô một chữ ‘cắt’, lại xem lại một máy quay khác đặc tả Uông Triết lần đầu nhìn thấy cô đã kinh diễm đến mức đem lòng thâm yêu mến. Rất tốt, bên này về mặt nam chính cũng rất đúng lúc, cảnh này qua.

Còn lại là cảnh trong nhà ngày mai, cũng may hội văn nghệ sẽ diễn ra vào buổi tối, đoàn làm phim còn tận dụng được học sinh lớp tự học buổi tối của trường làm diễn viên quần chúng. Do phim này có phân kịch bản học đường rất tích cực, phim được chiếu cũng tương đương quảng bá cho trường nên hiệu trưởng vô cùng vui vẻ bóc lột nửa tiếng tiết tự học của học sinh, để phối hợp với đoàn làm phim.

Hôm nay Phượng Sơ chỉ diễn một cảnh, còn lại toàn bộ vào ngày mai. Sau khi trực tiếp ký hợp đồng luôn, cô chào hỏi đạo diễn, phó đạo diễn và các diễn viên, nhân viên trong đoàn làm phim rồi theo Thôi Tinh Hà lên xe rời khỏi. Trên xe Thôi Tinh Hà mới lần lượt giới thiệu sơ qua cho cô về đạo diễn và nghệ sĩ đóng nam nữ chính trong phim.

- Chủ yếu là đạo diễn, những người khác không nhớ được thì thôi, cứ từ từ rồi sẽ biết hết.

Thôi Tinh Hà không biết nữ đề bộ hạ đã gặp qua là không quên, vậy nên về sau mới có thể như cá gặp nước phát huy diễn xuất, đương nhiên, những ai từng đắc tội hoặc ngăm hại cô, cô cũng đều không quên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đến buổi thử vai MV ca nhạc

Diêu Tư Kỳ trang nhã ngồi dùng bữa trưa trong phòng ăn chung ồn ã, thẳng lưng nghiêm túc đọc sách trong thư viện, chăm chú chỉ bài cho bạn học trong giờ ra chơi, những phân cảnh này đều không có lời thoại, chỉ quay từ xa theo tầm nhìn của Uông Triết, Phượng Sơ đều đơn giản qua hết trong một lần.

Buổi tối bắt đầu quay phân cảnh hội diễn văn nghệ. Phượng Sơ đang được chuyên viên trang điểm hoá trang và thay một bộ y phục cổ trang thuần một màu trắng, trợ lý mới nhậm chức Chung Hân là một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học, ở bên cạnh xuýt xoa.

- Chị Phượng Sơ đẹp quá đi mất, trông cứ như tiên nữ giáng trần ấy.

Thôi Tinh Hà đứng bên cạnh, răng rắc chụp mấy tấm hình hậu trường lưu lại, biết đâu sau này có lúc cần dùng đến. Tất cả hình ảnh lúc Phượng Sơ được hoá trang xinh đẹp, đều cần lưu lại hết.

Đoàn phim này cũng không cấm tuân ảnh hậu trường ra, còn coi đó là một hình thức quảng cáo cho bộ phim, tối nay cô có thể dùng tài khoản của Phượng Sơ tung lên quảng bá hình ảnh một chút.

Mặc dù bây giờ Phượng Sơ chưa có fan hâm mộ, nhưng có thể làm nền trước một chút, sau này được chú ý đến nhiều hơn thì những bức ảnh này đều có giá trị.

Phượng Sơ trong ảnh trang phục trắng trong thuần khiết, trang điểm nhẹ nhàng, đang hơi mỉm cười khi nhận được lời khen của trợ lý. Thôi Tinh Hà xem hình chụp thường mà cứ như đã qua chỉnh sửa liền vô cùng hài lòng, Hoa Sơ Vân cô gái này đúng là sinh ra để trở thành người của giới giải trí. Thôi Tinh Hà quyết định khi về cần chuẩn bị riêng cho trợ lý một cái điện thoại có tính năng chụp ảnh thật tốt và bộ nhớ lớn, nhiệm vụ của nó là bắt lấy toàn bộ những khoảnh khắc xinh đẹp của Phượng Sơ, sau này chính là phúc lợi cho fan hâm mộ đấy.

Đạo diễn sẽ quay một lèo từ đầu hội diễn văn nghệ, sau đó sẽ cắt ghép sau, bởi vậy Phụng Sơ cũng cần di chuyển về phía cánh gà, chuẩn bị cho tiết mục của mình sắp đến. Cô cũng đã cẩn thận đưa file nhạc nền tiết mục mình định trình diễn cho nhân viên của đoàn phim rồi.

MC của chương trình xướng đến tên Diêu Tư Kỳ, một tràng pháo tay cùng tiếng kêu ủng hộ vang lên. Cô bước ra từ cánh gà, khói sương trắng xóa phun ra từ bốn góc sân khấu, khiến khung cảnh xung quanh tựa như tiên cảnh.

Ngồi xuống bên cạnh cổ tranh, ngay khi nhạc nền vang lên hai tay cô bắt đầu chạm lên mặt dây.

Phụng Sơ lần này chọn đàn tranh, bởi đây chỉ là một hội diễn văn nghệ của học sinh, nếu đàn thứ quá cao siêu, quá cổ xưa sẽ chẳng ai hiểu được nghệ thuật trong đó. Thay vì thế, cô chọn đàn tranh mà hiện được ưa chuộng và sử dụng rộng rãi hơn, đàn một khúc theo phong cách nhạc hiện đại mà cô xem được một bài hướng dẫn trên mạng. Một bài hát rất nổi tiếng trên cả khu đông nam mà đã được diễn tấu lại bằng rất nhiều loại nhạc cụ khác nhau. Thanh thiếu niên chắc là sẽ hưởng ứng với thứ này hơn nhỉ.

Thực ra Phụng Sơ đã tìm cả bài hát gốc để nghe thử, nhưng khiếu thẩm mỹ của nữ đề bệ hạ vẫn còn đang kẹt ở thời kỳ Phụng Dụ quốc, nên cũng không rõ bài hát này được yêu thích ở chỗ nào. Có điều âm nhạc là không biên giới, tuy chưa nhìn ra giá trị nghệ thuật gì nhưng giai điệu bắt tai cũng khiến Phụng Sơ đàn khá dễ dàng, lại thêm kỹ thuật cao siêu, khiến các bạn học sinh diễn vai quần chúng bên dưới không tự giác được ngâm nga hát theo nhạc.

Trong đêm tối, sân khấu rực rỡ cũng không che đi được ánh sáng của những đốm linh khí lung linh tụ tập lại với nhau tràn về phía Phụng Sơ, cảm nhận linh lực tinh khiết mới xuất hiện trong cơ thể, Phụng Sơ nghiêng đầu, cong khoe môi nhìn về phía khán giả.

Tươi cười chỉ thoáng qua như phù dung sớm nở tối tàn, những cũng đã bị nhân viên quay phim của đoàn bắt kịp vào ống kính, chỉ một khoé miệng khe cong cũng khiến cả sân khấu như bừng sáng lên.

Đạo diễn Quách Tuấn ở bên dưới đang theo dõi màn hình, thoáng trông thấy nụ cười này, thầm quyết định trong lòng tăng phần diễn hội văn nghệ của Phụng Sơ từ mười giây lên thành hai phút, coi như trả công cho cô vì giúp đoàn phim đỡ được khoản kinh phí thuê đàn piano.

Thậm chí phần âm thanh cũng có thể dùng trực tiếp, không nghĩ tới diễn viên mới này còn có một tay đàn điệu nghệ như vậy, chỉ cần loại bỏ một ít tạp âm là có thể lồng ghép luôn vào phim.

Chi tiết khán giả hát theo cũng rất được, cũng giữ lại, vốn không có trong kịch bản nhưng ông cảm thấy chi tiết này càng làm nổi bật rõ địa vị như nữ thần của Diêu Tư Kỳ trong lòng bạn học.

Khúc nhạc kết thúc, Diêu Tư Kỳ đứng dậy chào khán giả, một tràng pháo tay dồn dập vang lên, tiến bước nữ thần trong lòng họ lui vào cánh gà. Phía sau còn hai tiết mục nữa nhưng phần diễn của cô đã hết, Phụng Sơ qua chỗ đạo diễn thấy phần diễn của mình đã được cái gật đầu tươi cười của ông, liền chào hỏi mọi người rồi ra về trước.

Diêu Tư Kỳ chỉ là vai diễn phụ của phụ, xem như vai khách mời, vậy nên Phụng Sơ không cần theo đoàn, tuần sau lại đến quay nốt phần diễn của các nhân vật khi trường thành là được.

Thôi Tinh Hà đưa cô về nhà, tâm trạng rất vui vẻ. Ngoại trừ việc Phụng Sơ quá tự chủ không hoàn toàn nghe theo sắp xếp của người đại diện, Thôi Tinh Hà chưa quản lý một nghệ sĩ nào nhẹ nhàng như bây giờ. Chỉ mong sau này khi đã nổi tiếng rồi, Phụng Sơ vẫn khiến cô bớt lo như vậy.

Điều này thì không thể nói trước, nhưng cô có nên lo lắng dần hay không nhỉ, bởi cô rõ ràng, nghệ sĩ có nhan sắc có tài năng như Phụng Sơ, còn có hậu thuẫn lớn, tương lai chắc chắn huy hoàng, cái cô áy cấn, chỉ là cơ hội để toả sáng mà thôi.

Gần đây cả cha và mẹ đều rất bận rộn, cô còn chưa kịp khoe với bọn họ cô đã có công việc đầu tiên. Thôi vậy, dù sao vai diễn lần này chỉ xuất hiện có chút xíu trên màn ảnh, không nói cũng được.

Hôm sau Thôi Tinh Hà đến đón Phụng Sơ đi thử vai trong MV ca nhạc của Lam Tàn. Buổi thử vai tổ chức ở công ty giải trí Ngân Tinh, chính là công ty quản lý của Lam Tàn, tiểu thiên vương đang nổi tiếng trong giới trẻ khu đông nam. Giải trí Ngân Tinh cũng đặt tổng bộ tại thành phố Hà, Phụng Sơ rất may mắn chưa cần bay qua bay lại khắp nơi trên bầu trời vì công việc.

Phòng chờ đã khá đông người, đây còn là đã nộp hồ sơ từ trước, ban tổ chức đã loại bớt những hồ sơ hình tượng không phù hợp với nhân vật.

Trong phòng có cả nam cả nữ, đây là một MV quay cho một ca khúc cổ phong, số lượng vai diễn cũng không ít. Thử vai nữ chính có một phòng nghỉ riêng, còn cần thay trang phục tạo hình qua một lần nữa xem có phù hợp nhân vật hay không, sau đó mới xét đến những tiêu chuẩn khác.

Thôi Tinh Hà dẫn Phụng Sơ vào phòng nghỉ, còn mang sẵn chuyên gia trang điểm của cô đi cùng. Chọn một bộ y phục màu đỏ rực cho cô thay. Thôi Tinh Hà đi lấy số thứ tự thử vai, số hai sáu.

Cô quay lại cùng với tranh mẫu tạo hình nhân vật, chỉ cần hoá trang hao hao tranh mẫu để đạo diễn đánh giá hình tượng là được. Lúc này mới thể hiện ra lợi thế của những diễn viên đã có tiếng tăm, theo sau là cả một đội ngũ trợ lý. Ít ra các cô có chuyên viên trang điểm riêng tạo hình, không cần ngồi đợi xếp hàng chờ đến lượt mình trang điểm, còn không nói mấy nhân viên trang điểm đại trà của buổi thử vai đa số là mời vào nghề, vẫn còn non nớt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: “Thanh Khê”

Nam chính MV sẽ do bản thân Lam Tần thủ vai luôn. Ngoại hình của anh ta xuất chúng, có giọng ca trời phú, lại được công ty quản lý cực kỳ nâng đỡ, chỉ hai năm sau khi ra mắt đã được tôn sùng là tiểu thiên vương, diễn xuất cũng từng được khen ngợi, nữ diễn viên muốn đoạt được vai diễn vào tay, đóng cặp với anh ta không phải là ít.

Ca khúc lần này nghe nói do chính anh ta sáng tác, lại đầu tư cực lớn, sẽ là ca khúc chính trong album sắp ra mắt. Bởi vậy anh ta vô cùng tỉ mỉ, đích thân đến buổi thử vai cùng đạo diễn, một bộ tư thể nếu không tìm được người hôm nay thì sẽ kéo đến khi tìm được thì thôi.

Vào phòng thử vai đã qua mấy lượt người, mỗi lượt gọi năm người, đến khi Phụng Sơ được gọi, là lượt thứ sáu, không sớm, cũng không muộn. Trong năm người này, Phụng Sơ cũng là người sẽ lên đầu tiên.

Nhìn thấy Phụng Sơ, đạo diễn Lâm Hữu Quốc có chút giật mình, trên người cô có loại khí chất không thể diễn tả bằng lời, rất hấp dẫn người khác. Hơn nữa dung mạo vô cùng xinh đẹp, không đúng, dùng từ xinh đẹp cũng quá thô thiển rồi, đáng người uyển chuyển, gương mặt thanh lệ thoát tục, nếu thay đổi một bộ váy nhạt màu, sẽ càng phóng đại khí chất xuất trần của cô, đúng là tiên nữ hạ phàm.

Nhưng y phục đồ rục lại phủ lên cô khói lửa nhân gian, kiêu kỳ cao quý, lại có một vẻ đẹp khác hoàn toàn. Nhưng thực sự rất phù hợp với hình tượng nhân vật ông đang tìm kiếm, tiểu thư nhà quan lớn thanh cao khí phách, lại có vài phần cảnh cần bộc lộ thanh thuần nho nhã.

Ông nhìn sang Lam Tần ở bên cạnh, tinh mắt thấy cậu ta hơi siết chặt cây bút cầm trong tay, dù đeo kính râm không nhìn rõ biểu cảm ông cũng có thể đoán trong lòng cậu ta đang nghĩ gì, cũng như ông, cảm thấy cô gái này vô cùng phù hợp hình tượng nhân vật mà bọn họ đã xây dựng.

Lâm Hữu Quốc liếc nhanh đôi bàn tay nõn nà từng ngón búp măng thon dài lại càng hài lòng hơn nữa, nếu kỹ thuật diễn không có vấn đề, lại biết hát nữa thì quá tuyệt vời rồi. Ông lật lại hồ sơ của Phụng Sơ, nhìn rõ ràng trong mục năng khiếu có ghi ca hát, liền vô cùng vui vẻ.

Sau khi hỏi qua loa vài câu, nghe được giọng nói trong trẻo truyền cảm của cô, liền gật đầu với Lam Tần, khoanh một dấu đỏ tròn xoe trên bảng danh sách đến thử vai. Trên danh sách, mới chỉ có chưa đến mười dấu đỏ.

- Chúc mừng cô, Phụng Sơ. Mời cô theo hướng dẫn của nhân viên đi sang phòng bên cạnh chờ kiểm tra giai đoạn hai.

Phụng Sơ gật đầu, nói cảm ơn sau đó theo sau nhân viên ông vừa chỉ, ra khỏi cửa, đi sang căn phòng bên cạnh. Thôi Tinh Hà và chuyên viên trang điểm đứng chờ bên ngoài trông thấy cô đi ra, liền vội vàng bước tới hỏi thăm.

- Sao rồi?

Cũng không phải Thôi Tinh Hà không có chút lòng tin nào với Phụng Sơ, mà là từ nãy khi bọn họ còn ở ngoài chờ đến lượt, quá nửa số người đã trượt ngay từ vòng đầu tiên.

- Bây giờ sang phòng tiếp theo chờ tiếp tục giai đoạn hai.

- Yeah...

Trợ lý Chung Hân lần trước bị Thôi Tinh Hà nhắc nhở không nên tự khen người nhà chôn đồng người, khiến cả buổi hôm nay chỉ dám ngồi im bên cạnh không mở miệng, lúc này không nhịn được mà reo lên.

Phòng thứ hai không hạn chế nghệ sĩ mang theo trợ lý, bốn người liền rồng rắn kéo nhau đi vào. Bên trong đã có không ít người, có người ngồi một mình một góc, có người cũng giống cô, ba bốn người vây quanh.

Bọn họ được phát một tờ nhạc phổ, một máy nghe nhạc bỏ túi và tai nghe, mấy nghệ sĩ đến trước cô cũng đang nhét tai nghe lim dim ngời, thỉnh thoảng hát nho nhỏ trong cổ họng.

Nếu hỏi vì sao Lam Tần lại làm cho mọi việc phức tạp lên như thế, sao không tìm một nữ ca sĩ song ca riêng, còn đóng MV một người riêng? Thân là một vị đế vương theo chủ nghĩa hoàn nữ, Phụng Sơ cũng hơi hiểu suy nghĩ của anh ta. Chỉ là cảm thấy làm như vậy không đủ hoàn hảo mà thôi.

Phụng Sơ cầm tai nghe, nghe một lượt toàn bộ ca khúc mới của Lam Tần. Là một bài song ca, trong bản thu tạm thời Lam Tần hát luôn cả phần nữ, nghe đi nghe lại vài lần Phụng Sơ liền thuộc giai điệu và lời. Lúc này mới chú ý tới nhạc phổ. Có một đoạn nhạc phổ hơi kỳ lạ, hình như là nhạc phổ cho nhạc cụ bộ dây gảy, khá giống nhạc phổ cho cổ tranh mà cô tìm kiếm hôm trước.

Phụng Sơ ngẩng đầu nhìn quanh một vòng xem có ai chú ý đến điều này không, nhưng tất cả đều đang lẩm nhẩm hát theo nhạc, không có gì bất thường, nhưng cô lại nhìn thấy ở góc phòng có một chiếc đàn dây. Nhìn qua số dây thừa thốt và dạng hình của âm bàn, có thể đoán là một chiếc cổ cầm, đàn sơn màu đỏ nâu có rạn xà vân, là một cây đàn lâu đời.

Cổ cầm nghe nói trước đây ở khu đông nam đã bị thất truyền, mãi cho đến sau thế chiến thứ ba, thay đổi lại trật tự xã hội, có một nhóm nghệ nhân theo

đuổi nhạc cụ cổ truyền mới dựa vào sách cổ còn lưu giữ được và nhạc cụ của một vài vùng lân cận, để khôi phục lại nhạc cụ cổ xưa này, nhưng người có thể đàn đến trình độ bậc thầy cũng vô cùng hiếm có.

Phượng Sơ đứng dậy đi về phía góc phòng, vuốt nhẹ dây đàn, gảy thử nghe âm sắc, tiếng đàn trong trẻo như tiếng suối reo giữa ngàn xanh, rất dễ nghe.

Phượng Sơ lật mặt đáy đàn nhìn xem, quả nhiên có hai chữ Thanh Khê, là tên đàn này, và kèm một bài thơ, Phượng Sơ nhìn một lượt, khe khẽ ngâm.

“Len lỏi suối hoa vàng,

Nương theo dòng nước trong,

Quanh co vạn thế núi,

Thích thú trăm dặm trường,

Rì rào nước tràn đá,

Âm u màu ngàn thông,

Cỏ lãng đáng mềm mại,

Hoa lau sắc lạnh long,

Tâm ta đã nhàn nhã,

Suối trong càng tĩnh không,

Ngồi dài bên bàn đá,

Buông cần thế là xong.”

Bên dưới chữ Thanh Khê có khắc dấu triện một chữ ‘Đào’, cô đoán đây là họ hoặc tên của nghệ nhân đã chế tác cây đàn này.

Từ căn phòng số một, Lâm Hữu Quốc đang xem hình ảnh theo dõi từ camera, trên màn hình Tablet trước mặt ông đúng là Phượng Sơ đang tò mò thử âm. Ông gõ gõ mặt bàn khiến Lam Tần chú ý, chỉ cho anh xem hình ảnh quay lại từ căn phòng số hai.

- Nếu cô ấy hát tốt, tôi nghĩ không ai thích hợp hơn ngoài cô ấy nữa.

- Có thể chỉ là trùng hợp, có thể cô ấy tò mò...

- Thôi nào Lam Tần, trước cô ấy đã có sáu người vào căn phòng đó, và chẳng ai trùng hợp chú ý đến chiếc đàn cả.

Lam Tần im lặng, mãi đến khi Lâm Hữu Quốc hết kiên nhẫn chờ đợi đang định nói gì đó thì anh mới mở miệng.

- Hết lượt này thì để cho phó đạo diễn làm chủ, chúng ta sẽ qua phòng số hai xem thử.

- Được được. Tôi chắc chắn, thích hợp nhất là cô ấy.

Lâm Hữu Quốc vui vẻ, chỉ vì không tìm được nữ chính mà ca khúc này của Lam Tần đã hoãn gần nửa năm rồi. Nếu đợt này còn không tìm được, công ty Ngân Tinh cũng sẽ có ý kiến, không ít cao tầng công ty muốn nhét người mới cộ độ hot của Lam Tần đâu. Đến bản thân ông cũng sốt ruột thay cho cậu ta.

* Nguồn: Vương Duy chân diện mục, Vũ Thế Ngọc, NXB Tổng hợp tp. Hồ Chí Minh, 2006.

Bản gốc bài thơ “Thanh Khê” thuộc thể ngũ ngôn cổ phong của Vương Duy, một nhà thơ thời kỳ Thịnh Đường, có biệt danh là Thi Phật.

Ở đây mình mượn bản dịch của Vũ Thế Ngọc, Ông là tác giả của hàng loạt tác phẩm triết học Đông Phương - đặc biệt là nhiều tác phẩm viết về Lão tử và Đạo Đức Kinh: Trí tuệ giải thoát, Lão Tử Đạo Đức Kinh, Thế Giới Thị Ca Thiên Hân, Trà kinh,...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Được chọn

Vốn bọn họ được thông báo giải đoạn hai sẽ bắt đầu từ một rưỡi chiều, trước đó mọi người có thể rời đi ăn trưa, nhưng lúc này ai có thể nói cho họ biết Lam Tần cùng với Lâm Hữu Quốc tại sao lại xuất hiện ở trong căn phòng số hai không.

- Kế hoạch thay đổi, chúng tôi sẽ tiến hành vòng hai trước thời gian đã định.

Phượng Sơ không muốn khác người, lập tức quay trở lại ghế ngồi, giống những người khác đã bỏ tai nghe xuống, lắng nghe Lâm Hữu Quốc nói. Cũng không có gì mới mẻ, mỗi người hát một lần đoạn giọng nữ trong ca khúc mới, hát chay không có nhạc.

Khi người đầu tiên bắt đầu cất tiếng hát, tinh thần biếng nhác của Lam Tần liền hồi phục trong nháy mắt, anh của lúc này mới có dáng vẻ tiểu thiên vương ca nhạc như lời đồn. Lam Tần rất kỹ tính, nhất là đây còn là ca khúc do chính anh sáng tác.

“Trương Tư” cần một giọng nữ tông cao có âm vực rộng, mong rằng cô ấy có thể làm anh hài lòng.

Người thứ nhất đã hát xong, nhưng không phải giọng ca phù hợp với ca khúc của anh. Lam Tần dùng bút ghi chú vài dòng trên danh sách, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô gái.

- Bạn có thể ra về. Sau khi buổi thử vai kết thúc, chúng tôi sẽ thông báo kết quả. Người tiếp theo.

Cô gái thứ rời đi, người thứ hai đứng dậy tiến về phía trước. Cô gái này rất xinh đẹp, dáng người thướt tha yếu điệu, khi cất tiếng hát Phượng Sơ nghe vào cảm giác nũng nịu như tiếng mèo kêu.

Lâm Hữu Quốc ngồi bên cạnh khe cau mày, cô gái này, đang hát hay là đang rên rỉ thế, hát như vậy cũng có mặt mũi đến thử vai. Liếc mắt nhìn người đại diện đứng phía sau, này không phải Cao Phụng của giải trí Ngân Tinh hay sao, đưa người mới tới tìm vận may chắc. Nhìn sang bên cạnh, Lam Tần lại siết bút, nhưng ông rõ ràng lần này không phải kích động vì tìm được người ưng ý, mà vì cậu ta đang cố nén xúc động muốn ném bút vào mặt cô ta.

Thôi Tinh Hà ngồi bên cạnh nhìn rõ Phượng Sơ đang hứng thú bưng bưng quan sát cô gái đứng giữa phòng, tận chức tận trách mà giới thiệu.

- Người này là Phí Linh My, ra mắt được hơn một năm rồi, đang là đối tượng đầu tư chủ đạo của Ngân Tinh, tuy hát không ra gì nhưng diễn xuất không tồi.

Thôi Tinh Hà ghé bên tai Phượng Sơ nhỏ giọng thì thầm, dù sao cũng là đang nói xấu người ta, cũng không thể quang minh chính đại được.

Chờ cô gái hát xong, không để người kịp thở dốc, Lam Tần thả lỏng ngón tay vừa siết lấy cây bút, lạnh lùng phun ra ba chữ.

- Người tiếp theo.

Cô gái còn nấn ná như muốn nói gì đó, Lam Tần nhìn danh sách trên bàn viết viết vài chữ không thèm ngẩng đầu lên, người đại diện của cô ta liền vội vàng bước tới kéo người lại, lắc lắc đầu, rồi ra hiệu cho cô ta, cùng một nhóm người ra khỏi phòng.

Người thứ ba, thứ tư, thứ năm sáu, lần lượt rời khỏi phòng, Phượng Sơ cũng chậm rãi đứng dậy, bước lên chỗ mà các cô ấy vừa đứng.

Âm sắc trong trẻo làm lòng người rung động vang lên, Lam Tần và cả Lâm Hữu Quốc đều vụt ngẩng đầu nhìn cô, thời gian như đọng lại, rồi trong tích tắc lại nhảy vọt đến lúc kết thúc.

Từ từ đã cô gái, sao lại có thể hát xong nhanh như vậy, tôi còn chưa nghe rõ ràng mà. Lâm Hữu Quốc trơ mắt nhìn cô gái mà mình rất ấn tượng này hát xong, cúi chào, rồi cùng đại diện trợ lý rời khỏi phòng.

Lâm Hữu Quốc ai oán nhìn Lam Tần, đều tại cậu, những người trước đối xử quá lạnh lùng, làm người ta sợ hãi hát xong liền chạy mất, tôi còn chưa kịp trao đổi câu nào đâu.

- Chọn cô ấy, ông ở lại xử lý nốt công việc, tôi muốn sửa kịch bản một chút.

Không chờ Lâm Hữu Quốc trả lời, liền đi mất. Cái gì mà sửa kịch bản, rốt cuộc cậu là đạo diễn, hay tôi là đạo diễn, hả?

Phản ứng của hai người còn lại trong phòng chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến Phượng Sơ, lúc này cô đã đi thang máy xuống tầng hầm nhà để xe của giải trí Ngân Tinh, bên tai vẫn là tiếng lủi rủ không ngừng của Chung Hân.

- Chị Phượng Sơ, em chính là fan hâm mộ đầu tiên của chị, fan cứng. Poster ký tên đầu tiên của chị nhất định phải cho em, phải cho em đó.

- Được, cho em

Đúng lúc này Thôi Tinh Hà lái xe tới, cô nhanh nhẹn mở cửa sau trèo lên xe. Bọn họ đưa Phượng Sơ trở về nhà trước, rồi mới quay lại công ty.

Không ngờ thử vai xong sớm, cô vẫn kịp ăn bữa trưa đúng giờ. Ăn xong lên lầu, còn chưa kịp thay đồ đã có tiếng chuông điện thoại reo vang, váy đã vén lên đến hông lại thả xuống, Phượng Sơ bước đến bên giường, lôi đi động từ trong túi xách ra.

- A lô.... chiều mình rảnh.

- Được, gặp nhau ở Vân Trung Cư.

Cuối cùng thì cũng phải đi gặp người bạn thân này một lần rồi. Từ sau khi đến thế giới này, ngoại trừ cha mẹ, Hoa Ninh Vũ và vài người làm trong nhà, cô đều hạn chế, hoặc là trốn tránh không gặp gỡ những người đã quen biết trước kia.

Tính cách, sở thích của cô khác hoàn toàn Hoa Sơ Vân bản gốc, chính cô cũng không muốn cố ép mình trở thành người khác, cô là Hoa Sơ Vân, nhưng cũng là Phụng Sơ, cô không muốn trong cuộc sống hàng ngày cũng phải diễn trò, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị nghi ngờ. Kiếp trước cô đã diễn cả đời, diễn cho đến lúc chết, kiếp này, cô chỉ diễn vì công việc, vì muốn tăng lên sức mạnh, trong cuộc sống riêng tư cô vẫn muốn sống thật với chính bản thân mình.

Nhưng cô cũng không thể trốn tránh cả đời, có lẽ cô nên thả ra một chút tiếng gió, để xem người bạn này thật sự có đáng để kết giao hay không? Hoặc là, một mũi tên trúng ba con chim, vừa để mọi người quen biết có một lý do tin vào việc tính cách cô thay đổi, và cũng cho vị hôn phu một cái cớ để từ hôn.

Thật chờ mong buổi hẹn chiều nay. Khúc Ngọc Lâm, rốt cuộc cô có liên quan đến việc đêm đó không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Triển Chiêu Dương

Vân Trung Cư, bốn giờ ba mươi phút, khi Phụng Sơ tới nơi Khúc Ngọc Lâm đã chờ cô ở đó từ bao giờ.

- Sơ Vân, cậu tới rồi.

- Ủ, cậu chờ mình lâu chưa?

- Mình cũng mới tới thôi.

Phụng Sơ không kiên nhẫn nhất chính là kiểu chào hỏi xã giao như vậy. Theo cô thấy, tình bạn thân thiết giữa Hoa Sơ Vân và Khúc Ngọc Lâm như trong trí nhớ cũng không thân thiết đến thế đâu.

- Mình đã chọn trước mấy món ăn cậu thích rồi. Cậu xem có muốn gọi thêm gì không?

- Không cần đâu, vậy là được.

- Ủ. Khó lắm mới hẹn được cậu ra ngoài. Mấy lần tụ hội trước rủ cậu mà đều không đi.

- Ủ, cậu cũng biết mình ở Tây Âu lâu rồi, ít gặp nên cũng chẳng có chuyện gì để tâm sự mà.

- Vậy từ khi về gia đình đã sắp xếp cho cậu và anh Chiêu Dương gặp mặt chưa?

Tới rồi, cũng cùng cũng nói đến chuyện chính. Triển Chiêu Dương người này, chính là vị hôn phu chưa bao giờ thấy mặt của cô. Phụng Sơ đã từng phân tích qua, Hoa Sơ Vân vốn đã đi du học ở ngoại khu năm năm, vừa mới trở về nước thì có thể gây thù chuốc oán với ai được, rất có thể nguyên nhân đến từ vị hôn phu được trưởng bối mối mai cho này.

Nói ra cũng buồn cười, Hoa Sơ Vân biết tin mình có vị hôn phu cách đây hơn một năm, nhưng đến giờ phút này cô vẫn chưa từng có duyên gặp gỡ. Chắc có lẽ anh ta cũng chẳng bận mà gì với chuyện này đâu nhỉ.

- Chưa gặp. Cậu đã gặp anh ta lần nào chưa? Là người thế nào.

Chắc là không thể chưa gặp đâu nhỉ, gọi thân mật đến như vậy, anh Chiêu Dương, cô là vị hôn thê còn chưa gọi như vậy nữa là.

Thực ra đây là đám hỏi giữa hai gia tộc, vốn ngoại trừ người hai nhà không thể có ai biết điều này, trừ Khúc Ngọc Lâm vốn là người bạn thân nên Hoa Sơ Vân mới từng tâm sự qua.

Mối hôn này định ra cũng đã từ lâu, nhưng người ta cũng không nhất thiết phải lấy cô, họ Triển cần một người con dâu mang họ Hoa mà thôi. Con gái dòng chính trong độ tuổi có thể chọn lựa của Hoa gia thế hệ này có ba người, nhưng không biết vì lý do gì mà một năm trước lại chỉ định cô.

Gia tộc chỉ định nhưng cha cô cũng chưa nói đồng ý, chỉ nhân nhượng nói đợi cô hoàn thành nghiệp học trở về nước, để hai đứa trẻ tiếp xúc thử, nếu hợp ý thì mới tiến tới. Hay là anh ta đã tiếp xúc qua hai người chị họ của cô rồi, vì không hợp ý nên mới đến lượt cô đây.

Hoặc có thể là Triển gia cho rằng Hoa Sơ Vân cô chỉ biết hội họa, nghệ thuật, lấy về sẽ không can thiệp vào việc lớn của gia tộc, sẽ không vì bên ngoại

mà ảnh hưởng gì đến lợi ích của Triển gia, không giống như hai chị của cô, đều là nhân tài trong lĩnh vực kinh tế?

- Ừm, có vài bữa tiệc trong giới thượng lưu mình tham gia, có gặp qua anh ấy. Là người rất hoàn mỹ, rất hợp với cậu.

- Vậy sao?

- Sao vậy? Sơ Vân, trước khi về nước cậu còn nói rất chờ mong được gặp anh ấy mà. Tại sao lại chưa gặp? Có phải... đã xảy ra việc gì không?

Xảy ra việc? Tất nhiên là có việc, còn là việc xảy ra ngay trong lần đầu tiên tôi gặp lại cậu sau khi về nước đấy. Rốt cuộc cậu đóng vai trò gì trong này đây? Đến lúc đưa kỹ thuật diễn rồi có phải không?

Phượng Sơ hơi cúi đầu, hai bàn tay đặt trên bàn xoắn vào nhau, một vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi

- Không... không có việc gì. Chỉ là... vừa mới về nước. Chưa quen thuộc khí hậu... Mình bệnh vài ngày, mới khoẻ lại.

Giọng Phượng Sơ run run, như thể đang cố che dấu bất an trong lòng.

- Cậu bệnh sao không nói với mình. Bệnh gì vậy. Có phải tới bệnh viện hay không.

Khúc Ngọc Lâm nôn nóng đứng lên ngồi xuống ghé bên cạnh cô, vờn tay nắm chặt tay Phượng Sơ, vô cùng quan tâm lo lắng.

Mỗi người trong giới thượng lưu đều là diễn viên trời sinh, vẻ nôn nóng sốt ruột hết lòng lo lắng vì bạn không một chút giả tạo nào, với mối quan hệ thân thiết của hai người, đúng là nên biểu hiện như vậy.

- Chỉ là dị ứng thời tiết mà thôi. Không có gì to tát đâu. Chẳng qua da mặt nổi phát ban và mẩn đỏ nên mình không muốn đi ra khỏi nhà.

- Vậy sao. Cũng may là đã khỏi rồi. Cậu cũng thật quá đáng, có còn coi mình là bạn không. Bị bệnh cũng không nói với mình, mình có thể đến nhà thăm cậu, tâm sự giúp cậu đỡ buồn chán cơ mà.

- Mình không sao, chỉ là nhân lúc bị bệnh, suy nghĩ xem sau khi về nước sẽ làm gì mà thôi.

- Còn làm gì, không phải là kết hôn với anh Chiêu Dương, trở thành thiếu phu nhân nhà họ Triển hay sao.

- Triển Chiêu Dương... thật sự tốt như vậy sao?

- Đó là cậu không biết, nửa năm gần đây anh ấy bắt đầu tham gia vào công việc của Triển gia, rất được các trưởng bối coi trọng, ở trong vòng tròn thanh niên chúng ta rất nổi tiếng. Có không ít tiểu thư chủ động theo đuổi anh ấy đâu. Mình nghĩ nếu hôn ước của hai người được công bố, không ít cô gái sẽ ghen tị với cậu đấy.

Vậy sao? Vậy trong đó, có thể có cả cậu hay không, những cô gái ghen tị với tôi vì Triển Chiêu Dương?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tư An công chúa

Liệu còn ai ghen tị với cô nữa không, Phượng Sơ không biết, cũng không quan tâm, bởi vì cô bận rộn rồi. Phượng Sơ bắt đầu vào đoàn quay bộ phim truyền hình cổ trang do chính giải trí Thần Hi đầu tư chính.

Phượng Sơ đi theo Thôi Tinh Hà lướt qua đại sảnh, vô số ánh mắt tò mò nhìn ngó cô, những lời bàn tán hỏi thăm vang lên rõ mồn một trong tai. Khuôn mặt vốn luôn bình thản của Phượng Sơ lộ tia khác thường, bị Thôi Tinh Hà đúng lúc bước chân vào thang máy, quay người lại thu vào trong mắt.

Phượng Sơ nhanh chóng theo sau người đại diện của mình bước vào thang máy VIP dành cho nhân viên cấp cao và nghệ sĩ trọng điểm của công ty, có thể lên trực tiếp tầng mười lăm trở lên.

Tuy nhiên lúc này bọn họ chỉ đến tầng mười hai, một phòng studio của giải trí Thần Hi.

- Phượng Sơ, những lời bàn luận này em cứ để ngoài tai. Hôm nay chỉ là người trong công ty, sau này sẽ còn là có fans, phóng viên, thậm chí người qua đường, một khi em nổi tiếng, em phải quen với ánh mắt và bàn tán từ người khác.

- Em biết rồi.

Phượng Sơ chỉ là không quen với loại cảm giác này. Kiếp trước, khi còn là công chúa nhỏ nhỏ, hay sau này trở thành đế vương, cô vẫn luôn có thân

phận hoàng tộc tôn quý, vây xung quanh là bề tôi, thị vệ, nô tì, dù sinh hoạt không có chút nào riêng tư, mọi lời nói và việc làm đều có người chú ý soi mói, nhưng bị nhiều người nhìn chòng chọc và bàn tán ngay trước mắt như thế này đúng là chưa bao giờ xảy ra.

Nhưng chưa từng trải qua không có nghĩa là cô không thể thích ứng, một vài luồng linh khí mỏng manh tràn đến khi có những nhân viên hâm mộ nhan sắc của cô làm cô càng thêm quyết tâm, càng có nhiều người hâm mộ, càng có nhiều người yêu mến, khám phục cô, cô sẽ càng mạnh, càng có thể sống an ổn trong thế giới mới này.

Bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” đã chọn được ngày hoàng đạo để làm lễ khởi động máy, hôm nay bọn họ đến công ty trước là để chụp ảnh tạo hình.

Hai người đến hơi sớm, chưa thấy có diễn viên nào xuất hiện, nhưng người của phòng hoá trang đã bận rộn đi qua đi lại vội vàng.

Chuyên gia tạo hình của đoàn phim vừa nhìn thấy hai người xuất hiện, ánh mắt liền sáng rực bước nhanh tới, nhìn ngắm Phụng Sơ một vòng từ trên xuống dưới, vô cùng hài lòng thúc giục trợ lý mau mang y phục của cô đến.

- Yên tâm yên tâm, sẽ có người mặc đồ giúp cô, không cần lo lắng.

Nhìn ánh mắt hơi nghi hoặc của Phụng Sơ, Thôi Tinh Hà làm người đại diện liền tận chức tận trách giải thích cho cô.

- Đồ cổ trang có rất nhiều lớp, mặc vào rất vất vả, hôm nay em chụp tạo hình chính là bộ giá y màu đỏ này, cũng là bộ phức tạp nhất. Em chờ một chút, sẽ có nhân viên chuyên nghiệp đến giúp em mặc vào.

Trong toàn bộ phim, bộ giá y này của Phụng Sơ là hoa lệ nhất, thiết kế phức tạp nhất, cũng tốn hao nhiều công sức nhất. Chuyên gia nhìn kỹ gương mặt mộc xinh đẹp chưa trang điểm trắng nõn như sứ, mịn màng không tỳ vết của cô, đã gấp không chờ đợi nổi muốn nhìn thấy cô khi đã mặc bộ y phục rực rỡ này lên người.

Khi Phụng Sơ khoác giá y đỏ thắm bước ra từ phòng thay đồ, cả phòng hoá trang vốn đang ồn ào liền lập tức im bật.

Thiếu nữ vẻ mặt thanh lãnh thuần khiết, khoác lên người y phục đỏ rực như lửa, đường viền hoa văn cổ áo và tay áo thêu tơ vàng, thất lưng ôm gọn vòng eo thon nhỏ, lộ ra dáng người tinh tế nhưng đầy đặn xinh đẹp khiến cô trông như tiên nữ hạ phàm bị lây dính khói lửa nhân gian, không có vẻ đẹp phiêu miểu tiên khí mùi phần như khi này mà đúng là công chúa tôn quý lãnh diễm như trong tưởng tượng của mọi người.

Khí thế hoàng tộc bức người, khiến những người xung quanh có ảo giác mình là thân phận hèn mọn chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm, không dám lại gần, không dám phát ra tiếng động, chỉ sợ mạo phạm đến cô.

- Mọi người sao vậy? Tiếp theo sẽ làm gì?

Giọng nói của Phụng Sơ vang lên, như sơn ca hót trong khe núi, trong trẻo tươi mát nhưng cũng đánh thức tất cả tinh hồn lại, đánh vỡ không khí tĩnh lặng, chuyên gia tạo hình reo lên, như một con chim nhỏ sà đến bên cạnh cô, vòng quanh Phụng Sơ một vòng, tấm tắc cảm thán.

- Quá đẹp rồi. Tôi cảm thấy mình không có đất dụng võ.

- Nào có. Phụng Sơ còn cần nhờ kỹ thuật điều luyện của anh biến hoá thành công chúa mỹ diễm bắn ra bốn phía.

Thôi Tinh Hà ở bên cạnh nói thêm vào, chuyên gia tạo hình được khen ngợi, lại được trang điểm cho người xinh đẹp như vậy, tâm trạng rất tốt, đẩy Phụng Sơ ngồi xuống bàn trang điểm, rất tiện vị mà bỏ qua không sử dụng đồ trang điểm đoàn làm phim chuẩn bị, mà lấy ra túi dụng cụ trang điểm của cá nhân, bắt đầu giúp cô tạo hình.

- Làn da của cô thật đẹp, dùng phấn bình thường sẽ không tốt, dùng đồ của tôi đi. Đây là những sản phẩm tên tuổi có nguồn gốc một trăm phần trăm từ thiên nhiên, rất tốt cho da.

- Cảm ơn anh. Da của anh cũng rất đẹp.

Nữ đế cũng không phải người không biết tiến thối, những người đối tốt với cô, cô cũng sẽ dùng tình cảm chân thành mà đáp lại họ.

- Thật vậy sao. Tôi ăn uống rất điều độ, còn phải chăm chỉ làm đầy đủ cách bước chăm sóc da mỗi ngày đó.

- Tôi có tập một ít động tác rèn luyện thân thể, cũng rất tốt. Anh có thể tìm thử xem

- Kiểu như yoga vậy hả. Vậy hôm nào tôi cũng tìm một lớp học thử xem. Mau nhắm mắt lại, đừng nháy mắt nhé.

Có sự trao đổi vừa rồi, chuyên gia tạo hình đối với cô rất có hảo cảm, dùng toàn bộ trăm phần trăm công lực nghiêm túc trang điểm cho cô.

- Xong rồi, mau nhìn gương xem nào. Có hài lòng không?

Nhìn bản thân trong gương, Phụng Sơ cũng phải cảm thán tạo hình rất thần kỳ, trình độ so với cung nữ ngự dụng của cô khi xưa phải cao siêu hơn nhiều.

Trong gương vẫn là cô, nhưng ít đi một phần thanh thuần tươi mát, thêm một phần rực rỡ hoa mỹ, dù cô đã thu lại toàn bộ khí thế vẫn có cảm giác đây chính là một cô công chúa sống trong nhung lụa từ nhỏ, có niềm kiêu ngạo của hoàng tộc, quý khí bức người.

Lại thêm một phần lạnh lùng, rất phù hợp với kịch bản, một vị công chúa phải nghe theo hoàng lệnh đi hoà thân, vì đại nghĩa mà bỏ qua hạnh phúc của chính mình, hoàn cảnh như thế, làm sao có thể vui vẻ hạnh phúc cho được.

Tiếp theo lại tiếp tục búi tóc cho cô, đội lên mũ phượng cầu kỳ tinh xảo, trăm cài bộ điều đẹp đẽ.

Phượng Sơ thâm nhủ trong lòng, mũ phượng thật nhẹ, cô dâu thời đại này thật sướng, không giống cô khi xưa, vào ngày đại hôn với Lý Uẩn, giá y dày nặng nóng nực, mũ phượng trăm cài như muốn đè gãy cổ.

Phượng Sơ có điều không rõ, mũ phượng cô đang đội chỉ là hàng mỹ ký, tạo hình tuy xinh đẹp nhưng lại không mấy giá trị, làm sao có thể so sánh với trang sức của cô khi đó, mũ phượng chế tác từ kim tinh quý giá, trang trí bằng trân châu lấy từ huyền bạng thâm hải là linh thú cấp cao, bảo thạch đều là tinh phách thạch bân sinh của hoả vân phượng hậu duệ của phượng hoàng, đúng là không thể so sánh nổi.

Đúng lúc này đạo diễn cũng bước vào, nhìn thấy tạo hình của Phượng Sơ cũng bị kinh diễm một phen. Chuyên gia tạo hình mắt sắc nhìn thấy ông, như một đứa trẻ vừa được món đồ chơi yêu thích, muốn khoe với người lớn.

- Đàm đạo diễn, ông mau tới. Đây có đúng là Tư An công chúa trong lòng chúng ta không.

Đàm Hà bước đến, hải lòng đến không thể hải lòng hơn được nữa. Đúng là kinh hi không nhỏ với ông, vốn là người mới công ty nhét vào đoàn phim, tuy là vai phụ nhưng khá quan trọng, chỉ xinh đẹp không thì chưa đủ, ông còn khá lo lắng.

Nhưng tạo hình hôm nay đã đánh vỡ nhận định của ông, nhìn Tư An công chúa lãnh diễm quần phượng, tư thái cao quý như bước từ trong sách sử mà ra, ông liền có cảm giác vỡ bầm là sao nhỉ. Mong rằng diễn xuất cũng sẽ tương xứng với sắc đẹp của cô ấy.

- Đi, chúng ta sang studio.

Ông nói xong liền dẫn đầu đi trước. Thôi Tinh Hà theo tới nhắc lần váy cho Phượng Sơ, cả hai cũng nhanh chóng di chuyển, muốn kết thúc cho xong phần việc ngày hôm nay.

Diễn viên chính còn chưa tới, có thể nhân cơ hội nhỏ và đẹp diễn, nhiếp ảnh gia chỉ bảo cho Phượng Sơ một ít kỹ xảo chụp hình. Đây đều là nhưng kinh nghiệm quý giá rất có lợi cho tương lai của Phượng Sơ khi nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Muốn cướp vai diễn

Đàm đạo diễn và nhiếp ảnh gia cùng nhau xem lại những bức ảnh đã chụp, vô cùng hải lòng.

Độ nhạy bén với ống kính của người mới này không tồi, mới lúc đầu còn hơi cứng nhắc, nhưng nhiếp ảnh gia chỉ bảo vài câu sau, cô gái càng lúc càng thả lỏng, càng tự nhiên, bắt đầu theo thói quen ở trước đám đông bày ra dáng vẻ đẹp dễ nhất, cao quý nhất.

Cực kỳ phù hợp với phong cách tạo hình của cô, chính như Tư An công chúa trong cảm nhận của đạo diễn.

Thôi Tinh Hà nhìn biểu hiện vừa lòng của đạo diễn, tâm tình thấp thỏm cũng buông lỏng, không hổ là nghệ sĩ siêu cấp dưới tay cô, không có gì có thể làm khó được cô ấy mà. Thôi Tinh Hà trong vô thức không ngờ tới, bản thân đang thông thả bước đi trên con đường sùng bái chính nghệ sĩ nhà mình không có lỗi về.

Phượng Sơ chụp xong phần của mình, vừa tẩy trang thay đồ diễn rườm rà nặng nề đi ra khỏi phòng, liền bắt gặp một nam một nữ bước vào, cô nhớ rõ Thôi Tinh Hà đã nhắc nhở cô gặp người trong đoàn phim đều khách khí một chút, cô không tỏ ra quá nhiệt tình nhưng cũng khiêm tốn chào hỏi.

Người con trai dừng lại vài giây nhìn kỹ khuôn mặt cô, hơi mỉm cười chào lại rồi cùng nữ diễn viên bên cạnh đi tiếp, chuyên gia tạo hình đã bảo trợ lý mang đồ đến cho họ thay.

- Đó là nam nữ chính của phim, Bùi Tân Văn và Phạm Liên Ninh.

- Em biết rồi, vậy chúng ta về được chưa?

- Chờ một chút. Chúng ta kết bạn trên VirWorld nào. Em xem, hai đứa mình nói chuyện rất hợp mà, sau này nếu có cách chăm sóc da mới mẻ nào nhớ giới thiệu cho người ta đó.

Chuyên gia tạo hình thấy Phụng Sơ muốn đi, vội vàng nhào qua núm kéo. Anh thật sự rất thích cô gái này, từ nhan sắc xinh đẹp đến cách nói chuyện không nóng không lạnh bình thân của cô. Làn da lại còn đẹp đến không tỳ vết như vậy, thật là thích quá đi mà.

- Được, chúng ta cùng theo dõi nhau. Khi nào về anh nhắn địa chỉ em sẽ gửi cho anh thuốc cao dưỡng da tự chế mà em thường sử dụng. Anh có thể tham khảo xem

- Được được, Sơ Sơ thật là tốt. Sau này phải thường liên lạc nha. Nào nào, chúng ta cùng chụp chung một tấm

Từ khi nào đã thành Sơ Sơ rồi vậy hả, thế giới biến đổi nhanh quá, cô theo không kịp.

Không chờ Phụng Sơ đáp ứng, Thẩm Từ Hào sấn mặt lại gần cô, giờ điện thoại di động đang ở chế độ selfie lên, đếm từ một đến ba rồi bấm chụp tanh tách. Vừa được tập huấn ngắn hạn trong studio xong, Phụng Sơ nhìn thấy máy ảnh liền nở nụ cười.

Thẩm Từ Hào mở album ảnh xem lại, vô cùng hài lòng với bức ảnh chụp chung của hai người.

- Sơ Sơ, người ta có thể đăng ảnh lên được không hả. Làn da của em lên ảnh thật đẹp, dù room ra cũng không nhìn thấy lỗ chân lông nào luôn. Thật là hâm mộ em quá đi à.

- Được chứ ạ. Anh nhớ nhắn tin địa chỉ, em sẽ gửi đồ đến.

- Được được. Người ta gửi ngay bây giờ luôn này.

Đúng lúc này phía sau họ vang lên tiếng nhiều người rất ồn ào, Phụng Sơ quay lại nhìn, thì ra là Phạm Liên Ninh đã thay y phục xong.

- Đây là, người đóng vai Tư An công chúa đấy à. Nhan sắc cũng không tồi nhì. Thảo nào lại có thể lấy được vai diễn đấy.

- Chị Phạm

Phụng Sơ không mất lễ độ, gật đầu đáp lại cô ta. Nhưng Phạm Liên Ninh có vẻ như muốn gây sự với Phụng Sơ, không buông tha mà tiếp tục nói.

- Người mới chưa có một tác phẩm như em cũng giỏi thật đấy, xuất thân không chính quy, không biết là có kham nổi vai diễn này hay không đây. Đừng để đến lúc đó lại kéo chân sau của cả đoàn làm phim.

Lúc này Bùi Tân Văn cũng đi từ trong phòng thay đồ ra. Bộ dạng anh ta cao lớn đẹp trai, cũng đã nhận rất nhiều vai chính diện, vai có cảnh võ thuật hành động, nhưng đây là lần đầu tiên quay phim cổ trang.

Lời khó nghe của Phạm Liên Ninh anh cũng nghe được rõ ràng, nhưng bình thường cũng là người khéo đưa đẩy, anh không muốn tham gia vào tranh chấp nhỏ nhặt giữa hai nữ diễn viên sẽ đều đồng cấp với mình, dù người mới này rất xinh đẹp làm anh phải chú ý nhưng cũng chưa đủ để anh đắc tội với nữ chính của đoàn phim, chỉ gật đầu với Phụng Sơ, rồi quay sang nói chuyện với Phạm Liên Ninh.

- Mau vào hoá trang thôi, Đàm đạo diễn còn đang chờ chúng ta.

Thẩm Từ Hào thấy Phạm Liên Ninh đã đi xa, liền hướng về cô ta làm một cái mặt xấu, rồi quay sang Phụng Sơ an ủi.

- Sơ Sơ, đừng quan tâm cô ta. Cô ta chính là ghen tị, vì em xinh đẹp hơn đó.

- Em biết rồi. Anh mau vào làm việc đi. Em về trước đây.

- Được. Gặp lại sau nha.

Phụng Sơ vẫy vẫy tay tạm biệt, sau đó quay người, cùng Thôi Tinh Hà rời khỏi phòng hoá trang.

Khi chỉ còn cả hai trong thang máy, Thôi Tinh Hà ấn số tầng mười lăm, xong mới nói chuyện với Phụng Sơ.

- Em đừng để ý đến thứ người đó. Phạm Liên Ninh chỉ có hợp đồng cấp C, còn là vừa mới ký lại do bám được vào một vị đại gia đầu tư cho hai bộ phim nên giá trị con người mới tăng lên. Hiện giờ em chưa nổi tiếng, vẫn nên nhẫn một chút, sau này cô ta chỉ có thể ngược lên để nhìn em mà thôi.

- Không quan hệ, em cũng không hề để tâm vài lời bóng gió này của cô ta.

Đời trước sau khi mất nước, những lời khó nghe sỉ nhục cô phải chịu đựng còn ít sao. So với những gì cô từng phải nếm trải, mấy lời của Phạm Liên Ninh, thật sự là không đau không ngứa.

Có điều, vì điều gì mà cô ta có ý kiến với cô, vậy thì vẫn nên tìm hiểu một chút. Trong suy nghĩ của nữ đế đại nhân, mọi uy hiếp đến cô, đều nên hiểu biết rõ ràng mới được.

- Thái độ đó của cô ta là sao?

- Chị nghe nói cô ta sợ nhan sắc sẽ bị em lấn át nên từng trao đổi với đạo diễn muốn đổi người, giao vai Tư An công chúa cho một nghệ sĩ mới chính là

em họ của cô ta, còn nhấn nhủ đạo diễn là sẽ tìm cho em một vai nữ chính trong một bộ phim thần tượng khác, nhưng không thấy đạo diễn nói gì với chị, có thể chỉ là tin đồn, cũng có thể là đạo diễn không đồng ý với đề nghị này.

- Định cướp vai diễn của em?

- Đúng vậy, nhưng mà...

Thôi Tinh Hà còn định nói gì đó, nhưng đúng lúc này đã đến tầng mười lăm, thang máy mở ra, có người đã chờ bên ngoài nên cô không tiếp tục, mà cùng Phụng Sơ đi về phía phòng riêng của nghệ sĩ nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khí chất nữ thần

Sáng sớm, Phụng Sơ đang cùng Hoa Ninh Vũ tập luyện trong phòng. Em trai cô đã luyện thuần thục thức thứ nhất trong công pháp luyện thể cơ sở, hôm nay bắt đầu luyện tập thức thứ hai.

Không thể không nói Hoa Ninh Vũ đúng là mầm móng luyện võ kỳ tài, chiêu thức trong công pháp cô đã truyền thụ, muốn học thuộc tập theo thì đơn giản, nhưng tập được thuần thục liền mạch, nhuần nhuyễn được như nhóc thì đã rất không tồi, có thể thấy em trai cô không lười biếng, khi không có cô ở đây cũng đã vô cùng chăm chỉ rèn luyện.

Dù là thời đại của Phụng Sơ tư chất như vậy cũng là lông phượng sừng lân, tất nhiên chỉ nói trong người phàm, chứ nói về tu luyện giả, cũng chỉ là con sâu cái kiến không lọt nổi vào mắt.

Hoa Ninh Vũ đã học thuộc động tác từ lâu, nhưng hôm nay mới bắt đầu luyện tập thức thứ hai, đây là yêu cầu của Phụng Sơ. Cô muốn ngay từ khi mới luyện chiêu thức mới, có thể ở bên chỉ dạy, uốn nắn tư thế thật chính xác cho Hoa Ninh Vũ, tránh cho bé tự luyện tập, nếu có sai lầm thì cũng đã thành lỗi mòn, muốn sửa sai sẽ khó hơn nhiều.

Máy quay ở góc phòng đã quay lại toàn bộ quá trình này, sau này khi không có cô ở đây, Hoa Ninh Vũ cũng có thể tự luyện tập, tự xem lại hướng dẫn chỉ dạy của cô.

Để Hoa Ninh Vũ tự do luyện tập, Phụng Sơ ngồi xếp bằng trước ban công, nhìn ra xa là sân vườn nhà cô, cây cỏ hoa thơm, không khí trong lành. Từ nửa đêm qua đã luôn có những luồng linh khí truyền tới liên tục, cô muốn tu luyện một lát, vận chuyển linh khí vòng quanh thân thể, chải vuốt khơi thông kinh lạc trong cơ thể.

Việc này cô vẫn làm mỗi buổi sáng, nhưng hôm nay, lượng linh khí cô nhận được, nhiều hơn hẳn bình thường.

Bảy giờ sáng, Phụng Sơ vừa tiễn Hoa Ninh Vũ ra khỏi cửa đến trường, thì nhận được điện thoại của Thôi Tinh Hà.

- Em mau lên VirWorld xem đi, lượng người theo dõi của em tăng vọt kìa.

- Sao lại thế?

Cô nhớ rõ chỉ mới quay vai phụ cho một bộ phim truyền hình, phim còn chưa đóng xong, sao tự nhiên lượng theo dõi lại tăng vọt.

Gần đây có việc gì xảy ra không? Triển lãm tranh vẫn đang diễn ra, vì vậy mà gần đây linh khí cô nhận được vẫn đều nhận được số lượng cố định, không thể nào đột nhiên tăng vọt như vậy.

- Là bức ảnh em chụp cùng Thẩm Từ Hào hôm qua. Anh ta trong giới trang điểm, làm đẹp cũng rất có tiếng nói, cũng có một lượng fan hâm mộ nhất định. Ảnh hai người chụp chung hôm qua anh ta đăng lên. Đến sáng nay thì lượng theo dõi đã tăng lên gần mười nghìn. Với một người mới như em là khởi đầu không tệ. Tất nhiên, đây cũng là do nhan sắc của em quá ấn tượng.

- Chỉ một bức ảnh cũng có thể trở nên nổi tiếng?

Phụng Sơ rõ ràng cô nhận được linh khí chuyển hoá từ tín ngưỡng chi lực, là do độ nổi tiếng, mức độ được hâm mộ. Cô cất công học tập khoá huấn luyện ở công ty để trở nên nổi tiếng hơn, vậy mà bây giờ chỉ đăng một bức ảnh, đã làm được điều đó rồi?

- Em đừng coi thường đăng nhan khổng, có những người chỉ cần nhìn thấy sắc đẹp là đều không chịu nổi muốn liếm màn hình đấy.

- Liếm... màn hình?

Nghe giọng nói choáng váng của Phụng Sơ, Thôi Tinh Hà không hiểu ra sao.

- Ủ, chính là rất thích, rất thích ấy. Đừng nói em không biết từ này nhé. Ngôn ngữ mạng, không phải tuổi trẻ bọn em bây giờ rất thích dùng hay sao.

- À... Em... biết chứ...

Phượng Sơ thật sự là thờ ra một hơi, cô cũng cố nhớ một chút, hình như đúng là có thứ ngôn ngữ mạng như vậy thật, chỉ là ở Tây Âu lâu rồi, Hoa Sơ Vân không có thói quen này, bản thân Phượng Sơ cô thì càng không, cảm giác... rất mất vệ sinh.

- Một số cư dân mạng đang đi lùng sục tìm kiếm thông tin về em. Công ty dự định là để cho cộng đồng mạng tự chơi. Đến khi bộ phim đầu tiên có vai diễn của em công chiếu phía bộ phận quan hệ xã hội sẽ thúc đẩy thêm.

- Điều do chị xử lý.

- Được, còn điều này nữa. Bình thường công ty sẽ quyết định chọn kiểu hình tượng phát triển cho nghệ sĩ để vạch kế hoạch tương lai, nhưng trường hợp của em đặc biệt. Bên phía lãnh đạo công ty đã nói cho em sự tự do lớn nhất. Vậy em đã nghĩ đến muốn định hướng hình tượng như thế nào không?

- Hình tượng. Chị cảm thấy em nên có hình tượng như thế nào?

Thôi Tinh Hà suy tư, nhớ lại lần đầu gặp gỡ, những lần tiếp xúc sau này giữa hai người. Khuôn mặt cô gái này tinh khiết, thanh thuần trong sáng, nhưng khí chất lại lạnh nhạt, đôi khi còn lơ đãng bộc lộ khí thế bề trên, như người đứng trên đỉnh kim tự tháp vậy. Nhưng cô cũng không phải kiểu cao ngạo coi thường người khác như một số nghệ sĩ xuất thân tốt.

Tóm lại Thôi Tinh Hà cảm thấy Phượng Sơ là người rất thần bí, nhưng có lúc lại rất dễ đoán, tính tình cũng khá thẳng thắn, muốn gì nói đó không vòng vo, không chấp nhặt, tự chủ cũng rất tốt. Bản lĩnh cũng đã được công nhận, sở trường lại nhiều, gia thế tốt, đời sống riêng trong sạch. Lại có công ty chú trọng đầu tư, nhưng lại cho sự tự do lớn nhất.

Không nghĩ đến thì thôi, vừa liệt kê ra, Thôi Tinh Hà cảm thấy Phượng Sơ đúng là có khí chất của nữ thần mà.

Với tính tình lạnh nhạt bình thản của Phượng Sơ, muốn cô tỏ ra đáng yêu diễn phong cách nữ sinh trẻ trung tươi mới hẳn là khó có thể thành công. Ngược lại một nữ thần bí ẩn dung mạo thuần khiết, khí chất thần tiên, những tài lẻ nổi bật lại như vị tiểu thư thời cổ đại bước từ trong tranh ra, nói chung, quá hoàn hảo trong mắt Thôi Tinh Hà.

Theo cô thấy, khâu cần định hướng phong cách gì cho Phượng Sơ hết, để cô cứ phô bày bản chất thật là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vào đoàn phim

- Phượng Sơ, vậy bỏ qua định hình phong cách, em muốn theo đuổi nghiệp diễn hay là ca hát. Bởi vì bản thân em làm gì cũng tốt, khiến chị thật khó lựa chọn.

- Không thể vừa hát, vừa diễn sao?

Mục đích của cô là nổi tiếng, có càng nhiều fan hâm mộ càng tốt, nếu đã có hai con đường để tiến tới mục tiêu càng nhanh hơn, thì vì sao cô lại phải lựa chọn một?

- A... không phải là không thể, thể nhưng... như thể em sẽ vất vả hơn.

- Không sợ. Cứ lượng sức mà làm.

- Cô gái à. Nhiều khi em nói chuyện như bà lão trung niên đã trải qua bao sóng gió cuộc đời vậy đó.

- Chị sẽ quen thôi.

- Được rồi. Chị nói không lại em. Vậy trước hết chúng ta sẽ tập trung vào đóng phim đã. Đợi ca khúc của Lam Tần ra mắt, có bước đệm này em tiến quân vào làng ca nhạc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Trước hết chúng ta có thể thu âm trước một hai ca khúc đăng tải trên các trang web âm nhạc tên tuổi trước. Chị sẽ liên hệ với nhà sản xuất âm nhạc của công ty.

- Được. Đều nhờ chị.

- Ủ. Đây chính là việc của chị mà. Vậy em có yêu cầu gì không?

- Em muốn nhanh nổi tiếng.

- A... À ừ. Được, vậy chị sẽ mau chóng tìm những công việc thích hợp với em.

Nghệ sĩ nhà mình nói thẳng ra như vậy làm Thôi Tinh Hà cũng hơi choáng váng. Nhưng người vào giới giải trí, không phải phần nhiều cũng đều là vì lý do này hay sao, chỉ có điều mấy ai dám thẳng thắn nói ra như vậy.

Có điều, dựa theo cảm nhận của cá nhân cô về Phụng Sơ, cô gái này hẳn không phải vì lý do nông cạn như vậy mới đúng. Nhưng mà thôi, quan trọng là Phụng Sơ rất tích cực với công việc, điều này khiến Thôi Tinh Hà cũng vô cùng vui vẻ.

Vốn Thôi Tinh Hà còn lo lắng Phụng Sơ vị tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân này không chịu được công việc vất vả, bởi vậy cố tình giãn khoảng cách công việc ra cho Phụng Sơ có thời gian nghỉ ngơi. Không nghĩ tới, mới bắt đầu đã là người cuồng công việc rồi.

Một phần nữa là bởi vì ngay từ đầu Thôi Tinh Hà xác định Phụng Sơ sẽ đi con đường thực lực, cô cũng không muốn dùng những công việc cấp thấp kéo giá trị của Phụng Sơ xuống. Tài nguyên trong tay cô, sẽ phải sử dụng thật hữu ích, thật đáng giá.

Quyết định tương lai sẽ theo cả nghiệp ca hát, Phụng Sơ đặt thêm một mục vào luyện tập buổi sáng, bắt đầu từ hôm nay phải luyện thêm mở giọng, tạo cho mình một thói quen mới. Phụng Sơ may mắn hơn nhiều người, bản thân chất giọng của Hoa Sơ Vân rất tốt, lại thêm sau khi Phụng Sơ có được thân thể này luôn dùng linh lực rèn luyện. Chỉ là có lẽ nên tìm thầy Vũ Tân Cương học thêm một thời gian, chất giọng của cô tốt, nhưng kỹ thuật thanh nhạc còn chưa đủ để trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp.

Đúng ngày cô nhận được thông báo từ phía Lam Tần quyết định chọn cô cho MV ca nhạc, thì cô đang trên đường đến đoàn làm phim “Phụng An Vương truyền kỳ”, bắt buộc phải hẹn ký hợp đồng vào ngày khác. Trước nhất cô phải chào hỏi qua với đoàn làm phim đã.

“Phụng An Vương truyền kỳ” là câu chuyện xưa kể về một thời không không có trong lịch sử, nói về nhân vật chính là một vị thiếu gia nhà vương tước, tuy không ăn chơi trác táng, khi nam hiệp nữ, nhưng từ nhỏ vốn cũng không có chí tiến thủ, chỉ muốn dựa thế trong nhà làm một công tử quân là áo lụa, về sau vì đại nghĩa, vì tình yêu mà gia nhập quân ngũ, từng bước đi lên trở thành tướng quân, công tích to lớn, lưu danh sử sách.

Phụng Sơ đóng vai nữ phụ vô cùng quan trọng – Tư An công chúa. Là công chúa út của hoàng đế, được yêu chiều hết mực.

Khi nước lớn lân cận mở ra cuộc chiến tranh mở rộng lãnh thổ, là nước lân bang, Nam Trần trở thành mục tiêu đầu tiên.

Trước sự tấn công dồn dập như vũ bão của giặc, hoàng đế đã cử người đem thư giảng hòa, nhằm mục đích kéo dài thời gian để củng cố lực lượng. Tuy nhiên, cật thế mạnh không chấp nhận hòa hoãn, quân Bắc Đô đồ bộ đánh tới trên các mặt trận.

Sau sự hi sinh của vị đại tướng trấn thủ quan ải biên cương, chiến sự bắt đầu với cục diện bất lợi cho Nam Trần.

Và lúc này, công chúa Tư An nhận trọng trách kim hãm ý chí tiến công của địch về phía kinh thành, để quân dân đất nước có thời gian củng cố lực lượng, tổ chức chiến đấu.

Người con gái ấy vì nợ nước mà bỏ qua nữ nhi tình trường, bước lên con đường hoà thân, để lại phía sau ước hẹn thắm thiết với hôn phu của nàng, Chiêu Vương thế tử, cũng là vai nam chính.

Lúc Phụng Sơ đến đoàn làm phim ở phim trường cổ trang Yên Từ, đạo diễn và nhân viên công tác đều đã chuẩn bị xong, phần lớn diễn viên cũng đã có mặt. Phụng Sơ cùng Thôi Tinh Hà và trợ lý Chung Hân theo nhân viên công tác đến khách sạn nhận phòng. Dù sao đây là phim do chính giải trí Thần Hi đầu tư, cô cũng có phòng đơn của riêng mình, không cần chen chúc với những diễn viên phụ khác.

Nếu chỉ mình Chung Hân thì sẽ phải ở chung với những trợ lý khác, nhưng vì có Thôi Tinh Hà mà được ở cùng với chị ấy tại một phòng khác, do họ tự bỏ tiền ra thuê.

Phụng Sơ bỏ lại hành lý cho Chung Hân sắp xếp, mình thì theo Thôi Tinh Hà đến phòng đạo diễn chào hỏi.

Vốn nên chào qua cả nam nữ chính, nhưng thái độ của Phạm Liên Ninh đối cô không tốt, vậy nên liền bỏ qua luôn cả hai người này, cũng may Thôi Tinh Hà hỏi qua nhân viên công tác, được biết cả nam và nữ chính đều chưa đến đoàn phim, cô cũng bớt việc.

Buổi chiều có một cuộc hội thảo kịch bản chính thức, lúc này Phụng Sơ mới gặp được nam nữ chính, cũng coi như không có chuyện gì xảy ra mà chào hỏi. Phạm Liên Ninh nhìn thấy cô cũng vẫn cau có khó chịu, chẳng qua trước mặt đạo diễn cũng không dám làm quá.

Phụng Sơ thăm hỏi may mắn, phần kịch bản của cô không có chút xíu nào đối diện với Phạm Liên Ninh, nếu không còn không biết khói thuốc súng như thế nào đâu.

Cô xác định rõ ràng, đời này cô vào giới giải trí, cái chảo nhuộm đủ thứ màu sắc này, nhưng cô vẫn sẽ giữ mình trong sạch, không chỉ phải có hình ảnh tích cực để nhận được càng nhiều lực tín ngưỡng hơn nữa, mà còn không để cha mẹ lo lắng, không để gia tộc mất thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Khởi động máy

Sáng sớm Phụng Sơ đã đi theo Thôi Tinh Hà cùng nhân viên đoàn phim ngồi xe đến phim trường. Buổi chiều hôm nay, vệ sĩ kiêm tài xế của cô do cha đích thân giới thiệu sẽ có mặt. Nghe Hoa Khải Duy nói qua thì là bộ đội đặc chủng xuất ngũ.

Tuy vì bị thương nên không thể không rời khỏi quân đội nhưng năng lực tổng hợp rất tốt, đặc biệt võ thuật thì khỏi nói. Dù theo suy nghĩ của mình, Phụng Sơ cô không cần đến vệ sĩ để làm gì, cô có thể tự lo hết.

Khi Phụng Sơ đến đã có một số nhân viên đang chuẩn bị lư hương, vật phẩm tế lễ chuẩn bị nghi thức khởi động máy.

Cô trước thay y phục, thứ rườm rà này mặc dù khi ở trong kiếp nô tị cô đã phải tự học hết mọi thứ, gánh vác sinh hoạt, mặc y phục với cô đương nhiên rất đơn giản, nhưng đoàn làm phim sao có thể biết, vẫn có hai trợ lý đến giúp cô mặc đồ, búi tóc, cài trang sức.

- Ôi trời. Sơ Sơ, nhanh qua đây. Tranh thủ lúc này chưa có ai người ta sẽ trang điểm cho em thật xinh đẹp. Đảm bảo lát nữa có vô tình vào ống kính của phóng viên nào thì cũng sẽ đẹp lung linh ba trăm sáu mươi độ không có góc chết.

- Anh Từ Hào. Cảm ơn. Anh trang điểm cho chắc chắn là phải xinh đẹp rồi.

- Da em đã rất đẹp. Chỉ cần đơn giản trang điểm qua một chút là được rồi.

- Đúng vậy. Da của Phụng Sơ đẹp thật đấy, tôi đứng gần như vậy mà không thấy lỗ chân lông luôn. Cô chăm sóc kiểu gì mà tốt vậy.

- Thì cũng như mọi người thôi. Nhưng em có tập cả một số động tác dưỡng sinh nữa.

Nếu Hoa Ninh Vũ có ở đây, bé không thể không bêu môi khinh bỉ chị gái mình một cái. Tập dưỡng sinh mà múa kiếm vun vút, nhảy ban công tầng hai dễ như ăn kẹo, ừ, nhưng bé đã hứa với chị là không được nói cho cha mẹ biết, bé là đứa trẻ ngoan biết giữ lời hứa mà.

Đám trợ lý trang điểm như bật công tắc, bắt đầu tám chuyện sôi nổi về làm đẹp, mấy thứ mỹ phẩm hàng hiệu bọn họ nói tới, Phụng Sơ nghe như nghe thiên thư, chỉ có thể ở một bên lắng nghe mà thôi.

Hoá ra chỉ ở trong giới giải trí này đã có nhiều điều phải học hỏi như vậy rồi, Phụng Sơ hoang mang cảm thấy kinh tài tuyệt đỉnh, bác học tinh thâm, nhưng từ ngữ thường xuyên được sử dụng khi nói về cô năm xưa, đã lùi sâu vào quá khứ rồi.

Thời đại này, có quá nhiều thứ cô không biết, quá nhiều lĩnh vực cô không am hiểu, tri thức như cả một đại dương mênh mông sóng cuộn, mà những gì cô biết đến mới chỉ là một dòng suối nhỏ trong đó mà thôi.

Một lát sau những diễn viên khác cũng lục tục đi tới, Bùi Tân Vân nhìn thấy cô cũng thân thiện mà hỏi một câu.

- Phụng Sơ, em đã tới sớm như vậy hả, rất chăm chỉ đó.

- Em dậy sớm nên đến phim trường luôn.

Các diễn viên và trợ lý chen chúc vào phòng trang điểm khiến không khí vô cùng ngột ngạt, Phụng Sơ khoác thêm áo ngoài đi ra khỏi phòng, vừa ra đến cửa thì điện thoại reo.

- Alo, mẹ ạ, hôm nay mẹ dậy sớm như vậy?

- Ừ. Mẹ vừa dậy thôi. Bên đó ẩm ỉ quá, con đang ở đoàn làm phim rồi hả? Hôm qua ngủ có ngon không?

- Dạ, sắp cử hành nghi thức khởi động máy nên mọi người đang bận rộn, hôm qua con ngủ rất ngon. Mẹ, mẹ yên tâm. Con sẽ làm tốt mà.

- Vừa mới về nhà chưa được bao lâu, đi làm nghệ sĩ rồi sau này suốt ngày phải đi khắp nơi, có lúc nào mà ở bên cạnh cha mẹ nữa? Mới một ngày không gặp mẹ đã nhớ con rồi.

- Vậy sau này con chỉ nhận những phim quay ở gần Thành phố Hà thôi.

- Đừng. Chỉ ở quanh đây thì sao có nhiều phim hay được. Mẹ chỉ nói vậy thôi. Cha con nói đúng, con có những điều con muốn làm, có đam mê con muốn theo đuổi. Mẹ chỉ nhắc nhở con, lúc nào cũng phải giữ gìn sức khỏe, không được làm việc quá sức mình đó, có biết chưa?

- Mẹ yên tâm đi, chị Tinh Hà chăm sóc con rất tốt, còn có vệ sĩ cha phái tới nữa mà.

- Ừ. Vậy con làm việc đi. Khi nào rảnh rồi nhớ gọi về nhà nhé.

- Dạ. Con yêu mẹ.

Sau khi cúp điện thoại, Phượng Sơ hơi cảm động quan tâm của mẹ, lại tràn đầy năng lượng, động lực làm việc.

Dựa theo truyền thống, chờ đến giờ hoàng đạo, đạo diễn thấp hương khăn vải mấy câu thì đoàn làm phim chính thức bắt đầu quay. Mọi người đứng trên bục chụp một tấm ảnh cả đoàn làm phim. Ánh đèn chớp nháy liên tục, Phượng Sơ lọt vào ống kính của rất nhiều phóng viên, bởi vẻ đẹp thánh khiết nhưng lại vô cùng đặc biệt không thể lẫn lộn với ai khác của mình.

Nếu là Hoa Sơ Vân của trước đây, không thể nào khiến người ta kinh diễm đến vậy, thế nhưng khi thay đổi linh hồn bên trong, không chỉ khí chất thay đổi, đường nét khuôn mặt cô sau một thời gian được linh lực tâm bồ cũng hơi bị đồng hoá với khuôn mặt Phượng Sơ ở kiếp trước, người nhà ngày nào cũng gặp nên không phát hiện ra điều này, nhưng những người bạn cũ lâu không gặp lại, sẽ rất dễ nhận ra sự khác biệt.

Cũng vẫn là hình dáng ấy, đường nét ấy, nhưng lại hơi khác, tinh xảo hơn, nhưng nhìn kỹ lại không rõ khác ở điểm nào, chỉ biết là đẹp hơn, thu hút ánh nhìn hơn mà thôi.

Quay cảnh thứ nhất lấy may mắn là nam chính và một nam phụ rất có thực lực khác, hai người không phụ sự mong đợi, một lần liền qua.

Phượng Sơ dù có tư chất tốt, học diễn xuất rất nhanh, cũng được thầy huấn luyện Hoàng Minh hết lời khen ngợi, nhưng cô cũng tự biết, so với những diễn viên chuyên nghiệp được đào tạo bài bản, cô còn thiếu nhiều kinh nghiệm. Chưa đến cảnh của mình, Phượng Sơ sẽ luôn ở bên cạnh theo dõi những người khác diễn, chất lọc ra tinh túy bù lại cho thiếu sót của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thế nào là sợ hãi

Bởi hôm nay quay cảnh Phụng An Vương khi còn trẻ, lúc này là Chiêu Vương thế tử vẫn còn đang ở kinh thành, thời gian này sẽ quay cho xong toàn bộ những phân cảnh liên quan.

Hôm nay Phượng Sơ cũng có một cảnh, đó là khi công chúa trốn khỏi cung đi dạo phố, không may bị một tên hoàn khổ để ý, định dùng vũ lực bắt nàng về làm phòng thiếp thứ mười tám.

Phượng Sơ vào vai Trầm Huyền Vân lúc này vẫn là một cô công chúa luôn bị bao bọc trong cung cấm, vô cùng tò mò với thế giới bên ngoài, nhưng thân phận và tu dưỡng không cho phép cô tỏ ra quá hưng phấn, quá nhiệt tình. Đoạn này Phượng Sơ chỉ như là diễn lại cuộc đời của chính mình, không làm khó được cô.

Nhưng đến đoạn gặp phải tên hoàn khổ háo sắc, bị dây dưa không trốn thoát được, công chúa vô cùng sợ hãi, lần đầu tiên trong đời chảy nước mắt, vừa sợ bị tên ác bá khi nam hiệp nữ bắt được, vừa sợ nếu mang ra thân phận chế trụ tên kia, vậy mọi chuyện bại lộ sẽ bị phụ hoàng trách phạt.

Cảnh khóc với Phượng Sơ không khó, cô chỉ cần dùng linh lực kích thích tuyến lệ một chút, nước mắt liền có thể như chuỗi châu bị đứt rơi mãi không ngừng, lại còn phối hợp với gương mặt thanh thuần tinh khiết, quả thực là chọc người thương yêu, chọc ác bá càng thêm muốn khi dễ mà.

Nhưng mà cảnh này không qua, lần đầu tiên Phượng Sơ có một cảnh quay hỏng.

- Phượng Sơ, khóc nhưng còn phải vô cùng sợ hãi. Mặt cô cứng đờ như vậy là sao hả. Làm lại.

- Xin lỗi đạo diễn. Bắt đầu lại đi ạ.

Đoạn đầu vẫn vô cùng suôn sẻ, cho đến khi tên ác bá động thủ, giờ tay muốn tóm lấy cô.

- NG. Phượng Sơ, lần này làm sao mà lại đờ đẫn sát khí như muốn giết người vậy hả. Tư An công chúa giai đoạn này vẫn là viên ngọc quý trong tay hoàng đế, tuy tài năng nhưng vẫn còn ngây thơ chưa hiểu sự đời, gặp tình huống này phải tỏ ra sợ hãi. Có hiểu không.

- Xin lỗi. Xin cho tôi quay lại.

- Được rồi. Làm lại.

Lần thứ ba, vẫn quay hỏng. Lần này, gương mặt cố tỏ ra sợ hãi của cô còn khó coi hơn cả khóc.

Đạo diễn đã hơi bực bội, nếu không phải đã được người phía trên dặn dò quan tâm chăm sóc nghệ sĩ mới của chủ đầu tư lớn nhất này, rất có thể ông đã quát um lên rồi.

- Xin lỗi, xin lỗi đạo diễn. Xin cho tôi năm phút nói chuyện với Phượng Sơ.

Thôi Tinh Hà vẫn luôn đứng phía sau máy quay vội vàng lên tiếng đỡ lời, sợ đạo diễn bức mình nổi đóa lên.

- Được rồi, tạm nghỉ mười phút.

- Cảm ơn đạo diễn, cảm ơn.

Thôi Tinh Hà hạ thấp tư thái với đạo diễn, xong liền quay sang túm tay Phụng Sơ kéo sang một bên, lo lắng hỏi.

- Em làm sao vậy. Không phải đoạn trước diễn rất tốt hay sao?

- Em... không diễn ra được. Vì em chưa từng trải qua điều này.

- Chưa trải qua cái gì? Bị sàm sờ lời kéo trên đường ấy hả. Ôi trời ơi. Không cần, em chỉ cần tỏ ra sợ hãi rồi rơi vài giọt nước mắt thôi mà.

- Em... chưa từng sợ hãi. Nên không diễn ra được cảm xúc đó.

- Thật á, em không sợ bất cứ điều gì sao? Côn trùng, chuột bỏ, rắn rết, biến thái, nghèo khổ, vân vân... không sợ sao?

- Không sợ.

Trong từ điển của nữ đế bệ hạ không có hai từ này. Nếu ở ngoài cuộc sống thật xảy ra tình huống như phân cảnh kia, tên hoàn khổ đã sớm bị cô cho ăn no đòn, sao phải sợ hãi.

Thôi Tinh Hà cảm giác đầu mình hơi đau, nghệ sĩ không biết sợ hãi là gì, nên không diễn ra được, đây là làm sao.

- Chỉ có mấy phút nữa thôi. Em mau lên mạng tìm video xem đi, hoặc cố nhớ lại xem, mình có sợ thứ gì đó không.

Cả sự nghiệp tám năm làm người đại diện của cô, thật sự là chưa gặp tình huống như thế này bao giờ. Thôi Tinh Hà đẩy Phụng Sơ ngồi xuống ghế, mình thì ở bên cạnh lên mạng tìm kiếm. Những video quay cảnh troll bạn bè sợ ma, sợ côn trùng rắn rết, sợ nước, sợ các thứ... nhiều lắm.

Phụng Sơ thì ngồi bên cạnh, thay vì suy nghĩ lại cuộc đời mình có sợ hãi điều gì không, cô định tìm hiểu sâu hơn về ký ức của Hoa Sơ Vân.

Phụng Sơ, cả cuộc đời huy hoàng, dù khi bị bắt làm tù binh, khi bị nhục nhã làm trò cười, khi bị đe dọa bằng tính mạng hoàng nhi, kể cả khi chết, cô chưa bao giờ sợ hãi, nếu có cảm xúc gì thì chỉ có giận dữ, không cam lòng, và thù hận.

Có một điều duy nhất hối hận, đó là đã không đối xử với hoàng nhi tốt hơn, để bé con cũng được cảm nhận yêu thương chiều chuộng của mẹ, nói ra miệng với con trai những lời mà cô luôn chôn sâu trong lòng.

Hoa Sơ Vân thì khác, cô ấy là một người con gái bình thường. Thế nhưng mỗi lần xem lại ký ức của cô ấy, Phụng Sơ lại luôn có cảm giác không bằng.

Tình cảm gia đình thân thiết sâu sắc không bằng. Những niềm vui nhỏ nhoi không bằng, thỏa sức thể hiện mình, theo đuổi ước mơ không bằng. Được bộc lộ hết thái độ cảm xúc trong lòng, hi vọng ái ố bị lạc dục, cũng không bằng.

Hoa Sơ Vân sợ hãi nhất đó là vào lúc nào? Chính là trước khi cô đến thế giới này, khi cô ấy phát hiện ra cơ thể bất thường, đang đi tìm người bạn thân cầu cứu thì bị một đám đàn ông bám trọn chặn đường cợt nhả.

Đúng vậy, chính là cảm xúc đó, sợ hãi. Hồi tưởng ký ức lại tình cảnh hôm đó, Phụng Sơ cũng đã được trải nghiệm cảm xúc đó, cuối cùng cô cũng biết, sợ hãi là như thế nào, là cảm giác gì.

Cảnh quay này, cô nhất định có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Công chúa hoà thân

Một tên gia nhân thân hình vạm vỡ lao đến muốn túm lấy Trầm Huyền Vân, Phụng Sơ nhện xuống bản năng thân thể muốn động thủ, thân thể lão đạo nghiêng người lách sang bên cạnh trốn đi, gương mặt nhỏ nhắn hoảng loạn, nước mắt tuôn rơi, khiến tên công tử hoàn khổ muốn nhúng chàm nằng nằng càng lúc càng hưng phấn.

Hắn cũng tiến lên, muốn tự thân động thủ, sau đó có thể mặc sức lăng nhục. Trầm Huyền Vân sợ hãi vô cùng, nhưng bốn phía bị bao vây, tên công tử kia sắp tóm được nàng, thì bỗng có vật thể bay không xác định đập thẳng lên đầu tên công tử khiến hắn choáng váng phải dừng lại.

- Dừng tay.

Tiếng quát vang dội khiến tất cả đều chú ý, tên hoàn khổ như con sư tử bị chọc giận quay lại nhìn quanh, gào thét.

- Là tên nào. Phá hỏng chuyện tốt của lão tử.

- Được. Cắt.

Tiếng Đàm đạo diễn vang lên, Phụng Sơ dù rất tự tin mình có thể điều khiển tốt cảm xúc mới mẻ vừa học được, nhưng cũng nhẹ thở ra một hơi. Đàm đạo diễn xem lại cảnh vừa rồi, với diễn xuất của Phụng Sơ rất hài lòng, liền thông qua cảnh này.

Phụng Sơ tránh nắng dưới tán ô ở khu nghỉ ngơi, đứng im cho trợ lý bỏ trang chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.

Phụng Sơ đã nghiên cứu thấu triệt vai diễn, những cảnh sau liền không làm khó được cô, hầu như đều thông qua trong một lần, chỉ có hai lần phải quay lại đó là do diễn viên phụ đứng không đúng vị trí, hoặc là biểu cảm chưa đúng.

Ở trong đoàn phim mấy ngày kỹ thuật biểu diễn của Phụng Sơ càng thêm thuần thực, lúc diễn chung với đại đa số diễn viên khác cũng không hề kéo chân sau. Mặc dù vẫn kém hơn diễn viên chính như Bùi Tân Vân nhưng đạo diễn và nhân viên công tác đều khen ngợi cô tiến bộ nhanh chóng, nói cô trời sinh chính là để ăn chén cơm diễn viên này. Vừa mới vào đoàn còn ngỡ, đến giờ đã không ai nhìn ra đây chỉ là diễn viên mới còn chưa có một tác phẩm nào.

Thôi Tinh Hà cũng cảm thấy không thôi, có một số việc quả nhiên vẫn phải nhìn xem thiên phú, bởi so với những người khác, cô càng biết rõ thời gian Phụng Sơ mới bắt đầu tiếp xúc diễn xuất đến nay, trình độ đúng là ngời hoả tiền mà phóng đi.

Phụng Sơ cũng đã quen với tiết tấu công việc của đoàn phim, ở chung với nhân viên công tác và những diễn viên khác cũng hài hoà, dù không nhiệt tình nhưng cũng nhẹ nhàng lễ độ.

Có một vài cảnh thân thiết với nam chính, nhưng thời cổ đại, thân thiết nhất cũng chỉ dám nắm bàn tay nhỏ, nói vài lời tâm tình, Phụng Sơ đóng mấy cảnh này không có chút vụng về nào, Đàm đạo diễn cũng phải khen ngợi, tình cảm trong mắt rất đúng chỗ, rất uyển chuyển.

Vì sao thật được như vậy, Phụng Sơ đã phải nghiên cứu rất lâu, cuối cùng nhớ lại chính mình khi còn trẻ, thời điểm vẫn là công chúa ngây thơ với mối tình đầu Lý Uẩn, sự huynh tài hoa toàn năng trong mắt của cô khi ấy.

Phụng Sơ đã có một cuộc đời mới, những vui sướng hay đau khổ trong quá khứ, cô không quên, nhưng cũng sẽ không vì nó mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại, những ký ức kiếp trước lại trở thành tư liệu sống để cô tham khảo, càng tiến bộ hơn trong diễn xuất.

Phạm Liên Ninh đóng vai nữ chính có mâu thuẫn với cô thì rất may hai người lại không có cảnh đối diễn nào. Chỉ có một cảnh duy nhất cả hai cùng chung khung hình, đó là trong một bữa tiệc cung đình, Phạm Liên Ninh đóng vai tiểu thư nhà Tướng quân tham gia bữa tiệc, nhưng khi đó cô ta chỉ có thể ngồi bên dưới cùng với toàn bộ mệnh phụ và các tiểu thư quan lại khác hành lễ với công chúa là cô mà thôi.

Hôm nay là cảnh quan trọng nhất với Phụng Sơ trong cả bộ phim, cũng là cảnh Phụng Sơ toả sáng nhất.

Thân là công chúa duy nhất của hoàng thất chưa xuất giá, khi đất nước lâm nguy, phải bỏ qua tình cảm cá nhân, hy sinh vì tổ quốc.

Các đại thần dâng tấu chương phủ kín ngự án, lúc này cần có thời gian để cùng cố lực lượng, tổ chức phản công, kế sách đối phó hữu hiệu nhất chính là “mỹ nhân kế”.

Lúc bấy giờ, muốn tìm một công chúa đang tuổi cập kê lại có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, thật hiếm có. Không may là chỉ có mỗi Trầm Huyền Vân hội tụ đủ những yêu cầu này.

Hoàng đế thương xót công chúa chưa đưa ra quyết định, nhưng chính lúc này, khi Bắc Đô quân sắp đánh đến tận kinh thành, công chúa quỳ gối trước điện rồng, xin vua cha ra thánh chỉ.

Nàng hiểu rõ vua cha bất đắc dĩ, cũng không còn cách nào khác, đến cuối cùng, ngài vẫn sẽ phải thoả hiệp.

Vì đất nước mà nàng đã hiến trọn thanh xuân, cuộc đời người con gái và cả tính mạng của mình. Nàng bỏ lại sau lưng cuộc sống quen thuộc, những ngày êm ấm giữa cung đình, tình thương yêu của phụ mẫu, bỏ lại sau lưng tình yêu tự do và hạnh phúc, đành lòng phụ tấm chân tình của người thương.

Đội ngũ hoà thân không hoành tráng náo nhiệt, chỉ có toàn bộ quan viên và tông thất tập trung đưa tiễn. Từ An công chúa khoác giá y đồ thẫm, toàn thân trang sức long lẫy xinh đẹp, khí chất hoàng tộc cao quý lãnh diễm, công chúa mặt không biểu tình, chỉ quỳ gối trước điện rồng lạy chín lạy cáo biệt phụ hoàng, sau đó liền quay người bước nhanh lên kiệu hoa.

Đây là điều duy nhất hoàng đế có thể làm cho nàng, được tôn quý ngồi kiệu hoa từ điện rồng ra khỏi cung.

Phụng Sơ trong cảnh này không có lời thoại, nhưng diễn xuất thuyết phục của cô khiến bầu không khí cả phim trường như bị quán theo, trang nghiêm mà bi thương.

Ngay khi đạo diễn hô cắt, không ít tiếng khóc nghẹn ngào không kìm nén nổi nức lên.

- Ô ô, đáng thương công chúa của tôi. Ngày xinh đẹp nhất, rực rỡ nhất, lại cũng chính là ngày bi ai nhất trong cuộc đời.
- Đừng nói, tôi đều sắp khóc sưng đôi mắt rồi. Đúng là hồng nhan bạc mệnh mà.
- Tôi quyết định thành fan của cô ấy. Chờ mong phim công chiếu, để tất cả mọi người thấy được thần tượng của tôi.
- Hừ. Tôi đã thành fan của Phụng Sơ từ lâu rồi. Từ sớm tôi đã theo dõi ViWo của cô ấy.

Đám đạo diễn vô cùng hài lòng. Nhất là lúc Phụng Sơ quay người lên kiệu, cảnh đặc tả khuôn mặt của Tư An công chúa, một giọt lệ tràn bờ mi nhưng lập tức bị che khuất bởi màn kiệu đỏ thắm thêu phụng hoàng giương cánh, mở đủ không gian cho khán giả liên tưởng.

Phân cảnh ngày hôm nay của cô đã kết thúc, Phụng Sơ tẩy trang xong đi ra phim trường. Thôi Tinh Hà liền vội vàng đi tới đưa điện thoại di động cho cô.

- Mẹ em gọi tới, nói là có việc quan trọng, quay xong lập tức gọi ngay cho bà ấy.
- Mẹ em có nói là chuyện gì không?
- Không nói, chỉ là nghe giọng có vẻ rất ... tức giận, còn như ... ừm, hình như là vừa khóc.
- Chúng ta quay về khách sạn luôn, hôm nay không ở lại xem những người khác diễn nữa.

Thôi Tinh Hà gật đầu, gọi Chung Hân dọn dẹp đồ đạc, tài xế kiểm vệ sĩ của Phụng Sơ đến trước cổng phim trường đón bọn họ.

Phụng Sơ chào hỏi đạo diễn và mọi người xong, ra đến nơi xe cũng vừa tới, lập tức lên xe về khách sạn, ai dám làm mẹ cô khóc, cô sẽ cho người đó biết thế nào là đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bị từ hôn

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?
- Sơ Vân, ô ô, Sơ Vân đáng thương của mẹ, con gái của mẹ, ô ô...
- Mẹ, mẹ bình tĩnh, nói cho con biết, xảy ra chuyện gì vậy?
- Triền... Chiêu Dương, Triền Chiêu Dương muốn từ hôn...

Ai muốn từ hôn? Triền Chiêu Dương muốn từ hôn thì liên qua gì đến cô? Phụng Sơ không hiểu ra sao, đành kiên nhẫn an ủi mẹ thân yêu.

- Mẹ à. Mẹ đừng khóc nữa. Ai muốn từ hôn thì kệ người ta, mẹ đừng... A, Triền Chiêu Dương?

Vốn không đề việc này trong lòng, nói đến đây, Phụng Sơ mới nhớ ra, Triền Chiêu Dương, không phải chính là vị hôn phu chưa một lần gặp mặt của Hoa Sơ Vân, bây giờ thì chính là của cô hay sao?

Từ hôn tốt, anh ta không làm, sớm muộn gì cô cũng sẽ làm. Hiện tại có người đứng ra làm kẻ ác thay cô, Phụng Sơ vui mừng còn không kịp nữa là.

- Đúng vậy, cha con đã về nhà cũ nói chuyện với ông nội rồi. Ô ô, Sơ Vân đáng thương của mẹ, sao việc xấu nào cũng đổ lên đầu con thế này...
- Mẹ, mẹ đừng gấp, có biết anh ta từ hôn vì lý do gì hay không?
- Mẹ không rõ, cha con về bên đó rồi, chưa quay trở lại. Mẹ sợ cha con vẫn đang nói chuyện với ông nội, nên không gọi.
- Vậy mẹ cứ bình tĩnh đã, muốn từ hôn với con là tổn thất của anh ta, mẹ đừng vì điều này mà khóc, làm thương đến cơ thể.
- Ủ. Mẹ không khóc. Sơ Vân, con nói đúng, con gái mẹ cũng không hiếm lạ hần.

Phụng Sơ không dám cúp máy, sợ mẹ ở một mình lại bắt đầu suy nghĩ miên man, đành ngồi kéo dài thời gian, vắt hết óc nhớ lại những chuyện thú vị trong đoàn phim kể lại cho bà nghe.

Đến trưa, Phụng Sơ cũng đã khát khô cổ, Hoa phu nhân mới thoả lòng vui về trở lại, tạm thời sẽ không nghĩ đến tên trong mắt bà chính là phụ tình bội bạc nhân phẩm có vấn đề Triển Chiêu Dương kia nữa, liền lo lắng con gái đói bụng, vội vàng nhắc nhở cô mau ăn cơm, sau đó liền cúp máy.

Kể từ lần gặp Khúc Ngọc Lâm sau, cô liền đã quên chuyện này, không nghĩ tới, Triển Chiêu Dương không hát thì thôi, vừa hát một tiếng liền làm mẹ cô phải khóc. Hừ, thù này không dễ bỏ qua như vậy đâu.

Mặc dù anh ta từ hôn quả là đúng ý cô, nhưng mà chuyện nào ra chuyện đấy, việc kia anh ta không đưa ra cô cũng sẽ làm, vậy không thể tính là công, nhưng làm mẹ cô khóc thương tâm như vậy, thì chính là tội rồi, còn là tội lớn.

Ăn cơm trưa xong, Phụng Sơ ngồi xếp bằng trên giường, luyện hoá đoàn linh khí tràn vào cơ thể khi cô đóng xong cảnh lên kiệu hoa ngày hôm nay.

Không ngờ chỉ nhỏ một giọt nước mắt, vậy mà lại thu được một đám fan bé nhỏ có linh khí rất thuần khiết.

Đây chính là động lực để cô cố gắng hơn nữa, ngày càng nổi tiếng, ngày càng mạnh mẽ. Càng có hứng thú hơn với công việc diễn xuất này.

Chi tiết giọt nước mắt kia là cô tự thêm vào, cũng không có nói đến trong kịch bản, nhưng đạo diễn vô cùng hài lòng với việc tự do phát huy lần này, còn khen ngợi cô nữa.

Cũng được đạo diễn truyền thụ riêng cho vài chiêu. Phụng Sơ đặt thêm hạng mục vào thời gian rảnh, xem lại những tác phim kinh điển về diễn xuất, sẽ giúp ích rất nhiều cho một người mới như cô.

Buổi tối, Thôi Tinh Hà đến phòng, nói là muốn bàn chút chuyện.

- Phụng Sơ, chị đã liên hệ với nhà sản xuất âm nhạc, một tuần tới em đều không có cảnh quay, chúng ta sẽ trở lại thành phố Hà, đi gặp Thái Viên Âm một chút.

- Thái Viên Âm là ai?

- Đó là nhà chế tác âm nhạc đứng đầu giải trí Thần Hi.

- Được. Vậy chúng ta đi báo lại với đạo diễn. Sáng mai chúng ta về nhà.

- Ừ, chị sẽ đặt vé máy bay.

Thôi Tinh Hà đi khỏi, Phụng Sơ liền mở cuộc gọi video, gọi về cho cha mẹ.

- Sơ Vân, con đã ăn cơm chưa.

Người nói là Hoa phu nhân, lúc này bà có vẻ rất bình tĩnh, Phụng Sơ thầm gật đầu, vẫn là cha có cách.

- Con đã ăn rồi. Ngày mai con sẽ về nhà, con gọi để báo cho cha mẹ.

- Thật sao? Quá tốt, mẹ sẽ dặn thím Mai đi chợ chuẩn bị thật nhiều món ngon cho con. Con muốn ăn gì nào?

- Dạ. Tôm nộm quán sơi khoai chiên và canh nấm đậu phụ lần trước rất ngon ạ.

- Được. Mẹ nhớ rồi. Có cần mẹ bảo lái xe đi đón con không?

- Không cần đâu ạ. Công ty sẽ có xe đón, con cần đến công ty bàn bạc chút việc, về nhà vừa đúng là giờ cơm.

- Ừ. Công việc bận rộn đến đâu cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt, dạo này con gầy đi đó.

Phụng Sơ biết rõ sức khoẻ mình như thế nào, nhưng cũng không muốn cãi lời mẹ, liền vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện.

- Tinh Nhã, để cho con nghỉ ngơi sớm. Mai gặp rồi có thể tha hồ tâm sự.

- Biết rồi. Chỉ có anh thương con hay sao.

Phụng Sơ mỉm cười nhìn cha mẹ bên kia màn hình tình cảm, chúc cả hai ngủ ngon rồi cúp máy.

Vốn cô định hỏi thăm một chút vụ từ hôn kia, nhưng thấy cha nhanh chóng kết thúc câu chuyện như vậy, có vẻ là có điều không muốn đề cho mẹ cô biết.

Không sao cả, ngày mai trở về cô có thể nói chuyện riêng với cha sau cũng được. Sắp được về nhà, lúc này bỗng thấy nhớ cha mẹ, nhớ em trai bé bỏng đáng yêu một chút. Ngày mai xong việc, quyết định phải đến đón em trai tan học, cho cu cậu niềm vui bất ngờ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khúc Ngọc Lâm phản bội

Một bàn đồ ăn đầy ngập, tôm nõn quăn sợi khoai chiên và canh nấm đậu phụ đều đặt ngay trước mặt Phụng Sơ, cô nhìn mẹ ngồi đối diện cười chăm chú ngắm nhìn, ăn com vô cùng ngon miệng.

- Mẹ, mẹ cũng mau ăn đi.

Phụng Sơ đặt một đĩa thịt bò lúc lắc vào bát Hoa phu nhân xong, lại quay sang gấp đồ ăn cho cha và em trai.

- Chị ơi. Hôm nay lúc chị đến đón em, cô giáo của em còn hỏi nhỏ là chị có phải làm diễn viên không, còn nói muốn xin ViWo của chị, em có thể cho cô giáo không?

- Được chứ.

- Quay phim như thế nào, có vất vả không con. Mẹ thấy nhiều người nói diễn viên không những làm thị phi còn rất vất vả, hay phải ở ngoài trời, có khi còn quay xuyên đêm đến sáng.

- Bộ phim này con chỉ đóng vai phụ thôi. Không vất vả. Hướng chỉ chỉ có hai ba cảnh là quay đêm, nhưng đều xong rất sớm. Con chỉ còn vài cảnh nữa thôi là kết thúc.

- Ủ. Nhớ phải tự giữ gìn sức khỏe. Nếu cần cái gì phải nói với mẹ, mẹ cho người đưa tới.

- Con biết rồi. Mẹ yên tâm.

Hoa Khải Duy nhìn vợ và con gái, thấy Phụng Sơ vẫn vui vẻ bình thân cũng hơi yên lòng, ông chỉ sợ con gái biết tin tức bị từ hôn mà ám ảnh tâm lý gì đó.

- Bộ phim này kết thúc con có được nghỉ ngày nào vào cuối tuần không?

- Có ạ. Quay xong phim này con sẽ nghỉ vài ngày, sắp tới muốn thu âm vài bài hát nên sẽ ở thành phố Hà thôi.

- Vậy tới lúc đó chúng ta về thăm ông ngoại một chút.

- Được ạ.

Sau bữa tối, Tư Tịnh Nhã đưa Hoa Ninh Vũ về phòng cùng bé làm bài tập về nhà, Phụng Sơ thì theo Hoa Khải Duy vào thư phòng của ông.

- Cha muốn hỏi con, con đối với Triển Chiêu Dương thấy thế nào?

- Thế nào ạ? Không phải đã nói từ hôn rồi hay sao?

- Khi trước nói chuyện này cha cũng chưa hẳn đồng ý, nhưng ông nội nói cứ để hai đứa qua lại, nếu con không thích thì lùi hôn sự này cũng không sao. Nhưng bây giờ họ làm ra chuyện như vậy... nếu con thích Triển Chiêu Dương, cha sẽ xin ông nội...

- ĐỪNG. Cha à. Mai chúng ta dứt khoát đồng ý từ hôn luôn đi. Con còn chưa gặp qua anh ta bao giờ. Nói gì đến thích.

- Chưa gặp bao giờ sao? Năm ngoái, không phải Triển Chiêu Dương từng xin địa chỉ của con ở Tây Âu, muốn sang đó gặp mặt làm quen với con hay sao. Mẹ con còn sợ con gái ngại người xấu hổ, xoắn xuýt mãi mà không dám hỏi thăm xem tình huống cuộc gặp gỡ thế nào mà?

- Con nhớ... là chưa từng gặp đâu.

Phụng Sơ nghe vậy hơi chột dạ, dùng linh thức không lộ ra soát lại ký ức thời gian ở ngoại khu trong một năm trước trở lại, nhưng không hề có bóng dáng người đàn ông lạ mặt nào. Nói vậy, hoặc là anh ta không đến gặp Hoa Sơ Vân, hoặc chính là lén lút lút đến nhìn trộm. Mà thôi, đáng nào cũng từ hôn, quan tâm chuyện nhỏ nhặt này làm gì.

- Vậy cha, bên đó có nói lý do từ hôn hay không?

- Đây... bọn họ...

- Cha, nói thật cho con biết đi.

- Sơ Vân à. Lúc đầu ông nội cũng không đồng ý, sau đó Triển Chiêu Dương đưa tới một đoạn video, là hình ảnh giám sát ở cổng sau của quán bar con

bị hại... nhìn cũng không phải rõ nét lắm, nhưng mà... Khúc Ngọc Lâm đứng ra làm chứng...

Quả nhiên là đi mật báo rồi sao. Lại còn có video... thứ đó, khi mới tới thời đại này cô còn lạ lắm, chưa nghĩ tới chuyện huy thi diệt tích này.

- Con không muốn có bất cứ quan hệ gì với Triển Chiêu Dương nữa cha à.

- Ủ. Cha sẽ giải quyết ổn thỏa. Chuyện video con cũng đừng lo, cha cũng nhờ người xử lý triệt để hết rồi. Cũng là do cha sơ sót. Người bạn này của con, không ngờ lại đâm sau lưng như vậy. Chuyện con bị hại, có khi còn là do họ bày ra không chừng.

- Không phải lỗi của cha. Chuyện này điều tra cũng lâu vậy rồi mà không có kết quả. Tạm thời bỏ qua đi cha. Nhưng mà, chuyện của con có ảnh hưởng gì tới cha và Hoa gia không?

- Chuyện lý do từ hôn chỉ có vài người biết. Vốn ông nội con rất tức giận, nhưng cha đã giải thích rõ, con là người bị hại, sao có thể trách con được. Nhà chúng ta tuy không bằng Triển gia, nhưng cũng chưa đến mức phải dùng cháu gái để leo lên. Vốn hôn sự này do một ân tình từ mấy đời trước, chúng ta cũng không phải thế gia thâm giao, có thể có ảnh hưởng gì được. Nhưng dù sao ngoài mặt vẫn phải làm tốt, liền lấy lý do con vào giới giải trí, nhà họ Triển không đồng ý mà từ hôn thôi.

- Được rồi ạ. Lý do gì không quan trọng, con chỉ muốn tự chi phối hôn nhân của chính mình.

- Cha xin lỗi. Đáng lẽ ngay từ đầu không nên đồng ý mối hôn sự này. Cha cũng đã nói rõ với ông nội con rồi. Sau này sẽ không có chuyện đó nữa.

- Con cảm ơn.

- Cảm ơn cái gì. Việc cha nên làm. Được rồi, cũng muộn. Con đi nghỉ ngơi đi. Ngay mai bồi mẹ con đi dạo một chút. Thời gian nay lo lắng cho con, lại thêm việc triển lãm bận rộn. Mẹ con cũng mệt mỏi rồi.

- Dạ. Vậy cha mẹ ngủ ngon nhé.

- Được. Con về phòng đi.

Phượng Sơ về phòng, lăn một vòng trên giường. Chấn động còn vương mùi thơm của ánh nắng mặt trời, chắc hẳn mẹ biết cô về nên đã chuẩn bị trước.

Cha nói thì nhẹ nhàng, nhưng cô biết rõ lắm có chuyện đơn giản như vậy. Cha đã vì cô gánh cả bầu trời, không muốn mưa rơi chút xíu nào đến cô cả, đây mới là gia đình, mới là người thân.

Còn có Khúc Ngọc Lâm, chuyện này cô sẽ tính toán với cô ta sau, muốn đập lên cô để bay lên cảnh làm phượng hoàng? Nào có chuyện đơn giản dễ dàng đến như vậy

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Gặp Thái Viên Âm

Phượng Sơ chưa phải người nổi tiếng, vậy nên khi ra đường cũng không bị vây xem, chỉ có vào người nhìn thấy nhan sắc của cô liền ngoái đầu lại lần nữa mà thôi, có muốn giơ điện thoại lên chụp ảnh thì chân người ta dài, đã bước xa rồi.

Cô và Thôi Tinh Hà cùng trợ lý, vệ sĩ nhanh chóng lên một chiếc xe do công ty phái tới, vào một quán ăn bữa sáng xong lập tức đến giải trí Thành Hi.

Văn phòng của Thái Viên Âm ở tầng hai mươi hai, cả tầng đó đều là khu chế tác âm nhạc, lúc họ có mặt Thái Viên Âm cũng vừa đến. Anh ngồi trên ghế da, mặc áo sơ mi trắng gọn gàng, toàn thân không một trang sức dư thừa, trông rất sạch sẽ nhưng lạnh lùng.

- Tôi không biết cô có chỗ dựa lớn tới đâu, nhưng đã bước chân vào tầng hai mươi hai này của tôi, nếu không có thực lực thì làm ơn sớm biết điều mà rút đi.

Về ngoài thanh lãnh hoàn toàn bị phá vỡ sau khi anh ta mở miệng nói chuyện. Nhưng những lời của anh chẳng là gì với Phượng Sơ, thậm chí còn chẳng nhắc nổi một bọt sóng trong lòng cô.

- Thái Viên Âm, cậu không cần ra vẻ. Phượng Sơ của chúng tôi rất chuyên nghiệp.

- Hừ, mong được như chị nói.

Anh ta cũng chỉ tạt nước lạnh trước mà thôi, tránh cho đến lúc người mới cậy có chỗ dựa không nghe theo chỉ đạo của anh đòi hỏi cái nọ, yêu cầu cái kia.

Thôi Tinh Hà còn lầy ông chủ ra hù dọa anh ta nữa. Còn nói rất chuyên nghiệp, không phải là vắn đi cửa sau hay sao. Dù hậm hực trong lòng như vậy, Thái Viên Âm vẫn không thể không thừa nhận chất giọng của Phụng Sơ không thể chê được ở điểm nào. Anh đã xem hết những video của Phụng Sơ khi huấn luyện, thiên phú biến thái cỡ đó anh cũng là ít thấy qua, cũng không muốn cô để mai một mất.

Thôi Tinh Hà chỉ là người ngoài nghề, xem video chỉ biết là dễ nghe, nhưng anh xem từ đầu đến cuối, biết rõ người mới từ ban đầu ngỡ không hiểu gì, đến sau này tiến bộ thần tốc từng ngày từng ngày, đến anh cũng phải thấy kinh ngạc.

Nhưng muốn chế tác ra được tác phẩm ưng ý, cô và anh còn phải cọ sát nhiều hơn, anh cần làm quen để hiểu rõ chất giọng của cô, phong cách cô muốn hướng tới.

Phụng Sơ không phải là người không thể chịu khổ, năm xưa khi còn là hoàng thái nữ cô cũng từng thay phụ hoàng cầm quân thân chinh, có cái khổ nào mà cô chưa từng nếm trải.

Vậy nên dù có phải vượt qua một tuần huấn luyện đặc biệt của Thái Viên Âm cô cũng vui lòng, nghe các nghệ sĩ đi theo con đường ca nhạc của giải trí Thân Hi thỉnh thoảng xuất hiện ở tầng lầu này nói chuyện, bọn họ còn lén lút gọi đây là huấn luyện đặc biệt hình thức địa ngục, mà Thái Viên Âm thì chính là đại ma vương không hơn không kém.

Thời gian này Phụng Sơ cũng tranh thủ hẹn ngày tới giải trí Ngân Tinh ký hợp đồng với ekip của Lam Tần.

Một tuần trôi qua, Thái Viên Âm hài lòng thả cô, bắt đầu vui mừng sáng tác ca khúc mới. Phụng Sơ cũng quay trở lại đoàn phim “Phụng An Vương truyền kỳ” hoàn tất nốt những cảnh cuối cùng của cô.

Trong phim, cuối cùng Tư An công chúa không đợi được đến lúc đại quân chiến thắng ra điều kiện cho cô trở về quê nhà. Trong thời gian ở lại Bắc Đô, mỗi một tin tức về chiến sự cô nghe ngóng được đều nhanh chóng được truyền tới tay quân đội Nam Trần, cho đến lúc cô bị phát hiện, sau đó, kẻ phản bội là cô liền bị bêu đầu thị chúng, cho tới khi Nam Trần đánh tan quân Bắc Đô, tiến sâu vào biên giới, thế công trực chỉ kinh đô.

Bù lại vì cái chết của cô, Nam Trần quốc không chỉ thu lại toàn bộ lãnh thổ mà còn chiếm được hai châu Bắc Đô cắt đất đền tiền.

Cái chết của công chúa không chỉ là động lực khiến quân dân cả nước sục sôi chiến đấu, còn là nỗi đau vĩnh viễn không thể xóa nhòa chôn dấu trong tim Chiêu Vương thế tử, lúc này đã là đại tướng quân uy phong lẫm liệt.

Chính vì vậy, sau khi luận công ban thưởng, Nam Trần quốc mới có một vị Phụng An Vương, Phụng An Phụng An, vì nàng mà cống hiến cho đất nước, vì nàng mà bảo vệ biên cương, vì nàng mà tôn kính hoàng thất.

Nhân vật chính là Phụng An Vương, nên dù nghe có vẻ rất quan trọng nhưng thực tế phần đất diễn sau này của nàng rất ít, mà nhường chỗ cho nữ chính Triệu Anh Thư.

Nàng yêu thầm nam chính, lại vốn là thiên kim tướng quân, sau này chàng lên chiến trường còn vận dụng quan hệ của phụ thân mà lén lút theo chàng. Dù biết trong lòng chàng có người, cũng không oán không hối mà bám riết lấy.

Cuối cùng tấm chân tình đã động lòng người, tình nghĩa với Tư An công chúa chàng vẫn mãi để trong lòng, nhưng lệnh cha mẹ, lời người mai mối, lại thêm vì ban đầu không rõ nàng phận nữ nhi, khiến vô tình có da thịt thân thiết, chàng lại rõ lòng nàng yêu tha thiết, sau ngày mất Tư An ba năm, liền cưới nàng vào cửa, trở thành Phụng An vương phi hào nữ anh thư, dám vì yêu mà theo đuổi, nức tiếng chốn kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người đàn ông nổi bật giữa đám đông

Phụng Sơ đã kết thúc công việc ở đoàn phim “Phụng An Vương truyền kỳ”, cô có vài ngày nghỉ, sau đó sẽ phải đến đoàn phim “Thời thanh xuân của chúng ta” hoàn thiện nốt những phân cảnh cuối.

Hôm nay cô đã ở thành phố Hà rồi, cùng em trai đến lễ bế mạc triển lãm tranh. Bé nói muốn đến ngắm chim hạc lần trước, Phụng Sơ đang rảnh rỗi, liền mang theo em trai đi nhìn xem.

Vừa bước vào cửa khu triển lãm, Phụng Sơ đã bị hấp dẫn bởi một nguồn sáng, trong linh thức của cô, sâu trong tận cùng hành lang triển lãm, một ai đó mang năng lượng tín ngưỡng khổng lồ phát sáng như một hằng tinh.

- Tiểu Ninh Vũ, chị bé em nhé.

Không chờ Hoa Ninh Vũ trả lời, Phụng Sơ bế phốc một cái, bé con đã bị cô ôm trong tay, bước nhanh vào sâu phía trong. Là ai nhỉ, có thể tự tập luyện tín ngưỡng lớn đến như vậy, rất nhiều lần cô đến công ty cũng đã gặp những người nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ, chưa có ai phát sáng rực rỡ chói

mất đến như vậy.

Phượng Sơ thu hồi lại linh thức ẩn sâu trong thức hải, chói mù linh thức của cô rồi có biết không.

Một người đàn ông chỉ đứng không thôi cũng đã vô cùng nổi bật giữa đám đông. Anh đeo một cặp kính râm to bản che đi quá nửa khuôn mặt, chắc có lẽ là người vô cùng, vô cùng nổi tiếng nhỉ, nếu không cũng không cần che che dấu dấu như thế. Dòng người đông đúc xung quanh không ai bảo ai đều cách anh một khoảng như vòng tròn chân không bất khả xâm phạm.

Anh mặc một bộ suit đen đơn giản, bờ vai thẳng thớm, phần eo chiết ôm gọn cơ thể, quần âu ôm lấy đôi chân thon dài vừa vặn, nổi bật lên thân hình cao ráo và đường nét cơ thể cân xứng chuẩn mực, dáng đứng đĩnh đạc, khí chất khiêm tốn, lại hào hoa phong nhã, như công tử thế gia bước từ tranh ra.

Phượng Sơ cũng không hiểu ra sao, chỉ liếc mắt một cái, làm sao nhìn ra được nhiều điều vậy, chỉ biết trong cảm nhận của cô người này chính là như thế.

Đúng lúc đó người đàn ông nghiêng người nói nhỏ với người bên cạnh, nghe anh ta trả lời gì đó, gật nhẹ đầu rồi cất bước, đi lướt qua người cô.

Hương nước hoa, cô từng ngửi thấy ở đâu nhỉ, xa lạ, mà lại quen thuộc. Nhưng có nghĩ nát óc cũng không ra cô đã từng gặp anh ta bao giờ, người như thế, nếu từng gặp qua có lẽ cô sẽ không quên mới phải.

Nguồn năng lượng khiến cô chú ý cũng đã đi mất, Phượng Sơ ôm Hoa Ninh Vũ đến gần bức hoạ “Tùng hạc diên niên” để bé ngắm thoải thích.

Buổi triển lãm mở bán đấu giá theo hình thức đặt giá bắt đầu từ ngày khai mạc cho đến cuối ngày bế mạc kết thúc triển lãm sẽ dừng đặt giá. Người báo giá phải đăng ký thông tin tại hiệp hội, có mã đấu giá của riêng mình.

Hôm trước Phượng Sơ cũng nghe mẹ cô nói chuyện qua, cả ba tác phẩm của chính cô đều có giá khá cao, nếu không phải tên tuổi còn chưa có tiếng tăm, giá trị sẽ còn tăng nhiều.

Thậm chí Tư Tịnh Nhã còn nói cho Phượng Sơ biết, một vài thành viên ban cố vấn trong hiệp hội cũng có ý định tham gia đấu giá tác phẩm của cô.

Ba ngày nghỉ vèo một cái đã trôi qua, hôm sau Phượng Sơ đến đoàn phim “Thời thanh xuân của chúng ta” quay nốt những cảnh cuối cùng.

Sau sáu năm từ khi tốt nghiệp trung học phổ thông, lần đầu tiên Uông Triết gặp lại Diêu Tư Kỳ, cô vẫn như cũ, xinh đẹp tài năng, vẫn là người tình trong mộng của biết bao người đàn ông.

Công ty hai người có một cơ hội hợp tác, mà Uông Triết và Diêu Tư Kỳ lại là người phụ trách chính của lần hợp tác này ở cả hai bên.

Khi đã không còn tình cảm yêu đơn phương mù quáng tự ti nữa, lại thêm tuổi tác và kinh nghiệm mài dũa, Uông Triết đã có thể ngồi cùng bàn trao đổi công việc, hoặc tâm sự những kỷ niệm về ngôi trường cũ, thời học sinh của cả hai như những người bạn.

Một buổi liên hoan chúc mừng hợp tác thành công giữa hai bên, chỉ là tình cờ xe của cô mang đi bảo dưỡng, Uông Triết rất ga lăng đề nghị đưa cô về.

Nhưng đúng lúc lại bị vợ chưa cưới của anh là nữ chính bắt gặp, đuổi theo theo dõi, gây ra hiểu lầm tai hại. Tệ hơn là vợ chưa cưới của anh, cô bé năm xưa học cùng trường cấp ba là người chủ động bắt đầu theo đuổi Uông Triết, cũng biết rõ cô gái đang ngồi chung xe với anh, được anh đưa về tận cổng nhà kia, còn là mối tình đầu đơn phương của anh.

Những hiểu nhầm rắc rối vụn vặt xảy ra, thêm vài tình tiết lấy nước mắt của khán giả, cuối cùng thì hiểu lầm cũng gỡ bỏ, Diêu Tư Kỳ trở thành bạn của cả hai, còn nhận được thiệp mời tham dự đám cưới của họ.

Cảnh cuối là hôn lễ viên mãn, Diêu Tư Kỳ xinh đẹp nhưng rất trang nhã không làm mất sự lộng lẫy của cô dâu, ngồi dự dưới hàng ghế khách mời, nhận được ánh mắt mến mộ của một chàng phù rể điển trai.

Kết thúc có hậu cho nam nữ chính, và một kết mở cho một số vai phụ được chú ý, ví như Diêu Tư Kỳ, ánh mắt chú ý của chàng phù rể gửi đến cô là một kết mở cho các khán giả tha hồ mà tưởng tượng, mà ghép couple.

Vai diễn này cuối cùng cũng hoàn thành. Phượng Sơ có thể yên tâm tập trung chuẩn bị quay MV ca nhạc của Lam Tần và dự án âm nhạc đầu tiên của bản thân, cô chăm chỉ đến công ty luyện tập thêm về thanh nhạc, muốn chuẩn bị kỹ càng cho tác phẩm âm nhạc đầu tiên của mình, mọi thứ, cô đều muốn tốt nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Quay MV “Tương Tư”

Phượng Sơ đang một mình luyện tập trong phòng, thì nhận được thông báo từ ngân hàng, ba bức tranh của cô đã hoàn thành đấu giá, tiền vào tài khoản,

đã tự động thu thuế thu nhập cá nhân không thường xuyên.

Thời đại này dịch vụ bảo mật thông tin cá nhân rất tốt, tài khoản này là tài khoản con của cô, chủ tài khoản lấy tên nghệ danh của cô, nếu không phải là cơ quan tư pháp có lệnh điều tra thì không thể bạo lộ thông tin.

Tất nhiên tài khoản này vẫn kết nối với tài khoản chính của Hoa Sơ Vân, vẫn nằm trong sự quản lý của ngân hàng chính phủ liên bang khu đông nam.

Phượng Sơ nhìn một chuỗi con số không dài dằng dặc trên số dư tài khoản, mắt không nháy một cái nào. Đối với người bình thường, đây đã là một số tiền lớn mà người ta thậm chí phải dùng vài năm trời mới có thể dành dụm được. Nhưng với Phượng Sơ thực sự chỉ là chuỗi con số, vàng son lộng lẫy kiếp trước có thứ gì cô chưa từng thấy qua?

Thứ cô quan tâm chỉ có một, đó là lực lượng tin ngưỡng có thể nhận được thông qua việc này mà thôi. Một phần nữa cũng là vì Tư Tịnh Nhã, Phượng Sơ không muốn mẹ mình phải lo lắng đến mất ăn mất ngủ, lại nương việc này về sân đường hán gắn mối quan hệ với ông ngoại của Hoa Sơ Vân, một mũi tên trúng ba con chim mà thôi, kiếp trước Phượng nữ đề giới nhất chính là điều này.

Không biết Thái Viên Âm có tình nghe ngóng hay không, mà lại biết được cô tham gia đóng MV của Lam Tần, còn song ca một đoạn với anh ta trong ca khúc đó, như ăn phải thuốc kích thích mà hành hạ cô thêm một tuần trong huấn luyện địa ngục nữa, Phượng Sơ ngày ngày mệt mỏi tới lui giữa nhà mình và công ty, đã sắp ở điểm bùng nổ muốn cho Thái Viên Âm là người đầu tiên ném thứ Phượng Hoàng ngũ thảo ở thế giới này.

Cùng may anh ta chưa phát rồ, khi Phượng Sơ đạt được tiêu chuẩn anh đã đề ra trong lòng, liền thu tay thả cô tự do.

Sau này Thôi Tinh Hà mới nói cho cô biết, nhà chế tác bên Ngân Tinh phụ trách dự án lần này của Lam Tần là đối thủ của Thái Viên Âm trong giới, hai người thường xuyên bị mang ra so sánh, kéo theo nghệ sĩ dưới trướng hai bên cũng thường bị mang ra cân đo đong đếm, thế nên nghệ sĩ công ty nhà mình hợp tác với đối thủ, anh ta mới biểu hiện bất thường như thế.

Phượng Sơ không quan tâm suy nghĩ của Thái Viên Âm thế nào, theo cô thấy đây chính là biểu hiện của thiếu tự tin, nhưng dù sao huấn luyện của Thái Viên Âm cũng giúp ích nhiều cho cô, liền tha cho anh ta một mạng, hừ.

Sáng một ngày đẹp trời, Phượng Sơ thức dậy, cảm nhận rõ ràng năng lượng hôm nay thu được dồi dào hơn thường ngày, tâm trạng vô cùng vui vẻ ngồi xếp bằng trên ban công hưởng thụ tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu đến, vận Phượng Vũ Cửu Thiên quyết đưa linh lực đi một vòng tiêu chu thiên chải chuốt gân mạch kinh lạc của bản thân.

Xuống lầu ăn bữa sáng dinh dưỡng của thím Mai, sau đó Thôi Tinh Hà đưa cô tới trụ sở của giải trí Ngân Tinh, bắt đầu thu âm ca khúc mới của Lam Tần. Ca khúc mới tên “Trương Tử”, tính cả thời gian Lam Tần và cô làm quen phối hợp, thu âm mất một tuần, Lam Tần hiện là ca sĩ tuyến đầu trong giới, tuy chưa từng đóng phim nhưng cũng đã quay qua quảng cáo, diễn xuất vẫn là không tồi.

Bởi vì MV cổ phong, lần thứ hai Phượng Sơ xuất hiện ở phim trường Yên Từ. Diễn xuất của Phượng Sơ đã được trau dồi qua hai bộ phim, dù chỉ đóng vai phụ nhưng nhân vật nữ chính trong MV không làm khó được cô.

Lý do bọn họ phải đến phim trường Yên Từ, đó là vì ở đây có một vườn trúc rất đẹp, vô cùng thích hợp với cảnh nữ chính đánh đàn giữa vườn trúc, nam chính nổi hứng thổi sáo hoà âm.

Những ngón tay thon dài trắng nõn mượt mà bay múa nổi bật trên hộp đàn sơn mài đen tuyền, giữa rừng trúc xanh mướt, không khí thanh tân trong trẻo khiến những nhân viên trong tổ công tác cũng không chú ý bị cuốn hút theo, tiếng đàn réo rắt vang vọng khiến chim chóc cũng bị cuốn hút tụ tập lại gần đó.

Nam nữ chính diễn rất nhập tâm, đạo diễn rất hài lòng, nhưng quay phim lại làm lỗi. Anh ta bị cuốn theo khúc đàn, đã quên quay cận cảnh đôi tay xinh đẹp tiểu thư khuê các của Phượng Sơ, đạo diễn đành yêu cầu cô đàn lại một lần, lúc này chỉ quay nguyên một mình Phượng Sơ, đặc tả đôi bàn tay ngọc ngà mười ngón không dính nước mưa xuân.

MV có một cảnh lên kiệu hoa, Phượng Sơ lần nữa làm cô dâu nhưng lại không được gả cho nam chính, cuối cùng ca khúc vẫn là một kết thúc buồn.

Ekip quay chụp chưa hết ngất ngây bởi ngón đàn điêu luyện của cô, lại lần nữa bị nhan sắc của Phượng Sơ đánh gục. Áo cưới đỏ thắm, trang dung xinh đẹp tinh xảo quả thật làm loá mắt toàn bộ, từ đạo diễn cho đến nhân viên. Lam Tần cũng phải khen ngợi một câu.

- Không nói đến kỹ thuật diễn, chỉ gương mặt này thôi đã đủ cho cô ấy ăn chén cơm trong giới này rồi.

Một MV ca nhạc dài chưa đầy năm phút, nhưng họ mất hai tuần để quay hoàn thiện toàn bộ các cảnh. Đó là còn vì toàn bộ cảnh đều lấy tại phim trường Yên Từ, nam nữ chính lại phát huy vô cùng tốt, vốn đạo diễn còn dự định họ phải mất khoảng một tháng.

Hôm nay kết thúc, Lam Tần phát tay mời cả ekip liên hoan, tổ chức ngay tại nhà hàng lớn nhất bên ngoài phim trường.

Dùng bữa xong mọi người còn kêu gào đòi đi tăng hai, muốn đi KTV hát hò.

Phượng Sơ ngồi cùng một lúc, liền ra khỏi phòng muốn thông khí một chút. Cô vẫn chưa quen với không khí ồn ào tụ tập náo nhiệt vui chơi như thế này. Kiếp trước cô chưa bao giờ trải qua.

Cửa phòng hát của bọn họ ngay gần khu cho phép hút thuốc lá, Phượng Sơ cau mày muốn đi về phía còn lại tránh xa khỏi khu vực này.

- Hoa Sơ Vân, không nghĩ tới, em thực sự bước vào giới giải trí.

Phượng Sơ nghe thấy lời này, quay lại hướng phát ra tiếng nói, lẽ nào gặp được người quen?

Một người đàn ông đứng trong góc khuất không có ánh sáng, anh ta lại đứng ngược sáng ánh đèn đường hắt vào từ cửa sổ khiến Phượng Sơ không nhìn rõ mặt mũi, cô đành bước lại gần hơn.

- Cô gái ngoan ngoãn như cừu chỉ một lòng theo đuổi hội họa sao lại thay đổi muốn lẫn vào vùng nước đục này rồi? Là do bị tôi làm tổn thương hay sao? Hay là cô tình muốn dựa theo sở thích của tôi mà thay đổi bản thân, muốn tôi thay đổi ý định?

Phượng Sơ không rõ người này là ai, cô không trả lời, chỉ nheo mắt muốn nhìn rõ mặt mũi người đối diện.

Nhưng khi nhìn rõ hình dáng người đàn ông kia, toàn thân cô như đông cứng lại. Trái tim vốn yên bình bắt đầu mất khống chế, đập dồn dập, lồng ngực phát đau, cô cảm thấy hơi khó thở.

Hắn... sao hắn có thể xuất hiện ở đây, người này... làm sao có thể...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Gặp mặt đối tượng từ hôn

Lý Uẩn, người đó lại là Lý Uẩn.

- Anh...

Cũng chết đi sống lại ở thế giới này sao? Phượng Sơ chợt nhớ ra điều gì, ngậm miệng không nói. Không được, cô đã thay đổi một thân thể mới, thay đổi một cuộc đời mới, cần gì phải quan tâm Lý Uẩn đến thế giới này bằng cách nào.

Nếu như là Phượng Sơ ở thời điểm mới vừa tới thế giới này, có thể cô sẽ bị lòng hận thù che mờ lý trí, điên cuồng tìm mọi cách dồn Lý Uẩn vào chỗ chết, ít nhất cũng phải một đao đâm ngập lồng ngực hắn, giống như kiếp trước giây phút cuối cùng của cô, trả thù cho hoàng nhi, cũng là giải thoát cho chính cô.

Nhưng hiện tại thì khác, thế giới này là xã hội pháp trị, cô còn gia đình, người thân, còn cuộc sống mới vừa bắt đầu, những thứ này cô đều luyện tiếc. Cô sẽ không nông nổi dùng những thứ quý giá của mình đánh đổi mạng chó của Lý Uẩn.

Kiếp trước là một đế vương đứng trên đỉnh thiên hạ, dù trong lòng sóng gió cuộn trào thì ngoài mặt cô vẫn có thể bình thản không hiện dấu vết, huống chi kiếp này còn được học tập bài bản thứ được gọi là diễn xuất.

Khuôn mặt này, vốn không hề có trong ký ức của Hoa Sơ Vân, cô không thể tự loạn trận cước, tự đưa bản thân lộ ra trước anh ta. Đúng vậy, còn chưa biết người này là tìm Phượng Sơ cô, hay đang nói chuyện với Hoa Sơ Vân nguyên chủ đây.

- Cho hỏi, anh là?

Phượng Sơ tỏ ra không biết người trước mặt là ai, ánh mắt kinh ngạc, lại nghi vấn, biểu cảm vô cùng đúng chỗ.

- Em không biết tôi?

Người đối diện cười lạnh, bước về trước hai bước, đi ra khỏi vùng tối ánh sáng không chiếu tới, gương mặt anh tuấn, lại lạnh lùng tào nhả như quý tộc, anh ta ngược đôi mắt sáng rực nhìn chăm chú khuôn mặt Phượng Sơ, muốn xem rõ từng biểu cảm của cô.

- Đúng vậy, có phải anh nhận lầm người rồi hay không?

- Ô, còn giả vờ giả vịt sao? Cũng tốt, dù sao đã từ hôn, chúng ta bây giờ không còn quan hệ gì, coi như không quen biết cũng không tội.

- Từ hôn? Anh... anh là Triển Chiêu Dương?

Người này là Triển Chiêu Dương? Nói vậy anh ta cũng không biết cô là Phượng Sơ, hay là anh ta vốn không phải Lý Uẩn, chỉ là một người có gương mặt giống hắn mà thôi?

- Nhớ ra rồi? Em cũng thật tài giỏi, giả vờ không quen biết mà cứ như thật nhỉ. Bảo sao lại có can đảm bước chân vào giới giải trí này.

- Chúng ta, đã từng gặp nhau rồi à? Vì sao tôi lại không nhớ rõ nhỉ?

Triển Chiêu Dương nghe lời này, tròn tròn mắt nhìn cô chăm chăm. Đúng là bọn họ, chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng mà chẳng phải... mà thôi. Từ hôn thì cũng từ hôn rồi. Ai đi đường nấy, chỉ cần sau này cô đừng lảng vảng trước mặt anh nữa là được.

- Chưa từng gặp. Mà tốt nhất sau này cũng không gặp lại.

Triển Chiêu Dương bỏ lại một câu rồi lạnh lùng đi mất. Người này... là sao vậy hả? Dù bị nói cạnh nói khoé nhưng Phụng Sơ cũng không khó chịu, vì cô đã rõ, người này hẳn không phải là Lý Uẩn.

Người này có khuôn mặt giống hệt, nhưng tính cách thì khác hẳn. Lý Uẩn ngoài mặt nho nhã quân tử nhưng lòng dạ thâm sâu khó lường, nếu là hắn thì vừa rồi sẽ không biểu hiện thẳng thắn ra như vậy.

Nhưng mà không phải Lý Uẩn thì sao, chỉ dựa vào việc anh ta mang khuôn mặt của Lý Uẩn, có cơ hội xem cô có chơi chết anh ta hay không.

Phụng Sơ chờ ở ngoài hành lang khoảng năm phút thì nhận được điện thoại của Chung Hân, vệ sĩ và cô ấy đang chờ Phụng Sơ ở trước sảnh. Thôi Tinh Hà có lẽ cũng đã nhận được điện thoại trước đó, cô vừa ngắt điện thoại thì chị ấy cũng từ trong phòng ra ngoài.

- Chị đã giúp em chào hỏi cả ekip rồi. Chúng ta lập tức ra sân bay, khoảng hai tiếng nữa chuyến bay của chúng ta cất cánh.

- Được. Đi thôi.

Chung Hân cùng vệ sĩ quay về khách sạn thu dọn đồ đạc từ trước, hiện tại có thể trực tiếp ra sân bay.

Phụng Sơ ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần không muốn nói chuyện. Thôi Tinh Hà thấy cô như vậy cho rằng Phụng Sơ mệt mỏi muốn chợp mắt, nhỏ giọng nhắc Chung Hân ngừng nói chuyện, để cô có thể nghỉ ngơi một chút.

Phụng Sơ ngẫm nghĩ kỹ lại một lần đối thoại hôm nay giữa cô và Triển Chiêu Dương, anh ta cho là cô biết anh ta, nhưng thực tế Hoa Sơ Vân chưa bao giờ gặp, cũng không hề biết mặt vị hôn phu bất đắc dĩ này. Có lẽ giữa bọn họ thực sự có hiểu lầm gì đó.

Nhưng thế thì sao, chỉ bằng vị hôn phu này mang khuôn mặt của Lý Uẩn, dù có hiểu lầm gì đi chăng nữa, sự việc Hoa Sơ Vân bị gài bẫy có liên quan gì đến anh ta không, thì từ hôn cũng là kết cục tốt nhất. Cô không muốn, cũng sẽ không có liên quan bất cứ thứ gì đến Triển Chiêu Dương hết.

Kiếp này cô biết bản thân muốn gì, cũng sẽ vì những điều mình muốn mà ra sức thực hiện. Cô có gia đình đầy đủ cha mẹ yêu thương cô hết lòng, em trai đáng yêu ngây ngô nghe lời sùng bái cô, có gia thế đơn giản không gò bó cô vào khuôn khổ, có cuộc sống tự do tùy tính thích làm gì thì làm. Những thứ này đều là của cô, cô càng muốn bảo vệ cuộc sống hiện giờ, sẽ càng không vì ai mà thay đổi.

Phụng Sơ trong lòng đã yên ổn, vốn chỉ định nhắm mắt suy nghĩ vài chuyện, không ngờ lại ngủ mất lúc nào không hay. Đến khi Thôi Tinh Hà đánh thức cô dậy, Phụng Sơ mới biết mình đã chợp mắt trên xe luôn rồi, đã đến sân bay, nhóm bốn người bọn họ nhanh chóng check vé rồi vào phòng chờ đợi đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lần thứ hai lướt qua nhau

Phụng Sơ xuống máy bay lúc mười hai giờ đêm, cứ ngỡ giờ này sân bay sẽ ít người hơn, ai biết vừa ra khỏi khu nhận hành lý, liền tắc đường.

- Có chuyện gì xảy ra vậy ạ?

Chung Hân nhanh mồm nhanh miệng nhất, vô cùng tò mò hỏi.

Thôi Tinh Hà rất có kinh nghiệm liền mở đi động bấm bấm lướt lướt một lát, rồi quay sang nhìn cô cười khỏ.

- Khả năng chúng ta phải chờ đợi trong sân bay rồi. Không nghĩ tới, lại gặp phải chuyện này.

Thôi Tinh Hà biểu tình bất đắc dĩ, quay màn hình lại cho Phụng Sơ xem, tin tức giải trí đứng đầu hiện tại: Phó Diễn Hựu trở về từ liên hoan phim Kim Phụng, máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố Hà cùng khoảng thời gian với bọn họ.

Hiện tại bên ngoài sảnh và các cửa ra sân bay không cần nghĩ cũng biết tình hình trật tự an ninh như thế nào.

Fandom của Phó Diễn Hựu tụ tập chúc mừng nam thần của bọn họ đã chen kín sảnh sân bay, khiến không chỉ Phụng Sơ lo lắng, liệu một khi bước ra khỏi có bị nhấn chìm trong biển người ấy không.

Thôi Tinh Hà nhìn lượng người đông nghịt nhưng vẫn xếp hàng chờ đợi một cách yên tĩnh, thậm chí nhấm trong lòng, đang muốn quay đầu lại thương lượng với Phụng Sơ có nên nhân cơ hội này chen qua thoát thân hay không thì lại thấy Phụng Sơ như phát hiện điều gì, quay ngoắt về phía sau nhìn chăm chú.

Nguồn năng lượng tín ngưỡng khổng lồ phát sáng như hằng tinh xuất hiện, đang tiến về hướng này. Phụng Sơ tò mò tản linh thức ra, năng lượng này, thật quen thuộc, không phải chính là người đàn ông cô đã gặp lần trước ở ngày cuối cùng buổi triển lãm hội họa cổ điển phương đông hay sao?

Trước đó Phụng Sơ đã thu linh thức lại, bởi vậy mãi khi anh ta đã tới gần cô mới có thể phát hiện ra.

Ngay khi Phó Diên Hựu xuất hiện, hàng ngàn người ngay lập tức gào thét, ủa ra. Lực lượng bảo vệ nhanh chóng làm hàng rào che chắn, cả sân bay như ong vỡ tổ.

Người hâm mộ liên tục gào thét, gọi tên thần tượng khiến cả sân bay náo nhiệt.

Phụng Sơ tai thính, dù giữa muôn vàn tiếng ồn ào vẫn có thể nghe được tiếng Thôi Tinh Hà lầm bầm ghét bỏ Phó Diên Hựu vì sao không đi ra từ lối VIP, tránh ảnh hưởng đến những hành khách khác.

Phụng Sơ không rõ vì sao, nhưng biết nếu họ còn không nhanh chóng lùi lại, hoặc cố chen bằng được ra khỏi đám đông, thì bọn họ thực sự sắp bị nhấn chìm rồi đó.

Phụng Sơ nhanh nhẹn lùi lại, một tay kéo Thôi Tinh Hà một tay túm Chung Hân, luồn lách qua đám người lui dần về phía sau, Phó Diên Hựu với quần áo sáng chói như mặt trời nhỏ đi lướt qua bên cạnh Phụng Sơ, tất nhiên, khoảng cách giữa họ còn chen lấn ba bốn vệ sĩ và trợ lý của anh ta nữa.

- Phù, Phụng Sơ, may mà em phản ứng nhanh.

- Quá tuyệt. Chị Phụng Sơ. Thật mong tương lai chúng ta cũng có thể được như vậy á.

Phụng Sơ nhìn Chung Hân ánh mắt phát sáng hâm mộ nhìn đầu đầu bóng lưng một thân quần áo đen thui lùi càng lúc càng xa, cũng mang theo tiếng ồn ào náo nhiệt kích động của người hâm mộ.

Thì ra, người này tên là Phó Diên Hựu.

Lúc bọn họ về đến thành phố đã là gần ba giờ sáng, Phụng Sơ vẫn ở cùng cha mẹ, cô không muốn đánh thức ai trong nhà mình vào giờ này, liền theo Thôi Tinh Hà trở về công ty.

Cũng may ở giải trí Thần Hi Phụng Sơ có phòng riêng, phòng làm việc cũng lớn, còn có một phòng ngăn riêng ra làm phòng ngủ, đêm nay cô sẽ qua đêm tạm ở đây vậy.

- Sáng mai chị sẽ mang bữa sáng tới cho em. Em muốn ăn gì.

- Cháo, hoặc bánh bao bánh mì gì đó đều được.

Phụng Sơ không quá coi trọng việc ăn uống, khi mà bạn đã ném hết son phấn hải vị trên thế gian, cũng từng trải qua cảnh đói rét không có gì bỏ bụng, thì mỹ vị cũng không còn rất được coi trọng nữa.

Phụng Sơ nếu có nhớ, đó cũng phải là món ăn gia đình, món ăn mẹ đặc biệt chuẩn bị mỗi khi cô về nhà, hay bữa cơm hàng ngày thím Mai tỉ mỉ nấu nướng, đều tràn ngập hương vị gia đình.

Phụng Sơ không lạ giường, nhưng đêm nay cô không ngủ nổi. Người đàn ông kia, lần thứ hai bọn họ gặp nhau, nhưng cô vẫn có cảm giác như lần gặp đầu tiên, quen thuộc mà xa lạ, dường như có mối liên hệ không tầm thường nào đó mà cô chưa thể khám phá ra.

Ít nhất, hiện tại cô đang giữ một món đồ, mà đối với anh, có thể rất quan trọng. Phụng Sơ ngắm nghía ngọc trụ khoá trường mệnh phi thủy cô nhặt được ở sân bay, phía trên quần quýt khí tức của người kia, cũng chứa đựng một phần tín ngưỡng lực, dưới cái nhìn của linh thức đúng là loè loè toả sáng. Nếu cô không nhầm, trên ngọc trụ này có dấu vết khai quang của phật môn cao tăng, nhưng lại có trận pháp ẩn dấu dùng để che dấu thiên địa. Phụng Sơ thật tò mò, người đàn ông này, có bí mật gì phải che dấu cả thiên địa?

Cô vuốt ve ngọc trụ trong chốc lát, cuối cùng không nỡ nổi tò mò, vợ lấy điện thoại muốn tìm kiếm thông tin về người này, Phó Diên Hựu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Làm lành với ông ngoại

Phó Diên Hựu, là nam thần trong hàng ngũ siêu sao, ảnh đế, thiên vương, dù là diễn viên, ca sĩ hay người mẫu, đều ở địa vị đỉnh cao.

Người đàn ông này không chỉ có nhan sắc, khí chất, còn vô cùng thần bí, diễn xuất có thần, tình tế có sức giãn, giọng ca thiên phú trời cho lại có kỹ thuật điêu luyện, phong thái dù là mẫu ảnh hay trình diễn trên sân khấu thời trang đều không chê vào đâu được, một điều khiến người chú ý nữa, đó là Phó Diên Hựu cực hiếm có chuyện xấu và lãng xê nào. Người đàn ông được mệnh danh là thần thoại của giới giải trí.

Phó Diên Hựu xuất sắc như vậy sao? Bảo sao vầng tín ngưỡng của anh ta lại khổng lồ như vậy. Phụng Sơn nằm trên giường tay vẫn cầm điện thoại hơi suy tư, nếu cô cũng đạt được thành tựu như anh ta, liệu lúc đó cô sẽ mạnh đến mức nào nhỉ.

Còn một điều nữa, khuôn mặt của người đàn ông này, cô đã từng gặp qua ở đâu đó, chỉ có điều không nhớ ra nổi, nhưng chắc chắn là đã gặp, ở kiếp trước, có lẽ đã cách quá xa xôi, một vài chuyện vụn vặt, cô không nhớ được nữa.

Nhưng ngoài trừ Lý Uẩn, đây là người thứ hai cô gặp mặt có diện mạo khiến Phụng Sơn lưu ý, lại có liên quan đến kiếp trước của cô, có gì bí ẩn ở đây không? Liệu có phải trong tương lai, cô càng tiếp xúc với nhiều người hơn nữa, cô có thể còn gặp được những người khác trong quá khứ? Có có thể gặp lại Húc Nhi không?

Càng nghĩ càng xa, đến khi Phụng Sơn hồi thần thì trời đã tờ mờ sáng. Ôi thôi kệ đi vậy, xe đến chân núi ắt có đường, cô rối rắm những việc không biết có thể xảy ra hay không này làm gì?

Chuyện trước mắt, có lẽ cô nên tìm cách trả lại món ngọc khí như là bùa hộ mệnh này lại cho chủ nhân của nó. Lại còn phải tìm cách trả lại làm sao cho thật tự nhiên, tốt nhất là để anh ta tự phát hiện ra món đồ này đang ở trong tay cô mà tìm đến xin lại, nếu không cô làm sao giải thích được vì sao mình biết món đồ này là của anh ta.

Món đồ này đã nhận chủ, ngọc trụ chứa đựng rất nhiều tín ngưỡng lực của anh ta, cô cũng không thể rêu rao đeo lên cho anh ta thấy mà biết khoá trường mệnh của anh ta đang ở trong tay cô được, tín ngưỡng lực có chủ trong miếng ngọc sẽ làm ảnh hưởng đến việc thu nhận tín ngưỡng của cô, ảnh hưởng đến độ tinh khiết linh lực của cô.

Không còn cách nào, Phụng Sơn đành tìm trong những khối ngọc còn lại một miếng thuộc tính ôn thuận, điều khắc một trận pháp phong ấn rồi đặt cùng khoá trường mệnh của Phó Diên Hựu cất trong một túi giấu.

Hoàn thành MV ca nhạc của Lam Tần, cô có vài ngày nghỉ ngơi, mẹ cô cũng rảnh rỗi vì triển lãm kéo dài hơn một tháng cũng đã kết thúc, cả nhà quyết định hai ngày cuối tuần sắp tới, sẽ về thăm ông ngoại của cô, Tư Đình.

Thành phố Ninh nằm giáp ranh thành phố Hà về phía đông nam, hơn một tiếng chạy xe liền tới nơi. Nhà của ông ngoại Tư nằm trong một khu biệt thự ven hồ, ở đây phủ xanh rất tốt, không khí trong lành, yên tĩnh, rất thích hợp để dưỡng lão.

Ông bà ngoại ở cùng gia đình cậu cả Tư Tuyên Thành, cậu là giảng viên ở trường đại học tổng hợp Ninh Thành, khoa kinh tế, rất tiếc là không có tỷ lệ bảo nghệ thuật nào, dù được cha chỉ dạy nhiều năm nhưng không có năng khiếu, chẳng thể nổi nghiệp được ông.

Ông lão khi nhìn thấy cháu gái mình thương yêu nhất đã lâu không gặp đôi mắt liền sáng lên, nhưng sau nghĩ đến đứa cháu hư không nghe lời đối đầu với mình, lại kiềm chế mà ngồi xuống, quay đầu sang hướng khác, không muốn nhìn đến cô.

- Ông ngoại... ông không nhớ Sơ Vân sao? Ông xem, con mang quà đến cho ông này.

Phụng Sơn nhớ lại cái giọng kéo dài mấy quãng của mình, thầm đồ mồ hôi trong lòng, cũng may đã qua một khoá học diễn xuất, vai cháu gái nũng nịu mới có thể diễn trọn được. Cũng không hẳn là diễn, tình cảm của cô đối với ông ngoại, vì kế thừa từ trí nhớ của Hoa Sơ Vân, đều là thật, chỉ có điều Phụng Sơn để bụng chưa quen với việc hành xử như một cô gái trẻ trung mềm mại không nhéo với bề trên mà thôi, vẫn cần đến sự hỗ trợ của diễn xuất.

Nhìn bà ngoại ngồi bên cạnh mỉm cười giật nhẹ ống tay áo ông nhắc nhở hỗ trợ cháu gái, cô liền biết mình thành công. Không uổng công cô mất cả tối ngồi lật lại ký ức, lại tìm xem mấy đoạn cut trên phim có phần diễn là cô cháu gái với ông bà.

- Ông xem. Sơ Vân còn có quà cho ông này.

- Còn có quà cho bà ngoại nữa. Bà mau mở ra xem đi ạ.

Bà ngoại Tô Gia Ninh mở ra hộp gỗ lót lụa, bên trong là ngọc trụ phi thủy điều khắc quan thế âm bồ tát, Phụng Sơn đã dò hỏi mẹ, bà ngoại tín phật, là một tôn giáo rất lớn khuyên người ta hướng thiện, nên cô liền tặng thứ này.

- Thật đẹp, Sơ Vân, bà rất thích. Cảm ơn con. Tư Đình, ông không mở quà của cháu gái ra xem à.

Ông ngoại Tư kín đáo liếc mắt nhìn qua món quà của vợ mình, đã rất nóng lòng, cũng may bà Tô mở miệng cho ông một bậc thang đi xuống, liền tỏ vẻ miễn cưỡng thuận theo.

- Vậy thì mở ra xem.

Hộp gỗ sơn đen trạm khắc đơn giản lót lụa mềm màu đỏ, bên trên đặt một cái bàn chỉ bạch ngọc, điêu khắc vân mây trông vô cùng tự nhiên, chất ngọc nhẵn nhụi, đeo vào ngón cái tay trái vừa vặn. Vừa đeo nhẫn, ông bỗng có cảm giác tinh thần hơn hẳn, cảm giác không khí xung quanh cũng thanh tân tươi mát hơn nhiều.

Càng ngắm nghía càng hài lòng, giận dữ với cháu gái cũng vơi đi, nhìn sang cháu gái ngồi bên cạnh đang tươi cười lấy lòng, làm gì còn tâm trạng muốn mắng mỏ nữa.

- Ừm... cũng đẹp.

- Ông thích là tốt rồi ạ.

Phượng Sơ cười toe toét, là cười toe toét thật, vì sau khi ông ngoại nói chuyện với cô, Phượng Sơ rõ ràng cảm giác được cơ thể nhẹ nhàng hẳn, linh lực trong kinh mạch cũng sinh động hơn. Có lẽ đây cũng là một nguyện vọng nhỏ của nguyên chủ Hoa Sơ Vân, muốn làm lành với ông ngoại, và Phượng Sơ cô đã hoàn thành nguyện vọng đó.

Hoa Sơ Vân cô yên tâm, người nhà của cô, giờ đây cũng là thân nhân của ta, ta sẽ đối với họ thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tham dự họp báo

Thôi Tinh Hà báo cho Phượng Sơ biết bộ phim “Thời thanh xuân của chúng ta” bắt đầu khởi chiếu, phản ứng không tệ. Tuy nhân vật chỉ là vai phụ, chưa đủ không gian để biểu hiện rõ trình độ diễn xuất của Phượng Sơ, nhưng khí chất của cô vô cùng phù hợp với hình tượng nhân vật, lại thêm khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết cũng kéo theo một lượng fan hâm mộ nhất định.

Không thể không nói làm nghề này, có nhan sắc vẫn là lợi thế không thể chối cãi. Huống chi vẻ đẹp của Phượng Sơ còn rất có độ công nhận, trong vô vàn mỹ nữ muôn màu muôn vẻ vẫn có nét đặc sắc riêng.

Bộ phim đã chiếu được một phần ba, ngày sáng hôm sau khi chiếu tập phim có phần biểu diễn của Diêu Tư Kỳ trong hội diễn văn nghệ, lượng theo dõi trên ViWo của Phượng Sơ tăng vọt.

Công ty nhận được rất nhiều hợp đồng quảng cáo, làm người đại diện cho các nhãn hàng trên thị trường, nhưng Thôi Tinh Hà đều từ chối toàn bộ.

Cô ấy nói muốn chờ MV của Lam Tần ra mắt, khi đó giá trị con người của Phượng Sơ sẽ tăng vọt. Bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” cũng chuẩn bị khởi chiếu, không lo độ xuất hiện của Phượng Sơ trước khán giả giảm xuống.

Lúc này điều cô cần làm là tranh thủ tham gia các khoá đào tạo cho người mới của công ty, định hướng của Thôi Tinh Hà với Phượng Sơ ngay từ đầu đã là theo phái thực lực, cố gắng phát triển để nhận được những vai diễn có trọng lượng hơn.

Tuy nhiên Phượng Sơ cũng từng nói nguyện vọng của cô ấy, Thôi Tinh Hà cũng sẽ xem xét, sử dụng bộ phận quan hệ công chúng một cách hiệu quả nhất, để độ phủ sóng của Phượng Sơ không thua kém gì những ngôi sao thần tượng.

Sáng sớm Thôi Tinh Hà đã đến nhà đón Phượng Sơ tham gia họp báo giới thiệu phim “Phụng An Vương truyền kỳ”.

Thôi Tinh Hà nói đây là cơ hội để cô quen mặt với báo giới, làm một minh tinh, đáng sợ nhất không phải là báo chí tìm tòi muốn lôi ra quá khứ hay bí mật của mình, mà là biến thành người trong suốt đến những báo bát quái lá cải cũng khinh thường nhắc đến.

Trong số những khách mời tham gia họp báo, cũng sẽ có một số nhà sản xuất phim, không ít kỳ ngộ trong giới giải trí chỉ bắt đầu từ một ánh mắt xem trọng.

Phượng Sơ đến nơi tổ chức thì cũng không còn sớm, những cũng không phải muộn, còn hơn một tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ bắt đầu buổi họp báo.

- Chưa nổi tiếng đã bắt đầu mắc bệnh ngôi sao rồi. Diễn viên chính đều đến hết rồi, giờ này cô mới xuất hiện là sao hả?

- Chị tới sớm quá.

Phượng Sơ không muốn nhiều lời, chỉ đáp một câu cho có lệ, giọng điệu bình thản nhưng cũng lễ phép. Về mặt thái độ, Phượng Sơ sẽ không để người ta bắt được điểm xấu nào, điều này vốn là kỹ năng đã in vào máu, vào linh hồn cô từ kiếp trước, đến quan lễ nghi cũng không có cơ hội bắt bẻ.

- Ngại quá. Là do nhà của Phượng Sơ hơi xa so với nơi tổ chức nên chúng tôi hơi tốn thời gian đi đường. Vậy Phượng Sơ, em đi trang điểm trước đi, chị thấy chuyên viên trang điểm đang rảnh kia.

Phượng Sơ đáp một tiếng, gật đầu với Phạm Liên Ninh một cái xem như chào hỏi, Phượng Sơ thay y phục xong thợ trang điểm liền đến hoá trang cho cô. Thôi Tinh Hà không mang theo chuyên gia trang điểm riêng của cô, bởi không muốn nổi bật quá sớm, sẽ dẫn đến chỉ trích, dù sao đây cũng chỉ là một buổi họp báo phim thần tượng mà thôi, cô cũng không phải nhân vật chính.

Thôi Tinh Hà đứng chờ bên cạnh, liền có thời gian ngắm kỹ nghệ sĩ nhà mình. Hôm nay cô không chuẩn bị trang phục cho Phượng Sơ vì cô ấy nói đã có đồ mặc rồi, Thôi Tinh Hà biết rõ gia thế nhà Phượng Sơ chắc chắn không thiếu mấy thứ này nên liền đồng ý.

Chất lụa mềm mại bao bọc lấy dáng người yếu điệu, thiết kế đơn giản, sau lưng có một đường cắt mảnh mai dài dọc sống lưng nhưng được khoá hai điểm bằng cài áo hình con bướm nhỏ dát pha lê lấp lánh. Trông khiêm tốn, thuần khiết lại có chút gợi cảm. Đường may tỉ mỉ, thiết kế sắc xảo vừa nhìn đã thấy là trang phục nhãn hiệu nổi tiếng.

Thế nhưng mà bằng vào con mắt lạnh lùng đã ngấm trong giới hơn chục năm như cô mà vẫn không nhận ra đây là thiết kế của thương hiệu nào. Đối với tính cách nghệ sĩ nhà mình Thôi Tinh Hà cũng mò được năm bảy phần, liền thoải mái hỏi ra miệng.

- Đây là thiết kế riêng làm thủ công.
- Vậy sao? Là của nhà thiết kế nào. Phong cách thiết kế của người này rất phù hợp với khí chất của em. Sau này chúng ta còn có thể hợp tác với họ.
- Chị thật sự muốn biết?
- Tất nhiên. Làm sao vậy. Nhà thiết kế này rất khó liên hệ sao?
- Cũng không phải. Đây là... thiết kế của em trước khi về nước. Nếu chị muốn hợp tác, em có thể không còn thời gian đóng phim nữa.

Phượng Sơ mỉm cười, thích thú thưởng thức vẻ mặt không thể tin được của Thôi Tinh Hà. Nói đúng hơn, đây là thiết kế của nguyên chủ Hoa Sơ Vân, đặt may riêng tại nhà may thủ công có tiếng ở Tây Âu, cuối cùng hưởng lợi lại là Phượng Sơ cô, trong nhà còn một tủ đồ toàn bộ là thiết kế của cô ấy lúc rảnh rỗi, bây giờ toàn bộ đều do cô hưởng dụng.

- Thôi thôi. Em cứ an tâm làm nghệ sĩ của chị đi. Về phần trang phục đã có chuyên gia tạo hình và cố vấn trang phục lo cho em rồi.
- Vâng. Tin tưởng các chuyên gia và cố vấn sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu.

Thôi Tinh Hà không biết nói gì, nhìn Phượng Sơ đã trang điểm xong, liền đưa cho cô kịch bản và một số câu hỏi có thể sẽ được hỏi đến. Phần đáp án cũng được sơ lược vài ý chính, Phượng Sơ chỉ cần theo đó mà trả lời, đều là vài câu khiêm tốn, những thứ này kiếp trước Phượng Sơ đã dùng thuận buồm xuôi gió, cô không hề lo lắng đọc lướt qua một lần rồi thôi.

- Một lát nữa đừng khấn trương, cứ bình tĩnh mà trả lời, còn phải luôn tươi cười.

Thôi Tinh Hà vẫn không yên tâm dặn dò một câu, đây dù sao cũng là lần đầu tiên Phượng Sơ xuất hiện trước nhiều phóng viên như vậy.

- Chị yên tâm đi.

Phượng Sơ rất đẹp, điều này Thôi Tinh Hà sớm đã biết. Bề ngoài thanh thuần dịu dàng nhưng lơ đãng lại lộ nét trầm tĩnh nhưng quyến rũ, khiến người ta không thể rời mắt. Tuy nhiên thỉnh thoảng ánh mắt lại thoáng tia thẳng thắn cô độc, không giống như một người trẻ tuổi. Mà giống một người phụ nữ đã trải qua bao sóng gió cuộc đời.

Lúc này cười rộ lên khiến cô dù là phụ nữ cũng không thể không bị thu hút. Ngày này, phóng điện với người đại diện là phạm quy đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cùng Phạm Liên Ninh kết thù

Buổi họp báo bắt đầu, sau khi người chủ trì giới thiệu, khách quý và đạo diễn và diễn viên lần lượt ngồi vào bàn, khởi động là vài tiết mục văn nghệ làm nóng sân khấu, đều là ca sĩ hoặc nhóm nhạc người mới chuẩn bị ra mắt.

Họp báo đều có kịch bản trước, không có gì bất ngờ, dù Phạm Liên Ninh có khó chịu với cô thì cũng không dám thể hiện ra trước bao nhiêu phóng viên.

Cũng may phần kịch bản của Phượng Sơ không có câu trả lời thiếu muối tạo không khí nào. Rất có thể khí chất cao quý của Phượng Sơ quá rõ ràng, nếu bắt cô nói ra những câu ngoặc ngoặc như vậy cũng không phù hợp, nên lời thoại ngu ngốc hòa theo người chủ trì đều giao cho hai diễn viên mới còn lại, một người đóng cô bạn thân của nữ chính, một người đóng đồng nghiệp của nam chính luôn thầm thương trộm nhớ anh, cả hai cô cũng đều vui vẻ nói lời thoại, còn diễn như thật, dù sao được ống kính quay lâu một chút cũng là kiếm lời rồi.

Hợp báo kết thúc, nhưng đám phóng viên vẫn nán lại tiếp tục phỏng vấn các khách mời để lấy thêm càng nhiều tư liệu viết bài. Người trong đoàn làm phim cũng di chuyển dần theo lối ra đã sắp xếp trước, ở đó sẽ còn chụp chung một tấm ảnh cả đoàn phim, phía sau là phòng nền tảng truyền hình.

Trong lúc di chuyển, Phượng Sơ đi ngay phía sau Phạm Liên Ninh, dù linh lực của cô thua kém kiếp trước rất nhiều, nhưng thân thủ nhanh nhẹn cũng không phải một cô gái mảnh mai yếu đuối như Phạm Liên Ninh có thể so sánh được.

Ngay khi cô ta bước chậm lại bí mật giở cẳng chân muốn ngăn đường cô, Phượng Sơ đã rất nhanh mà bước lệch sang hướng khác cách xa Phạm Liên Ninh, kín đáo vận một tia linh lực nhỏ bé bắn về phía bắp chân còn lại của cô ta, Phạm Liên Ninh không phản ứng kịp ngã sấp mặt, phóng viên ở xung quanh vốn đang chuẩn bị thu âm như mèo ngủ thấy mùi mỡ, hỗn loạn lao đến vây xung quanh chụp ảnh tới tấp.

Phạm Liên Ninh đã được người đại diện vội vàng tới đỡ, nhưng đau nhức khó sở khiến cô ta ứa nước mắt. Vốn điềm đạm đáng yêu chọc người thương nhưng giọng nói khóc lóc vội vã vang lên khiến phóng viên xung quanh vội tập trung tinh thần, đôi mắt phát sáng háo hức, lại có tin hót rồi đây.

- Em đau quá, rõ ràng có người đẩy em ngã. Lúc ấy Phượng Sơ đang bước phía sau em mà, Phượng Sơ, cô có thấy rõ ai đã đẩy tôi không?

Người của đoàn làm phim đứng xung quanh cũng nghi hoặc không thôi, nói gì vậy, đây không phải trắng trợn nói ra người ta đẩy phía sau lưng cô hay sao.

Giờ đây, muốn so kỹ thuật diễn, xem ai diễn đáng thương hơn hả? Được, tôi so với cô. Từ khi đến thế giới này còn chưa có ai có thể khiến tôi phải chịu uất ức đâu.

- Làm sao cô đi trước lại biết là tôi đi sau có vậy? Từ lúc cô ngã tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô xem, từ chỗ tôi làm sao chú ý được cô là do ai đẩy?

Nghe vậy mọi người mới chú ý tới, Phượng Sơ đứng cách Phạm Liên Ninh khá xa, tuy diễn viên trong đoàn vì cô ta là nhân vật nữ chính nên đều biết điều không đi trước cô ta, nhưng vị trí của Phượng Sơ cũng không phải đi phía sau lưng Phạm Liên Ninh mà ở hẳn một hướng khác, còn bởi vì Phạm Liên Ninh lùi lại muốn ngăn cản cô nên một số người còn đã bước cả lên trước, Phượng Sơ cũng trong số đó.

Phượng Sơ làm sao có thể vươn tới phía sau cô ta được, còn có thể trước con mắt bao nhiêu người, đẩy ngã người.

Phượng Sơ đã có thể tưởng tượng tin tức bùng nổ ngày hôm nay được giật tít như thế nào rồi.

Hừ, cho cô có ý đồ xấu với người khác. Đám phóng viên này còn không khiến cô xấu mặt hay sao. Tình nghịch trong lòng Phượng Sơ đã vùi lấp bao năm nay bỗng sinh động trở lại, cô cảm thấy đáng tiếc, hôm nay không có nhiều toàn soạn đến lấy tin cho lắm. Nhưng không sao, nếu cô ta còn dám đụng đến cô, Phượng Sơ sẽ cho cô ta biết, chơi thủ đoạn là chơi như thế nào.

Nhưng cuối cùng phải khiến Phượng Sơ thất vọng rồi, chờ đến tận sáng ngày hôm sau, vẫn không thấy một trang báo điện tử nào có tin về Phạm Liên Ninh.

Phượng Sơ để bụng vẫn luôn có một thói quen tốt, đến để sư vẫn luôn khen ngợi về điều này, không biết thì hỏi, cô cũng không ngại học tập kẻ dưới.

- Làm sao ảnh ngã sấp mặt của Phạm Liên Ninh không xuất hiện trên ViWo?

- Em nói vụ ngày hôm qua hả? Cũng không phải chuyện lớn có thể xào nấu gì nhiều, các trang mạng cũng chẳng tiếc, đơn giản là có người bỏ tiền ra mua đi rồi mà thôi.

- Không phải nói không có chuyện gì là bọn họ không dám tung lên hay sao?

- Vậy còn phải xem là chuyện gì. Tung ra hay giữ lại đáng tiền hơn.

- Vậy mà còn tự nhận mình là đầy tớ của sự thật?

- Dù là người thân thiết nhất còn có lúc phản bội. Huống chi chỉ là đầy tớ.

Phượng Sơ bĩu môi, lại nghĩ đến những người ở kiếp trước đã phản bội bản thân.

Đúng là thời đại nào, thế giới nào cũng vậy thôi, con người đứng trước lợi ích mới bộc lộ chân thật nhất.

Huống chi là cái giới giải trí như lòng chảo nhuộm màu này, không phải xem ai đúng, ai có lý, mà xem ai có quyền có tiền, ai có danh tiếng, ai có thể dẫn dắt dư luận.

Có điều về sau bản thân cô cũng phải chú ý Phạm Liên Ninh, ngày đó coi như kết thù, cô biết rõ là cô ta có ý đồ chơi xấu mình, cô ta dù không biết ai đẩy ngã bản thân, nhưng khẳng định cũng quy kết toàn bộ lỗi lầm lên đầu Phượng Sơ là cái chắc.

Lần này để cô thoát nạn, lần sau còn chọc đến tôi, đảm bảo cho dù có lợi ích cũng phải khiến đám phóng viên vì tin tức bùng nổ mà buông tha cho lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Vai phụ điện ảnh

Hôm trước Thôi Tinh Hà tranh thủ được cho Phụng Sơ một cơ hội thử vai trong một bộ điện ảnh 3D chế tác lớn, đề tài tiền hiệp. Các nhân vật chính đều đã định sẵn, còn có một vai phụ, vì yêu cầu quá cao về ngoại hình mà đến này vẫn chưa thể tìm được diễn viên thích hợp, nữ vương của hải tộc.

Đạo diễn đối với ngoại hình của Phụng Sơ đã vô cùng hài lòng, tự nhủ nếu kỹ thuật diễn không tồi liền định luôn cô là được.

Dù chỉ là vai phụ, nhưng lại là phim điện ảnh, hơn nữa tạo hình của nữ vương hải tộc còn có thể kém cỏi hay sao. Chắc chắn là lung linh bá đạo mê mẩn tâm hồn rồi.

Thôi Tinh Hà cũng nói qua với Phụng Sơ, nếu nhận được vai diễn này, dù MV của Lam Tần chưa ra mắt cũng đủ năng lượng đẩy giá trị con người của cô lên rất nhiều.

Thôi Tinh Hà biết từ khi bắt đầu diễn nghệ Phụng Sơ luôn thuận buồm xuôi gió, chỉ sợ khi diễn thử lại không chú tâm, liền lái nhai bên tai cô không ngừng.

- Em nhất định phải tận tâm, tranh thủ lấy được vai diễn này về cho chị, được không?

- Chị cứ yên tâm đi.

Phụng Sơ đã nghe qua Thôi Tinh Hà nói sơ lược về nhân vật này, trong lòng cũng có dự định.

Thôi Tinh Hà thật chưa hiểu hết cô, đối với công việc, Phụng Sơ nữ đế bệ hạ từ trước tới nay chưa bao giờ hời hợt, huống chi Thôi Tinh Hà còn lấy độ nổi tiếng cô có thể đạt được nếu đoạt được nhân vật này ra làm mỗi câu, nữ đế bệ hạ cũng vui vẻ mà ăn miếng mồi này.

Huống chi, còn diễn vai nữ vương. Cái này là nghề nghiệp kiếp trước của cô đó, dễ như ăn kẹo ấy mà.

Địa điểm thử vai lần này là ở phòng chụp ảnh của Triển Thị, một trong những nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim này. Đúng rồi, chính là Triển thị, Triển trong Triển Chiêu Dương.

Không nghĩ tới Triển gia cũng nhúng tay vào giới này, bảo sao hôm đó Triển Chiêu Dương lại âm dương quái khí như vậy, rõ ràng họ còn chưa từng gặp mặt cơ mà.

Chắc hẳn Triển Chiêu Dương suy nghĩ cô quyết định gia nhập giới giải trí là đang tìm cách tiếp cận anh ta? Lúc trước đồng ý từ hôn chỉ là đang lạt mềm buộc chặt?

Đúng là tự cho mình là thông minh, hừ.

Khi cô đến nhiếp ảnh gia đang chụp tạo hình cho nam nữ chính.

Nam chính do Phong Trình thủ vai, người có ngoại hình xuất chúng, lại được đào tạo diễn xuất chính quy, đã đóng mấy vai chính trên màn ảnh lớn. Anh ta là nam chính được nhà đầu tư chỉ định, lượng fan cũng đông đảo, là nhân vật đảm đương ngôi sao phòng vé.

Lưu Âm vai nữ chính cũng là diễn viên nữ năm ngoái đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất liên hoan phim Kim Lạc. Diễn xuất được khen ngợi, lại có dung mạo thanh lệ thoát tục, là thần tiên tỷ tỷ trong lòng người hâm mộ.

Nam nữ chính đều là người có thực lực, chụp tạo hình rất nhanh liền xong xuôi. Bên này đạo diễn và biên kịch đứng lúc nhìn thấy Thôi Tinh Hà mang theo Phụng Sơ tiến vào, đều bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn đến rồi.

Phụng Sơ ở ngoài đời so với trên ảnh chụp thì đẹp hơn nhiều, cô có khí chất độc đáo khó diễn tả thành lời, luôn hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

- Mau dẫn cô ấy đi thay trang phục, tạo hình kỹ càng một chút.

Thôi Tinh Hà cười thầm trong lòng, dặn dò rõ ràng như vậy, đây là ung ý nhan sắc của Phụng Sơ rồi. Chờ đó, đợi các người xem xong diễn xuất thần sầu của Phụng Sơ, còn không phải là há hốc mồm chấp hai tay dâng nhân vật lên.

Cốt truyện bộ phim điện ảnh này là chuyển thể từ một tiểu thuyết ăn khách trên internet. Tạo hình của nhân vật cả phim đều nghiêm khắc dựa trên tiểu thuyết miêu tả.

Nữ vương hải tộc, cai quản cả vùng lãnh hải rộng lớn cùng toàn bộ hải tộc, còn là tộc trưởng của nhân ngư bộ tộc. Đúng vậy, đây là một bộ phim tiên hiệp chủ nhân hải tộc không phải rồng, mà chính là mỹ nhân ngư.

Khi Phụng Sơ từ phòng hoá trang đi ra, tất cả mọi người đều ngẩng người. Nữ vương cao quý lãnh diễm, khí phách vương giả, toàn bộ đều thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Gương mặt thuần khiết lạnh lùng trong trẻo, nhưng đột nhiên khoé miệng cong lên, chỉ một nụ cười thoáng qua, lại bày ra được mỹ lệ xinh đẹp động lòng người khó mà tưởng tượng.

Tác giả nguyên tác đứng cạnh đạo diễn hưng phấn nắm chặt hai bàn tay, kích động không thôi.

Đây chính là nữ vương hải tộc trong tưởng tượng của chính cô ấy, lạnh lùng băng giá là nữ vương quân lâm thiên hạ thống trị cả hải tộc sau này, đã trải qua bao thăng trầm, trải qua phản bội của chàng trai nhân tộc nàng từng yêu tha thiết, đến nỗi suýt nữa thì làm thất lạc pháp bảo trấn hải của vương tộc truyền thừa, suýt khiến cho cả bộ tộc suy tàn.

Còn nụ cười quyến rũ xinh đẹp rực rỡ kia, chính là công chúa hải tộc ngây thơ luôn tin tưởng vào tình yêu, lần đầu tiên biết đến những điều thú vị, xinh đẹp phía trên mặt biển, ở trong đất liền xa xôi, biết đến tình yêu cuồng nhiệt nồng cháy có thể thiêu đốt cả linh hồn.

- Chính là cô ấy, cô ấy chính là nữ vương hải tộc trong tưởng tượng của em.

Tác giả nguyên tác kích động túm lấy cánh tay biên kịch, rung lắc nhiệt tình. Biên kịch không để ý đến cô ấy quá kích, bởi vì cô cũng như vậy, cũng cảm thấy nữ diễn viên này là thích hợp nhất trong cảm nhận của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cướp vai diễn

- Phong Trình, cậu tới đối diện với cô ấy. Diễn đoạn hoàng tử Thượng Quan Phù nhận lệnh phụ hoàng theo đại thuyền ra biển cầu kiến vương của hải tộc, cầu nữ vương kết minh cộng đồng đối kháng ma tộc.

Phong Trình mỉm cười gật đầu đồng ý, bước lên phía trước, đối diện Phụng Sơ.

Nữ vương của hải tộc vững vàng đạp trên ngọn sóng, một thân bạch y, đón gió mà đứng.

Đối diện với nàng, thanh niên đứng trên mạn thuyền một bộ cung kính, hơi khom người hành lễ, người này là hoàng tử đế quốc, là hậu duệ của kẻ năng từng yêu nhất, cũng là kẻ khiến nàng hận nhất.

- Ma tộc xâm lấn, dân chúng khắp thiên hạ lâm than, dù là hải tộc rồi cũng sẽ bị cuốn vào, khó tránh khỏi kiếp nạn này. Văn bói thành ý đến bãi phóng, kính xin nữ vương bệ hạ kết liên minh với nhân tộc, cùng chung kẻ thù, đuổi sạch ma tộc ra khỏi thiên nguyên giới.

- Năm đó tổ tiên ngươi phụ bạc ta, tính kế muốn cướp đoạt bảo khí trấn hải truyền thừa của tộc ta, đuổi tận giết tuyệt, suýt chút nữa ta đã chết tha hương nơi đại lục, không thể trở về biển rộng. Hiện giờ, hậu nhân của hân lại có mặt mũi thỉnh cầu ta cùng kết minh đối phó với Ma tộc?"

Nữ vương cong khoé mắt, rõ ràng là tươi cười, nhưng thanh âm kia khi nghe vào tai, lại có loại cảm giác không rét mà run.

Nữ vương vung tay áo, sóng gió ngập trời nổi lên cuốn về đoàn thuyền, khí thế huy thiên diệt địa.

Nữ vương một tay cầm quyền trượng lạnh lùng băng diễm đứng trên mặt nước yên lặng nhìn phía trước, cao cao tại thượng, như vị thần khiến sinh linh phải kính sợ.

Tất cả mọi người trong trường quay không hện mà cùng im phăng phắc, tất cả vẫn còn đắm chìm trong cảnh diễn, có người thậm chí có suy nghĩ muốn quỳ bái.

Phụng Sơ nháy mắt thu hồi vẻ mặt không quan chú sinh tam giới, bình tĩnh hỏi.

- Đạo diễn cảm thấy thế nào?

Phụng Sơ lên tiếng như khiến tất cả bùng tỉnh khỏi giấc mộng, đều nhỏ giọng thì thầm, thần phục kỹ thuật diễn của cô.

Thế nhưng đạo diễn dù sao cũng là tay già đời, dù vô cùng hài lòng với phần thử vai của Phụng Sơ, cũng không muốn diễn viên trẻ được nhận nhiều khen ngợi mà dẫn tới kiêu ngạo.

- Diễn không tồi. Vậy ngày mai cô có thể bắt đầu vào...

- Đạo diễn, Triển tổng dẫn theo một diễn viên nữ tới, nói là muốn thử vai nữ vương hải tộc.

Đạo diễn lời đang nói sắp hết câu bị nghẹn trở về. Phán xạ nhìn về phía Phượng Sơ, trong lòng cảm thấy tiếc nuối.

Ông rõ ràng một khi nhà đầu tư lớn như Triển thị lên tiếng, thì dù Phượng Sơ diễn nữ vương hải tộc tốt đến mấy, nhân vật này cũng chỉ có thể đưa cho người mà Triển tổng mang tới, Phượng Sơ đành coi như đã tròng xe cát mà thôi.

Đạo diễn nhanh chóng đứng dậy, cầm đầu đoàn người đi nghênh đón nhà đầu tư lớn. Chẳng qua bọn họ chưa kịp đi xa, thì người cũng đã vào đến nơi rồi.

Triển Chiêu Dương vẫn một bộ dạng lạnh lùng tuấn mỹ như lần trước cô gặp anh ta, vai rộng eo thon, một thân âu phục may thủ công phác hoạ rõ ràng đáng người thu hút ánh nhìn của phái nữ.

Đương nhiên, hẳn là có vô số cô gái chen lấn muốn bò lên giường của người đàn ông này, kể cả cô bạn thân một thời của cô là Khúc Ngọc Lâm nữa.

Phượng Sơ hơi tò mò, đã lâu không gặp, liệu Khúc Ngọc Lâm đã bò được lên giường của Triển Chiêu Dương chưa nhỉ. Nhìn anh ta hôm nay mang theo người phụ nữ khác thì chắc là chưa nhỉ.

Mà cũng không chắc, kiếp trước cô gặp qua bao nhiêu đại thần tam thế tứ thiếp, huống chi những người phụ nữ này đối với Triển Chiêu Dương có lẽ chỉ coi là tình nhân, vậy muốn bao nhiêu mà không được.

Phượng Sơ đứng khuất sau đám người đang bao vây lấy hai người mới tới, cô thấy rõ đạo diễn vô cùng xun xoe tươi cười chạy bước nhỏ đến lấy lòng Triển Chiêu Dương.

- Là ngọn gió xuân nào mời được Triển tổng tới đây vậy?

Hừ lại còn phải nói hoa mỹ như vậy, là ngọn gió bắc sau lưng anh ta thổi tới đó.

Nhìn thái độ của đạo diễn, Phượng Sơ có gì còn không hiểu, chẳng lẽ cô lại phải chấp tay nhường vai diễn cho kẻ thù mà thật ra cô vốn không để vào mắt, Phạm Liên Ninh?

Triển Chiêu Dương không muốn nhiều lời với ông ta, chỉ Phạm Liên Ninh sau lưng, nói thẳng ra.

- Nghe nói bộ phim này vẫn còn khuyết vai nữ vương hải tộc, ông thấy cô ấy thế nào?

- Người Triển tổng mang tới, tất nhiên là rất tốt.

- Ông cũng nói là tốt, vậy liền để cô ấy thử vai một chút.

Còn cần phải thử hay sao? Ai dám không cho anh mặt mũi này. Đạo diễn vẫn hơi luyến tiếc Phượng Sơ, nhưng không thể làm khác, tự nhủ lần sau có vai tốt nhất định sẽ nghĩ tới cô ấy đầu tiên.

Tự an ủi bản thân xong, liền quay đầu ám chỉ với Phượng Sơ.

- Phượng Sơ cô trước đi thay lại y phục, sau này tôi sẽ liên lạc với cô sau.

Phượng Sơ đứng bên ngoài đám người mặt lạnh nhìn đạo diễn cùng Triển Chiêu Dương nói chuyện đưa đẩy, biết lúc này không thể làm gì, cô càng không muốn tỏ ra yếu thế hay có chút xiu quan hệ gì với Triển Chiêu Dương, liền gật đầu quay người đi về phòng hoá trang thay y phục.

Triển Chiêu Dương cuối cùng cũng nhìn thấy Phượng Sơ trong đám người, bị thiếu nữ xinh đẹp khoác y phục cổ phong làm cho kinh diễm.

Phượng Sơ cũng nhìn lại anh ta, ánh mắt không chút gọn sóng, nhưng chỉ trong lòng cô mới biết được giờ khắc này cô đã dùng bao nhiêu ý chí mới không chế được cảm xúc của bản thân không xông lên cho anh ta một cước.

Kiếp trước cướp bộ rỗng của cô, kiếp này lại vì phụ nữ mà cướp vai diễn của cô, Lý Uẩn, chúng ta chưa xong đâu.

Triển Chiêu Dương nhướn mày, cô gái này, lại tỏ ra không quen biết với anh. Có điều, bộ dạng lạnh nhạt coi anh như không khí này, khiến anh lại thấy thú vị. Khi còn ở nước ngoài một dạng tiểu bạch thủ ngốc nghếch, về nước sau, chỉ trải chút mùi đời mà khiến con người biến hoá đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ông chủ của giải trí Thần Hi

Phượng Sơ thay xong quần áo của mình liền đi ra, lễ phép chào tạm biệt đạo diễn, biên kịch, tác giả nguyên tác cũng những nhân viên công tác trước khi rời đi. Lúc đi qua, còn lờm Triền Chiêu Dương một cái.

Lại còn lờm anh? Không phải giả vờ không quen biết hay sao? Đây là trách anh dẫn người tới đoạt vai diễn của cô? Nhưng anh căn bản không biết Hoa Sơ Vân cũng đến thử vai mà.

Chờ Phạm Liên Ninh trang điểm xong bước ra. Để mà nói, cô trang điểm cũng rất xinh đẹp. Chỉ là, sau khi mọi người ở đây đã xem qua Phượng Sơ hóa thân vào nữ vương hải tộc, lúc này nhìn lại Phạm Liên Ninh, vẫn có cảm giác không bằng.

Triền Chiêu Dương cũng không thể không thừa nhận người mình mang đến, không so với Hoa Sơ Vân thì thôi, một khi so liền so không nổi.

Đoàn người cũng đều nghĩ giống như Triền Chiêu Dương vậy, nhưng chẳng ai có lá gan nói ra miệng, tất cả đều há miệng nói ra lời trái lương tâm, khen Phạm Liên Ninh rồi rít.

Xem xong một lượt thử vai của Phạm Liên Ninh, cảm giác tiếc nuối trong lòng đạo diễn càng phóng đại, tác giả nguyên tác rõ ràng muốn nói gì đó nhưng bị biên kịch kéo lại, thì thầm bên tai một lúc, cô không nói nữa, nhưng hốc mắt lại đỏ hoe. Đạo diễn đánh mắt nhìn thấy, thậm chí đầu trong lòng, haiz, dù sao vẫn là người trẻ tuổi...

Không còn biện pháp khác, ai bảo người ta có nhà đầu tư lớn chống lưng. Rất nhiều khi không phải chỉ diễn tốt là có thể, còn phải xem ai có bối cảnh cao hơn, ai có hậu trường quyền thế hơn nữa.

- Vị vừa nãy, Triền tổng, hình như.. chính là vị kia... đã cũ của em?

Thôi Tinh Hà áp ứng, người đại diện tinh anh trong giới lúc này lại xoắn xuýt như bà chị gái lo lắng lời nói ra sẽ động vào nỗi đau của cô em nhà mình, lấp lửng hỏi thăm.

- Không có gì, vị hôn phu cũ, nhưng cũng chẳng thân quen gì đâu, đây mới là lần thứ hai gặp mặt, lần đầu cũng là sau khi đã từ hôn rồi.

Thôi Tinh Hà ghen hờn, thế giới của người nhà giàu, cô không hiểu nổi.

- Chị Tinh Hà, chị nói xem, em muốn cướp vai diễn này lại, công ty có thể ra mặt được cho em không?

Thôi Tinh Hà hiểu, Phượng Sơ muốn biết công ty có thể ra tay đoạt vai lại cho cô ấy không, tuy Phượng Sơ vừa mới gia nhập giới này, không nên gây thù chuốc oán khắp nơi, nhưng mà đứng trên cương vị của cô ấy, nếu là Thôi Tinh Hà, cô cũng không muốn thua vào tay Phạm Liên Ninh, mà trong khi thua không phải do khả năng của Phượng Sơ kém hơn.

- Để chị trao đổi lại với ban giám đốc, chị cũng sẽ cố uốn bẩy tác lưỡi hết mức có thể.

Phượng Sơ nghe Thôi Tinh Hà nói cũng phì cười, cảm ơn cô ấy. Nếu công ty không thể, cô cũng sẽ tự nghĩ biện pháp.

Thực ra nếu đến cướp vai là một người nào khác, cô cũng sẽ bỏ qua tìm cơ hội khác.

Nhưng người này là Phạm Liên Ninh, kẻ mà vừa mới hôm trước thôi kết thù oán với cô, tôn chỉ của nữ đế bệ hạ dù trải qua hai đời cũng sẽ không thay đổi, đánh rắn phải đánh đập đầu, không bao giờ nương tay với kẻ địch.

Sau khi đưa Phượng Sơ an toàn trở về nhà, báo cho cô lịch trình của ngày mai, Thôi Tinh Hà trở về công ty, trước tiên gọi cho một người.

Có được thông tin mình cần, cô ấy liền thành thoi đi căn tin công ty ăn một bữa trưa phong phú, sau đó quay lại văn phòng nghỉ ngơi một chút, kiểm tra lại toàn bộ công việc đang dở một lần, đứng bốn giờ chiều mới nhắc điện thoại, bỗng nhiên thấy khăn trương, dè dặt bấm một số điện thoại, gọi đi.

Sau khi máy thông, vô cùng cung kính chào hỏi, dù trước mặt không có ai vẫn tự động khom người một cái, được người ở đầu bên kia cho phép, mới bắt đầu thuật lại tình hình hôm nay diễn ra ở đoàn phim, sau đó đề xuất mong muốn của Phượng Sơ.

- Cứ theo yêu cầu của cô ấy mà làm, sau này nếu là việc trong khả năng của công ty có thể, đều không cần báo cáo cho tôi, đều theo cô ấy đi.

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên, âm thanh rất nhẹ nhưng lại gây ra áp lực không tên cho Thôi Tinh Hà, cô ấy nhận được đáp án, liền vâng vâng dạ dạ rồi chờ bên kia cúp máy trước.

Một lúc lâu sau, cô ấy mới ngồi xuống sofa, toàn thân thả lỏng, giờ tay vuốt mồ hôi không có thật trên trán, trong lòng nghĩ vẫn không thôi.

Rốt cuộc Phượng Sơ có quan hệ thế nào với ông chủ, để giải trí Thần Hi mở rộng đường thành thang cho cô ấy đi như vậy.

Trước là vừa bắt đầu đã ký hợp đồng cấp B, giao vào tay cô là một trong ba đại diện kim bài của công ty, sau lại báo cho người đại diện là cô đây số đi động cá nhân của ông chủ, có thể gọi báo cáo những việc liên quan đến Phượng Sơ mà cô không thể tự quyết định. Bây giờ còn nhẹ như lông hồng nói với cô, “đều theo cô ấy”?

Phượng Sơ là kiếp trước cứu vớt dài ngân hà, hay thực ra chính là bà chủ tương lai vậy?

Cũng không đúng, cô đã ở bên Phụng Sơ một đoạn thời gian, cũng mò được tính tình của cô ấy, biết được cô ấy làm người thế nào, có gì nói đấy, tập trung vào trọng điểm, không thích giấu diếm. Phụng Sơ không có vẻ gì là quen biết ông chủ đâu nhé. Vậy là vì sao?

Thôi Tinh Hà tò mò không thôi, nhưng không biết hỏi ai, chỉ có thể nuốt thối mắc vào trong bụng.

Đã có lời của boss, vậy vai diễn này, cô phải đoạt về cho Phụng Sơ bằng được. Thôi Tinh Hà liên tiếp gọi đi ba cuộc điện thoại, sau đó, sau đó không có việc của cô, công ty sẽ có người chuyên môn đi xử lý việc này.

Triển Chiêu Dương là nhà đầu tư lớn thì sao, muốn so tiền? Vậy chúng ta cùng so.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Là người có chỗ dựa

Cùng thời điểm đó, Triển Chiêu Dương cũng đang ở công ty, màn hình gắn trên tường đối diện bàn làm việc đang chiếu lại đoàn thử vai nữ vương hải tộc của Phụng Sơ.

Đoạn phim không dài, chỉ có hơn hai phút, khi đoạn video kết thúc, trong lòng Triển Chiêu Dương đã không nén nổi kinh ngạc. Sau khi trở về từ đoàn phim, trong lòng anh vẫn nhớ rõ ánh mắt cuối cùng Hoa Sơ Vân nhìn anh trước khi rời đi.

Không biết trời xui đất khiến thế nào, Triển Chiêu Dương lại yêu cầu trợ lý đến đoàn phim sao lại đoạn video này về, hiện tại thì ngồi trong phòng, xem đi xem lại.

Không nghĩ tới diễn xuất của cô ấy lại kinh người đến như vậy, khác hoàn toàn so với Hoa Sơ Vân trong quá khứ, trước khi về nước.

Trong lòng toàn bộ là ánh mắt lạnh lùng cô nhìn anh, trước khi rời đi còn trừng anh một cái, nghĩ tới đây Triển Chiêu Dương bỗng bật cười.

Đúng lúc này, anh nhận được một cuộc điện thoại, nhìn tên người gọi, khoé môi đang cong lên lại quay trở về vị trí cũ, anh nhìn điện thoại vẫn đang reo năm giây, mới bắt máy.

- Ủ, anh ở công ty... còn em...

- Có một bộ phim truyền hình kịch bản rất tốt... Ủ, nữ chính, nhưng bị trùng lịch quay với “Chiến Ca”...

- Ý của anh? ... em thích là được, trong lòng anh em không phải nữ hoàng, mà là công chúa cần được bảo vệ...

- Được, anh sẽ giúp em từ chối khéo... Tối nay anh bận... Được, gặp lại em sau.

Ở đoàn phim, đạo diễn và biên kịch cũng đang cùng làm một việc, tua đi tua lại đoạn video của Phụng Sơ, lòng tràn đầy tiếc nuối.

- Đạo diễn, nhân vật này Phụng Sơ diễn rất tuyệt...

- Chúng ta ai cũng hết sức để quay bộ phim này làm sao hoàn hảo nhất...

- Đúng vậy, đạo diễn...

- Mấy người nghĩ tôi không muốn để Phụng Sơ diễn vai hải vương này hay sao? Nhưng mà Triển tổng mang người đến... dù sao... cô ta diễn cũng được đấy chứ... so với Phụng Sơ cũng không kém mấy...

Đạo diễn nói chuyện, nhưng cũng tự cảm thấy mình đang lừa mình dối người, bèn ngậm miệng không nói nữa.

- Đạo diễn, dù sao Triển tổng chỉ mang người đến thử vai, cũng không nói rõ ràng, hay là...

- Cậu là đồ ngốc, nhưng cũng đừng coi ai cũng ngốc giống mình hiểu không. Triển tổng là kiểu người dễ dàng qua mặt hả... cho cái chú ý gì thế...

Đạo diễn vốn trong lòng nóng nảy, đang bức bối không có chỗ phát, vừa có người can đảm nhảy vào họng súng liền không quản ba bảy hai mốt mà tóm lấy trút giận.

Có điều còn chưa kịp nói hai câu, lại có tiếng chuông điện thoại.

- Alo... Ô, không không, tôi rảnh, ngài cứ nói...

- À, chưa, chúng tôi còn chưa ký... ha ha... ngài là nhà đầu tư lớn nhất... ngài có yêu cầu chúng tôi đương nhiên tận lực... vâng vâng, vậy bên chỗ Triển tổng? ... vâng vâng, cảm ơn ngài... vâng, tạm biệt...

Đạo diễn đặt điện thoại xuống, nhìn các anh em trong đoàn đang vây xung quanh, tâm trạng vô cùng vui vẻ cười tít tít, khiến đám bọn họ không hiểu ra sao.

- Phó đạo diễn Trương, mau gọi điện cho người đại diện của Phụng Sơ, mời cô ấy đến ký hợp đồng vai nữ vương hải tộc, khéo miệng một chút, đừng cho cô ấy bất mãn.

- Há? Đạo diễn, không phải anh vừa mới nói...

- Ha ha, có nhà đầu tư thứ nhất lên tiếng, Triển tổng cũng chỉ có thể xếp sau mà thôi. Phụng Sơ cô gái này, không nghĩ tới còn có người chống lưng lớn như vậy... còn không mau đi gọi.

- À, vâng, gọi ngay đây.

Bên này phó đạo diễn Trương vội vội vàng vàng gọi điện cho Thôi Tinh Hà, cô ấy cũng đang nhận được thông báo của người bên mình, nói đã thống nhất được với đạo diễn của phim điện ảnh “Chiến Ca”, nói cách khác, vai nữ vương hải tộc này, bọn họ đã đoạt lại được từ tay Phạm Liên Ninh.

Phó đạo diễn gọi ba lần thấy máy bận đã hơi sốt ruột, thật may lần thứ tư Thôi Tinh Hà bắt máy, ông uốn bảy tám lời khen ngợi Phụng Sơ trên trời dưới đất không ai bằng, cuối cùng là hẹn bọn họ ngày mai đến ký hợp đồng, cùng ngày sẽ vào đoàn bắt đầu quay chụp luôn.

Thôi Tinh Hà đã nhận được tin tức từ trước, cũng không tỏ ra khó chịu, vui vẻ nhận lời.

- Phụng Sơ, nhiệm vụ em giao phó đã hoàn thành.

- Vâng, cảm ơn chị.

- Ha ha, hai chúng ta còn cảm ơn cái gì. Em chỉ cần biểu hiện cho thật tốt, qua vài ngày nữa MV của Lam Tần sẽ ra mắt, lúc đó giá trị con người em sẽ nâng lên một tầm cao mới.

- Ủ, sau này sẽ ngày càng bận rộn hơn. Mong chị sẽ chăm sóc em nhiều hơn.

- Tất nhiên tất nhiên. Sau này chỉ cần là em muốn, chị sẽ cố gắng dùng mọi cách để hoàn thành.

Boss cũng đã mở miệng vàng ngọc, coi như cô có thượng phương bảo kiếm ở trong tay, tài nguyên của công ty còn không phải là bày ra để cho Phụng Sơ lựa chọn? Thôi Tinh Hà tất nhiên là phải lợi dụng đám tài nguyên này thật tốt mới được.

Bên kia đoàn làm phim, đạo diễn lại nhận được cuộc điện thoại, nhưng lần này là do trợ lý của Triển tổng gọi đến. Nói là Phạm Liên Ninh do không có thời gian nên không thể hợp tác với đoàn phim vô cùng tiếc nuối.

Cũng bóng gió nói xa nói gần là Triển tổng đã xem qua video Phụng Sơ thử vai, cảm thấy ánh mắt chọn diễn viên của đạo diễn tốt vô cùng, Phụng Sơ vào vai hải tộc nữ vương chắc chắn sẽ là một điểm sáng cho bộ phim... bla bla...

Đạo diễn cười ha hả từ đầu đến cuối, đến khi đối phương cúp máy, ông vẫn còn tít tít khoé miệng khê cong lên đến mấy phút sau mới thu lại.

Diễn viên mới này không vừa, chỗ dựa còn rất lớn đây, có thể khiến hai trong ba nhà đầu tư lớn nhất gọi tới vì cô, sau này phải khách khí với cô ấy một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vào đoàn phim “Chiến Ca”

Bên phía Triển Chiêu Dương thay đổi thái độ, Phụng Sơ không hề hay biết, cô chỉ biết lần này là công ty ra sức, đoạt lại vai diễn này cho mình, Phụng Sơ vô cùng hài lòng với hiệu suất làm việc này.

Còn bên phía đạo diễn đoàn phim “Chiến Ca”, ông vẫn đinh ninh Triển tổng thay đổi là do phía Phụng Sơ tác động vào, nên cũng không nói lại với Thôi Tinh Hà làm gì cho thừa, dẫn đến thiện chí Triển Chiêu Dương bày ra cho cô càng trở thành bí mật với Phụng Sơ.

Ngày hôm sau Phụng Sơ vào đoàn, bắt đầu vừa diễn xuất vừa học hỏi kinh nghiệm của những người khác, dù sao đa số các diễn viên chủ chốt trong đoàn đều là người có danh tiếng có thực lực, diễn viên mới xuất đạo như cô là số ít. Đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của Phụng Sơ, có rất nhiều điều để cô học tập.

Phim điện ảnh lần này là một bộ đề tài tiên hiệp sử dụng rất nhiều kỹ xảo điện ảnh 3D, bởi vậy hầu hết các cảnh quay đều là ở trong phim trường thành điện ảnh.

Lần thứ hai cô quay lại thành điện ảnh Yên Từ, lần này không những từ vai phụ ít phân cảnh, lên đời thành nữ phụ số ba nhiều đất diễn hơn, còn nâng cấp từ phim truyền hình lên phim điện ảnh.

Ngày hôm nay quay xong một phân cảnh rất sớm, Phụng Sơ hết phần diễn của mình, liền chào hỏi mọi người rồi đi về trước. Thôi Tinh Hà đứng chờ bên ngoài đã sớm không đợi được, cô vừa hết cảnh đi ra liền sán lại, vui vẻ báo cho cô biết một tin tốt.

- Mười hai giờ đêm nay đĩa đơn của Lam Tần sẽ ra mắt, Phụng Sơ em chờ nổi tiếng đi.

- Chị vui như vậy? Không phải đã sớm dự đoán trước rồi hay sao?

Thôi Tinh Hà nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Phụng Sơ, bao nhiêu háo hức mong đợi cũng giảm bớt, bắt đầu nói.

- Em có thể cho chút cảm xúc được không hả. Dù dự đoán trước rồi nhưng lúc nó xảy đến không phải vẫn rất mong đợi hay sao.

- Thì em cũng rất mong đợi mà.

- Thật không? Làm sao chị không thấy.

- Thật. Lát nữa em trở về sẽ tự vui vẻ một mình trong phòng.

Thôi Tinh Hà bán tín bán nghi nhìn Phụng Sơ một cái, không tin tưởng cho lắm. Đã ở bên Phụng Sơ một thời gian, đúng thật là Thôi Tinh Hà chưa bao giờ nhìn thấy Phụng Sơ có cảm xúc gì quá mạnh mẽ, chẳng có chút xúi hào hứng nào của người trẻ tuổi cả, cứ như một bà già ấy.

Ăn tối, tắm rửa xong, Phụng Sơ vừa lau tóc, vừa cầm điện thoại lên xem, ban nãy cô thấy màn hình sáng lên.

Là tin nhắn của Hoa Ninh Vũ, Phụng Sơ thấy có hai cuộc gọi nhỡ, chắc là thằng bé không gọi được liền nhắn tin.

Biết là em trai có vướng mắc trong tu luyện, Phụng Sơ liền gọi lại.

Giải đáp thắc mắc cho nhóc xong, tiểu Ninh Vũ bắt đầu mật báo cho chị gái tình hình gần đây trong nhà.

- Chị không biết đâu, mẹ còn thu lại tập phim hôm đó, cắt video đoạn chị đánh đàn ra, gửi về cho ông ngoại nữa cơ.

- Ông nội cũng gọi đến, bảo cha tìm người bảo vệ chị cho tốt, đừng để xảy ra mấy cái scandal hỏng thanh danh.

- Em nghe giọng ông hình như cũng không thích chị đi đóng phim lắm. Nhưng ông cũng không cấm.

- Chị ơi, bao giờ thì chị được về nhà?

Phụng Sơ kiên nhẫn nghe em trai kể lể, nội tâm rất ảm áp.

- Ca khúc mà chị đóng MV của Lam Tần lần trước chị nói em có nhớ không?

- Ừ, mười hai giờ đêm nay sẽ ra mắt.

- Xem xong phải đi ngủ ngay biết chưa?

- Vote thì cũng là cho Lam Tần chứ có phải cho chị đâu.

- Được rồi, lại còn thành lập hội fan cho chị cơ á? Giỏi như vậy?

- Em lại còn biết liên hệ với chị Tinh Hà nữa cơ à? Vậy mà còn giấu chị?

- Có muốn chị ký tên cho em không?

- Được, được, vậy khi nào về sẽ ký cho em mấy chục bản, mang đi chia cho các bạn... Ừ, cả cô giáo nữa.

- Biết rồi. Xong thì ngủ luôn đấy nhé... Ngủ ngon, bé cưng.

Phụng Sơ cúp máy, mỉm cười nhìn màn hình điện thoại là cái ảnh selfie của cô và tiểu Ninh Vũ chụp lần trước cô về nhà.

Cảm thấy đến em trai còn tích cực lo lắng cho lượng fan hâm mộ của cô đến như vậy, mình mà không thể hiện chút gì đó thì quá không ra gì, tâm huyết dâng trào liền đăng nhập ViWo đổi mới một chút.

Phượng Sơ lần mò trong bộ sưu tập trên điện thoại, quyết định đăng một tấm ảnh, đây là lần trước sau khi quay MV xong Thôi Tinh Hà gửi cho cô, vài bức ảnh cắt ra từ đoạn video quay chụp bằng flycam của ekip quay MV.

Trong ảnh không có người, chỉ có một đôi tay trắng nõn không tỳ vết đang vuốt ve một chiếc cổ cảm, làn da trắng nổi bật trên khung đàn đen huyền, cổ tay áo buông lơi màu đỏ rực, tua đàn kết dây đỏ gắn ngọc trai tròn sáng, nếu có đôi tay không ở đây, khó mà rời mắt được. Gắn hashtag tên ca khúc của Lam Tần, không viết gì nữa mà đăng lên.

Sau đó Phượng Sơ liền không quan tâm, tắt chuông, ném điện thoại sang một bên rồi xếp bằng tu luyện.

Không biết rằng sau khi cô đăng ảnh lên không lâu, Lam Tần lại chia sẻ bài đăng này, dẫn tới một làn sóng fan hâm mộ của Lam Tần vốn đang chờ chờ đến giờ ca khúc ra mắt chú ý tới, không có việc gì làm liền đi dạo trong ViWo của cô một lần, có người không xem phim truyền hình tám giờ, cũng tò mò tìm xem đoạn cut phần diễn của cô trong “Thời thanh xuân của chúng ta” giết thời gian, sau đó liền chuyển fan, người thì nhìn ảnh cô đăng mà đoán già đoán non về MV, chờ đợi đến giờ ca khúc phát hành mà lòng càng như mèo cào, tò mò khó nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Qua một đêm liền nổi tiếng

Phượng Sơ ngủ rất ngon, sáng sớm tinh dậy đã thấy cơ thể mình chìm đắm trong dòng suối tin ngưỡng lực, quả là sáng khoái. Xem ra đêm qua ca khúc của Lam Tần ra mắt rất thuận lợi.

Có điều nếu không có tiếng điện thoại réo rất như gọi hồn thì sẽ tốt hơn một chút.

Cũng may nữ đế bệ hạ không có tính nóng nảy lúc rời giường, đôi mắt rất nhanh thanh minh trở lại, làm gì còn bộ dáng ngái ngủ.

Phượng Sơ nghiêng người với lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhận cuộc gọi của Thôi Tinh Hà.

- Phượng Sơ, em lên hot search rồi. Biết không?

Giọng nói Thôi Tinh Hà từ loa truyền ra tràn đầy vui vẻ. Thôi Tinh Hà dám gọi vào sáng sớm tinh mơ như thế này, là vì cô biết rõ thói quen của Phượng Sơ, buổi sáng cô sẽ dậy sớm để luyện công, nhưng trong mắt Thôi Tinh Hà, Phượng Sơ chỉ là đang thiền mà thôi.

Phượng Sơ qua loa với Thôi Tinh Hà vài câu, sau đó vệ sinh cá nhân, bắt đầu tu luyện buổi sáng.

Bảy giờ kém, Chung Hân gõ cửa phòng, mang đến bữa sáng cho cô.

- Chị Phượng Sơ, lượng tìm kiếm của chị tăng vọt rồi, quá tuyệt.

Chung Hân vội vàng đặt bữa sáng lên bàn, sau đó như hiến vật quý dâng điện thoại di động lên trước mặt Phượng Sơ. Phượng Sơ nhìn trên màn hình, đứng đầu top tìm kiếm là chủ đề “nữ chính phong hoa tuyệt đại trong MV của Lam Tần”.

Vào xem thì thấy có rất nhiều hình ảnh, tất cả đều là video cut từ MV của Lam Tần, hình ảnh cô ở mọi góc độ. Phượng Sơ hơi hơi phục đám người trên mạng này, thật rảnh rỗi.

Có người trên ViWo phát động cư dân mạng tìm kiếm thông tin của cô, rất nhanh thì đã lần ra từ bài chia sẻ của Lam Tần tới qua.

Lực thu hút của Lam Tần tiểu thiên vương đúng là không nói ngoa, đêm qua người ta chia sẻ ảnh của cô, đến nay đã có hai triệu lượt like, hơn năm nghìn lượt chia sẻ, bình luận cũng mấy trăm nghìn.

Rất nhiều người tò mò vào ViWo của cô, lượng theo dõi tăng vọt. Phim truyền hình tám giờ lại được xào nóng lần nữa. Chỉ tiếc trong “Thời thanh xuân của chúng ta” đã chiếu đến phần bọn họ tốt nghiệp trung học phổ thông, phải một đoạn thời gian nữa cô mới lại xuất hiện.

Không để cộng đồng mạng thất vọng, đội ngũ tuyên truyền bên bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” cũng tranh thủ hot search của Phượng Sơ nổi lên mà tung tin, phim cũng chuẩn bị khởi chiếu.

Đăng phim truyền hình lúc này mới chú ý tới, “Phụng An Vương truyền kỳ” đã bắt đầu quảng cáo, không ngờ nữ chính trong MV của Lam Tần còn tham gia bộ phim này. Ảnh tạo hình của Phượng Sơ trong vai Tư An công chúa bị tuồn ra, trên mạng liền như nổ tung.

Phượng Sơ nghi ngờ đây có phải thủy quân Thôi Tinh Hà lo liệu hay không, làm sao lại trùng hợp quá vậy.

Trong ViWo của cô, Phượng Sơ thấy cả Thẩm Tử Hào, cũng đang nhảy nhót vô cùng vui vẻ hào hứng.

“A a a a, lại là cô ấy? Cực kỳ yêu thích tạo hình hóa trang của cô ấy trong MV, quá đẹp, quá xuất sắc rồi. Còn có Tư An công chúa... ời tôi không biết nói gì nữa, tôi còn bận liếm màn hình”.

“Giọng hát trong MV song ca với Lam Tần thực sự là của cô ấy hả? Không tin nổi, người đẹp, hát hay, còn diễn tốt nữa”.

“Tôi vừa phát hiện ra, cô ấy chính là học bá tỷ tỷ trên truyền hình lúc tám giờ đây, thần tượng, em muốn thành fan của chị”.

“Diễn xuất không tồi! Chỉ là, tuy rằng nhìn khá giống nhau, nhưng phong cách lại khác nhau rất lớn đó, đây có thật là cùng một người không vậy?”

“Thắc mắc như trên”.

“Khí chất trong MV so với lúc diễn phim thần tượng, quả thật không cùng một cấp bậc!”

“Đang tay không mau vào đây, ô ô ô, đôi tay ngọc ngà này, tôi muốn cất giữ—— ảnh chụp này lại”.

“Tay không có là gì? Nhan không, chiếm giữ ViWo của Phụng Sơ. Tôi thành fan. Thần tượng, cầu phúc lợi”.

Có người rảnh rỗi lợi ngược dòng thời gian của ViWo, còn sáng mắt phát hiện ra diễn viên mới này từng du học Tây Âu, còn âm một giải thưởng về hội hoạ bên đó.

Hoá ra thần tượng còn am hiểu hội hoạ, bắt đầu có người đặt giả thiết, rằng cảnh quay đánh đàn trong phim “Thời thanh xuân của chúng ta” và trong MV của Lam Tần, không chỉ là diễn, mà cô thực sự chơi đàn.

Phụng Sơ không ngờ tới, bản thân đúng là một đêm nổi tiếng rồi. Trước đó cô cũng đã nghe Thôi Tĩnh Hà nhắc tới, nhưng không ngờ tới lại có thể rầm rộ đến như vậy, cứ nhìn vào nguồn năng lượng vẫn đang không ngừng tràn ra từ hư không bao vây lấy cô thì biết. Nếu vẫn luôn như thế, không sớm thì muộn cô cũng trở lại sức mạnh đỉnh cao như kiếp trước.

Lúc Phụng Sơ đến đoàn phim, nhiều người đều hữu ý vô tình nhìn đến cô, ai ai cũng thân thiện hơn hẳn.

Một bên đạo diễn và phó đạo diễn đang ngồi cùng nhau, phó đạo diễn Trần cảm di động đưa đến cho đạo diễn Phụng xem.

- Đạo diễn Phụng, anh xem khí thế này của Phụng Sơ, nói không chừng đến lúc khởi chiếu, doanh thu phòng bán vé một phần lại nhờ vào cô ấy đấy.

- Đúng vậy, thật may nhà đầu tư đều vừa ý cô ấy.

- Đạo diễn, còn là anh rất có ánh mắt nữa.

Tâm tình đạo diễn Phụng rất tốt, đúng lúc nhìn thấy Phụng Sơ đi tới, liền lôi kéo cô ngồi xuống thảo luận kịch bản.

Trong phim có một đoạn miêu tả nữ vương hải tộc thời niên thiếu gặp gỡ, chớp mắt tình yêu với nam tử loài người, có một cảnh đặc tả Phụng Sơ ở dưới nước, ông cần trao đổi lại với Phụng Sơ về trình độ bơi lội của cô.

Nếu Phụng Sơ bơi tốt, đạo diễn định thay đổi một chút, cho cô thêm vài giây trên màn hình lớn để miêu tả sự xinh đẹp động lòng người của nàng công chúa mỹ nhân ngư. Nhan sắc tinh xảo này của Phụng Sơ, phải sử dụng cho triệt để, không thể bỏ phí được, cứ quyết định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Mỹ nhân ngư dưới trăng

Càng về sau, diễn xuất của Phụng Sơ càng phát huy như cá gặp nước. Ở trong đoàn phim cô cũng có nhân duyên rất tốt, đặc biệt là Phong Trình, có thể vì trước đó từng đối diễn với cô khi thử vai, nên thân thiết hơn một chút.

Phong Trình kém cô một tuổi, nhưng lại vào nghề này sớm hơn cô hai năm, có nhan sắc có dáng người, diễn xuất lại có thiên phú, trong giới cũng có danh tiếng và lượng fan hâm mộ không nhỏ

Còn một người nữa, Tống Ôn Linh, chính là đàn chị phái thực lực ở tuyến đầu trong nước, nhưng sau này kết hôn với bạn diễn, phim giả tình thật, liền lùi khỏi giới giải trí, ở nhà nội trợ, giúp chồng dạy con.

Vốn tưởng rằng gia đình sẽ êm ấm, nhưng chồng Tống Ôn Linh xảy ra tai nạn giao thông mất một chân, cả trời đất dường như sụp đổ, đành lòng phải rời giới giải trí. Sau khi gia đình ổn định Tống Ôn Linh liền quay lại công việc cũ, kiếm tiền nuôi gia đình.

Chỉ là một thời gian dài vắng bóng, khi Tống Ôn Linh quay lại nghiệp diễn, danh tiếng đã không còn được như thời kỳ đỉnh cao trong quá khứ, cô cũng

phải bắt đầu lại từ đầu, chẳng qua nhờ những mối quan hệ khi xưa, vẫn có người nhớ đến cô.

Vào đoàn phim “Chiến Ca” cũng là có người quen giới thiệu, may mắn khí chất của cô rất phù hợp với một nhân vật trong kịch bản, diễn xuất thì đã có tiếng, đạo diễn Phương liền nhận cô.

Tổng Ôn Linh tiếp xúc với Phương Sơ một thời gian, liền thích cô, cách cư xử và tính cách của Phương Sơ, rất điềm tĩnh và chừng mực, không giống cô bé hai mươi ba tuổi mới tốt nghiệp đại học chút nào, Tổng Ôn Linh rất thích tâm sự với cô, thỉnh thoảng buồn chuyện ngoài lề với Phương Sơ giết thời gian, hoặc trao đổi kinh nghiệm diễn xuất. Phương Sơ không thích nói nhiều, nhưng là một người lắng nghe rất tốt.

- Phương Sơ, lát nữa diễn cảnh dưới nước, phải phô hết sự xinh đẹp ra có biết chưa hả?

- Em biết rồi. Ngày mai chị có một cảnh võ thuật đấy, mau đi luyện tập đi, đừng lo cho em.

Tổng Ôn Linh chính là đóng vai chiến tướng số một dưới tay nữ vương bộ hạ, ngày mai sẽ bắt đầu quay phân cảnh đại chiến giữa hai phe, một bên là nhân tộc, thú tộc, hải tộc, bên còn lại chính là ma tộc đang tìm đủ mọi cách để xâm chiếm thiên nguyên giới.

- Phương Sơ, mau qua đây, cảnh tiếp theo chuẩn bị.

Lần gặp gỡ đầu tiên giữa hoàng tử Đông Lăng đế quốc và công chúa hải tộc, đó là tại một hồ nước có sông ngầm thông ra biển. Công chúa hải tộc khi đó chưa thành niên phát hiện thông đạo này, trốn tránh phụ mẫu men theo sông ngầm ngược dòng, muốn đi ra khám phá thế giới.

Hoàng thất Đông Lăng, cứ hai năm một lần sẽ tổ chức thu săn, diễn ra trong một tuần, mỗi một vị hoàng tử đều không được mang theo tùy tùng, tự mình sinh tồn trong rừng rậm, mang về một bộ phận của con mồi mình cho là giá trị nhất.

Thượng Quan Kiệt tiến vào rừng rậm đã là ngày thứ ba, nhưng vẫn chưa săn bắt được con mồi ưng ý. Đêm nay, hắn dựng trại bên cạnh một hồ nước, hồ rất lớn, Thượng Quan Kiệt cậy mình võ nghệ cao cường, không sợ đã thú đến bên hồ uống nước, trái lại còn mong đợi, đến đây một con thú dữ cỡ lớn liền tới.

Màn đêm buông xuống, Thượng Quan Kiệt đi vừa phía hồ nước, muốn tắm rửa sạch sẽ một phen. Hắn nghe có tiếng ca du dương phát ra ở phía trước, đề khí dụng khinh công bay nhanh về phía hồ nước, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi, mặt nước sóng gợn lăn tăn, ngồi yên lặng trên một mỏm đá tràn xuống mép nước là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc đen dài ướt nước dán sát vào da thịt, khuôn mặt kiều diễm tựa tranh vẽ, bờ ngực trắng ngần tròn trịa bị bao lại bởi thủy thảo, nửa thân dưới bị mặt nước che lại, không biết là người hay cá.

- Nàng là... thủy thần phải không?

Tiếng động bất chợt vang lên khiến nàng tiên bên hồ giật mình ngẩng đầu lên nhìn lại, thấy rõ là con người liền vội vàng lao mình xuống hồ, quấy lên tia nước bắn tung toé, dù vậy Thượng Quan Kiệt vẫn có thể nhìn rõ đuôi cá thon dài hữu lực màu bạc ẩn hiện trong nước, vậy cá đường vân tinh mỹ loè loè toả sáng dưới ánh trăng. Vây đuôi dài mềm mại như dải lụa đang đưa trong nước, phát sáng kỳ ảo.

Thượng Quan Kiệt cảm thấy trái tim này lên từng nhịp vang dội, thấy như có một tia sét từ trên trời bổ xuống đầu khiến toàn thân tê dại, ngơ ngác nhìn thiếu nữ càng bơi càng xa, đến khi khoảng cách mà cô ấy cho là đủ an toàn liền quay đầu nhìn lại một cái, sau đó rướn người lên, đảo thân lặn xuống nước.

Lúc này Thượng Quan Kiệt mới tỉnh hồn, muốn đuổi theo thì đã muộn.

Nàng bơi đi mất rồi, nhưng một cái liếc mắt cuối cùng lại khiến trái tim chàng xao xuyến, ngơ ngẩn dừng lại bên hồ, chăm chú nhìn mặt nước, như thể cứ nhìn như vậy, sẽ khiến nàng mỉm cười quay lại cho hắn một nụ cười.

- Tốt, cảnh này qua.

Ở một góc hồ khác khung hình không quay đến, Phương Sơ trồi lên khỏi mặt nước, Thôi Tinh Hà đã chờ sẵn ở đó từ lâu, vừa thấy cô liền vội bước lên giúp cô tháo đạo cụ dưới thân, trùm khăn bông kín mít đề phòng cô bị lạnh.

Chung Hân cũng vội đưa trà gừng quá, trong lúc Phương Sơ chậm rãi uống thì giúp cô lau khô tóc.

- Chị Phương Sơ, kỹ năng bơi lội của chị tốt thật đấy, em hâm mộ chị chết mất.

- Đừng có khen nữa. Em làm chị lo chết đi được, đã bảo đoạn sau dùng đóng thế mà cứ không nghe, nhờ chẳng may ra đến giữa hồ mất sức hay chuột rút thì làm thế nào.

- Chị Tinh Hà, em biết lượng sức mình mà. Chị đừng lo.

- Chị có thể không lo hay sao hả? Em quá liều lĩnh.

- Không phải đạo diễn đã chuẩn bị sẵn nhân viên cứu hộ phòng bất chắc rồi hay sao?

- Dù thế thì em cũng phải tự lo cho mình chứ. Cũng không báo trước với chị một câu. Đến lúc em mặc đạo cụ bắt đầu diễn rồi chị mới hay biết. Chị có phải người đại diện của em không hả?

Phượng Sơ thấy Thôi Tinh Hà trợn mắt nạt nộ, thấy hơi có lỗi, bèn dịu giọng bắt chước lúc Hoa Ninh Vũ làm nũng. Thôi Tinh Hà không chịu được thể công của cô, cuối cùng cũng đổi được một nụ cười của mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trở nên mềm lòng

Phượng Sơ nghỉ ngơi sau khi hết cảnh quay chụp của mình ngày hôm nay, cô đang ngồi theo dõi Tống Ôn Linh diễn, cảnh này không dễ dàng, đã quay hỏng hai lần. Đây là một cảnh trên chiến trường, đụng độ giữa liên quân Thiên Nguyên Giới và Ma tộc, cảnh võ thuật có lẽ là nhược điểm của Tống Ôn Linh, cả hai lần quay hỏng đều là do cô ấy.

Thể lực của Tống Ôn Linh kém, mặc dù giáp trụ, vũ khí đều là giả nhưng mặc lâu lại phải di chuyển hoạt động liên tục khiến cô ấy đuối sức.

Cũng may đạo diễn Phượng cũng có tình người, thấy cả đoàn đều đã mệt mỏi, Tống Ôn Linh có lẽ không còn sức tiếp tục quay lại một lần nữa, phát tay quyết định cho cả đoàn nghỉ ngơi.

Buổi tối, sau khi xoắn xuýt một lúc có nên hay không, cuối cùng Phượng Sơ vẫn quyết định đi xuống lầu bên dưới đến gõ cửa phòng Tống Ôn Linh.

- Là em à? Mau vào đi, có chuyện gì muốn nói với chị sao?

- À. Vâng.

Tống Ôn Linh kéo tay Phượng Sơ ngồi xuống sofa trong phòng, dù hơi mệt mỏi nhưng vẫn vui vẻ hỏi chuyện Phượng Sơ.

- Sao vậy?

- Vâng, mong là chị không nghĩ em thích xem vào việc của người khác. Ban ngày em thấy chị rất vất vả với cảnh võ thuật. Em từng luyện qua công phu một thời gian, chị có muốn...

- Em muốn hướng dẫn cho chị hả? Thật may quá, chị không làm sao đứng đúng vị trí, vung kiếm, né đòn như chỉ đạo võ thuật hướng dẫn được. Em mau mau dạy chị, phải làm như thế nào?

Thấy Tống Ôn Linh nhiệt tình, Phượng Sơ cũng thờ nhẹ trong lòng. Con người Tống Ôn Linh, hoàn cảnh của cô, đều làm Phượng Sơ xúc động và thông cảm. Dù người chồng xảy ra biến cố to lớn trở thành một gánh nặng, cô ấy vẫn không rời không bỏ, cố gắng làm việc kiếm sống, trang trải cho gia đình, cho hai đứa con nhỏ.

Tống Ôn Linh từng khoe với cô ảnh chụp cả gia đình họ, ảnh hai đứa bé đáng yêu kháu khỉnh tươi cười hạnh phúc bên cha mẹ.

Phượng Sơ không phải người đa sầu đa cảm nhưng lại rất quý mến Tống Ôn Linh, cũng rất quý hai nhóc con nhà cô ấy, lúc này Tống Ôn Linh gặp khó khăn trên phim trường, tự cảm thấy muốn giúp đỡ cô ấy một chút.

- Ban ngày em đã quan sát phần diễn của chị, chị đứng lên đi, em cùng chị đối diễn.

- Đúng rồi, ở đoạn này, khi đối phương vung đại đao bổ đến, chị phải nghiêng người né... không không, đừng có né cứng như vậy...

Phượng Sơ vội bước ra sau lưng Tống Ôn Linh, đưa tay điều chỉnh tư thế của cô ấy, dùng lực kéo cơ thể cô ấy làm ra động tác né tránh tiêu chuẩn.

- Đúng rồi, như thế này... rồi rồi, đến đoạn này... chị vung kiếm lên như thế, đâm về phía trước, rồi lúc nói câu thoại này xong, lùi lại, lúc này dây cáp kéo chị ra phía sau, chị vẫn phải nhìn chăm chú kẻ địch, ánh mắt phải hung ác...

- Tuyệt lắm. Chị nhớ hết chưa?

Phượng Sơ ngồi xuống sofa lần nữa, vươn tay lấy cốc nước lọc trên bàn uống cạn, nghiêng đầu nhìn Tống Ôn Linh.

- Được rồi. Chị nghỉ ngơi thêm một lát nữa. Phượng Sơ, cảm ơn em, cảnh võ thuật làm chị hơi lúng túng.

- Chị không trách em múa rìu qua mắt thợ là được.

- Làm sao có thể. Diễn xuất của em rất tốt, có những lúc chị còn phải học tập em đấy. Cảm ơn em đã cố ý đến hướng dẫn chị.

- Không có gì. Cũng có lúc em phải nhờ chị chỉ dạy mà.

- Ủ. Dù sao cũng cảm ơn em. Người bạn là em chị định rồi. Hôm nay thì thôi, ngày mai chúng ta cùng đi ăn một bữa, được không?

- Được chứ? Vậy chúng ta hẹn rồi đó.

- Ủ. Vậy em nhanh về nghỉ ngơi đi. Cảm ơn em nhé.

- Vậy em về ngủ đây. Chị cũng nghỉ ngơi sớm đi. Đường sức chờ phát động, mai có thể quay một lần liền qua nhé.

- Nhớ cát ngôn của em. Chúc ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Phượng Sơ vẫy vẫy tay, bước ra khỏi phòng Tống Ôn Linh, không quên nhẹ nhàng giúp cô ấy khép lại cửa.

Phòng cô ở ngay tầng trên, Phượng Sơ không chờ thang máy mà chậm rãi đi thang bộ ở đầu hành lang lên tầng về phòng. Từ đầu hành lang tầng trên, cô đã nghe loáng thoáng trong một căn phòng tiếng thét, tiếng đổ vỡ loảng xoảng, tiếng rên rỉ, sau đó là tiếng khóc, ghen ngào, nức nở.

Phượng Sơ biết trong căn phòng gần hành lang xảy ra chuyện, nhưng việc không liên quan đến cô, Phượng Sơ không định can thiệp vào.

Cô bước qua hành lang bên ngoài cửa phòng đó, vốn sẽ bước tiếp, nhưng thính lực vượt trội của cô nghe được tiếng cọ sát chói tai, tiếng lẩm bầm tuyệt vọng, tinh thần lực hỗn loạn, không hiểu sao chân lại không bước đi nổi.

Hình như từ sau khi đến thế giới này, cô dễ mềm lòng hơn hẳn. Phượng Sơ thờ dãi, toả ra linh thức điều tra một vòng trong phòng và hai đầu hành lang, tránh trong lúc cứu người còn vướng phải thứ gọi là paparazzi, điều mà Thôi Tinh Hà đã nhắc nhở cô vô số lần.

Phượng Sơ đặt hồ tay lên ổ khoá, linh lực tràn qua ổ khoá nhỏ xíu vào bên trong, ‘răng rắc’ một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

Trong phòng không tệ hại như cô nghĩ, Phượng Sơ cho rằng tinh thần lực một người thường có thể toả ra cảm xúc không ổn định như vậy, phải là đang ở bên bờ giữa sự sống và cái chết cơ. Kết quả, dưới giường là một tên béo ngấn mỡ quần áo lộn xộn nằm ngất xỉu gáy tràn ra máu tươi, trước trán còn u một cục, trong góc phòng là một cậu trai đang ngồi xụi lơ trên mặt đất, hai tay hai chân bị trói, toàn thân không một mảnh vải, ánh mắt vô hồn, trong miệng vẫn lẩm lẩm từng tiếng rồi rạc cầu cứu, đến khi Phượng Sơ bước lại gần, cậu ta mới như hồi thần ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt tối tăm như ánh lên tia sáng hy vọng.

- Giúp... làm ơn... cứu em.

Nhìn tình cảnh này, tạm thời có thể kết luận cậu là người bị hại, Phượng Sơ nhìn quanh căn phòng một lượt, cau mày, không tìm được thứ gì có thể cắt dây tròng.

- Nhắm mắt.

Phượng Sơ đứng từ trên cao nhìn xuống, thói quen mệnh lệnh. Cậu thanh niên tròn tròn mắt, lại xấu hổ vì thân thể không một mảnh vải của mình, co rúm người lại muốn che đây, nhưng khi nhìn đôi mày xinh đẹp của cô nhú lại, bản năng động vật nhỏ yếu liền lập tức làm theo, hai mắt nhắm chặt, không dám tí hì.

Phượng Sơ bước thêm một bước lại gần, cúi đầu chạm vào dây trói, hơi dùng chút lực toàn bộ đều đứt đoạn.

- Được rồi, tự tìm thứ gì mặc vào.

Nói xong không quan tâm đến thiếu niên nữa, đi qua xem tình trạng của tên béo chết bầm nhìn tướng mạo đã thấy không tốt lành gì kia.

Ủ, chưa chết được, chỉ là chảy chút máu, ngất đi mà thôi. Chưa chết thì không phải lo lắng, Phượng Sơ vung tay tự linh lực cách không điểm huyết cầm máu, không muốn chạm vào tên béo màu mỡ đến chảy nước này, bần tay.

Ngày mai hẳn sẽ tỉnh lại mà thôi, Phượng Sơ quay lại nhìn, thấy thiếu niên đã túm lấy chăn mỏng cuộn kín bản thân từ cổ trở xuống, chỉ lộ ra hai bàn chân trần.

- Có tự đi được không?

Thiếu niên gật gật đầu, vội vã xích lại gần Phượng Sơ hai bước, như thể sợ cô sẽ bỏ lại mình mà đi mất.

- Đi theo tôi.

Phượng Sơ biết lúc này cảm xúc thiếu niên không bình tĩnh, lòng trắc ẩn bỗng dung nổi lên, cũng không đuổi cậu ta đi mà bảo đi theo mình, mở cửa, cho cậu ta vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ

Phượng Sơ nhìn thiếu niên khép nép đi phía sau mình bước vào phòng, trông như con chim non ướt nước mưa ừ rử, thần sắc lo lắng sợ hãi.

- Đóng cửa vào.

Âm thanh vang lên bất thành lĩnh khiến thiếu niên giật nảy mình lùi lại phía sau, nhưng chợt nhớ ra hiện tại bản thân coi như an toàn, nhìn ân nhân trước mắt, vội vã quay người đóng cửa lại.

Phượng Sơ cứu người xong đáng lẽ định cứ thế đi luôn, cô không phải người thích lo chuyện bao đồng, không muốn quan tâm ai khác ngoại trừ người nhà của chính mình, nhưng một thoáng động lòng trắc ẩn cho thiếu niên đi theo, bây giờ không thể lại cứ thế ném nôi mặc kệ được.

- Chuyện là thế nào?

Đối phương dè dặt nhìn cô, rồi bỗng như thú non ra bên ngoài bị bắt nạt bỗng gặp được trưởng bối nhà mình, hốc mắt đỏ bừng, vừa nức nở vừa nhỏ giọng kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Hoá ra là bị người đại diện cho vào tròng, dẫn mỗi muốn cho cậu ta tiếp khách tìm kiếm tài nguyên.

- Vậy bây giờ cậu định thế nào?

- Em... em muốn phá hợp đồng, nhưng mà...

- Không có tiền? Cậu muốn từ bỏ nghề này?

- Không... không phải. Em thực sự thích diễn xuất. Em chắc chắn không bỏ cuộc. Em sẽ từ diễn viên quần chúng đi lên.

Cả tối nay, nghe cậu kể một câu chuyện dài, lúc này lần đầu tiên Phượng Sơ mới nhìn thấy ánh mắt sáng rực tràn đầy hi vọng của thiếu niên khi nói về diễn xuất.

- Vậy cậu định phá hợp đồng như thế nào, lấy tiền ở đâu ra bồi thường vi phạm?

- Em... cùng lắm em không theo ý họ, người đại diện của em tìm vài bộ phim nát cho em mà thôi. Em có thể nhịn đi qua... chờ hết hạn hợp đồng.

- Vậy nếu chuyện hôm nay lại tái diễn thì sao? Cậu có thể cả ngày cả đêm đề phòng người đại diện của chính mình được sao?

- Chuyện đó...

Nói đến đây cậu ta không biết làm sao, lắp bắp nói không nên lời, hốc mắt lại đỏ lên, muốn khóc mà không dám khóc, sợ chọc ân nhân trông có vẻ lạnh lùng đã cứu mình chán ghét.

Phượng Sơ thở dài, có phải mình nói quá lên đâu, khóc cái gì mà khóc. Thật là mít ướt, còn không kiên cường bằng Hoa Ninh Vũ đâu.

Thôi thôi, cô với cậu ta coi như có duyên, nếu không cậu ta ở phòng nào không ở, xảy ra chuyện lúc nào không được, lại đúng lúc cô đi ngang qua mà ra việc này.

Nếu là kiếp trước, Phượng Sơ đảm bảo không quan tâm cậu ta đáng thương hay không đáng thương, đều không phải chuyện của cô.

Nhưng mà sống lại một lần, cô vẫn luôn cảm thấy trong cõi u minh có nghiệp nợ quấn lấy cô, cô sẽ không bỗng dưng được sống lại, được hưởng thụ một cuộc đời mới hạnh phúc như vậy.

Bởi vậy cô vẫn luôn nghĩ, đời này mình có nên hành thiện tích đức nhiều một chút hay không, dù là có mục đích, không phải bản tâm cô hướng thiện, nhưng có công đức gia thân vẫn luôn tốt hơn, còn có thể tích phúc cho người nhà mình, tăng cường khí vận.

Tất nhiên cái sau không phải cứ có công đức trong người là được, bản thân người đó cũng cần có sẵn khí vận của mình, hoặc có thể tu luyện để tăng cường, Phượng Dụ quốc hoàng thất tư khó thật ra đúng là có một môn bí pháp như vậy.

Chỉ là trước đây cô là đế vương đã có quốc vận gia trì, cũng sẽ không đặc biệt đi tu tập bí pháp này.

Giờ cũng không muộn, cô cũng không cố ý đi làm thật nhiều việc thiện để tích chút công đức này, nhưng nếu gặp dịp, thì cũng sẽ hành thiện làm cái người tốt, mặc dù người tốt sống không thọ.

Dù chuyện xoay chuyển trong đầu Phụng Sơ nhưng ở bên ngoài chỉ như trải qua cái chớp mắt mà thôi, Phụng Sơ nhìn lại thiếu niên gương mặt non nớt đứng co ro một bên, trên người vẫn quần chân mỏng bao một thân kín mít mà không biết làm sao. Cô cũng không có kinh nghiệm xử lý loại tình huống này nha.

Kiếp trước còn ở trên ngôi cao, nếu bên người xảy ra loại việc này, cô đã sớm gọi người mang hung thủ ra ngoài xử lý, nào phải lo lắng nhiều như bây giờ.

Mà không sao, cô không có kinh nghiệm, không có nghĩa người khác không có. Phụng Sơ bấm điện thoại, gọi Thôi Tinh Hà đến xử lý giúp cô chuyện này là được.

Thôi Tinh Hà giữa đêm nhận được cuộc gọi của Phụng Sơ, còn tưởng có chuyện gì xảy ra, trong điện thoại Phụng Sơ còn không nói rõ ràng, chỉ báo cô qua phòng, khiến Thôi Tinh Hà lo lắng vội vội vàng vàng phủ thêm áo khoác đi sang phòng cô ấy.

Thôi Tinh Hà vặn cửa thấy không khoá liền mở cửa đi vào, vừa vào liền thấy trong phòng có người, là một chàng trai trẻ, còn... không mặc đồ?

Ánh mắt Thôi Tinh Hà sắc tới mức nào, vừa liếc liền rõ chàng trai kia thân cuốn mảnh vải, chân trần dẫm trên sàn, hơi liền tưởng một chút liền tự dọa bản thân. Này, này là xảy ra chuyện động trời gì rồi đây, Phụng Sơ có làm sao... không?

Lại thấy cô ấy ngồi trên sofa vắt chéo chân một bộ đại gia, thiếu niên ngược lại rúm ró đứng lui một góc, trông đáng thương hê hê, liền thở nhẹ ra một hơi. Vạn hạnh, không có chuyện gì liên tốt rồi.

Phụng Sơ thấy Thôi Tinh Hà đảo mắt một vòng ánh mắt hốt hoảng, rồi lại nhẹ nhàng thờ phào như trút được gánh nặng, cũng hiểu được tràng cảnh này dọa đến chị ấy, liền bảo Thôi Tinh Hà ngồi xuống, muốn thỉnh giáo người có kinh nghiệm.

Lại liếc mắt thấy thiếu niên từ lúc vào phòng vẫn câu nệ đứng một góc, liền như hơi ra lệnh nói với cậu ta.

- Cậu ngồi xuống đi.

Nói rồi liền quay sang vấn đề kể lại chuyện của cậu ta cho Thôi Tinh Hà, muốn chị ấy cho chút ý tưởng.

Thôi Tinh Hà lẫn lộn trong giới này cũng đã có gần chục năm, có chuyện xấu xa dơ bẩn nào mà chưa thấy qua? Kể cả trong công ty giải trí Thần Hi, cũng vẫn có những người đi đường tắt làm cái việc tìm kim chủ này, có điều người ta là tự nguyện, chỉ là muốn đi được càng xa, trèo được càng cao mà thôi, lý tưởng cũng không có gì đáng trách, dù sao người hướng chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, đạo lý ở đời thường mà thôi.

Nhưng dù thế nào người của giải trí Thần Hi cũng là có giá, không phải mặt hàng nào cũng xấp xỉ muốn dựa vào người ta, công ty hoàn cảnh cũng vẫn là tương đối tốt, không có dạng này ép buộc nghệ sĩ nhà mình.

- Vậy, vị đang ở trong phòng bên kia là?

- Là Chu phó tổng của công ty vận tải Vạn Hoa.

- Trư phó tổng? Bảo sao mờ mịt như vậy.

Phụng Sơ cười lạnh, giọng điệu ghét bỏ. Thôi Tinh Hà cười trừ, biết Phụng Sơ cố tình đọc lái đi, cũng là lần đầu tiên thấy Phụng Sơ trào phúng người khác như vậy, có hơi thấy mới lạ.

Rà soát một lần trong đầu những vị tai to mặt lớn, vẫn không nghĩ ra vị Chu phó tổng của vận tải Vạn Hoa là vị nào, vậy hẳn không phải nhân vật có thể gây sóng gió gì.

Nghĩ tới Phụng Sơ đã gọi cô sang đây hẳn là muốn nhúng tay vào chuyện này rồi, lại nghĩ tới lời nói trước đó của đại boss, thờ dài trong lòng, theo ý cô ấy đi vậy.

Bình thường lúc nào cũng một vẻ mặt bình thản lạnh nhạt, còn tưởng cô ấy chẳng quan tâm đến thứ gì trên đời, cứ như người của một thế giới khác, cuối cùng cũng thấy được một mặt nhiệt huyết của tuổi trẻ 'gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ' rồi.

Nhưng cũng may mắn là nghệ sĩ nhà mình còn rất lý trí, biết gọi người đại diện là cô đến xử lý.

- Vậy bây giờ cậu muốn tìm đường ra như thế nào? Muốn ký hợp đồng với một công ty khác, hay là hoạt động tự do.

- Em...

Thiếu niên lén lút nhìn Phụng Sơ một chút, đương nhiên có thể đổi công ty là tốt nhất, nhưng mà, như thế có thể gây phiền phức đến cho chị Phụng Sơ hay không.

Chị ân nhân tên là Phụng Sơ, tên thật đẹp, là khi nãy chị người đại diện đi vào gọi lên cậu mới biết.

Thiếu niên xoắn xuýt trong lòng, cuối cùng quyết định không muốn gây phiền phức cho ân nhân, sau này tự mà bỏ từ tầng dưới chót lên, cậu thích diễn xuất, chỉ cần được diễn, cậu liền vui vẻ, một thân một mình không cần phải suy nghĩ vì ai, chỉ cần bản thân no bụng liền được.

Nghĩ tới đây, thiếu niên cảm xúc lại xuống dốc, trước đây ký hợp đồng với công ty cũng là vì mẹ cậu mắc bệnh nặng cần một số tiền lớn để phẫu thuật. Cha cậu mất sớm, mẹ tần tảo làm việc ngậm đắng nuốt cay nuôi cậu lớn, trong nhà cũng chẳng có của nả gì. Thiếu niên định bán nhà chữa bệnh cho mẹ nhưng bà nhất quyết không chịu, bảo là phải để lại cho cậu.

Thiếu niên vừa tốt nghiệp trung học phổ thông, không kiếm nổi một công việc lương khá, lại cần gấp một số tiền lớn, đúng lúc ấy người đại diện bây giờ tìm đến cậu, mở ra cho cậu một con đường sáng.

Có được số tiền lớn cậu lập tức bắt mẹ nhập viện điều trị, có điều trời không chiều lòng người, mẹ cậu vẫn ra đi, để lại thiếu niên trên người gánh một khoản nợ với cậu lúc đó là rất lớn, bắt đầu còng lưng làm việc trả cho công ty.

Vừa mới trả hết nợ, diễn xuất cũng có kinh nghiệm hơn, bắt đầu có chút danh tiếng, có người hâm mộ, thì lại gặp phải tình cảnh này. Thiếu niên cảm thấy ông trời cũng không muốn mình tốt.

Vậy thì lại càng không thể liên lạc đến chị Phụng Sơ, ân nhân đã cứu giúp mình được.

- Em chỉ muốn rời khỏi công ty hiện tại. Sau này chưa biết thế nào.

- Cậu có biết phí bồi thường vi phạm hợp đồng của mình bao nhiêu không?

- Em...

Phụng Sơ ngồi bên nghe hai người nói qua nói lại cũng đã hiểu, vậy là có thể dùng tiền chứ gì? Nếu có thể giải quyết bằng tiền, thì đây không phải là vấn đề nữa.

- Tôi cho cậu vay tiền, bồi thường phá hợp đồng.

- Không... không được đâu. Sao có thể làm phiền chị...

- Sau này cậu là con nợ của tôi. Nai lưng ra mà làm việc kiếm tiền trả nợ. Tôi sẽ tính lãi đấy. Chị giúp cậu ta xử lý việc này, không vấn đề gì chứ? Cần bao nhiêu tiền em sẽ chuyển khoản.

Câu trước nói với thiếu niên, câu sau chính là nói với Thôi Tinh Hà, Phụng Sơ biểu hiện, tiền không là vấn đề.

Thôi Tinh Hà đương nhiên biết gia cảnh nhà Phụng Sơ, chút tiền đó cô vẫn có, cũng không nói thêm nữa, dứt thiếu niên rời đi, đêm cũng đã khuya, Phụng Sơ cân nghĩ ngơi, cậu thiếu niên chỉ có một mảnh vải che thân, cũng không thể ở mãi đây được.

Ngay khi cánh cửa khép lại, một nguồn năng lượng tinh khiết như suối nhỏ tràn vào thể nội Phụng Sơ, khiến cô thoải mái hít thở một tiếng. Khác hẳn với lực tín ngưỡng tới từ fan hâm mộ, nguồn năng lượng này lớn hơn, tinh thuần hơn rất nhiều, đây, có lẽ là lòng biết ơn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Gặp fan

Thôi Tinh Hà rất chuyên nghiệp, chỉ là chuyện phá hợp đồng của một diễn viên mới không có mấy danh tiếng mà thôi, lại thêm Phụng Sơ sẵn sàng chi trả khoản phí bồi thường, hai ngày sau đã xong việc.

Phụng Sơ nhận được tin nhắn của thiếu niên, hứa chắc chắn sẽ trả lại khoản tiền đã vay cô sớm nhất, Phụng Sơ chỉ nhấn lại một chữ 'Được'.

Thực ra cô không quan tâm lắm, kiếp trước sống trong nhung lụa, chưa bao giờ biết thiếu tiền là gì, kể cả khi mất nước, dù Lý Uẩn giam cầm hay nhục nhã cô, cũng chưa bao giờ để cô phải đói bụng, khi đó Phụng Sơ chẳng có nhu cầu gì, chỉ biết làm theo mọi yêu cầu của Lý Uẩn, để hoàng nhi của cô được sống sót, cũng chẳng bao giờ được ra khỏi cửa cung mà phải tiêu đến tiền.

Kiếp này gia cảnh khá giả, chỉ một bức họa vốn dự định ban đầu gửi cho triển lãm là để mẹ cô không phải vất vả và lo lắng cho hiệp hội nữa mà thôi, cũng không nghĩ đến chuyện kiếm tiền, nhưng tài khoản lại thu về số tiền không nhỏ.

Gia nhập giới giải trí, người khác thì phải mua sắm đủ thứ để tạo hình phong cách, nâng cấp bản thân, cô thì vẫn lấy quần áo trong tủ ra mà mặc, nguyên chủ Hoa Sơ Vân lại còn có một tủ lễ phục tự tay cô ấy thiết kế mà đến Thôi Tinh Hà và chuyên gia tạo hình của cô còn phải xuýt xoa, đúng là từ lúc vào giới này, cô vẫn chưa phải tiêu gì đến tiền.

Đội ngũ ekip của cô đã có Thôi Tinh Hà lo, tiền lương như thế nào cô cũng không rõ, nhưng nếu Thôi Tinh Hà không nói đến thì cô cũng sẽ không hỏi, nói chung là vẫn quen thói để vương từ kiếp trước, chỉ quyết việc lớn thôi, việc nhỏ nhặt đã có người bên dưới lo liệu.

Vậy nên dù thiếu niên không trả nổi, cô cũng sẽ không quan tâm, coi như trao đổi ngang giá mà thôi, cô giúp cậu ta giải quyết khó khăn, cậu ta cho đi lòng biết ơn và sự cảm kích.

Phượng Sơ tiếp tục ở trong đoàn làm phim, bây giờ đã khá thân thiết với các thành viên còn lại trong đoàn. Lúc đầu ai nhìn thấy cô ai cũng nghĩ Phượng Sơ là người lạnh lùng thanh cao, nhưng tiếp xúc một thời gian đều hiểu rõ cô lạnh lùng thì lạnh lùng thật, nhưng đối xử với mọi người cũng rất hoà thuận, thái độ làm việc lại rất nghiêm túc chuyên nghiệp, rất được lòng nhân viên trong đoàn.

Nhất là chỉ đạo võ thuật, từ sau khi biết Phượng Sơ từng luyện qua công phu liền rất thích tìm cô thảo luận, những cảnh khó của nữ cũng sẽ nhờ Phượng Sơ làm mẫu cho diễn viên nữ. Cũng may nhân vật nữ cần diễn phần võ thuật chỉ có vài người mà thôi, Phượng Sơ cũng vui vẻ đồng ý, còn nhận được không ít lời cảm ơn. Đương nhiên, cô quan tâm đến những luồng năng lượng bản thân nhận được nhiều hơn.

Phân đoạn cảnh quay ở thành điện ảnh Yên Từ cuối cùng cũng quay xong. Đoàn phim đặt vé máy bay vào buổi sáng ngày mai, sẽ đi vùng duyên hải quay ngoại cảnh.

Sau khi thu thập xong tất cả phong màn, đạo diễn Phuong vốn định hào phóng một lần móc tiền túi ra mời toàn bộ đoàn làm phim vào thành phố ăn cơm. Nhưng mọi người đều bàn nhau, thành phố này nổi tiếng nhất chính là phố ẩm thực đa dạng đủ loại đồ ăn vặt.

Cho nên, theo mấy người trẻ tuổi đề nghị, đạo diễn Phuong liền quyết định cho phép buổi chiều hoạt động tự do, Tống Ôn Linh liền lôi kéo cô muốn đi phố ẩm thực cho Phượng Sơ mở mang tầm mắt.

Thực sự nguyên chủ Hoa Sơ Vân hay bản thân Phượng Sơ cũng chưa từng biết ăn đồ ăn vỉa hè là gì bao giờ.

Tống Ôn Linh thì mới quay lại nghề, đã lâu không nếm được hương vị phố ẩm thực nổi tiếng cạnh thành điện ảnh Yên Từ, vì vậy hai người rất ăn nhip với nhau, sẽ cần quét một lần cho bồ công, thử hết những món đặc sắc ở đây một lần.

Thôi Tinh Hà đã về thành phố Hà từ hôm qua vì có một hợp đồng quảng cáo muốn ký với Phượng Sơ. Thôi Tinh Hà rất coi trọng nên quyết định trở về gặp mặt trực tiếp đối phương.

Phượng Sơ không có Thôi Tinh Hà ở bên cạnh cho ý kiến, Chung Hân cũng chỉ là tay gà mờ, cô đành bắt chước theo Tống Ôn Linh, tụt hoá trang bản thân một phen. Cái trang trước khi đi đến nơi công cộng, là điều Thôi Tinh Hà đã sớm nhắc nhở qua với Phượng Sơ.

Trên mặt đeo một cặp kính gọng đen che hết cả thần thái đôi mắt, còn đeo khẩu trang che kín mít nửa khuôn mặt, Tống Ôn Linh đã lâu không xuất hiện trước mắt công chúng bị coi là hết thời và Phượng Sơ vừa mới vào nghề chưa có danh tiếng rất tự tin mà cái trang xuống phố.

Cuối cùng cả hai đội lên mũ lưỡi trai rồi tay trong tay thẳng tiến phố ẩm thực. Khi ca khúc của Lam Tần ra mắt, cô đang ở trong đoàn phim “Chiến Ca” nên vẫn chưa cảm nhận rõ mình đã nổi tiếng như thế nào. Chỉ biết Thôi Tinh Hà nói cô lên hot search, lượng theo dõi ViWo tăng vọt và năng lượng tín ngưỡng nhận được hàng ngày nhiều hơn mà thôi.

Bởi vậy Phượng Sơ vẫn chưa ý thức được, cô trở nên nổi tiếng sẽ là tình cảnh như thế nào, rất vô tư mà ở giữa phố đông người bỏ khẩu trang ra để thuận tiện khám phá ẩm thực đường phố của địa phương.

Cho đến khi có hai cô gái trẻ tuổi chạy tới, lấy ra cuốn sổ và bút từ trong túi xách.

- Chị là Phượng Sơ song ca cùng Lam Tần trong MV mới nhất đúng không? Có thể ký tên cho bọn em được không ạ.

Phượng Sơ biết hai cô bé đã nhận ra thân phận của mình, cũng không từ chối, rồng bay phượng múa ký ra tên của mình.

Hai cô gái vô cùng vui vẻ, ôm sổ chữ ký ở trong ngực, đáng vẻ yêu thích không buông tay. Còn ríu rít khoe với Phượng Sơ rằng hai cô còn gia nhập fanclub của cô, sắp tới “Phụng An Vương truyền kỳ” lên sóng hội fan còn đang lên kế hoạch hỗ trợ để tăng rating cho cô.

- Fan của em đáng yêu thật đấy.

- Em cũng nghĩ thế.

Phượng Sơ mỉm cười, đáp lại lời Tống Ôn Linh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tài năng được khẳng định

“Ngày hôm nay gặp thần tượng trên phố ẩm thực địa phương, thần tượng thật thân thiết, còn nói chuyện với tui tui, chụp ảnh với tui tui. Hạnh phúc đến

không ngủ được, phải lên khoe một chút”.

Đính kèm là ảnh chụp hai cô gái trẻ đứng hai bên, ở giữa là Phụng Sơ và Tống Ôn Linh. Đăng trên fanpage của Phụng Sơ.

“Người bên cạnh Phụng Sơ trông quen lắm nhé”.

“Ừ đúng là quen thật, hình như trước đây tui từng xem phim cô ấy diễn rồi”.

“Là Tống Ôn Linh, vài năm trước rất nổi, cô ấy với Phụng Sơ của tui là bạn hả?”.

“Chủ topic bắt gặp Phụng Sơ ở phố ẩm thực cạnh thành điện ảnh Yên Từ đấy. Khả năng cao nhất là bọn họ chung đoàn phim”.

“Thật vậy? Tôi vừa dạo qua fanpage của Tống Ôn Linh xem thử, thấy fan của cô ấy đang truyền nhau bộ phim đánh dấu sự trở lại của Tống Ôn Linh là một bộ điện ảnh đề tài tiền hiệp. Nói như vậy, Phụng Sơ của tôi không những đóng phim truyền hình, hát song ca với Lam Tần, đóng MV, hiện tại còn muốn đóng phim điện ảnh?”.

“Không hổ là thần tượng của tui. Các anh em, ngày công chiếu “Phụng An Vương truyền kỳ” còn một tuần nữa, anh em đã chuẩn bị cây rating cho Phụng Sơ đến đâu rồi?”.

“Đã sắp xếp xong, cả nhà tui, nhà bác tui, nhà anh họ tui hôm đó giờ đó đều sẽ mở tivi ra xem”.

Fanpage của mình sôi nổi như thế nào Phụng Sơ không rõ, lúc này cô còn đang vui đầu vào quay ngoại cảnh.

Trên đỉnh một vách núi cao dựng đứng trên mặt biển, Phụng Sơ đang quay một cảnh, lúc này Hải Liên Hinh vẫn còn là công chúa hải tộc, sau khi ở thế giới loài người chịu đủ mọi đau khổ bị người yêu phản bội, trốn tránh sự truy sát của loài người luôn muốn cướp đoạt bảo vật của hải tộc, cuối cùng cũng chạy được đến biển, tung người lao xuống vách núi đá, trở về vòng tay của mẹ biển cả.

- Phụng Sơ, không cần sợ, em chỉ cần nhảy xuống, bên dưới đã làm phòng hộ cực kỳ chắc chắn, nhảy cho thật đẹp. Về mặt giải thoát, hạnh phúc khi được trở về nhà, hiểu không?

- Được ạ.

Phụng Sơ đứng yên cho nhân viên đạo cụ móc dây cáp vào cho cô. Đây là thứ đảm bảo an toàn cho cô, bên dưới còn hai tầng lưới bảo hộ, khi cô nhảy xuống sẽ giữ cô lại.

Phụng Sơ dạo diễn lúc này mới thể hiện ra một mặt biến thái của mình. Thường cảnh này là có thể quay trong nhà, sau này thêm kỹ xảo điện ảnh vào là được, nhưng ông ta nhất quyết muốn quay thật, vì có cảnh quay cận mặt nên Phụng Sơ còn không thể dùng ống kính.

- Phụng Sơ, cảnh này bắt đầu.

Công chúa nhân ngư mang trái tim tò mò thuần khiết muốn khám phá đi đến thế giới loài người.

Nhưng đủ mọi việc xảy ra khiến trái tim nàng máu chảy đầm đìa, nàng trải qua mọi gian nan chạy được tới bờ biển, chút quyền luyến cuối cùng thôi thúc nàng quay đầu nhìn lại, chỉ một chút thôi, liệu chàng có bắt chấp tất cả, bỏ qua quyền lực, địa vị, tiền tài, mạo hiểm đến cứu ta không?

Nhưng càng hy vọng lại càng thất vọng nhiều hơn, chàng đến, nhưng cùng kỳ nữ với người con gái có thể trợ giúp chàng tranh đoạt giang sơn, dẫn đầu trong đám người truy đuổi, trên tay chính là thiên niên huyền băng châu tìn vật của nàng, cũng là vật dẫn giúp chàng tìm ra tung tích, dẫn theo truy binh tróc nã nàng.

Thượng Quan Kiệt, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, trước kia coi như ta ngây thơ vô tri, mắt mù mới coi trọng người. Sau này ai vì tộc nấy, nguyện không gặp lại.

Hải Liên Hinh quay đi, nhìn ra xa là mặt biển xanh ngắt sâu thẳm, dứt khoát nhảy xuống vách núi, một giọt mặn chát tan vào trong gió biển lồng lộng.

Thân hình nàng như một mũi tên lao thẳng xuống biển, chỉ để lại bọt sóng trắng xóa trên mặt nước.

- Được, cảnh này qua.

Phụng Sơ dạo diễn xem lại một lần nữa phân cảnh trong máy quay, vô cùng hài lòng gật gù đầu. Quay sang nhìn Phụng Sơ lúc này đang được nhân viên đoàn phim hỗ trợ kéo lên. Phụng Sơ tác phong nhanh nhẹn trèo lên đỉnh núi, sai bước đến bên cạnh ông, cùng xem lại cảnh quay vừa xong.

- Làm tốt lắm, phần còn lại sẽ dùng kỹ xảo làm hiệu ứng.

Đến đây là kết thúc phần diễn của Phụng Sơ trong vai nữ vương hải tộc. Phim điện ảnh ấy mà, quay mấy tháng trời, cuối cùng cắt gọt lại chỉ còn hai tiếng rưỡi, bao nhiêu cảnh mồ hôi nước mắt mới quay ra được, cuối cùng chỉ xuất hiện vài giây trên màn hình.

Phụng Sơ trong bộ phim này chỉ là vai phụ, xuất hiện không nhiều, nhưng mỗi lần xuất hiện đều có tác dụng phát triển tình tiết bộ phim.

Cảnh quay cuối cùng kết thúc vào ngày hôm nay, Chung Hân sớm đã dọn dẹp hành lý, chờ Phụng Sơ quay xong liền ra sân bay trở lại thành phố Hà.

Gần đây cô ấy hơi có niềm tin mù quáng với nghệ sĩ nhà mình. Cảnh quay rất ít hồng phải quay lại lần hai, vậy nên hành lý đã xếp lên xe, phòng cũng đã trả, chỉ còn chờ người.

Thôi Tinh Hà và Chung Hân đứng ngoài khu vực quay phim đợi Phụng Sơ, cô đang chào hỏi với đạo diễn. Phụng Sơ nhìn thiếu nữ trước mắt, càng nhìn càng hài lòng.

Vốn nhân vật của Phụng Sơ là một nhân vật bình hoa, chỉ cần có ngoại hình đẹp tinh xảo đoạt mắt người là được, chỉ cần diễn xuất không tệ là Phụng Sơ đạo diễn cũng chấp nhận.

Không nghĩ tới ông vậy mà lơ ngơ vớ bảo bối, còn suýt nữa vì Triển Chiêu Dương mà để vuột mất cô. Phụng Sơ diễn nữ vương hải tộc, vẫn là tinh tiết trong kịch bản ấy, nhưng lối diễn tinh xảo, thần thái vương giả của cô như thổi hồn vào nhân vật, khiến thước phim đã dựng giả tưởng trong đầu Phụng Sơ đạo diễn lại càng thêm chặt chẽ chi tiết và rõ ràng hơn.

Phụng Sơ vượt quá kì vọng của ông, trong lòng ông cũng rất mâu thuẫn, vừa tiếc nuối với tài năng của Phụng Sơ nhưng trong phim chỉ đóng vai phụ, đất diễn ít, chưa phô bày hết kỹ thuật của cô, nhưng ngược lại cũng cảm thấy may mắn vì Phụng Sơ đã nhận vai này, bởi ông chưa thể tưởng tượng ra nếu nhân vật này không phải do Phụng Sơ thủ vai, thì liệu còn ai có thể làm tốt hơn. Ông không tìm thấy người hơn được, như thể nhân vật này vì cô mà sinh vậy.

- Mong rằng chúng ta sẽ còn cơ hội hợp tác.

- Cảm ơn ngài, Phụng Sơ đạo.

Phụng Sơ mỉm cười, nụ cười tiêu chuẩn như mọi khi nhưng nhìn kỹ sẽ thấy rõ thật tình trong đó. Phụng Sơ rõ ràng, ông hy vọng được hợp tác, đó là khẳng định lớn với diễn xuất của cô. Càng ngày Phụng Sơ càng có cảm giác thích thú với công việc này, diễn xuất, thực sự đã trở thành sở thích của Phụng Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lại gặp Phó Diên Hựu

Cả tuần nay bận việc. Sr cả nhà. Từ hôm nay sẽ up chương như bình thường nhé □□□□

Nhiệt độ của Phụng Sơ từ sau MV của Lam Tần ra mắt vẫn hừng hực không giảm, mãi đến khi bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” phát sóng, vẫn duy trì. “Chiến Ca” cô cũng đã hoàn thành phần diễn của mình, Thôi Tinh Hà cho Phụng Sơ một tuần nghỉ ngơi, sau đó sẽ bắt đầu khoá huấn luyện nhỏ trước khi tham gia vào một bộ phim mới, bộ phim đầu tiên Phụng Sơ được nhận vai chính.

Một tuần này làm gì, Phụng Sơ cũng đã có kế hoạch hết cả rồi. Không biết có phải vô tình hay từ cha cô tác động, tuần này được nghỉ lại đúng vào đại thọ của ông nội cô. Phụng Sơ cũng muốn nhân dịp này chuẩn bị một món quà tốt tặng ông, coi như thay Hoa Sơ Vân tỏ lòng hiếu thảo, cũng là cảm ơn ông ấy, đã không vì lợi ích mà giúp cô từ chối hôn sự với Triển Chiêu Dương.

Dù có thể Triển Chiêu Dương và Lý Uẩn thực sự không có liên quan gì tới nhau, thì cô cũng không vui lòng có chút xui liên hệ nào với người có khuôn mặt như từ một khuôn đúc ra với người đàn ông đã mang đến đau khổ và tối tăm trong cả cuộc đời của mình. Không trả thù anh ta thì tốt nhất là nên cảm ơn trời đất thần Phật đi.

Phụng Sơ xách túi đi đến trung tâm thương mại cao cấp nhất thành phố, là nơi vô cùng sầm uất và nổi tiếng về sự xa hoa đắt đỏ. Cô lướt nhanh chóng qua vài ba cửa hàng, những vẫn chưa tìm được ra món quà ưng ý để tặng cho ông nội.

Ông nội Hoa Sơ Vân, Hoa Kiến Bang cũng là một người yêu thích muốn gìn giữ văn hoá cổ phương Đông, bởi vậy mà từ nhỏ cha cô Hoa Khải Duy đã được hun đúc, sau khi lớn lên mẫu người trong lòng lý tưởng cũng chính là như mẹ cô Tư Tĩnh Nhã, cuối cùng hai người quen biết, qua lại rồi dần đến với nhau rất tự nhiên, dù gia cảnh hai bên không môn đăng hộ đối, nhưng người con dâu xuất thân thư hương thế gia này, Hoa Kiến Bang vẫn luôn vô cùng hài lòng.

Đạo cả buổi sáng vẫn không chọn được thứ mình muốn, Phụng Sơ có hơi nản lòng. Kiếp trước những việc lễ lạt quà tặng này cô chưa từng phải lo lắng, mọi thứ liên quan lễ nghi này đều có phù nội vụ lo liệu, Phụng quân Lý Uẩn giám sát, quả thật Phụng Sơ là đế vương một nước chưa bao giờ phải quan tâm đến.

Hiện tại thì khác, cô đang đi lựa lễ vật mừng đại thọ cho ông nội, phải tự mình chọn mới có ý nghĩa.

Tiếp tục tìm kiếm trong trung tâm thương mại không có kết quả, Phụng Sơ đi đến địa điểm tiếp theo trong danh sách địa điểm cô đã lập tới qua, phố đồ cổ và ngọc thạch.

Đôi mắt đã duyệt qua vô vàn bảo vật xuất xứ từ tay các vị tông sư danh tiếng hàng đầu Cần Nguyên đại lục, Phụng Sơ nhìn những món đồ cổ bày bán trong cửa hàng cổ vật danh tiếng nhất thành phố Hà mà vẫn không hài lòng, những thứ này dùng hàng ngày thì được, mang tới làm đại lễ, Phụng Sơ lại thấy không đủ cấp bậc.

Cuối cùng nữ đế bệ hạ cũng quyết định, tự mình làm, đủ thành ý, đủ đẳng cấp, phải biết kỹ thuật của cô, đến để sư là tông sư nổi tiếng về điêu khắc đứng đầu Phụng Dụ quốc cũng phải khen một tiếng trò giỏi hơn thầy. Chỉ có điều với thân phận địa vị của cô, tác phẩm của Phụng Sơ cực ít lọt ra khỏi hoàng cung, trừ vài người thân cận ra không ai hay biết nữ đế còn có sở trường này.

Phụng Sơ tìm mua được một khối đá Đoan Khê, được khai thác tại một địa danh thuộc Khu Đông Á, ngoại ô phía Đông thành phố Triệu Khánh vùng núi Phú Kha.

Đá Đoan Khê này nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu nó thuộc loại quý hiếm, trữ lượng rất ít, dùng làm nghiên cực tốt, tính đá mềm êm như còn non, sờ đá nhuyễn luôn thấy như ẩm ướt, hà hơi vào nghiên thì có thể mài mực được, lại thêm đá có nhiều hoa văn đẹp, là tài liệu tuyệt hảo chế tác nghiên mực.

Phụng Sơ không cò kè mặc cả, xem chất đá liền lập tức ưng ý gặt đầu thanh toán. Còn lại biến khối đá thành một tác phẩm nghệ thuật, đó là việc của cô. Vật liệu đá này là hàng cao cấp của cửa hàng, họ đóng gói cẩn thận, trao vào tay cô cung kính. Phụng Sơ làm bề trên đã quen, chẳng thấy vương mắc gì, cô chọn một bộ dụng cụ điêu khắc đá cao cấp nữa rồi hài lòng ra về.

Phụng Sơ lên xe, kéo dây an toàn thắt lại, quy định luật pháp, nếu không ảnh hưởng đến bản thân, Phụng Sơ vẫn sẵn sàng tuân thủ. Vừa giơ tay ấn nút khởi động máy, Phụng Sơ giật mình khi cửa xe ghế sau bị kéo mở, một cô gái vội vàng lên xe ngồi vào ghế, sau đó cửa nhanh chóng được đóng lại, cửa bên ghế phụ lái lại bị kéo ra, có người lên xe, đóng cửa, lúc này Phụng Sơ mới hoàn hồn.

Không phải nữ đế bệ hạ thiếu cảnh giác, mà chỉ vì thân thể này vốn là cô chiếm tiện nghi của Hoa Sơ Vân, người cô không nhận ra có thể lại là bạn bè gì đó của nguyên chủ, cô cũng cần lật lại ký ức mới có thể nhớ được, thêm nữa tự tin với công phu của bản thân, vậy nên hai người xa lạ mây trời nước chảy trước sau trèo lên xe, cô cũng không có phản ứng quá lớn.

- Phụng Sơ, giúp chúng tôi một chút. Có paparazzi ở phía sau, có thể nhờ cô đưa chúng tôi một đoạn đường không?

Phụng Sơ tuy hơi khó hiểu người đàn ông này sao lại biết mình, nhưng cô nhận ra anh ta là ai, chính là người có vàng sáng tín ngưỡng chói mù mắt cô đã gặp qua hai lần, Phó Diên Hựu. Cũng là nam thần cô hay nghe nhắc tới trong miệng trợ lý Chung Hân nhà mình.

Dù không rõ anh ta xuất hiện ở nơi này làm gì nhưng dù sao cũng là thỉnh cầu của nam thần nổi tiếng lại là đàn anh cùng công ty, Phụng Sơ không nói hai lời đáp chân ga:

- Cắt đuôi paparazzi đứng không, không thành vấn đề.

Sau khi cô khởi động xe, quả nhiên qua kính chiếu hậu thấy có xe đuổi theo.

- Chiếc xe phía sau?

- Chính là phóng viên.

- Quản lý và trợ lý của anh đâu? Sao chỉ có một mình thế?

Sắc mặt Phó Diên Hựu hơi bối rối, úp mở hồi lâu mới chỉ chỉ cô gái ngồi ghế sau, xung quanh chỗ ngồi còn lỉnh kỉnh một đồng tử đựng đồ.

- Tôi giúp đỡ một người bạn đi chọn đồ vật. Không nghĩ tới lại có phóng viên bám theo.

- Hai người lén lút lút lút, là đang hẹn hò à?

- Không có không có. Tôi chỉ là em gái thôi, em gái hàng xóm chơi từ nhỏ đến lớn.

Cô gái ngồi sau vội vàng phủ định khiến Phụng Sơ bật cười, lần đầu tiên thấy cô gái vội muốn phủi sạch quan hệ với nam thần được toàn khu Đông Nam công nhận như vậy, lại còn là thanh mai trúc mã.

- Tôi sắp kết hôn, cho nên vừa biết có phóng viên chúng tôi phải vội rời đi, may mà gặp cô, bằng không có thể lớn chuyện.

Cô gái phía sau cho Phụng Sơ một cảm giác hơi quen thuộc, cô ấy hồn nhiên nheo mắt cười tươi lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, nụ cười này bỗng khiến Phụng Sơ nhớ tới một người trong quá khứ.

- Anh không muốn truyền ra scandal tình cảm thì tôi hiểu, nhưng anh không bị chụp với cô ấy mà lại lên xe tôi, thế nếu chúng ta bị chụp thì sao đây.

Trong xe yên tĩnh năm giây, Phó Diên Hựu cũng sờ nhìn cô, hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp. Ban nãy cuống cuống chạy, lại nhìn thấy cô gái này, Phó Diên Hựu có gút mắc với cô, còn coi cô là ân nhân, liền không kịp suy nghĩ trèo lên xe. Phụng Sơ nhìn đáng ngờ ngẩn ngẩn trăm năm khó gặp của nam thần trong lòng cô trợ lý nhà mình thì không nhịn được cười.

- Được rồi, tôi mau chóng lái xe cắt đuôi họ, không chụp được là được.

- Làm phiền rồi.

- Không phiền, ai bảo anh là đàn anh cùng công ty chứ.

Phòng viên bám chặt phía sau, xem ra nhất định phải chụp được người hẹn hò với Phó Diên Hựu là ai mới được. Phụng Sơ vừa lái xe vừa chú ý xe sau, áp dụng thần thái điều khiển chiến xa trên chiến trường vào lái xe, kinh nghiệm rất phong phú tăng tốc, ngoặt mấy cái, quẹo đông quẹo tây cho xe phía sau chao đảo. Mười mấy phút sau.

- Rốt cuộc không còn bóng dáng rồi, đám phóng viên này đúng là giống như cao da chó vậy.

Cô gái ngồi ghế sau thở ra một hơi nhẹ nhõm. Phụng Sơ tiến phát tiến đến Tây Thiên, đưa cô gái về đến tận nhà, Phó Diên Hựu cũng theo đó xuống xe, hẹn hôm khác sẽ mời cô ăn cơm để cảm ơn. Phụng Sơ cũng rất có cảm tình với vàng tín ngưỡng như mặt trời nhỏ của anh, vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tiệc mừng thọ

Hai ngày này Phụng Sơ đều giành tinh lực để chế tác quà mừng thọ cho ông nội cô. Sàn nhà thư phòng chỗ chân bàn chế tác phủ một lớp bụi đá, nhưng không ai dọn dẹp vì Phụng Sơ đã dọn dò trước, khi cô đang hoàn thiện tác phẩm nghiêm cấm người khác bước vào căn phòng này, hơi thở xa lạ sẽ khiến cô phân tâm.

Đến khi Phụng Sơ đặt dụng cụ điêu khắc xuống bàn, cúi người thổi một hơi để bụi đá bay hết, chiếc nghiên mực phong cách cổ xưa đại khí liền hiện ra trước mắt.

Nghiên mực dài khoảng 3 tấc, ngang 2 tấc và dày khoảng non nửa tấc.

Mặt trên của nghiên chạm nổi một cổ tùng gốc ngoằn ngoèo trông thật già, bên góc đối diện là một cổ đỉnh với nóc chạm trổ từng miếng ngói đều đặn bị che lấp bởi mây trời, cây lá sum sê. Ngay dưới chân núi, tùng và đỉnh cổ có cái bệ nhỏ khoét sâu trên mặt nghiên, chính là nơi chứa nước dùng cho việc mài mực thời.

Giữa vũng nước xinh xinh ấy nổi lên một đảo nhỏ đủ chỗ cho tám vị tiên ông đang xúm nhau xem một bức tranh cổ, mà mỗi vị tiên này đều nắm một góc viền nhỏ của bức tranh.

Lại có một tiểu đồng theo một tiên ông khác chống gậy trường sinh bước qua chiếc cầu nối liền đảo nhỏ có bát tiên với núi, tùng, đỉnh cổ tạo thành một bức tranh chạm nổi rất tinh mỹ. Phía dưới bức tranh bọc một đường viền hoa và lá cổ phong trang nhã. Bức tranh và đường viền bao quanh một khoảng chạm khuyết phẳng lì.

(Tham khảo nghiên mực Tức Mặc Hầu của vua Tự Đức triều Nguyễn)

Đá này không giống ngọc, không thể tụ linh, bởi vậy Phụng Sơ không khắc trận pháp tụ linh, thay vào đó khảm dưới đáy nghiên bảy mươi hai viên ngọc nhỏ xù tròn trịa thay thế linh thạch sắp xếp bố trí một tinh tâm ngưng thần phù.

Ngọc thạch khảm nam hoàn tất, Phụng Sơ vận linh lực đánh mười hai thủ quyết lên nghiên mực, hoàn thành xong toàn bộ nghiên mực sáng lên một cái chớp mắt rồi tắt lịm.

Phụng Sơ đặt nghiên vào trong một chiếc hộp bằng đồi mồi vàng rực, được chế tác cực kỳ tinh xảo. Món quà này tốn không ít tâm sức của cô, chắc chắn ông nội sẽ yêu thích.

Ngày hôm sau, Phụng Sơ cùng cha mẹ và Hoa Ninh Vũ lên xe đi về nhà cũ, chính là tổ trạch của Hoa gia, hiện tại Hoa lão thái gia Hoa Kiến Bang ở cùng gia đình con cả Hoa Khải Định.

- Em ba em dâu, thế nào bây giờ mới đến? Khải Duy, Tịnh Nhã, đi theo đại ca ra ngoài đón khách, Tiểu Vân Tiểu Vũ, hai con vào đây cùng ông bà nội.

Cha mẹ Phụng Sơ theo bác cả ra cửa đón khách, hai chị em cô thì ngồi trong nhà, thấy có người có thân phận đến thì mới ra chào đón, rót nước trà ra mời.

Từ mười giờ sáng đã có nhiều khách đến, hôm nay đến đây thăm nom đều là những người có địa vị trong thương giới khu Đông Nam, đám nhân viên dưới trướng tập đoàn Hoa Bang thì đã tới thăm hỏi tặng lễ từ vài ngày trước.

Những người có quan hệ gần hoặc là giám đốc các công ty con, chi nhánh của Hoa gia thì sẽ được gặp mặt ông cụ, nhưng những người có quan hệ xa, chỉ để lại thiệp mừng và lễ vật, cũng không có tư cách gặp mặt ông.

Hoa Kiến Bang hôm nay rất có tinh thần, mặc một âu phục phẳng phiu vừa người, ông ngồi ngay ngắn ở giữa nhà, lưng thẳng tắp, những người anh em thân thiết cách đây vài chục năm tụ họp lại thật sự làm ông sinh ra cảm giác hoài niệm về quá khứ.

Khách đi vào đều vắn an Hoa lão gia tử, sau đó nói vài lời chúc phúc, cuối cùng được nhân viên công tác đưa ra ngoài, vườn lớn là nơi được dùng để đặt tiệc cho hôm nay, đã sắp xếp sẵn sàng đầy đủ.

Những người từ trong nhà chào hỏi Hoa lão gia tử đi ra đều đến chỗ này ngồi, bọn họ vốn đã quen thuộc lẫn nhau, cũng bình tâm trò chuyện, đợi đến giờ bắt đầu tiệc mừng thọ.

Phượng Sơ ngồi cạnh bà nội, đang định gọi tiểu Ninh Vũ nếu đói bụng thì ra sảnh ngoài ăn điểm tâm, không nghĩ vừa nhìn sang tầm mắt lại bắt gặp một đôi trai tài gái sắc thẹn thùng đi vào chào hỏi ông bà nội.

Tối qua Phượng Sơ đã cẩn thận rà soát lại ký ức một lần, đã nhớ rõ gương mặt và kỷ niệm với những thành viên trong Hoa gia, vậy nên cô biết rõ người con trai vừa vào là ai, Hoa Ninh Thần, con trai đầu của bác hai nhà cô, cũng chính là anh họ bên nội của Hoa Sơ Vân.

Có điều khiến cô bất ngờ lại là cô gái đứng bên cạnh, người này, vài ngày trước không phải cô còn thi triển tuyệt kỹ lái xe cắt đuôi phóng viên giúp cô ấy và Phó Diên Hựu hay sao. Nhìn cái dáng vẻ bẽn lẽn thẹn thùng như con dâu mới về nhà chồng này, Phượng Sơ liền hiểu người chuẩn bị kết hôn với cô ấy là ai.

Cô ấy cũng đã nhìn thấy Phượng Sơ, mắt to tròn ngây thơ kinh ngạc nhìn cô, sau liền nở một nụ cười hiện rõ lúm đồng tiền, gật đầu thân thiết chào hỏi Phượng Sơ.

Bà nội thấy hai người quen biết cũng ngạc nhiên, chờ cháu dâu tương lai thăm hỏi ông cụ xong liền lôi kéo người đến nói chuyện với bà, muốn giúp cháu gái nhà mình lôi kéo kết bạn.

Tuy không nói ra, nhưng người lớn trong nhà đều rõ việc xảy ra với Hoa Sơ Vân khi cô mới về nước, nhìn thấy cháu gái không bị biến cố làm suy sụp, ông bà cũng rất vui vẻ, nhưng cũng tránh không nhắc đến việc đó bao giờ.

Trước kia Sơ Vân là đứa bé dịu dàng ngây thơ, mềm yếu nũng nịu, nhưng lúc cổ chấp lên thì không nghe ai nói, bà còn sợ cháu gái không vượt qua được, may mắn, tính cách tuy có thay đổi, nhưng lại theo hướng tốt mà ông bà mong muốn, bé ngoan giờ mạnh mẽ hơn nhiều, còn rất tài giỏi, những bộ phim Hoa Sơ Vân đóng qua bà đều đã xem lại ba lần, càng xem càng đặc ý.

Hào môn đều coi thường người xuất thân từ giới giải trí, nhưng không bao gồm nhà họ Hoa, bởi trước khi có những thành tựu được như ngày hôm nay, ông bà cũng từng nếm trải không ít khó khăn vất vả, đồng tiền kiếm được từ công sức mình bỏ ra, đều đáng trân trọng.

Đương nhiên, với gia thế của nhà họ, cháu gái bà không cần phải chịu những thứ gọi là quy tắc ngầm kia, thích thì tiếp tục lăn xả trong giới giải trí, không thích thì về công ty gia đình làm việc.

Lúc này nhìn cháu gái và cháu dâu tương lai vui vẻ tự nhiên trò chuyện, bà cũng cảm thấy an lòng, còn những yêu ma quỷ quái đã làm tổn thương cháu bà kia, tất nhiên người nhà họ Hoa cũng sẽ không để yên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chiến hữu cũ của lão gia tử

Đến trưa thì Hoa Ninh Quân là cháu trai cả đỡ ông nội, Hoa Sơ Hinh là chị họ của Hoa Sơ Vân đỡ bà nội đi đến nơi mở tiệc, lúc này bên trong vườn có vài chục bàn, vị trí chính giữa có một chữ "Thọ" rất lớn. Hoa Kiến Bang vừa đi vào thì tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Một vị MC nổi tiếng được mời dẫn chương trình cho bữa tiệc giới thiệu về cuộc đời của Hoa lão gia tử, sau đó cổ đông của tập đoàn Hoa Bang đại biểu cho cán bộ công nhân viên chúc lão gia tử khỏe mạnh, nói vài câu cát tường, sau đó đến con cháu Hoa gia chúc thọ và dâng lễ vật mừng thọ cụ.

Trình tự này bắt đầu từ Hoa Khải Định, sau đó đến Hoa Khải An, Hoa Khải Duy, thật ra lễ vật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nhân sâm mấy trăm năm tuổi, hoặc những món đồ cổ tranh chữ thư pháp được, lão gia tử chủ yếu thấy con cháu đầy đàn là thỏa mãn rồi.

Lễ vật của Hoa Sơ Vân được đặt trong hộp đôi môi, không quá nổi bật giữa những món quà được trang trí lộng lẫy những vẫn thể hiện sự trang trọng, tinh tế. Khi Hoa Kiến Bang chạm qua hộp đựng bằng đôi môi ông đã có cảm giác tinh thần sáng khoái, tỉnh táo hơn nhiều. Nhưng không nghĩ tới là tác dụng do món quà của cháu gái, chỉ nghĩ hôm nay là ngày vui tinh thần vui vẻ mà thôi.

Thế nhưng một thoáng qua này cũng làm ông chú ý đến hộp đôi môi vàng rực phong cách cổ điển này, có chút yêu thích, biết rõ cháu gái bây giờ có sự nghiệp riêng không dựa vào gia đình, ông cũng hơi nổi lên tò mò, cháu gái sẽ tặng cho mình món quà như thế nào. Đương nhiên ông coi trọng là ý nghĩa, dù món quà không giá trị cũng không hề gì.

- Bố mẹ, ông bà ngoại, chúc hai người mãi khỏe mạnh, mọi chuyện như ý...

Sau khi anh em Hoa Khải Định chúc xong thì Hoa Thường Như đưa con trai con gái con rể và cháu ngoại tiến lên quy củ vái hai cụ đang ngồi trên ghế.

Hoa Thường Như là con gái duy nhất của Hoa Kiến Bang, cũng được cha mình và các anh em trai yêu thương tôn trọng, chờ các con đều dâng lễ vật xong, đang định lui xuống thì Hoa Khải Định chợt bước đến nói vài câu bên tai Hoa Kiến Bang, lúc này Hoa lão gia từ luôn ngồi vững trên ghế chợt đứng lên.

Hoa Kiến Bang run run đứng lên, sau đó ông cụ được con trai cả nâng đỡ đi ra chỗ cổng chào đi vào khu vườn bày tiệc. Những vị khách ngồi đây đều hai mặt nhìn nhau, bọn họ không rõ, với thân phận của Hoa Kiến Bang thì còn ai đến có thể khiến ông cụ tự mình ra nghênh đón như vậy?

Bí ẩn nhanh chóng được công bố, vì từ phía xa đi trên thảm đỏ có một ông lão ngồi xe lăn được đẩy đến, Phụng Sơ liếc mắt, cô thấy người ngồi xe lăn chính là một ông lão tầm tuổi ông nội mình, mà người đẩy xe lăn lại là người quen, chính là Phó Diên Hựu người mới gặp cách đây không lâu. Phía sau xe lăn còn có bốn năm vị bác sĩ mặc quân trang bên trong và áo blouse trắng bên ngoài.

- Anh Kiến Bang, hôm nay mừng thọ chín mươi năm, thật đáng mừng...

Ông lão ngồi trên xe lăn cũng không đợi Hoa lão gia từ đến gần mà chấp hai tay xem như mừng thọ.

- Cậu Phó, cậu... Cậu khỏe lại rồi?

Hoa Kiến Bang đi đến gần bên rồi dùng ánh mắt khó tin nhìn vị chiến hữu cũ của mình.

- Chúng ta đã đến tuổi này rồi thì có gì mà không được, anh không thấy sau lưng tôi còn có một đám người sao?

- Tốt, tốt, hôm nay xem như là ngày vui trong nhiều năm qua...

Hoa Kiến Bang thật sự cười từ tận đáy lòng, ông nhìn bạn già đã kết giao cả nửa thế kỷ bây giờ đã đi xuống giường bệnh, vẻ mặt lại không quá tệ, vì thế mà vô cùng vui sướng.

Chưa nói đến tâm tình của hai ông lão nắm chặt tay nhau ngồi bên trên, đám người đang ngồi khắp nơi trong vườn cũng thật sự không dám tin vào mắt mình.

Người đang ngồi trên xe lăn chúc thọ Hoa lão gia từ kia, bất cứ người nào quan tâm đến chính trị không ai là không rõ, nguyên bộ trưởng bộ quốc an khu Đông Nam Phó Nguyên Tu.

Chỉ là Phó lão gia từ vẫn luôn nội trú dài hạn trong bệnh viện quân y, hầu hết đều suy đoán Phó lão gia từ cũng không thể sống được bao lâu nữa. Vì thế mà không ai có thể ngờ Phó lão có thể xuất viện đến mừng thọ Hoa lão gia từ chín mươi tuổi.

Lúc này Phó Diên Hựu đã đẩy Phó lão gia từ đi đến vị trí vừa rồi của Hoa Kiến Bang, hai người ngồi song song.

Bữa tiệc chợt trở nên nghiêm túc hơn, Hoa Thường Như và chồng lúc này đã mang theo con cháu lùi về phía sau, khách khứa lại tiếp tục sắp hàng lên chúc mừng Phó lão gia từ đã hồi phục, vì thế mà thời gian mở tiệc lại càng bị kéo dài.

Chờ mọi người đều thoả lòng mong ước được lộ diện trước mặt Phó lão gia từ, bữa tiệc liền tuyên bố bắt đầu, nhưng không ai biết ngay sau đó, chàng trai trẻ nói nhỏ điều gì bên tai Phó lão, ông lão ánh mắt không khỏi sáng lên, liếc mắt về phía bàn đặt lễ vật, do dự muốn nói lại thôi.

- Làm sao vậy? Giữa chúng ta còn có cái gì không thể nói được hay sao?

- Anh nói vậy, tôi cũng không khách khí. Trong những lễ vật kia, có thứ tôi muốn xem qua một chút...

- Cái này có gì mà ngại ngần, mau nói là thứ gì... ồ, là quà của cháu nội tôi. Mở ra đi, tôi cũng tò mò thứ gì có thể khiến cậu cảm thấy hứng thú.

Phó lão ngồi bên cạnh bàn, nhận lấy hộp đòi mời Hoa lão đưa tới nhẹ nhàng mở nắp, trong mắt chợt bùng lên cái nhìn kinh ngạc. Đến tuổi của lão thì hầu như không có thứ gì làm cho ngạc nhiên được nữa, nhưng lễ vật bên trong, thật khiến ông quá đỗi thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nói thật

Phó lão ôm lấy hộp đòi mời đặt lên đùi, nâng lễ vật bên trong lên đánh giá cẩn thận một lúc, sau đó cũng lật lật khoản lên xem, không khỏi tỏ ra hâm mộ.

Phải biết rằng Phó lão cùng Hoa lão cùng chung sở thích, thích thi họa, còn thích cả kim khí ngọc thạch, cũng hiểu biết rất sâu. Mà lạc khoản nhìn có vẻ không nổi danh này, nhìn một lần là một lần đáng giá nghiền ngẫm.

- Kiến Bang anh mau xem, nghiền mực chế tác bằng đá Đoan Khê, lại được điêu khắc tinh xảo đoạt thiên địa tạo hoá, quý phù thần công, quả là bảo vật.

Phó lão có chút kích động vuốt ve những hạt ngọc tròn trịa nhỏ xíu được khảm sâu vào đáy nghiền, Hoa lão ngồi bên cạnh vốn đã xem ra mùi ngon, nhưng đồ vật đang cho tri kỷ mượn xem xét, muốn lấy lại cũng ngại ngùng.

- Thứ này là lễ vật mừng thọ tiểu bối hiệu kính, tôi cũng không ham của ông. Có điều tôi muốn được gặp đứa bé này một lần, có thể chứ?

Lúc nói thì Phó lão cũng không quên liếc mắt nhìn Hoa lão ở một bên thần sắc sốt ruột lòng muốn nghiền cứu, cười thầm trong lòng. Sau nghĩ lại cũng thấy buồn cười, nếu mình nhận được món quà như vật này, có lẽ còn gấp gáp hơn Kiến Bang không chừng.

Trong đám người ngoài vườn cũng có người chú ý đến món đồ hai lão gia tử đang thưởng thức, đều cảm thấy vô cùng tò mò là lễ vật quý trọng gì có thể khiến Phó Nguyên Tu vị đại lão này khen ngợi như vậy.

Sau khi xong tiệc Phụng Sơ đang định cùng cha mẹ ra về thì quản gia của nhà cũ là ông La đi đến bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện với Hoa Khai Duy, cha quay sang nhìn cô một chút, ông La lại nói gì đó, sau Phụng Sơ thấy cha cô gật đầu, có vẻ như là đồng ý chuyện gì đó.

- Sơ Vân, ông Phó của con muốn gặp con một lát, con đi theo ông La lên thư phòng ông nội, khi nào xong nhà cũ sẽ cho xe đưa con về.

Ông Phó, nguyên bộ trưởng bộ quốc an khu Đông Nam, nhân vật tầm cỡ này vì sao lại muốn gặp cô? Phụng Sơ cũng chẳng phải sợ hãi điều gì, chỉ là lòng nghi ngờ quấy phá mà thôi.

Phụng Sơ bước theo sau ông La, đi qua một cánh cửa gỗ lim dày nặng màu đỏ thẫm, bên trong ông nội cô đang ngồi cùng Phó lão thưởng trà, Phó Diên Hựu cũng có ở bên trong, nhìn thấy cô đi vào, còn hữu hảo gật gù đầu.

- Sơ Vân, mau ngồi xuống đây, tâm sự với ông Phó của con.

Giọng ông nội vừa tròn chín mươi tuổi của cô dù đã chuyển hướng làm một doanh nhân từ lâu nhưng khi ngồi cùng bạn cũ vẫn toát lên vẻ hào sảng của người quân nhân.

Thời đại này tuổi thọ của nhân loại dài hơn so với người thường ở Càn Nguyên đại lục, nhưng lại kém xa những tu luyện giả. Dù ông bà vẫn rất khoẻ mạnh nhưng Phụng Sơ nghĩ đến liệu có nên viết mấy phôi phương được thiên đường sinh đưa cho ông La, bồi bổ cho ông bà kéo dài tuổi thọ hay không.

- Sơ Vân gặp qua Phó lão.

- Haha. Được được. Bé ngoan. Ngồi xuống đây nào. Chúng ta trò chuyện một chút. Đừng khách khí. Mau gọi ông Phó.

Phụng Sơ nhìn ông nội một cái, thấy rõ ông nội gật đầu mỉm cười với cô, mới bỏ đi câu nệ ngồi xuống ghế gỗ, đối diện Phó Diên Hựu qua bàn trà.

- Ông Phó.

Phó lão mở hộp đôi môi, hai tay trân trọng nâng nghiền mực Đoan Khê tuyệt phẩm hiếm có đặt lên hộp đôi môi đã đóng lại nắp, vuốt nhẹ hai cái trên góc khắc tán cổ tùng già cỗi.

- Lễ vật này của con, có thể nói cho ông biết là mua được từ đâu không?

- Điều này...

Phụng Sơ suy nghĩ không biết nên nói thật hay nói dối, thực ra cô cũng không có ý định dấu diếm, chỉ là Phụng Sơ biết trình độ điêu khắc của mình ở đẳng cấp như thế nào, một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu tay trời gà không chặt trong mắt trường bối lại có thể điêu khắc ra được tuyệt phẩm như này, nếu cô nói thật có khi nào lại bị cho là đang nói dối không?

Ông nội Hoa nhìn cháu gái gương mặt rồi rầm do dự nửa ngày cũng có chút sốt ruột. Ông biết rõ ràng tính cách của Phó Nguyên Tu, nếu đã mở miệng hỏi thăm, có nghĩa là sự việc vô cùng quan trọng liền nói đỡ vào một phen.

- Sơ Vân, đừng lo lắng, cứ nói thật cho ông Phó biết, ông Phó là bạn lâu năm của ông nội. Sẽ không làm hại con cháu trong nhà.

- Đúng vậy, ông chỉ muốn tìm ra người đã chế tác ra tuyệt phẩm này, có việc muốn nhờ người đó hỗ trợ mà thôi.

Phụng Sơ nhìn sát khí, công đức và chính khí tường hòa nhưng phân tách rõ ràng quang quẩn xung quanh người ông cụ, lại nhìn nhìn ông nội mình hiền từ ở bên cạnh ánh mắt cổ vũ, trong lòng ra quyết tâm.

Thứ cô muốn là tín ngưỡng lực, nếu tạo nghệ điêu khắc của cô được nhân vật như Phó lão công nhận, còn sợ không người biết đến hay sao, hiển nhiên sẽ có thêm một nguồn thu thập linh lực mới. Đây là điều cô muốn, lại cho ông nội mặt mũi, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng nếu ông nội hỏi thăm về việc này thì cô nên trả lời thế nào? Cũng không thể nói cô tự học thành tài được đi. Còn hỏi đến sư phụ, quốc sư đại nhân của Phụng Dụ quốc có thể xuất hiện ở đây đàm đạo với bọn họ được hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ta còn có cháu trai

Phụng Sơ đã có chủ ý, liền không dây dưa dài dòng, nhìn thoáng qua nghiên mực đang được Phó lão nâng niu trong tay, thành thành thật thật thừa nhận xuất phẩm từ tay mình.

- Đây là do cháu tự tay điêu khắc làm thợ lễ cho ông nội.

Chứng lại ba giây đồng hồ, không thấy ai nói gì Phụng Sơ nghi hoặc ngẩng đầu lên, bất giác ba đôi mắt tròn to nhìn mình chăm chăm, khiến Phụng Sơ rùng mình một cái.

Xong lập tức Phụng Sơ lại tính trẻ con mà so đo, từng là vua một nước, làm sao có thể vì một chút khí thế con con này đã bị dọa sợ, bèn mở to mắt nhìn lại.

Trong cái nhìn của hai ông lão, đứa bé trước mặt đầu tiên là rụt rè nói cho các ông biết bảo vật hai ông yêu thích này là do nó làm ra, sau đó còn mở to mắt ngây thơ nhìn lại hai ông, như thể thắc mắc vì sao không ai đáp lời nó.

Đáp lời? Đáp như thế nào? Hai ông đều là lão già thành tinh nếm trải đủ thứ chuyện trên đời, liếc mắt liền rõ ràng đứa cháu gái nói nói là lời thật, mà cũng không cần phải lừa dối, vì lời nói dối này thật dễ vạch phá.

Nhưng lời nói là thật, lại cảm giác không thật tí nào. Tác phẩm điêu khắc mà Phó lão vừa khen ngợi hết lời, quý phủ thần công, đoạt thiên địa tạo hoá, lại xuất ra từ tay cô nhóc hai mươi tuổi đầu, còn là đứa cháu của bọn họ.

Không khí trong phòng im lặng quý dị, cho đến khi người trẻ tuổi còn lại trong phòng lên tiếng.

- Nói vậy thời điểm triển lãm hội hoạ cổ điển phụng Đông vừa rồi có ba tác phẩm nổi tiếng được mua lại với giá cao, đều là tác phẩm của em?

Phụng Sơ lúc này mới nhớ, lần đầu tiên cô nhìn thấy người con trai này, đó là ngày cuối cùng ở triển lãm tranh, năng lượng tín ngưỡng không lồ phát sáng như hằng tinh khiến cô chú ý đến anh.

Khi đó anh đứng giữa đám đông vô cùng nổi bật, một thân âu phục đen tuyền gọn gàng ôm dáng, khi đó cô đã nghĩ anh chắc hẳn xuất thân thế gia công tử, quả không sai.

Còn có, trên người anh ta có một mùi hương rất đậm, như có như không, xa lạ mà lại quen thuộc, khiến cô rối rắm vô cùng. Phụng Sơ chắc chắn, cả ở kiếp trước hay kiếp này, họ hẳn là chưa từng gặp gỡ trước đó. Vậy quen thuộc này từ đâu tới? Nghĩ nghĩ cũng không ra, cô nhớ tới câu hỏi Phó Diên Hựu vừa đặt ra, liền gật gật đầu khẳng định.

- Đúng vậy. Là tác phẩm của tôi.

- Thế nhưng tạo nghệ tranh hoạ, có vẻ không bằng điêu khắc?

- Tôi sở trường nhất vẫn là điêu khắc.

Ba bức hoạ đó vẽ khi cô mới tới thế giới này một thời gian, tu luyện chưa có thành quả, linh lực ít ỏi, thân thể yếu kém, bút lực không thể hiện hết được kỹ thuật của nữ đế bệ hạ, đương nhiên so với tác phẩm mới điêu khắc này thì không bằng.

Huống chi nghiên mực này còn khảm nạm trân pháp, hấp thu linh lực của cô, thần vận tất nhiên là hơn hẳn.

- Ngọc thạch dưới đáy nghiên, cũng là tác phẩm của em sao?

Phó lão nghe cháu trai hỏi đến đây cũng vênh tai lên lắng nghe. Thật may hôm nay có cháu trai đi cùng. Ông từng này tuổi nếu lại như đứa trẻ tò mò liên tiếp đặt câu hỏi với hậu bối nhà ông bạn lâu năm thì mắt mặt đến lúc xuống mồ mất.

- Đúng vậy.

- Nói vậy, em cũng là người trong giới?

Trong giới? Giới gì? Phượng Sơ ngơ ngác mất hai giây, mới nhớ ra câu hỏi trước đó người đàn ông này nói về trận pháp bày bằng ngọc thạch dưới đáy nghiên mực. Thật là, sống trong thế giới này quá yên bình, nhay bén của cô cũng chậm lụt đi thì phải.

Như vậy không ổn, cô không thể lơ là như vậy. Xong lại nghĩ đến, kiếp này khác, kiếp này cô có nhiều người thân ở bên cạnh yêu thương bao bọc như vậy, cô muốn lơ là thì lơ là, muốn ý lại thì ý lại, đều tùy cô. Mọi việc đã có cha mẹ, ông bà chống bầu trời cho cô.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu rất nhẹ, cô không biết cái trong giới này là chỉ cái gì, nhưng từ ý tứ của Phó Diên Hựu cũng đoán ra được, hẳn là giới tu luyện của thời đại này. Như vậy xem ra cô có chút coi thường thế giới này rồi, người tu luyện không phải không có, chỉ là cô không biết đến mà thôi.

Cũng đúng thôi, nếu không có tu luyện giả, thiên đạo sẽ không hình thành tín ngưỡng chỉ lực phát triển như vậy, chẳng qua tín ngưỡng lực này không phải ai cũng phát hiện ra, không phải ai cũng có thể vận dụng được nó.

Bắt gặp cái gật đầu nhẹ đến không thể nhẹ hơn được của Phượng Sơ, cả hai ông cháu nhà họ Phó đều nở một nụ cười tươi tắn, may mắn, may mắn hôm nay đến mừng thọ lão bằng hữu, nếu không liền dễ vượt mất cơ duyên này rồi. Bọn họ có việc muốn nhờ, đối với họ là việc sinh tử, nhưng với Phượng Sơ có thể chỉ là cái nhấc tay mà thôi. Lão bằng hữu, lần này xem ra phải mượn mặt mũi của ông rồi.

Việc không vội ngay lúc này, trước làm tốt quan hệ với cháu gái đã thì tốt hơn nhỉ. Nhìn sang cháu trai vẫn ngồi lì lì một đồng nãy giờ, mắt Phó lão sáng lên. Không phải ông còn một đứa cháu trai nhan sắc không tồi đây sao, khả khả, Diên Hựu, lần này phải trông vào con rồi, đừng có làm ông ngoại thất vọng nha.

- Hôm nay chỉ muốn hỏi thăm như vậy thôi, sau này có việc nhờ mong cháu sẽ giúp đỡ. Hiện tại cũng muộn, để A Hựu đưa cháu về nhà nhé, ta muốn ở lại tâm sự với ông nội cháu thêm một lát, bọn ta đã lâu không gặp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hẹn mời ăn cơm

Thêm chương rồi nhé ^^~

- Thật đúng dịp, cái hẹn mời cơm lần trước, hôm nay cho phép tôi thực hiện, được chứ?

- Được, có cần gọi Thái Huyền không?

- Không cần đâu, em ấy chắc đang ở cùng Hoa Ninh Thần rồi. Em có đặc biệt thích ăn món gì không?

- Không có. Tôi không kén ăn.

Thật ra nữ đế bệ hạ rất thích ăn hải sản. Đây có lẽ cũng là điểm giống nhau duy nhất giữa cô và nguyên chủ Hoa Sơ Vân. Có điều chắc chắn cô sẽ không để lộ ra sở thích của mình với người xa lạ, làm vua của một nước, sở thích, cảm xúc, suy nghĩ đều là thứ cô phải che giấu, ngoài người thân cận nhất, không thể để lộ. Thế nhưng người thân cận nhất, cũng có lúc không thể tin tưởng.

- Vậy tôi sẽ tự chọn nhé.

- Được.

Lúc này Phượng Sơ mới nghĩ tới, kiếp này cô là người bình thường, một chút sở thích nho nhỏ này, có gì mà cần phải che che giấu giấu, cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn, cô có tiền, chính mình tiêu xài.

Kiếp trước đô thành cách biển quá xa, không gian giới tử lại không thể chứa vật sống, lại thêm công pháp của Hoàng tộc Phượng Dụ quốc thiên về hành hoá không nên ăn quá nhiều đồ lạnh, bởi vậy nữ đế bệ hạ dù thích đến mấy cũng không phải muốn ăn thế nào thì ăn, so sánh ra, kiếp trước đứng trên đỉnh phong còn thật ghen khuất, không tự do tiêu sái bằng kiếp này đâu.

Chặng đường kế tiếp, Phượng Sơ không nói gì nữa, Phó Diên Hựu cũng chuyển tâm lái xe. Có điều rõ ràng đây chỉ là mặt ngoài, người đang mắt nhìn thẳng đường đi nhưng trong lòng lại đang lộn xộn đủ thứ.

Người con gái bên cạnh, trong một không gian chật hẹp, toả ra mùi hương nhẹ nhàng tươi mát như cỏ xanh, lại giống như lá trúc, cũng có chút giống con gió xuân nhiễm mùi hoa khiến nhịp tim anh hơi bất ổn.

Dù không nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết không tỳ vết của cô, anh cũng có thể tưởng tượng ra cô hoàn mỹ đến như thế nào.

Tất nhiên đây không phải là lần đầu anh nhìn thấy cô, nhưng so với lần đầu tiên xem quả ảnh chụp, cô bây giờ xinh đẹp và linh động hơn nhiều lắm. Nhưng không hiểu sao, lần này tiếp xúc với cô trong khoảng cách gần như vậy, anh lại bất giác có cảm giác rất quen thuộc, như thể đã quen biết cô từ

kiếp trước. Phó Diên Hựu tự cười suy nghĩ vớ vẩn trong lòng mình, nghiêng đầu nhìn nhanh về ghế phụ, thấy cô đang nhắm mắt nghỉ ngơi, liền loại bỏ điều này ra khỏi đầu, chuyển tâm lái xe.

Khoảng nửa giờ sau, đã tới nhà hàng Trân Vị rồi. Đây là một nhà hàng rất nổi tiếng trong giới thượng lưu, vị trí hơi xa trung tâm thành phố. Trong bãi đỗ xe có thể thấy được hàng loạt siêu xe đang đậu, nơi này chỉ dành cho người có tiền. Trân Vị hoạt động theo chế độ hội viên, người có thẻ hội viên ở đây, không phải trả tiền.

Phó Diên Hựu đã cho xe vào bãi, nhưng chưa xuống xe, vẫn phân vân nên gọi Phụng Sơ dậy như thế nào. Cũng may người con gái bên cạnh như cảm giác được, mở mắt ra, thấy hoàn cảnh bên ngoài qua cửa kính liền biết họ đã tới nơi.

Quầy tiếp khách có hai thiếu nữ rất đẹp, thân mặc một chiếc áo dài cách tân họa tiết thêu tay phục cổ, vô cùng khí chất, vừa hiện đại trẻ trung lại có nét của tiểu thư khuê các cô đại.

- Ngài Phó, đã lâu không gặp. Hoan nghênh tới đây.

Một trong hai thiếu nữ lên tiếng, nhìn Phó Diên Hựu cười dịu dàng. Hiển nhiên anh là khách quen của chỗ này.

- Cho tôi phòng bao tốt nhất.

- Đến, mời đi bên này.

Người phục vụ lập tức làm tư thế mời, trong vẻ mặt mang theo một tia kích động. Cô gái lên nhìn trộm Phó Diên Hựu và Phụng Sơ một cái, vẻ mặt mang chút hâm mộ.

Phụng Sơ và Phó Diên Hựu được đưa tới phòng riêng, trên bàn bày bộ đồ trà màu trắng như ngọc, trong suốt trong bóng, chế tác tinh xảo. Trong phòng trang hoàng cổ kính làm người tưởng như lạc về quá khứ, góc phòng có một kệ đa bảo bày một vài hũ gốm sứ tinh phẩm, tường treo tranh chữ, còn có lư đồng toả ra mùi hương nhẹ nhàng thanh mát.

Nghệ sư trà vừa bước vào động tác nhanh nhẹn thành thạo đun nước, tráng ấm, thả trà, rót nước, một loạt động tác tao nhã cực điểm, nhìn xem đã thấy cảnh đẹp ý vui.

Tiếp theo cô ấy đổ toàn bộ nước thứ nhất gọi là 'tắm trà' đi, rót nước lần thứ hai, lúc sau thấp cổ tay rót hai chén trà đặt đến trước mặt hai vị khách, làm một động tác 'mời' rồi mới khom người cúi chào lui ra khỏi phòng.

Phó Diên Hựu lấy ngón cái cùng ngón chỏ đỡ lấy mép chén, tay còn lại đỡ lấy đáy chén, nhưng không uống ngay, mà đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, chậm rãi uống vào, cả quá trình sinh động như nước chảy mây trôi, không vương theo một tia khói lửa.

Phụng Sơ cũng nâng chén cẩn thận uống một ngụm nhỏ, một hương vị đáng chất tràn ngập ở trong đầu, hơi hơi nhũn mảy, lại uống tiếp ngụm thứ hai, cảm giác liền không giống lúc trước, từ đáng chất trở thành ngọt ngào, uống đến ngụm thứ ba, chỉ cảm thấy dư hương tràn đầy trong miệng, không khỏi nhắm mắt lại, cảm nhận tinh tế hơn.

- Không tồi.

- Em thích? Sau này có thể thường xuyên đến.

Tuy không phải khen anh nhưng tâm trạng Phó Diên Hựu vô cùng tốt. Nơi anh chọn, cô hài lòng là được rồi.

- Được.

Nơi này có hơi thở của quá khứ, khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, nếu đồ ăn hợp khẩu vị, cô sẽ còn đến nữa.

Cô gái phục vụ ban nãy đặt trước mặt hai người quyển thực đơn đóng gáy như sách cổ làm bằng giấy Mật Hương* thơm mùi gỗ trầm được viết song tự bằng hai loại chữ hiện đại và cổ văn hán nôm, còn dùng bút lông viết.

- Muốn ăn cái gì?

- Anh chọn đi, anh quen thuộc hơn.

*Giấy Mật hương: làm bằng gỗ trầm: mặt giấy màu trắng, có vân như vẩy cá, mùi rất thơm, bỏ xuống nước không nát. Một loại giấy cổ của Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tri kỷ

Phó Diên Hựu cũng không khách khí đẩy qua đẩy lại, chọn bốn món mặn hai món chay, không biết có phải trùng hợp hay không đều là khẩu vị ưa thích của Phụng Sơ. Cuối cùng dừng lại ở rượu, anh hơi do dự, nhiều cô gái trong giới chỉ thích uống nước hoa quả, đẹp da, giữ dáng.

- Em uống gì? Nước ép trái cây nhé?
- Anh định uống gì?
- Ở nhà hàng có rượu long nhãn rất ngon, cũng dễ uống nữa, em có muốn thử một chút không?
- Ừ, thử xem

Kiếp trước tửu lượng Phụng Sơ để bụng rất tốt, có thể xưng ‘ngàn chén không say’, kiếp này, dù là nguyên chủ Hoa Sơ Vân hay là cô sau khi đến, đều chưa từng đụng vào một giọt rượu nào, hôm nay đúng dịp, nếm thử một chút cũng không tồi.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, hơn nửa trang trí tinh xảo, càng giống như là tác phẩm nghệ thuật hơn.

Hai người bắt đầu dùng cơm, Phó Diên Hựu do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm đũa gắp đồ ăn cho cô.

- Món này là chiêu bài của nhà hàng, em nếm thử.
- Cảm ơn.

Cùng ngồi chung một bàn, cùng ăn cơm làm không khí giữa hai người thả lỏng hơn rất nhiều, Phụng Sơ ăn rất ngon miệng, rượu trái cây ngọt thơm dễ uống rất hợp với đồ ăn Phó Diên Hựu đã chọn. Nhìn cô như vậy làm cho Phó Diên Hựu có tâm tình ăn thêm nửa chén cơm, phải biết bình thường anh ăn uống cũng tương đối thanh đạm, lại chú ý dưỡng sinh, hiếm có khi nào ăn được nhiều như vậy.

- Anh Phó, chắc hôm nay không chỉ đơn giản ăn một bữa cơm cảm ơn thôi phải không?
- Em có thể gọi anh là Diên Hựu, hoặc anh Hựu. Với giao tình của hai nhà chúng ta, nếu để ông ngoại nghe được anh để em gọi như vậy, có thể mất anh không ngừng.

Phụng Sơ chú ý anh gọi ông Phó là ông ngoại? Xem ra Phó Diên Hựu cũng là người có chuyện xưa, đương nhiên cô nghe thì biết vậy thôi chứ không tò mò chuyện riêng tư của người ta làm gì.

- Được. Anh Diên Hựu. Anh cũng có thể gọi tôi là Sơ Vân.
- Cảm ơn em, trong công việc nếu có vô tình gặp gỡ tôi sẽ gọi em bằng nghệ danh. Nói đến điều này, trước đây tôi có may mắn thu được một bức họa của em ở triển lãm tranh, lại không liên hệ nổi lạc khoản đó với nghệ danh của em chút nào. Hôm nay thực sự là bất ngờ.
- Chỉ là bức họa vẽ lúc rảnh rỗi mà thôi, không có gì đáng nói.

Phó Diên Hựu biết cô khiêm tốn, liền không tiếp tục đề tài này nữa. Anh biết ông ngoại tạo cơ hội muốn anh đưa Phụng Sơ về cũng là muốn anh có không gian để tìm hiểu cô kỹ hơn một chút, ví dụ như thói quen, sở thích, dù sao nhà bọn họ cũng có việc muốn nhờ, khi hoàn thành cũng không thể để cháu gái nhà người ta thiệt thòi được phải không. Đương nhiên phải có một chút tâm ý. Nói vậy thành ý ra sao cũng sẽ thể hiện triệt để trong lễ vật, cũng không thể tặng món quà không hợp ý người ta được, quà có giá trị, nhưng còn phải thành tâm nữa mới được.

Phó Diên Hựu cũng là người biết ăn nói, chỉ trò chuyện một lát, cả hai đã có cảm giác ‘tri kỷ hận gặp nhau quá muộn’, từ quan niệm sống, kiến thức, sở thích đều hợp nhau đến kỳ lạ.

Phụng Sơ lần đầu tiên ở thế giới này gặp gỡ được một người có khí chất làm cô cảm thấy rất hoà hợp với mình, đáng để làm bạn.

Dù không nói ra lời, cả hai đều ăn ý hiểu rằng bản thân đã coi người kia là bạn, dù chỉ quen biết chưa lâu. Phó Diên Hựu bắt đầu tìm hiểu sâu hơn việc Phụng Sơ hiểu biết về trận pháp, cô cũng thuận tiện bịa ra một vị sư phụ cao nhân ẩn thế thần long thấy đầu không thấy đuôi, còn lại, Phó Diên Hựu với hiểu biết của mình đã tự bỏ não giúp cô luôn cả rồi. Để sư đại nhân, ngoại hình cùng phong thái của người, mượn phép cho con mượn đến thế giới này dùng một chút.

Qua lời kể của Phó Diên Hựu, Phụng Sơ cũng biết được thế giới này không phải không có giới tu luyện, chỉ có điều đó không phải thế giới mà tầng lớp phổ thông có thể biết đến được.

Bản thân anh, từ nhỏ ốm yếu cũng được ông nội đưa đến một đạo quán tu dưỡng, bởi vậy mới được tiếp xúc tới giới tu hành. Nhưng từ lời kể của anh cũng thấy được chính phái tu hành đã không còn nhiều, rất nhiều khu vực người tu hành theo tà phái, thậm chí còn có những người giả mạo người tu hành chuyên đi lừa đảo, làm danh tiếng giới tu hành bị tổn hại.

Sau thời gian ăn cơm chung hiểu biết của Phụng Sơ đối với thế giới này lại đổi mới rất nhiều, quan hệ với Phó Diên Hựu cũng thoải mái hơn, anh đối với cô như bằng hữu tri kỷ có thể tâm giao, có thể cùng ngồi uống trà bàn luận nhân sinh thế sự.

Cơm nước đều xong xuôi, quan hệ cũng thân thiết hơn, Phó Diên Hựu ngỡ ý đưa Phụng Sơ về nhà. Vừa cùng Phó Diên Hựu bước ra ngoài cô đưa ra lời hẹn.

- Lần này là anh mời tôi lần sau nhất định tôi sẽ mời anh, có qua có lại mới là phương thức xã giao chính xác nhất.

- Em nói không sai. Vậy tôi chờ lời mời từ em.

Phó Diên Hựu mỉm cười, ánh mắt dịu dàng ôn nhu khiến những cô gái dọc hành lang họ đi qua đều phải ngoái lại nhìn, tiếc rằng cô gái sóng vai với anh lại không hề thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Rượu long nhãn??

Lúc này một giọng nói bỗng xuất hiện sau lưng hai người, nhiệt tình hô.

- Anh Phó, sao lại đi sớm như vậy. Làm sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị? Hay là có việc cần đi gấp. Em còn đang muốn mời anh một chén đấy.

Người đó cười ha ha nói xong, quét mắt nhìn Phụng Sơ, ánh mắt sáng lên nhưng biết điều che dấu đi, cười cười đánh giá.

- Không hổ là anh Phó, mỹ nữ bên người cũng là đỉnh cấp.

Lời này miễn cưỡng có thể xem như một câu khen tặng, chỉ là giọng điệu ngả ngón của cậu ta khiến người nghe không thoải mái chút nào. Chẳng qua, Phụng Sơ cô không quá để tâm người không liên quan.

- Làm sao lại phớt lờ em rồi. Không sợ em nói cho mọi người biết anh đến Trần Vị lâu gọi rượu long nhãn? Anh trai em còn nói anh lạnh nhạt cô độc, sắp ba mươi cũng không nở một đóa hoa đào? Bây giờ xem ra, vừa nở liền vất anh cạn kiệt luôn rồi. Thế nào, có cần người em này giới thiệu cho anh vài thứ tốt hơn hay không?

Phụng Sơ không rõ ý tứ trong lời nói của Bạch Vô Tranh, nhưng Phó Diên Hựu thì rõ ràng, lại không để cho qua, thẳng nhóc ngu ngốc này, đụng vào người không thể đụng cũng không biết, rồi có ngày chết như thế nào cũng không hay.

Lại nói lúc chọn rượu, anh chỉ đơn giản nghĩ Phụng Sơ là con gái, bởi vậy cố tình chọn loại rượu trái cây vị đạo nhẹ nhàng thơm ngọt dễ uống cho cô, mà không nhớ tới tác dụng được ưa thích của loại rượu này.

Khuôn mặt nam thần vạn năm cao nhả của Phó Diên Hựu bỗng hơi phiểm hồng, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

Biểu cảm anh gần như là đóng băng. Ánh mắt nhìn người nọ tràn ngập ý cảnh cáo khiến hắn ta sợ tới mức lập tức ngừng tươi cười, lắp ba lắp bắp.

- Anh... anh Phó...

Người nọ không hiểu hôm nay làm sao vậy, chỉ trêu đùa một chút, dù anh Phó có thẹn quá hoá giận thì cũng không đến nỗi nhìn cậu bằng ánh mắt rét lạnh như muốn giết người vậy chứ há.

- Cút!

Cuối cùng Phó Diên Hựu cũng nói chuyện, chỉ quát lớn chứa đựng sự tức giận khiến người kia cảm miệng chạy lấy người.

*Cho những ai không biết: Rượu long nhãn có tác dụng điều trị chứng mất ngủ, sinh lý kém. Đây là tại sao Bạch Vô Tranh lại trêu đùa Phó Diên Hựu như vậy.

Phó Diên Hựu quát chạy Bạch Vô Tranh, lúc này mới quay lại, trộm quan sát sắc mặt Phụng Sơ đứng bên cạnh, thấy cô vẫn biểu hiện như thường, trong lòng lén lút thở ra một hơi.

- Chúng ta đi thôi.

- Ừ.

Phó Diên Hựu cũng lười so đo chấp nhặt chuyện Bạch Vô Tranh trêu chọc anh, nếu điều này không dính líu tới Phụng Sơ thì anh cũng không thêm để ý rồi.

Nhưng mà hiện tại nhà họ Phó còn có việc muốn nhờ. Huống chi, Phụng Sơ còn là một tu hành giả, nếu cô ấy muốn chơi chết Bạch Vô Tranh, cậu ta còn không biết tại sao mình lại chết luôn đấy.

Bản lĩnh quý thần khó dò của tu hành giả, không phải thứ cậu ấm cô chiêu tầm thường suốt ngày chỉ biết ăn chơi tiêu xài như Bạch Vô Tranh có thể tưởng tượng được.

Thái độ gay gắt vừa nãy của Phó Diên Hựu cũng là một cách để bảo vệ cậu ta. Phụng Sơ không hiểu trêu đùa ban nãy thì cũng thôi, nhưng nếu hiểu, thái độ của anh không những thể hiện thành ý nghiêm túc của Phó gia đối với cô, cũng là để cô nhìn xem, có lẽ cũng sẽ nể tình mà không chút giận lên người thường như Bạch Vô Tranh.

Thân ảnh chiếc xe của Phó Diên Hựu đã đi xa, ở cửa nhà hàng Bạch Vô Tranh lén lén lút lút lộ đầu ra ngó nghiêng, chắc chắn anh Phó không thể lộn ngược lại tóm gọn cậu được, lập tức lấy di động ra, ở trong một nhóm chat nào đó, gửi lên tin nhắn.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Các anh thử đoán xem em vừa thấy ai?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Anh Phó nha.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Biết anh ấy đến Trân Vị ăn cơm gọi rượu gì không?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Long nhãn nha. ...

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Còn đi cùng một cô gái đó. ...

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Câu cuối cùng đó..., không phải nên nói đầu tiên hay sao?

“Thượng Quan”: Cây vạn tuế muốn nở hoa?

“Lục lâm thảo khấu”: Có ảnh chụp không?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Không có nha.

“Lục lâm thảo khấu”: Vô dụng!

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Vô dụng x số thẻ căn cước của đồ vô dụng.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Các anh ...

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: anh Phó hung với em, các anh cũng bắt nạt em. Ô ô ...

“Thượng Quan”: Diên Hựu hung với cậu? Làm sao mà hung?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Em ... em hỏi có cần em giới thiệu cho vài thứ tốt hơn không.

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Tốt hơn?...rượu long nhãn?

“Thượng Quan”:??....??

“Lục lâm thảo khấu”: Đáng đời.

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Tìm chết!

Phó Diên Hựu lúc này đang lái xe đưa Phụng Sơ về không hay biết chuyện mình đưa cô đến Trân Vị ăn cơm đã bị Bạch Vô Tranh lan truyền cả lên nhóm chat riêng tư.

Từ lúc anh nhận lời của ông ngoại đưa Phụng Sơ về, vì muốn có không gian yên lặng để trao đổi với Phụng Sơ mà đã sớm tắt âm thanh điện thoại, vậy nên không hay biết chuyện xấu hổ của mình đã bị rêu rao hết cả ra. Nếu biết, Phó Diên Hựu đảm bảo muốn quay lại quá khứ mười phút trước, một bàn tay tát bay Bạch Vô Tranh biến mất ở đường chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Scandal tình ái của ảnh đế

Phượng Sơ ngủ dậy sớm, đang luyện kiếm ở ngoài vườn thì Hoa Ninh Vũ ló đầu ra từ ban công phòng luyện tập chung của hai chị em, cao giọng hô.

- Chị ơi, chị có điện thoại.

Phượng Sơ không chế kiếm vô cùng tốt, lập tức thu chiêu, ngửa đầu nhìn lên ban công tầng hai.

- Là ai gọi?

Hoa Ninh Vũ mờ to mắt, rõ ràng bé không thấy chị hô lên, nhưng giọng nói của chị lại vang lên bên tai, như thể chị đứng ngay bên cạnh bé vậy.

- Hiện thị tên là 'Chị Tinh Hà' ạ.

Hoa Ninh Vũ hét lại trả lời. Phượng Sơ ở dưới vườn nghe được gật đầu, đi bộ đến gần rồi dùng lực nhảy bật lên, đạp một bước lên thân cây trồng gần tường làm điểm tựa, một giây sau đã xuất hiện trên ban công, đứng bên cạnh Hoa Ninh Vũ rồi.

Từ ngày hôm qua gặp Phó lão và Phó Diên Hựu, Phượng Sơ hiểu được tuy bản thân đã hạn chế biểu hiện bản thân, cố gắng hoà nhập với thời đại này, làm một người bình thường, nhưng mục tiêu cuối cùng của cô, vẫn là đi ngược lại với hai chữ người thường này.

Đã vậy thì không cần cố gắng giấu diếm làm gì, tự bịa ra một vị sư phụ không có thật, cũng là tấm mộc che chắn cho mọi sự khác thường của cô. Phượng Sơ rõ ràng, dù cô có đặc biệt, có khác người đi chăng nữa, cha mẹ kiếp này vẫn là cha mẹ của cô, Hoa Ninh Vũ vẫn là em trai cô, đều là người chí thân của cô không đổi.

Nhìn thấy chị gái chỉ mới chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh mình, Hoa Ninh Vũ tròn tròn mắt sùng bái, thấy chị đặt ngón trỏ trên môi ra dấu bí mật, bé híp mắt cười gật đầu lia lịa, đưa điện thoại ra cho chị.

Phượng Sơ nhìn ba cuộc gọi nhờ đều của Thôi Tinh Hà trên màn hình, lướt ngón tay mờ máy, gọi lại.

- Ôi trời, bà cô của tôi ơi, gấp chết chị mất thôi. Lần sau gấp gỡ người trong giới, lại còn đi ăn uống với người ta, em làm ơn chú ý phóng viên một chút, hoặc là báo trước cho chị biết một tiếng có được không hả?

- Làm sao vậy?

- Lại còn làm sao? Em nổi tiếng thật rồi. Phượng Sơ, giữa em và Phó Diên Hựu, Phó nam thần, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Thì vô tình gặp, ăn một bữa cơm mà thôi.

Thật sự là hoảng để không vội, thái giám lại gấp, Phượng Sơ rốt cuộc là không hiểu rõ, hay là không quan tâm gì vậy hả.

Nghe được giọng nói lo lắng của Thôi Tinh Hà, Phượng Sơ hơi áy náy, giải thích thêm một câu.

- Không có quan hệ nhiều, chẳng qua ông ngoại anh ta và ông nội em là bạn lâu năm, hôm qua bọn em gặp nhau ở tiệc mừng thọ ông của em. Trước đó em từng giúp anh ta một việc nhỏ, anh ta mời một bữa cơm coi như cảm ơn mà thôi.

- Giờ trên mạng lan truyền ra ảnh em và Phó ảnh đế đi ăn cơm riêng tư, bên đó định giải quyết như thế nào?

- Nếu không đề em hỏi anh ta một chút?

Phượng Sơ chưa có kinh nghiệm về chuyện có scandal trong giới, không rõ Thôi Tinh Hà làm gì mà phản ứng lớn như vậy? Tuy vậy cô vẫn nể tình Thôi Tinh Hà hỏi lại một câu.

- Được. Em hỏi thử một chút xem bên Phó ảnh đế định thế nào?

Phượng Sơ cúp máy, chưa vội gọi cho Phó Diên Hựu mà lên mạng xem một chút rốt cuộc tin tức bùng nổ như thế nào mà khiến Thôi Tinh Hà vội vã như vậy?

Nghĩ đến độ nổi tiếng của mình không là gì so với Phó Diên Hựu, Phượng Sơ không tự tìm mất mặt, mở chức năng tìm kiếm viết từ khoá là ba chữ ' Phó Diên Hựu '.

Trên mạng thả ra một loạt ảnh chụp, rất nhiều góc độ, từ ảnh chính diện Phó Diên Hựu cùng một cô gái sống vai từ nhà hàng đi ra, đến Phó Diên Hựu rất thân sĩ mở cửa ghế phụ lái cho cô gái.

Nhưng rõ ràng hôm qua không có phóng viên, cô còn nhớ rõ ràng lần trước chạy xe bão táp giúp Phó Diên Hựu và Thái Huyền thoát khỏi phóng viên, đã được mục thị sở tại độ bám dính dai dẳng của phóng viên là như thế nào. Nếu thật là bọn họ, không có lý nào sau khi cô lên xe xong lại buông tha không đuổi theo.

Nghĩ lại, cũng là do Phượng Sơ chưa từng trải qua, không có cảnh giác với đội ngũ khắp nơi đều có mặt tên là phóng viên này.

Nhưng mà cô không biết, lẽ nào Phó Diên Hựu lại không biết. Anh ta rốt cuộc có ý gì?

Cũng còn may hai người trong ảnh rất giữ khoảng cách, không có vẻ gì thân thiết như là đang có một mối quan hệ thân thiết hơn bình thường.

Phó Diên Hựu là một ảnh đế nổi tiếng với số lượng người hâm mộ khổng lồ, tin tức phần hồng về anh thường là mục tiêu mà các tòa soạn báo giải trí và phóng viên truy lùng, nhưng mà lần này, thực sự không phải phóng viên, mà là một khách hàng ở Trần Vĩ, đi theo người có thể hội viên đến, không ngờ vô tình bắt gặp được nam thần đi với một cô gái.

Phải biết Phó Diên Hựu nổi danh đã lâu nhưng đều một bộ dạng thanh tâm quả dục không một bóng hồng, chưa từng truyền ra cái gì scandal tình ái, từng có nhiều người hoài nghi tính hướng của anh, cho rằng Phó Diên Hựu là gay kín, vị này là fan hâm mộ lâu năm của Phó Diên Hựu, lúc này mới tung toàn bộ ảnh chụp được lên mạng khoe khoang một phen, muốn vả mặt một số người. Không nghĩ tới lại đẩy lên phong ba bão táp.

“Scandal tình cảm của Phó Diên Hựu, cô gái may mắn này là ai? ”

“Cô gái kiếp trước đã cứu vớt cả hệ ngân hà”

"Người mới của giải trí Thần Hi muốn dựa hơi đàn anh để nổi tiếng”

“Lại một nghệ sĩ trẻ muốn đi tắt để thăng tiến”

"Không phải Trương Linh Linh, đây mới là bóng hồng bên Phó ảnh đế”

Một loạt những đầu đề nổi bật chia sẻ hoặc đăng lại những bức ảnh của bạn fan hâm mộ kia, bên dưới ViWo của cả Phó Diên Hựu và Phụng Sơ đều vô cùng náo nhiệt.

So với fan của cô thì sức chiến đấu của fan nhà Phó Diên Hựu quá kinh khủng, một màu trên mạng xã hội đều là lên án cô, người mới không có tên tuổi này mượn Phó Diên Hựu để thương vị.

Mặt xấu rất nhiều nhưng trong đó vẫn có những chỗ tốt, nhiều người qua đường xem tin tức tò mò về cô, bỏ sang trang cá nhân của Phụng Sơ, một lần vào sây chân cả đời, đăng nhan không tỏ vẻ, bọn họ có thể dùng sắc đẹp ăn thay cơm luôn cũng được.

Mượn sóng gió scandal tình ái lần này của Phó Diên Hựu, ViWo của Phụng Sơ lại có thêm rất nhiều fans, nhưng so với lượng fan khổng lồ của Phó Diên Hựu đang lên án tẩy chay cô, thì chỉ như một dòng suối nhỏ so với biển khơi. Nếu cứ để chuyện tiếp diễn, còn không biết phát triển đến tình huống gì, cô vẫn là nên liên lạc với Phó Diên Hựu xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Gia đình

- Chuyện náo nhiệt trên mạng, anh có định giải thích như thế nào không?

- Bên em thì sao?

- Quản lý của tôi muốn nghe ý tưởng của bên anh trước, hai bên có thể hợp tác một chút. Anh Phó, hôm đó anh... không chú ý có phóng viên sao?

- Phóng viên? Tôi đã điều tra rồi, không phải phóng viên, là fan hâm mộ của tôi tung ảnh lên. Nói ra cũng là do tôi liên lụy em, rất xin lỗi. Bên em muốn thanh minh như thế nào? Tôi sẽ phối hợp.

- Chị Tinh Hà sợ scandal này sẽ ảnh hưởng đến tôi mà thôi. Chúng tôi cũng chưa họp bàn xem sẽ xử lý như thế nào.

- Chỉ cần không ảnh hưởng đến sự nghiệp của em là được? Sơ Vân, nếu tin tưởng tôi, việc này giao cho tôi xử lý, đảm bảo qua lần này em còn nổi tiếng hơn, mà thanh danh còn rất tốt, không dính dáng tình cảm gì đến tôi luôn. Thế nào?

Phụng Sơ không cần suy nghĩ liền đồng ý, thứ nhất việc này cũng là do anh mà ra, thứ hai Phụng Sơ biết rõ nhà họ Phó có việc muốn nhờ cậy cô, việc này còn có thể liên quan đến đến giới tu hành, cô thu trước một chút phí vớt vát và cũng không có gì. Huống chi dù không nhờ Phó Diên Hựu, cô tin là chị Tinh Hà cũng sẽ có cách giải quyết.

Phụng Sơ nói chuyện với Phó Diên Hựu thêm vài câu rồi cúp máy, cô còn cần liên lạc lại với người đại diện đang lo lắng vội vã của mình, cho chị ấy một liều thuốc an thần.

Thôi Tinh Hà nghe được Phó Diên Hựu nhận giải quyết vụ việc lần này, thở ra nhẹ nhõm, nếu Phó ảnh đế đã có nhã ý, bọn cô cung kính không bằng tuân lệnh.

Đã có người nhận giải quyết rắc rối thay, Phụng Sơ liền ném việc không quan trọng này ra sau đầu, tập trung giành thời gian cho gia đình, ở bên cạnh cha mẹ và em trai, dù sao từ kiếp trước, cô đã quen với việc có người thay mình giải quyết mọi thứ lặt vặt.

Cô cũng nhân một buổi đẹp trời ngồi tâm sự với cha mẹ, mào đầu từ chuyện ông nội giữ cô lại gặp riêng Phó lão, sau lại căn cứ vào những chuyện trong giới tu hành nghe được từ Phó Diên Hựu, biên ra một câu chuyện huyền huyền, từ nhỏ thiên tư xuất chúng được cao nhân nhận làm đệ tử như thế nào kể cho cha mẹ nghe.

- Tròi ạ. Cũng may đó là cao nhân chính đạo. Nếu không thì... Sơ Vân, con cũng thật liều lĩnh. Lúc ấy mới bao nhiêu tuổi? Cùng người khác bái sư, cũng không nói cho cha mẹ biết một tiếng. Lỡ như gặp phải người xấu thì làm thế nào?

- Con xin lỗi. Lúc ấy sư phụ hiển lộ bản lĩnh cao siêu, con rất hâm mộ. Sư phụ vừa ngỏ lời con liền vui mừng làm lễ bái sư. Người nói người ở ắt không muốn bị người ngoài tìm tới, dận dò con giữ bí mật. Sư phụ như cha, lời người dận dò con cũng không dám trái.

Hoa Sơ Vân, rất xin lỗi, lại phải đổ vấy cho cô rồi. Nhưng cô yên tâm, những điều đã hứa hẹn tôi sẽ làm tốt. Cha mẹ, Ninh Vũ đều là thân nhân của tôi. Tôi sẽ chăm sóc họ thật tốt.

Cha mẹ nói muốn gặp mặt sư phụ một lần, mời người một bữa cơm, xem như quen biết, nếu không sau này vô tình gặp mặt sư phụ của con gái mà không chào hỏi một tiếng thì quá thất lễ.

- Sư phụ đã vân du tứ hải, con cũng không thể liên lạc được. Nếu tìm được người, nhất định sẽ mời sư phụ đến nhà chơi.

- Cũng được. Có điều, bản lĩnh hơn người con học được, cũng không thể tự tiện dùng lung tung, càng không thể dùng với mục đích xấu. Đương nhiên nếu có người không có mắt chọc vào con thì khác. Có hiểu không?

- Vâng ạ. Con cũng không tùy tiện sử dụng thuật pháp. Chỉ làm một ít phù chú bình an trên đồ vật nhỏ tặng cho ông bà cha mẹ mà thôi. Cha, cha yên tâm. Con gái biết chừng mực.

Hoa Khải Duy gật đầu, con gái ông tuy có trải qua biến cố tính cách thay đổi nhiều, nhưng vẫn là đứa bé ngoan. Ông tin tưởng con bé sẽ tự biết suy nghĩ.

- Phải không? Bảo sao mỗi lần mẹ đeo nhẫn ngọc mẫu đơn đều cảm thấy toàn thân thoải mái. Ra là còn có điều đặc biệt này? Sơ Vân của mẹ thật là giỏi.

Hoa phu nhân vui vẻ cười híp mắt, con gái nhà mình có bản lĩnh, bà thật tự hào. Hôm trước bà gọi điện về nhà, mẹ có nói cha đạo gần đây sức khỏe rất tốt, ăn được ngủ được, có lẽ cũng là do quà tặng của Sơ Vân.

- Lần trước con có tặng bà nội một chiếc vòng ngọc, tuy chất ngọc không phải rất tốt nhưng cũng được con khắc phù ấn. Chiếc nhẫn này hôm nào cha mang qua biểu ông giúp con, nghiền mực lần trước con tặng thọ lễ cho ông tuy cũng là đồ tốt, nhưng không thể tùy thân mang theo.

- Cảm ơn con.

- Đó là ông nội của con cơ mà.

Hoa Khải Duy cười gật đầu nhận lấy hộp gỗ, nhìn về mặt vờ nũng nịu đã lâu không thấy liền nhịn không được vươn tay xoa xoa đầu con gái. Phụng Sơ mỉm cười tươi tắn, cọ cọ cái tay 'phạm thượng' của cha, càng thêm ý lại tình cảm gia đình chân thành tha thiết này, cô sẽ giữ gìn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Phó Diên Hựu phát sóng trực tiếp

Sáng sớm, hôm nay là ngày nghỉ ngơi cuối cùng của Phụng Sơ, mai bắt đầu chuỗi ngày tiếp tục bù đầu cho sự nghiệp, lúc này Phụng Sơ đang ở dưới sân, mặc một bộ võ phục bằng lụa trắng thuần, tiêu sái luyện một bộ kiếm pháp, ẩn giấu trong đó còn là bộ pháp tinh diệu xuất thần nhập hóa. Nếu có vị võ sư lợi hại nào ở đây, có thể sẽ nhận ra được, mỗi bước của Phụng Sơ, thực chất không hề chạm đất, mà như lướt nhẹ trên những ngọn cỏ.

Hoa Ninh Vũ đã luyện xong quyền pháp, đang vui vẻ nằm bò trên ban công quay video lại, chị gần đây rất ít về nhà, bé quay lại để ngắm những lúc nhớ chị, dù thỉnh thoảng chị cũng gọi về, nhưng nhiều khi chị phải quay phim vào buổi tối, rất vất vả, bé nhớ nhưng không dám gọi, sợ chị mệt mỏi. Những lúc này liền mở video ra xem.

Trong điện thoại nhỏ của bé, tràn đầy những video của chị, nhưng đa số vẫn là video luyện tập quyền chị tự thu để hướng dẫn bé tập quyền pháp. Hoa Ninh Vũ vẫn rất chăm chỉ luyện tập, kể cả khi không có chị ở nhà, còn có ngâm thuốc tắm, một hũ cao đặc chị luyện chế riêng cho bé đặt trong tủ đầu giường, mỗi buổi chiều tập luyện xong bé đều múc một muỗng lớn hòa tan vào nước ngâm tắm ba mươi phút. Qua một thời gian bé cảm nhận rõ ràng thân thể khỏe mạnh hơn nhiều, cũng cao hơn, bây giờ chiều cao của bé đứng nhất trong học sinh toàn trường luôn.

Đang vừa quay video vừa ngắm chị gái, Hoa Ninh Vũ nhấn máy nhỏ vì điện thoại của chị vang lên, bé buộc lòng phải tắt video quay vào lấy điện thoại, lần nữa đi ra ban công, gọi với xuống vườn.

- Chị, Chị Tình Hà lại gọi cho chị này.

Hai ba cái nháy mắt chị đã xuất hiện bên cạnh, Hoa Ninh Vũ quen thuộc đưa điện thoại cho chị, Phụng Sơ vung tay ném kiểm roi đứng vào vị trí trên giá vũ khí sát tường trong ánh mắt sùng bái của em trai, sao đó mới mở điện thoại.

- Phụng Sơ, rút cuộc Phó ảnh để định làm gì vậy hả?

- Anh ta làm gì sao em biết được?

- Không phải em nói Phó ảnh để đồng ý lo vụ thanh minh ảnh chụp lần trước hay sao?

- Đúng vậy.

- ... Đã bao lâu em không vào ViWo rồi hả? Em có biết trên mạng đề tài nóng nhất hiện nay chính là chuyện Phó ảnh để muốn phát sóng trực tiếp hay không. Mà thời gian phát sóng trực tiếp, chính là tối nay.

Phó Diên Hựu chưa nói nội dung buổi phát sóng trực tiếp nên ngoại giới cũng không biết anh muốn phát sóng đề tài gì. Nhưng việc ảnh để lên ViWo phát sóng trực tiếp cũng đã dẫn đầu trong bảng hot search làm rất nhiều cư dân mạng, đặc biệt là nhóm fan khổng lồ của Phó Diên Hựu, vô cùng mong chờ.

- Anh ta đã đảm bảo qua lần này em còn nổi tiếng hơn, mà thanh danh còn rất tốt, không dính dáng tình cảm gì đến anh ta luôn, chị còn lo lắng cái gì. Còn việc anh ta định thanh minh bằng cách nào, chị cứ để anh ta tự do phát huy đi.

- Em... Không lo lắng tý nào hay sao hả?

- Có gì phải lo lắng? Hay là chị không tin tưởng anh ta?

- Không không. Chị tin chứ. Nam thần của chị, đã nói là làm. Đã làm là tốt. Đêm nay em nhất định phải theo dõi cẩn thận cho chị, biết chưa, học tập kinh nghiệm một chút. Chưa thấy ai lười tương tác với fan như em đó. Sáng ngày mai chị đến đón em.

- Được được, đêm nay em nhận định mở to mắt theo dõi anh ta.

Đã tám giờ ba mươi phút, đến thời gian phát sóng trực tiếp, cô lọ mọ bò lên ViWo, đăng nhập vào tài khoản của bản thân. Lúc Phụng Sơ vào phòng phát sóng, lượng theo dõi đã hơn mười triệu người.

“Xin chào đại gia đình, tôi là Phó Diên Hựu. Phát sóng trực tiếp đã sắp bắt đầu, bây giờ cùng mọi người chào hỏi một câu, cảm ơn tất cả đã đến xem.”

Kiểu tóc của người đàn ông trên màn hình sạch sẽ lưu loát, kiểu dáng của bộ quần áo mặc ở nhà trên người cũng đơn giản, đơn giản đến nỗi không quá hợp với vẻ ngoài của anh. Gương mặt anh góc cạnh rõ ràng, dưới ánh đèn chiếu xuống càng thêm bắt mắt, làm người mê mẩn.

Các fan lập tức trở nên hưng phấn, liên tục spam màn hình, chào hỏi thần tượng của mình. Cùng lúc đó, tin tức trang cá nhân của Phó Diên Hựu phát sóng trực tiếp lan rộng, lượng người gia nhập phòng phát sóng gia tăng liên tục.

“Được rồi, bắt đầu phát sóng. Ngày hôm nay, mọi người có thể đoán được là đề tài nói về việc gì không?”

Phó Diên Hựu giả bộ thần bí hỏi, mà không ngờ người xem lại có thể không hẹn mà cùng đưa ra đáp án vô cùng chuẩn xác. Ảnh chụp, Scandal, hẹn hò,... rất nhanh là những từ chiếm toàn bộ màn hình.

“Không tồi. Các bạn đều biết, từ trước đến nay tôi đều không mấy để tâm đến mấy scandal tình yêu cho lắm, có việc công ty cũng sẽ đứng ra làm sáng tỏ. Nhưng vì lần này sự việc có hơi đi quá giới hạn, ảnh hưởng đến sự nghiệp của người bạn này mà tôi rất trân trọng, vậy nên mới có buổi phát sóng trực tiếp ngày hôm nay”.

Phó Diên Hựu mặc áo thun màu đen càng nổi bật làn da trắng. Dáng người cực tốt, eo thon chân dài, đẹp đến ngất ngây, gương mặt tuấn tú mịn màng, chưa kể ánh mắt dịu dàng chết người, fan một đám một đám đều hô to tìm khăn giấy, muốn lau máu mũi.

“Thực sự chỉ là bạn?”

“Nam thần làm sao có thể quen biết người mới”

“Càng tẩy càng đen, tôi nghĩ thấy mùi mờ ám ở đâu đây”

“Chỉ cần là nam thần nói, em đều tin”

“Nam thần cười dịu dàng với tui. Quá đẹp trai /chảy nước miếng/ cảm thấy bản thân lạc bước trong đôi mắt ấy~”

“Chỉ có tui để ý, ngày hôm nay lần đầu tiên được nhìn ngó nhà riêng của nam thần hay sao?”

“Để ý, để ý, một cái lần đầu, mỗi cái lần đầu với nam thần tui đều muốn”

Phó Diên Hựu nhìn đám fan nhốn nháo trên màn hình, khẽ cười một chút, lần nữa làm lu lờ đôi mắt hợp kim titan của cả đám người.

“Chúng ta trước nói một chút về mối quan hệ giữa tôi và người bạn cùng xuất hiện trong những bức ảnh được chia sẻ rất nhiều gần đây nhé”.

Lời này vừa dứt, một đám như phát điên gào rú muốn spam màn hình.

“Đừng mà, cái tiết tấu này, nghe sao cứ như muốn công khai”.

“Ô, ô, không muốn nghe, không muốn nghe đâu”.

“Tôi đây rồi cuộc đang xem cái gì không nên xem đây, tôi nhất định là đang nằm mơ, đúng vậy, tuyệt đối là đang nằm mơ!”

“Tôi có một loại dự cảm thật không tốt. Thật sự thật sự không tốt!”

“Nam thần anh ngàn vạn lần không nên nghĩ quần trong lòng, anh còn trẻ như vậy!”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh vẫn chỉ nên là của chúng em thôi”.

“Đã nhìn thấy trước cảnh tượng ngày mai trước cửa nhà Phượng Sơ bị hắt đầy máu chó, dán bùa chú, tiểu yêu tinh ở đâu, dám đến quấy nhiễu nam thần của chúng ta aaa”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: ‘Có quà cho các bạn’

“Trước tiên chúng ta cùng đi ngắm bảo bối gần đây nhất của tôi nhé”.

Đám fan mắt thấy nam thần nhà mình không nói đến chuyện công khai tình cảm gì đó, mà muốn đi xem bảo bối, lập tức thả tim trở lại trong lòng ngực, một đám hớn hử hử lên, xun xoe ngắm nghía bàn tán thư phòng nhà nam thần thật trang nhã, thật đẹp, không hổ là nhà của nam thần.

“Bức họa này tôi có được trong một triển lãm tranh họa cổ điển phương Đông gần đây của hiệp hội khu Đông Nam tổ chức, có bạn nào đã từng xem qua triển lãm này chưa?”

Nghe nam thần hỏi chuyện, một vài người tự nhận là đã đi tham quan triển lãm đều nhao nhao cả lên, làm những người khác không biết đều theo đó mà tò mò.

Một vài người biết rõ đều nói qua vài câu, có fan lại không quan tâm điều này, chỉ chú ý tới nam thần vừa lộ sở thích, điều này mới mẻ nè, không nghĩ tới Phó ảnh đế còn là người thích hội họa cổ điển.

Lúc này trên màn hình, Phó Diên Hựu đã cài điện thoại đang dùng để phát sóng lên giá rảnh tay, ôm tới một hộp gỗ dài, mở ra, bên trong lại là một túi gấm chỉ ngắn hơn hộp gỗ một chút, miệng túi được thắt lại bằng một dây kết song ngư xinh đẹp.

Phó Diên Hựu tiếp tục mở miệng túi gấm, rút ra một cuộn tranh, trải rộng trên mặt bàn. Động tác Phó ảnh đế nhẹ nhàng như đối xử với bảo vật, nụ cười ním dịu dàng, khiến các fan lại được một phen ôm mũ.

Phó Diên Hựu dùng chặn giấy bằng ngọc chặn hai bên, để bức tranh trải phẳng trên bàn, muốn mời các fan hâm mộ của mình cùng ngắm nhìn bảo vật mới nhất của anh.

Điện thoại lại được gỡ ra, chuyển chế độ sang camera sau, độ phân giải cao cấp của camera này khiến nhóm fan có thể nhìn ngắm kỹ thứ được gọi là bảo bối trong miệng nam thần.

Núi non hùng vĩ, vách đá dựng đứng với những cây cổ thụ khổng lồ. Quần thể kỳ vĩ gồm nhiều thác nước lớn nhỏ chảy cuộn cuộn tung bọt trắng xoá, nước ở chân thác sâu thẳm, xa xa thấp thoáng bóng chim muông thú rừng, những giọt nước bốc hơi trước khi kịp chạm tới đáy hồ tụ với nhau thành những đám mây bông trắng xốp mờ ảo khiến bức tranh càng như tiên cảnh.

Phó Diên Hựu chỉnh lại camera trước, hỏi một câu.

“Rất thần kỳ, phải không?”

Giọng nói của Phó Diên Hựu vang lên, nhưng lúc này vào tai nhóm fan, lại có cảm giác phiêu miểu không nhiễm khói lửa nhân gian như vị tiên nhân trên chín tầng trời. Đây đều là do bị ý cảnh của bức hoạ ảnh hưởng tới.

Như bị tiếng nói của anh làm bùng tỉnh, lúc này cả một đám mới hồi thần, lần nữa thể hiện tốc độ tay hơn người của mình, trực tiếp phủ kín màn hình.

Phó Diên Hựu hài lòng nhìn những bình luận khen ngợi của fan, không keo kiệt mà tặng cho đám suốt ngày kêu ca muốn liếm ảnh của anh một nụ cười mê người.

“Người vẽ ra bức hoạ này là thần tượng của tôi, có một số người sẽ biết nhỉ, buổi triển lãm hôm đó tác giả này có cả thấy ba tác phẩm, nếu không phải vì hiệu kính trưng bày, tôi đã có thể thu toàn bộ vào túi kim khô rồi. Haizz, thật tiếc nuối”.

Nghĩ đến một trong ba bức hoạ, “Tùng hạc diên niên” lại được đóng gói tinh mỹ làm thợ lễ cho chính ông nội của cô, chút ý cười thấp thoáng bên khoe mới Phó Diên Hựu, lại lần nữa bắn rụng tim fan, kéo theo một mảnh kêu rên hạnh phúc.

“Khó khăn lắm mới hẹn được thần tượng ăn một bữa cơm, muốn xin tranh lại bị tung ảnh lên mạng, một đồng lời chỉ trích có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp, mọi người nói xem, vị đại sư này làm sao còn vui vẻ đồng ý cho tranh được nữa chứ, gần nhất còn phát hiện vị đó sở trường nhất không phải hoạ, mà là điêu khắc”.

“Vô tình được xem qua tác phẩm của đại sư tôi còn đang ngứa ngáy khó nhịn đây. Nếu không phải là thợ lễ tặng cho một vị trưởng bối, chắc tôi đã mất đây cướp về cất giấu rồi”.

Nói đến đây chắc cũng cảm thấy buồn cười, Phó Diên Hựu híp mắt cười vui, đám fan kêu gào, hôm nay thật nhiều phúc lợi, thật sung sướng làm sao.

“Vậy nên để đại sư vui vẻ xuất ra tuyệt phẩm, mọi người có thể hỗ trợ đánh tan tin đồn không có thật này được hay không. Nếu tôi đạt được nguyện vọng xin được tuyệt phẩm vị kia cất giấu, liền có quà cho các bạn, như thế nào?”

Màn hình bị spam kịch liệt, triệu người như một, đều là một chữ ‘ĐUỘC’ viết in hoa che kín màn hình.

“Cảm ơn, mong ngày được phát quà cho các bạn”.

Nói thêm vài câu chào hỏi, phát sóng trực tiếp liền kết thúc. Sau đó, mạng xã hội lần nữa bùng nổ. Trên ViWo Phó Diên Hựu đăng tải ảnh chụp toàn cảnh bức hoạ ‘Thác đồ sương mờ’ cùng mặt trên nghiên mực thợ lễ của Hoa Lão lần trước anh chụp lại dưới sự đồng ý của ông.

Tag ViWo của Phụng Sơ, xong xuôi liền yên tâm đi nghỉ ngơi.

Áo thun đen ôm sát cơ thể lập tức bị cởi ra, thay vào bằng một chiếc áo ngủ rộng rãi thoải mái, Phụng Sơ à Phụng Sơ, tôi vì cô mà cả nhan sắc cũng lấy ra dùng, cô cần phải cảm kích đó nha.

Một người phát sóng trực tiếp xong lập tức đi nghỉ ngơi, một người xem xong phát sóng cũng trực tiếp quăng điện thoại đi ngủ, chẳng thềm lo lắng gì cho sự việc trên mạng đang bùng nổ tới cỡ nào.

Chỉ sau khi phòng phát sóng của Phó Diên Hựu kết thúc chưa đầy mười phút, cái tên ‘Phụng Sơ’ liền dẫn đầu hot search.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Học tập nấu nướng

- Phụng Sơ, chị yêu em chết mất, yêu em chết mất...

Vừa sáng sớm, sớm đến mức Phụng Sơ còn chưa rời giường bắt đầu tu luyện buổi sáng, Thôi Tinh Hà đã gọi điện cho cô, tiếng oanh vàng thánh thót réo rắt qua loa điện thoại phóng đại sự hưng phấn của cô ấy, lãnh lót đến độ Phụng Sơ đang ngủ cũng phải bật tỉnh ngay lập tức.

Cô liếc mắt ra cửa sổ, qua rèm cửa nhìn bầu trời vẫn còn tối om bên ngoài, sau lại nheo mắt nhìn lại hiển thị giờ trên góc giữa trên cùng màn hình điện thoại, ba giờ sáng.

Thôi Tinh Hà, nếu là kiếp trước tôi đã sai người lôi chị ra ngo môn chém rồi biết chưa hả. Còn có thể cư xử văn minh như một con người hiện đại nữa được không?

- Chị... không ngủ hả?

- Ôi trời ơi, làm sao mà ngủ được? Con bé này, em có biết không hả, lần này em nổi thật rồi, nổi như còn luôn ấy.

- Cho nên?

Không cần Thôi Tinh Hà nói Phụng Sơ cũng biết cô nổi tiếng như thế nào. Bởi lượng linh lực chuyển hoá từ lực tín ngưỡng cô nhận được tăng vọt sau đêm qua, sáng này cô ngủ rất ngon, thoải mái như được ngâm mình trong Phụng Dao Trì, một trong thập đại thánh địa của Phụng Dụ quốc, nơi nổi tiếng với ao ngọc linh dịch, nơi có thể giúp người tu hành tẩy tủy linh cốt, nâng phẩm chất linh thể.

- Sao em có thể tỏ ra lạnh nhạt như thế được hả? Em có biết là ngày hôm nay năm từ khoá đứng đầu bảng hot search đều là em không? Đúng là nam thần của chị, nói là làm. Trời ơi, làm sao bây giờ. Càng ngày chị càng thêm mê muội ảnh đế nhà chị rồi.

- Còn không ngủ mất em sẽ có quảng thâm. Vậy nhé. Bốn tiếng nữa gặp lại.

Ở đầu dây bên kia, Thôi Tinh Hà chỉ nghe thấy tiếng cúp máy lạnh lùng, nhưng hưng phấn của cô cũng không giảm, hôm nay cô không muốn ngủ nữa. Aaa...

Thôi Tinh Hà không ngủ nổi lên tất cả các nền tảng video tìm từ khoá ‘Phụng Sơ’, một loạt kết quả hiện ra, đều là những đoạn cut trong những bộ phim đã ra mắt, lượt xem đang tăng vọt.

Lại vào tiếp ViWo, fanpage chính thức của fan hâm mộ Phụng Sơ cũng đang náo nhiệt tung bùng như trẩy hội, trong khi nhân vật chính lại có thể đặt lưng ôm gối ngủ ngon mặc kệ sự đời.

Thôi Tinh Hà không phải chưa từng dẫn dắt ngôi sao tuyến đầu, ngược lại, trong tay cô còn không ít diễn viên lẫn ca sĩ có tên tuổi. Nhưng người vừa mới debut không bao lâu lại có thể nổi tiếng đến mức này hoàn toàn không bởi scandal như Phụng Sơ thì đúng là chưa từng có, nhất là phản ứng của cô ấy với việc này, nói nghe hay ho thì là quá bình tĩnh tự tin, nói thẳng đuột ra thì chính là thờ ơ, vô cảm đấy.

Nhưng mà người ta lại cứ thành công mới ghê, phải nói thật cô chưa từng quản lý ai nhẹ nhàng đến như vậy. Cô gái này, biết cô ấy muốn gì, làm gì để đạt được mong muốn, người này định trước sẽ làm khuynh đảo giới giải trí này trong tương lai không xa cho mà xem.

Ngày hôm sau Thôi Tinh Hà đến đón Phụng Sơ với đôi mắt đen như gấu trúc, trái ngược hoàn toàn với Phụng Sơ ăn ngon ngủ kỹ lại có linh lực tầm bô, làn da mịn màng không tỳ vết như thể phát sáng luôn ấy.

- Chị có muốn ăn sáng không?

- Ừ. Chị còn chưa ăn đâu.

- Thím Mai, lấy giúp chị Tinh Hà một phần giùm cháu.

- Được, thưa cô chủ.

Hoa Ninh Vũ đang uống cháo kê tôm thịt cũng ngẩng đầu lên chào hỏi, sau khi ăn xong liền sán lại gần chị gái, đôi mắt sáng rực cười vui vẻ.

- Chị ơi, video em quay, em có thể sử dụng trên mạng không?

- Tùy em.

Phụng Sơ biết rõ Hoa Ninh Vũ thỉnh thoảng có quay lại cảnh cô dạy bé quyền pháp, hoặc khi cô luyện công, bé muốn sử dụng những cái đó cũng không sao cả.

- Nhưng nghiêm cấm không được dạy cho bạn bè biết chưa?

- Em biết mà. Chị yên tâm đi.

Không phải vì Phụng Sơ keo kiệt mà quyền pháp cơ sở luyện thể này tuy tốt thật nhưng cũng bá đạo vô cùng, nếu không có được phương ngâm tắm của cô kết hợp thì có thể dẫn tới hao mòn sinh mệnh lực, lúc đó Hoa Ninh Vũ giúp bạn lại thành hại bạn.

Ăn xong Phụng Sơ theo Thôi Tinh Hà lên xe, đi đến một nơi, trên xe Thôi Tinh Hà vẫn có thể nói thêm mấy nghìn từ về sự bùng nổ của hot search sáng nay, Phụng Sơ quyết định ngủ nháp một giấc, bỏ ngoài tai lời của người đại diện luôn.

Nơi bọn họ đến là nhà hàng ‘Ngự’, là một chuỗi nhà hàng phục vụ ẩm thực truyền thống, những thực đơn của họ được truyền lại có lịch sử lâu đời từ triều đại trước, ở thời đại chuộng phục cổ hiện nay vô cùng nổi tiếng.

Ban đầu chỉ là một nhà hàng duy trì ẩm thực truyền thống trải qua bao thăng trầm, tay nghề bếp trưởng được cha truyền con nối cho đến chục năm trở lại đây mới được hai anh em Lâm Giang và Lâm Sơn phục hồi và xây dựng nên chuỗi nhà hàng ẩm thực cung đình ‘Ngự’ cao cấp.

Trong đó, người anh kế thừa kỹ thuật gia truyền còn người em Lâm Sơn thì tìm ra hướng kinh doanh đúng đắn. Lâm Sơn khuyên anh mình tìm một số đề tử có đam mê và năng khiếu, có thể truyền thụ tay nghề chứ không chỉ bó hẹp bởi hai chữ ‘gia truyền’ nữa, thành công tạo nên chuỗi nhà hàng ẩm thực cung đình mang tên ‘Ngự’ như ngày hôm nay.

Ngoài đại sư Lâm Giang thì còn hai mươi tám người đệ tử được truyền nghề. Họ đều là những người bếp trưởng xuất sắc có thể làm việc độc lập tại các cửa hàng được mở trên toàn khu Đông Nam, thậm chí còn có ở các khu vực khác, kết hợp với tài kinh doanh của Lâm Sơn thành công giữ chân họ ở lại cống hiến cho ‘Ngự’. Cũng bởi thế mới có được thanh danh vang dội anh em đồng lòng phát triển truyền thống gia đình như hiện giờ.

Mà người Phụng Sơ phải đến gặp hôm nay chính là con gái út và cũng là một trong hai mươi tám đệ tử của đại sư Lâm Giang, để học hỏi một số thủ pháp kỹ thuật nấu nướng trong nghệ thuật ẩm thực cung đình. Việc đến thực tập ở ‘Ngự’ để phục vụ cho bộ phim tiếp theo của cô, mà bản thân tập đoàn điều hành chuỗi nhà hàng cao cấp ‘Ngự’ cũng là một trong những nhà đầu tư cho bộ phim truyền hình này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ẩm thực cung đình

Không gian bên trong nhà hàng ‘Ngự’ rất đặc sắc, đối diện cửa chính là một bức bình phong cao gần hai mét, tổng cộng chia làm mười hai phần, bên trên khắc long phi phụng vũ, ngăn cách gian phòng và thế giới bên ngoài.

Sau khi đi qua bình phong là đại sảnh rộng khoảng một trăm mét vuông, vách tường bốn phía đều dùng một loại gỗ màu nâu đỏ ép lên, hơn nữa còn phát ra mùi thơm khe khẽ làm cho lòng người trầm tĩnh khoan khoái.

Bố trí trong đại sảnh cũng rất đơn giản, có những gia cụ kiểu cổ, đây là những sản phẩm mới được chế tác nhưng nhìn qua có chút khí tức lắng đọng của thời gian, của lịch sử.

Trừ chiếu sáng, trong đại sảnh không có dấu vết của sản phẩm thời hiện đại, vừa bước chân vào thì Phụng Sơ chợt sinh ra cảm giác chuyển biến về thời không, giống như quay về không gian kiếp trước nơi chính mình từng sinh sống.

Tiếp tân chào hỏi với nụ cười thân thiết, vì đã liên hệ trước nên Phụng Sơ và Thôi Tinh Hà được dẫn luôn đến phòng bếp ở bên trong.

Thầy hướng dẫn của cô, con gái út cũng là đệ tử của đại sư Lâm Giang sẽ đích thân chỉ bảo cho cô. Cô Lâm độ bốn mươi lăm, tóc đen bóng mượt, hơi đầy đặn, nhưng tác phong nhanh nhẹn, bà mặc một bộ váy liền thân tay lỡ dài xẻ tà hai bên từ gối màu xanh cổ vịt thêu họa tiết, thứ này cô từng đọc được trên một quyển sách điện tử, gọi là ‘sườn xám’, trang phục truyền thống của một đất nước hùng mạnh ở khu Đông Á hiện nay, nó còn có một cái tên lâu đời hơn nữa, gọi là ‘kỳ bào’.

- Trong gia đình truyền thống chúng tôi không cân đo đong đếm định lượng chi li như sách dạy nấu ăn. Chúng tôi chỉ áng chừng một nắm hay một bát đây, một thìa voi, thế thôi. Cách nấu nướng cứ được truyền lại từ người nọ sang người kia như thế.

Kể cả hai kiếp người, dù là Phụng Sơ hay là Hoa Sơ Vân, cô cũng chưa bao giờ chạm tay vào chuyện bếp núc, những thứ này thực sự là mới mẻ đối với cô.

Thái độ hòa ái dễ gần không giống một vị đại sư nổi tiếng trong nghề, trò chuyện đôi câu, sự câu nệ được giảm bớt, Lâm Tuyết bắt đầu bằng những lời giới thiệu về cách thức truyền nghề của họ.

- Tôi cho đây là một cách để nối liền các thế hệ với nhau. Như mẹ tôi vẫn thường nói ‘mẹ nhớ vẫn xem bà làm như thế này.’ Vì vậy cho dù tôi không được xem bà chỉ dạy trong bếp vì lúc đó tôi còn bé lắm, nhưng vẫn có thể nhận được truyền thừa từ bà, hay từ những vị tổ tiên của gia đình. Có những điều, không thể miêu tả ra khi viết sách, chỉ có thể truyền đạt trực tiếp, như là mùi vị của món ăn như thế nào, không phải chỉ đọc những con chữ là có thể tưởng tượng ra được, phải nếm thử, phải cảm nhận.

- Chúng tôi cũng đặt nặng truyền thống đích thân chỉ dẫn vẫn có từ lâu đời, như chỉ dẫn xem món ăn phải như thế nào mới là đạt, hay canh chừng xem khi nào thức ăn mới chín tới, và trả lời tất cả mọi thắc mắc chi tiết bất chợt hiện ra trong lúc học nấu nướng.

- Bảo dạy thì thú thực thời gian không đủ, nên tôi sẽ trực tiếp thực hiện một số món ăn, em đứng quan sát, không hiểu chỗ nào thì hỏi, được chứ?

- Vâng, làm phiên bếp trưởng.

Lâm Huệ đeo lên một chiếc tạp dề trắng, bắt đầu lựa chọn nguyên liệu nấu ăn trên bàn bếp lớn giữa phòng. Vừa chọn vừa nói sơ qua đặc điểm của những loại nguyên liệu này, cách nhận biết nguyên liệu tươi ngon, phẩm chất tốt.

- Đa phần những món ăn cung đình không khác mấy so với món ăn dân dã về nguyên liệu. Điểm khác biệt ở đây chính là kỹ thuật chế biến và sự trình bày cầu kỳ, tinh tế như một môn nghệ thuật được chăm chút tỉ mỉ. Món ăn cung đình ngoài hình thức trình bày đẹp, hương vị thơm tho, tinh khiết, thanh tao, còn nổi tiếng ở tác dụng bồi bổ sức khỏe, điều hòa khí huyết.

- Đặc biệt được nhắc đến nhiều nhất có lẽ là bát trân trong ẩm thực cung đình xưa. Bát trân là 8 món ăn quý hiếm thời xưa chỉ dành cho giới vua quan. Nhưng ở thời đại này, các loại nguyên liệu chính trong bát trân đều thuộc danh sách bảo hộ động vật hoang dã, nên bát trân cũng không thể đầy đủ như

tên tuổi của nó. Chúng tôi cũng sáng tạo ra một số món mới mang phong cách chế biến và trình bày nghệ thuật cung đình.

Lâm Huệ vừa giảng giải vừa mỉm cười, trên tay vẫn không ngừng việc. Từ ban đầu cô Lâm đã nhào bột, vì để cho bột mì dai, cô không ngừng không nghỉ mà nhào nặn, làm cho cục bột trở nên bóng loáng tinh tế.

Sau đó đương nhiên là phải đến công đoạn tạo sợi mì, ở đây toàn bộ đều sử dụng phương pháp thủ công. Quá trình kéo mì yêu cầu Lâm Huệ phải không ngừng không nghỉ mà kéo sợi và chụp đánh. Tiếng cục bột rung động đánh vào trên mặt thớt, lại có một chút cảm giác tiết tấu khá là dễ nghe.

Kéo bột thành mì xong, thì đã có thể bắt đầu nấu mì. Sau khi cô Lâm bỏ mì vào nước đã sôi trào, mới dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị các loại nguyên liệu nấu ăn khác, trong đó tất nhiên là không thể thiếu ớt cay, hành tỏi, hương liệu, thịt, và rau xanh.

- Nào, tự mình ăn thử, xem hương vị như thế nào.

Phượng Sơ ăn một miếng, lập tức hút vào một hơi, cay quá! Nhưng ăn rất ngon! Sợi mì vừa ngon lại vừa mềm mại, trộn lẫn với tương ớt và các loại hương liệu khác, có thể nói là đã đem hương vị nâng tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đúng lúc này, cô Lâm đặt xuống bên cạnh một ly nước trái cây tươi mát, quả là kết hợp tuyệt vời với món mì này, đối với những người không ăn được cay như Phượng Sơ.

- Trong số đệ tử của cha tôi chỉ có mình tôi là nữ, vậy nên hướng dẫn em là thuận tiện nhất, nhưng em cần tập ra kỹ thuật để quay phim, chứ không phải học làm một đầu bếp, bởi vậy tôi cho em bán sao lưu hình ảnh video khi tôi chế tác món ăn hoặc đang dạy học trò, thứ em cần là cách kiểm soát các dụng cụ làm bếp cho nhuần nhuyễn để lên hình, cái này chỉ có thể tự luyện tập, có gì thắc mắc có thể liên hệ lại với tôi hoặc đến ‘Ngự’ gặp tôi trực tiếp.

- Em cảm ơn cô, cô Lâm.

Sau đó Lâm Huệ còn nấu thêm hai món, Phượng Sơ ở bên cạnh nhìn chăm chú, không chỉ kỹ thuật của cô Lâm mà còn là thần thái hưởng thụ khi chế tác các món ăn, khi nấu nướng, trông cô giống như một nghệ nhân chế tác tác phẩm nghệ thuật hơn là một bếp trưởng nhà hàng. Nhưng món ăn của cô sau khi được trình bày lên đĩa cũng thực sự là những tác phẩm nghệ thuật.

Kiếp trước Phượng Sơ không phải chưa thấy qua ngự thiện, ngược lại cô còn là người hưởng dụng có địa vị nhất trong cung đình, sơn hào hải vị quý hiếm đến đâu, cũng sẽ được đưa đến chỗ cô đầu tiên, nhưng Phượng Sơ chưa từng biết để chế biến ra, trưng bày đẹp mắt rồi trình lên trước mặt cô những món ăn lại tốn nhiều tâm tư tình cảm đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: ‘Em trai bảo bối’ phát phúc lợi

Khoảng thời gian kế tiếp của Phượng Sơ chủ yếu là đến nhà hàng ‘Ngự’ học nghề, mà thực chất phần lớn thì giờ đều là ở bên cạnh hỗ trợ Lâm Huệ. Đương nhiên cô phải trang điểm sơ qua, còn mang một trong ba siêu phẩm thần thánh của mình tính là một cặp kính gọng đen to oạch, may cái là hầu hết mọi người chỉ cho là người giống người bôi ai cũng nghĩ rằng diễn viên phải diễn trên màn ảnh hoặc tiệc tùng du lịch các kiểu, chứ chẳng lãng xăng chạy việc ở trong bếp như thế này.

Trong lúc Phượng Sơ đang tập trung học việc, thì độ nổi tiếng của cô càng ngày được tăng cao hơn nữa, khi mà bức họa của cô được Phó Diên Hựu chia sẻ trên mạng xã hội có những lời nhận xét chuyên môn của những vị đại sư tên tuổi trong giới nghệ thuật, nhất là những vị cố vấn hàng đầu của hiệp hội hội họa cổ điển phương Đông.

Mẹ cũng gọi điện thoại cho cô ngay khi biết được thông tin, Tư Tịnh Nhã không ngờ tới tác giả của ba bức họa tuyệt phẩm đến nỗi đồng nghiệp của bà còn muốn đi cửa sau để đoạt được lại do chính con gái mình vẽ nên. Quá bất ngờ, và vô cùng tự hào, nhưng khi tâm sự với con gái, biết được ba bức họa này được gửi đến triển lãm đều là vì bà, trong lòng Tư Tịnh Nhã chỉ còn lại là ảm áp, điều con gái làm khiến trong lòng bà chỉ toàn là mật ngọt.

Trang cá nhân của Phượng Sơ cũng bị fan của Phó Diên Hựu oanh tạc tung búng, chỉ có điều không phải là do scandal tình ái vào chửi bới, chê bai, bôi đen gì cả, mà là đội ngũ fan hùng hậu của anh bỏ vào trang cá nhân của Phượng Sơ cầu xin thay thần tượng, cầu một bức họa do chính tay cô vẽ, vì lời hứa ‘có quà’ của thần tượng mà nài nỉ, mà lần lộn bán manh cầu xin.

Cùng lúc đó, fanpage của fan hâm mộ Phượng Sơ cũng náo nhiệt theo rất nhiều, đám fan không ngờ tới thần tượng mà họ hâm mộ lại còn có một mặt tài năng như vậy, xem những bình luận của chuyên gia có dấu tích V xanh biếc khen ngợi bức họa đang được chia sẻ trên mạng đã chứng thực là do nữ thần nhà mình vẽ, cả đám đều vui sướng như thể người được khen là chính mình ấy.

Nữ thần nhà họ xinh đẹp, chân dài, diễn xuất tốt, biết đánh đàn, giờ còn biết vẽ tranh, toàn tài như này, bảo sao mà không hâm mộ cho được. Trong trang cá nhân của Phượng Sơ và trên page cũng không thiếu antifa vào nhây nhót, cho rằng Phó Diên Hựu lăng xê cho Phượng Sơ, chắc chắn là có quy tắc ngầm, bí mật đen tối gì ở đây, nhưng những lời xấu xa này nhanh chóng bị nhấn chìm trong hàng trăm hàng nghìn những bình luận tích cực khác.

Đỉnh điểm là khi một tài khoản tên ‘em trai bảo bối của Phụng Sơ’ đăng lên một video đặt caption là ‘phúc lợi cho fan của chị gái’, mọi thứ đều đi đến cao trào.

Nhân vật chính trong video mặc một bộ đồ luyện võ bằng lụa trắng, dù màn hình quay từ xa cũng có thể thấy được đường cong nuột nà của một cô gái chân dài, da trắng, buộc tóc đuôi ngựa trẻ trung xinh đẹp đang múa kiếm trên một bãi cỏ xanh mượt.

Kiểm quang vụn vút chuyển động, chiêu thức tinh xảo mỹ diệu, dù là người ngoài nghề xem cũng thấy mùi ngon. Mãi cho đến bảy phút sau múa kiếm kết thúc, người ta mới có thể nhìn rõ mặt mỹ nữ khiến người khác tò mò kia là ai.

Lướt theo dõi ‘em trai bảo bối của Phụng Sơ’ tăng vọt, lượng chia sẻ video cũng vọt theo, đám fan khóc suốt mướt lỏi kéo nhau vào tham quan tường nhà ‘em trai’ xúc động cảm ơn rối rít.

“Em trai, nữ thần trăm năm không ló mặt, sau này phúc lợi của fan đều trông cậy vào em rồi”.

“Em trai đáng yêu, yêu em nhất, mau mau, còn video hình ảnh nào nữa nhanh chóng tung lên, cho đám nghèo khổ hạnh này được thỏa mãn một lần đi nào”.

“Em trai bảo bối, nữ thần ở nhà bình thường làm gì, sở thích như thế nào, cầu công khai”.

“Nữ thần đúng là nữ thần, võ văn toàn tài, tui biết làm gì bây giờ, lòng ngưỡng mộ của tui với thần tượng cuộn cuộn như nước sông Đà, nữ vương bệ hạ, xin nhận của thần một lạy”.

Lướt theo dõi Phụng Sơ tăng vùn vụt, lúc này cô đang dờ tay rửa rau trong nhà bếp ‘Ngư’, không rảnh tay mở điện thoại ra xem, nhưng linh khí đậm đặc như sắp hoá lỏng tràn vào thể nội cô cũng đủ cho Phụng Sơ biết rõ số lượng fan hâm mộ của mình đang tăng chóng mặt.

‘Phụng Hoàng Hoá Thần Quyết’ nhanh chóng vận chuyển, tín ngưỡng lực chuyển hoá thành linh lực tinh thuần đi dạo một vòng tiểu chu thiên trong cơ thể rồi quay trở lại bụng dưới, qua huyết thần khuyết mà xuống, đã sắp lấp đầy khí hải đan điền.

Phụng Sơ rửa sạch rau xanh, đặt trong một rổ nhỏ trên bồn cho ráo nước, tháo tạp dề đi đến bên cạnh Lâm Huệ xin phép về trước, được lời chấp thuận của bà liền nhanh chóng hoá trang cho bản thân, đeo lên gọng kính đen to xụ, đội một chiếc mũ le sụp xuống che gần nửa khuôn mặt, lại thêm một chiếc khẩu trang vải đen che nốt nửa còn lại, hoàn hảo, có thể ra đường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Quà đáp lễ Phó Diên Hựu

Phụng Sơ trở về nhà sớm, tắm rửa sạch sẽ tẩy trừ hết mùi vị khói dầu trong bếp, sau đó đi vào thư phòng cá nhân mà mẹ đã chuẩn bị riêng cho cô, kiểm tra lại vật dụng vẽ tranh một lượt, vô cùng hài lòng.

Các loại phẩm màu tươi đẹp được sắp xếp gọn gàng trong phòng đều là mẹ cô đích thân đi chọn mua cho cô đặt vào đây, từ sau khi biết được tài năng của con gái mình đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá như thế, Tư Tịnh Nhà có thêm một thú vui nho nhỏ, đó là thi thoảng đi dạo ở những cửa hàng chuyên doanh thư hoạ chọn cho Phụng Sơ một vài cây bút lông, sắp giấy xuyên chỉ, hay đủ những màu phẩm khoáng thạch tươi đẹp.

Lúc này Phụng Sơ trải giấy, lấy ra bút nghiên, chuẩn bị quà đáp lễ cho Phó Diên Hựu. Người ta đã mất công tự dè bản thân xuống để nâng đỡ cô, lại đã có lời cầu tranh, cơ sao không tặng cho được.

Bản thân Phụng Sơ không biết rõ Phó Diên Hựu yêu thích loại tranh nào, nhưng bản thân cô vẫn luôn vẽ theo thói quen của bản thân, lối tả thực mà thời này người ta còn gọi là công bút.

Cô mở điện thoại tìm trên mạng những bức ảnh của Phó Diên Hựu, chọn được bức ảnh trong một bộ phim cổ trang anh thủ vai chính, Phó Diên Hựu hét sức hợp với phim cổ trang, nếu giống như cô xuyên không về Càn Nguyên đại lục, nhất định sẽ là một thế gia công tử ngọc thụ lâm phong.

Chọn được hình ưng ý, Phụng Sơ ngưng thần nhìn kĩ bức ảnh trong chốc lát, lại hồi tưởng trong đầu khuôn mặt đẹp trai không góc chết của Phó Diên Hựu thêm một lần, phác thảo đường nét trong đầu, lúc này mới bắt đầu mài mực, pha màu. Mực thối Thanh Mặc Du Yên làm từ than cây tùng, có mùi thơm cực nhẹ, mực mài ra đen tuyền, sáng mà không cận, Phụng Sơ thấm bút chấm mực, hài lòng bắt đầu vung tay múa bút.

Bút pháp của Phụng Sơ tế nhị gọn ghẽ với những đường nét tinh xảo, phác họa nên giàn khung của cảnh vật, trong quá trình này cô hết sức chú trọng từng bộ phận chi tiết miêu tả khuôn mặt, dáng người của anh, sau đó bắt đầu tiến hành tô màu. Phẩm màu tươi thắm đậm nhạt đan xen, đưa người xem vào góc độ thẩm mỹ thanh tao nhã nhặn.

Người trong tranh có vẻ đẹp hoàn mỹ như tượng tạc, mạnh mẽ, cứng rắn và sắc sảo nhưng cũng không kém phần hào hoa phong nhã. Chàng đứng dưới tán hoa mai phấn hồng ngẩng đầu nhìn tuyệt vời, hoa nở bung đầy tinh khôi vô cùng xinh đẹp cũng không lấn áp được sùnn mặt tinh mỹ của chàng.

Nếu bên cạnh lúc này có những vị đại họa sư ở đây, hoặc những nhà sư tầm danh tiếng, đều không thể không bật ngón tay cái mà khen ngợi, từ bút pháp, bố cục đến dùng mực, màu sắc và tinh thần đều vô cùng hài hòa và nhuần nhuyễn. Bút pháp điêu luyện, hình khối sinh động, không gian thoáng đạt, nét bút có hồn, không có lời hay nào có thể diễn tả hết được, chỉ có một chữ, ‘tuyệt’.

Tác phẩm hoàn thành, Phụng Sơ hài lòng ngắm lại một lần, sau đó vung tay đề khoản, chữ chữ rồng bay phụng múa, thượng khoản đề ‘Phó Diên Hựu họa hữu thanh thưởng’, hạ khoản đề ‘ Công nguyên nhị nhất tam cửu niên, Hà Thành, Phụng Sơ, kính bút’.

Cuối cùng là đóng ấn triện cuối dòng lạc khoản, ấn chương phụng hình bố cục chữ điền, bốn chữ ‘Phụng Dụ Hành Tĩ’ đoạn chính thẳng thắn, phong cách trang nghiêm triện trên giấy đậm thắm màu đỏ của chu sa, vô cùng nổi bật.

Đã có lòng tặng tranh, đương nhiên phải có tâm một chút, mà Phụng Sơ cũng không yên tâm giao tác phẩm của mình vào tay người ngoài, vốn muốn tự mình bồi tranh bằng phương pháp thủ công. Đúng lúc Phụng Sơ tìm bác Vinh muốn bột hồ, lại được bác cho hay từng theo học nghề bồi tranh, cũng có một chút tay nghề. Phụng Sơ nhìn ánh mắt tự tin khi nói đến ngón nghề này của bác, liền biết tay nghề này không sợ là không chỉ một chút, liền yên tâm giao cho bác giúp đỡ. Dù sao cô vẫn có việc của chính mình, ngày hôm sau liền đẩy mọi việc cho bác Vinh, mình thì tiếp tục đến ‘Ngự’ học tập.

À, còn có phần thưởng cho Hoa Ninh Vũ, nhờ nhóc mà lượng theo dõi của cô tăng thấy rõ, trong số lực tín ngưỡng cô nhận được có một phần là do bài post của em trai mà có được, bé ngoan được việc như vậy, tất nhiên phải có thưởng rồi.

Nếu nói đến bây giờ Hoa Ninh Vũ thích thứ gì, vậy thì đã không còn là mô hình thả bay Leonard và những người bạn nữa, giờ bé thích nhất là chị gái, và những thứ có liên quan đến chị của bé.

Hoa Ninh Vũ gần đây rất chăm chỉ luyện tập quyền pháp luyện thể cơ sở, lớn phổng phao hơn trước nhiều, đã cao nhất trường mầm non nơi bé theo học. Tuy khuôn mặt vẫn búng ra sữa như trước, nhưng tay chân Hoa Ninh Vũ chắc nịch, khỏe khoắn hơn rất nhiều.

Tư Tĩnh Nhã gần đây cũng rất vui, bà có thêm một sở thích thứ hai sau việc thỉnh thoảng đi dạo chọn mua văn phòng tứ bảo cho con gái, đó chính là đi dạo trung tâm thương mại mua sắm y phục mới cho con trai, bé con lớn quá nhanh, tâm trạng luôn thoải mái, vài người bạn lâu ngày gặp lại còn nói rằng bà lão hoá ngược, trông trẻ ra vài tuổi.

Phụng Sơ đã quyết định đào tạo tốt cho Hoa Ninh Vũ, đương nhiên phải giành cho em trai mình những gì tốt nhất. Cô quyết định truyền thụ ‘Phụng Vũ Cửu Thiên Bộ’ cho Hoa Ninh Vũ, không chỉ là bộ pháp, còn kết hợp những chiêu thức cảm nã tinh diệu.

Một ngày đẹp trời, thật thích hợp để truyền công, từ sáng sớm Phụng Sơ đã dậy ngồi xếp bằng tu luyện linh lực ngoài ban công, không khí trong lành buổi sớm mai khiến tâm trạng Phụng Sơ thoải mái vô cùng. Chờ em trai ở trong phòng đánh xong bộ quyền pháp luyện thể cơ sở, Phụng Sơ vẫy bé đến bên cạnh.

- Chị đã từng nói học võ rất vất vả, rất buồn chán. Nhưng em đã rất kiên trì, chị rất vui. Ngày hôm nay, chị muốn truyền thụ cho em những thứ cao siêu hơn, đương nhiên buồn chán vất vả sẽ không giảm đi, mà chỉ càng ngày càng tăng lên. Em có còn muốn học võ nữa không?

- Chị. Xin hãy dạy cho em.

Nhìn ánh mắt kiên nghị sáng rực trên khuôn mặt mũm mĩm ngây ngô của em trai bé bỏng, Phụng Sơ vô cùng hài lòng, lại có chút tự hào nho nhỏ, đứa trẻ giỏi giang này, là em trai cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhận được thiệp mời của Thẩm Tử Hào

Sầm Vinh bồi tranh mất mười ngày, sau khi bồi lụa, lồng trục biểu, liền cuộn tròn cất trong túi gấm mang đến cho Phụng Sơ. Cô mở cuộn tranh ra, ngắm nhìn lại bức họa của mình thêm một lần, tay nghề của bác Vinh rất tốt, tác phẩm thủy mặc được bồi hoàn thiện khiến những nét mực bay bổng của cô càng thêm thăng hoa. Tuy không thể so sánh với tay nghề nữ quan chuyên bồi thư pháp, thủy mặc của thượng công viện, nhưng cũng có thể tạm chấp nhận. Phụng Sơ thả lại cuộn tranh vào túi gấm, đặt trong một hộp gỗ vừa vận rồi mang theo lên xe, tất nhiên là không quên cảm ơn bác Vinh. Kiêu ngạo của cô không phai nhạt, nhưng cô cũng học được nhiều thứ ở thế giới này, lễ phép và biết ơn.

Hôm nay cũng là ngày kết thúc quá trình thực tập ở ‘Ngự’, Phụng Sơ diễn luyện lại một lần quá trình nấu ba món ăn từ chọn nguyên liệu, sơ chế, thủ pháp sử dụng dao làm bếp vô cùng điêu luyện khiến Lâm Huệ phu nhân khen ngợi không ngớt. Khi nấu đồ ăn, tay dao sạn, hát cháo... những kỹ thuật thể hiện trình độ này đều được cô khống chế rất tốt, vài đệ tử của cô Lâm đang rảnh rỗi đến vây xem cũng trầm trồ không thôi, chỉ có ba tuần mà không ngờ cô có thể làm tốt như vậy.

Đến lúc lên đĩa, những ngón tay Phụng Sơ thoăn thoắt cắt tỉa củ quả trang trí cũng làm cô Lâm bất ngờ, vì Phụng Sơ chỉ quay phim, những cảnh không quay đến mặt có thể tá vạ bằng người đóng thế là đầu bếp thực thụ nên cô không truyền thụ gì cho Phụng Sơ ở phần trang trí, cắt tỉa này, dù sao học thứ này không phải ngày một ngày hai, còn rất dễ bị thương, đôi tay của nữ nghệ sĩ cũng rất quan trọng cần được bảo vệ.

Không nghĩ tới cô có thể làm tốt được như vậy.

Lâm Huệ phu nhân hơi tiếc nuối, đây thực sự là mầm non tốt mà. Nếu không phải đây là một ngôi sao, có lẽ bà sẽ đưa ra đề nghị thu đồ rồi.

Có điều Lâm Huệ phu nhân khả năng phải thất vọng, bởi vì Phụng Sơ vốn không có thứ gọi là năng khiếu này. Các kỹ thuật làm bếp cô có thể diễn luyện thành thạo, đó là bởi vì khả năng kiểm soát thân thể của cô quá tốt, kiếm đao thương kích cô còn chơi đùa được, nói chi mấy thứ nôi niêu xoong chảo này.

Về trang trí thì sao, sở trường của Phụng Sơ là gì, đến ngọc thạch cô còn có thể điêu khắc thành tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, huống chi chi mấy cây củ cải cà rốt dưa leo, là chuyện một bữa ăn sáng mà thôi.

Cũng may, đến khi Phụng Sơ đã ra về, Lâm Huệ phu nhân có tò mò nếm thử qua món ăn mà Phụng Sơ nấu ra, bà cũng cảm thấy người ngoại, người con gái đẹp này, vẫn cứ nên theo đuổi con đường hiện tại thì hơn.

Sau khi rời khỏi ‘Ngự’, Phụng Sơ lái xe trực tiếp đến toà nhà tổng bộ giải trí Thần Hi. Cô và Thôi Tinh Hà hẹn gặp nhau ở đây.

Khi cô đến Thôi Tinh Hà đã ngồi sẵn trong phòng chờ, Chung Hân cũng có ở đó, vừa thấy cô liền dâng lên một ánh mắt sùng bái và nhớ thương vì đã lâu không gặp. Gần đây trong lúc cô miệt mài học tập ở ‘Ngự’ thì Chung Hân cũng bị Thôi Tinh Hà tổng cổ đi học một lớp bồi dưỡng gì đó, nghe nói là của công ty, chuyên đào tạo trợ lý cho nghệ sĩ, nhất là khi xử lý các tình huống bất ngờ xảy ra, hoặc gặp phải phóng viên theo đuổi.

- Chị Phụng Sơ, chị Phụng Sơ...

- Gì thế, con bé này, cứ làm như fan hâm mộ gặp thần tượng không bằng. Nhanh đi rót trà đi.

Thôi Tinh Hà lờ mờ ngửi thấy Chung Hân thể hiện quá đà, bữu môi dúi đầu con bé sang một bên.

- Em vẫn luôn luôn thần tượng chị Phụng Sơ mà, từ trước đến nay, trăm năm không đổi.

- Rót trà đi. Góm, cứ làm như tỷ năm không gặp nhau, sắp tới quay ‘Kim Ngọc kỳ truyện’ tha hồ mà ở bên thần tượng, không phải sốt ruột trước mắt.

Phụng Sơ nhấp một ngụm trà, cười cười ngồi trên sofa quan sát hai người nói qua nói lại, Thôi Tinh Hà dạy dỗ xong Chung Hân mới quay lại nói chuyện với Phụng Sơ.

- Nam chính và những vai diễn khác trong ‘Kim ngọc kỳ truyện’ đã được quyết định xong hết rồi. Một tháng nữa bắt đầu bấm máy. Biểu hiện của em trong thời gian này ở ‘Ngự’ khiến đạo diễn rất hài lòng, còn khen ngợi em với chị đó. Vốn thời gian còn lại đều chờ tuyển nốt các vai phụ và cho em luyện tay nghề, không ngờ em lại xong sớm như vậy.

Người đóng vai nam chính – Thẩm Lương An và nam nữ phụ số một – La Tấn Dương và Trịnh Khê đều là những cái tên mà cô không thường được nghe tới. Vì dù sao bộ phim này chủ yếu vẫn là xoay quanh Kỳ Kim Ngọc, nữ quan chưởng quân ngự thiện phòng, thuộc thượng diện viện trong hoàng cung một quốc gia không có không có trong lịch sử cổ đại, xuyên không tới hiện đại sau một hồi cung biến, dựa vào bản lĩnh của mình vực dậy cơ nghiệp tổ truyền.

Một dàn diễn viên non trẻ không có nhiều tên tuổi tham gia, thành thử cả ekip làm phim bị cánh truyền thông phê bình là một bộ phim thỏa mãn ước mơ đóng phim của các cậu ấm cô chiêu mơ mộng, khó có thể làm nên tiếng vang. Dù đạo diễn cũng rất có tiếng, nhưng bộ phim này, phần nhiều ông quay vì tình cảm, là giao tình giữa ông và Lâm Sơn, nhị thúc của Lâm Huệ phu nhân.

- Chúng ta ký hợp đồng với bộ phim trước khi em hot như bây giờ, hiện tại có rất nhiều người đều đang cười nhạo chúng ta nhận cát xê thấp kéo giá trị thương mại xuống, có người thì lại cảm thấy đoàn phim này quá may mắn, cò được độ hot của em đó.

- Nội dung kịch bản rất hay, em không quá quan tâm vấn đề cát xê.

Vì câu này mà Phụng Sơ lại nhận một cái lườm cháy má từ Thôi Tinh Hà.

- Không quan tâm làm sao được, đó không chỉ là tiền, còn là mặt mũi danh tiếng của em đấy biết không hả?

- Được được được, tiền có thể không quan tâm nhưng mặt mũi này em rất coi trọng, chị yên tâm, em sẽ thật chú tâm cho bộ phim này, để đám người cười nhạo chúng ta kia sáng mắt ra.

- Là em nói đó. Còn có một việc, Thẩm Từ Hào khai trương cửa hàng SPA của anh ta, có gửi thiệp mời cho em đó, em có đi không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Học tập Chung Hân đi

“Sơ Sơ thân mến, đã lâu không được gặp em, rất nhớ. Gần đây em thật nổi bật, tài năng của em khiến người ta cũng cảm thấy ganh tỵ đó biết không hả? Hiện tại người ta bắt đầu kinh doanh, mở ra trung tâm chăm sóc sắc đẹp như ước nguyện, nhất định em phải đến ủng hộ người ta đó nha. Thẩm Tử Hào, thân.”

Bên dưới là ngày giờ và địa chỉ.

Phượng Sơ nhìn từng hàng chữ tròn trịa nắn nót trên thiệp mời được trang trí vô cùng xinh đẹp và hào nhoáng, nhớ lại lần đầu cô gặp anh ta. Đó là lần đầu tiên cô gặp một người thuộc giới tính thứ ba ở thời đại này, nhưng cũng không phải thứ gì quá mới lạ. Càn Nguyên đại lục tuy không thịnh hành nam phong nhưng cũng không phải không có, ánh mắt của người đời, đàm tiếu của thiên hạ chỉ có thể kim kẹp phẩm nhân, đối với cường giả là vô dụng.

Kẻ mạnh có thể đặt ra quy củ, bởi vậy ở Càn Nguyên đại lục, điều gì cũng có thể xảy ra, chỉ cần người mạnh, chỉ cần người muốn.

Bởi vậy trong mắt Phượng Sơ, Thẩm Tử Hào là người đối xử với cô không tồi, chỉ vậy mà thôi. Anh ta đã có nhã ý mời, cô đương nhiên phải đến tham dự.

- Chị Tinh Hà, chị chuẩn bị giúp em một phần quà mừng.

- Gì mà quà mừng. Làm như đi ăn cưới chúc thọ không bằng. Chị sẽ đặt hoa chúc mừng thay em.

- Được. Cảm ơn chị.

- Chị là quản lý của em. Những việc này là chị nên làm.

- Vâng. Vậy nhờ chị thêm một việc, gửi giúp em thứ này cho Phó Diên Hựu.

Thôi Tinh Hà nhận lấy hộp gỗ, đang định hỏi đây là thứ gì thì Chung Hân đứng bên cạnh đôi mắt đã sáng rực nhìn chăm chăm như hổ đói vào mời.

- Chị. Đây nhất định là tranh gửi cho Phó ảnh để có phải không? Ôi em yêu chị chết mất. Tò mò quá đi mất. Phó ảnh để sẽ có quà gì cho fan hâm mộ đây hả trời.

Thôi Tinh Hà cũng nhớ ra trên mạng còn có vụ này, ánh mắt dò hỏi nhìn Phượng Sơ, nhận được cái gật nhẹ của cô thì cũng hơi nổi lên tò mò.

- Em xem được không ạ?

Chung Hân uốn éo sát lại gần, thò thẻ xin xem. Thôi Tinh Hà không nói gì nhưng cũng muốn xem xem rốt cuộc Phượng Sơ tặng cho Phó Diên Hựu bức hoạ như thế nào. Cô nhớ rõ kể cả Phó ảnh để hay rất nhiều vị hoạ sư có tiếng nói đều mở lời khen ngợi Phượng Sơ, cô cũng tìm hiểu qua, ba bức tranh của Phượng Sơ được đấu giá với con số không hề nhỏ.

Có câu nói sao ấy nhỉ? À đúng rồi, rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm nhưng cổ tình lại muốn dựa vào bản lĩnh. Đại khái chính là nói người như Phượng Sơ đi.

Thôi Tinh Hà nghĩ ngợi mông lung, bị Chung Hân ôm mất hộp gỗ trên tay lúc nào không biết. Cô đang nhớ lại lần đầu tiên chính thức trò chuyện, cô từng hỏi Phượng Sơ có sở trường nào không? Khi đó cô ấy trả lời như thế nào?

“Lễ, nhạc, xạ, ngư, thư, số đều am hiểu, cảm kỳ thi hoạ có biết sơ.”

Đây là có biết sơ thôi đó hả? Bà cô của tôi ơi, có thể khiêm tốn hơn được nữa hay không? Làm cô hiểu nhầm việc này, cho rằng Phượng Sơ thật sự chỉ hiểu biết sơ thật, bỏ lỡ biết bao nhiêu cơ hội béo bở rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng không có gì, ngọc ở đâu thì cũng sáng, cuối cùng Phượng Sơ vẫn toả ra ánh sáng chói lọi của bản thân, tài năng của mình lại được công chúng biết đến qua miệng của người khác, còn là người vô cùng vô cùng nổi tiếng, hiệu ứng sẽ khác hẳn. Phượng Sơ, vãn này em đánh đẹp lắm, yêu em chết mất.

- Trời ơi, chị Phượng Sơ, em em em... đẹp quá. Chị đúng là đại sư, là nữ thần... quá tuyệt.

Thôi Tinh Hà bị tiếng gào của Chung Hân làm tỉnh táo, quay sang thì thấy thứ trong hộp gỗ đã được lấy ra, bức hoạ bên trong được mở trải rộng trên bàn, vì ngồi đối diện hai người kia nên cô chỉ nhìn thấy bức hoạ vẽ một người, không rõ xấu đẹp như thế nào, nhưng nhìn đôi mắt sắp hoá thành bóng đèn phát sáng của Chung Hân, có lẽ không cần phải nghi ngờ hoạ bút của Phượng Sơ.

Thôi Tinh Hà thấy biểu hiện của Chung Hân cũng hơi tò mò, bước qua nửa cái bàn để xem kỹ bức tranh. Ôi trời, người trong tranh, không phải Phó ảnh để hay sao? Đẹp dữ dội như vậy, ai mà chịu cho nổi? Thôi Tinh Hà cảm thấy ảnh để trong bức tranh thực sự đẹp đến xuất sắc, thật muốn giấu bức tranh đi làm của riêng quá đi.

- Như vậy nhé. Gửi giúp em đến cho Phó Diên Hựu. Em cũng rất tò mò, em đã đáp ứng tặng tranh cho anh ta, chiều lòng fan hâm mộ rồi, anh ta định đáp lễ tặng quà cho fan như thế nào đây?

- Chị cũng tò mò. Tranh em cũng đã tặng, có phải nên tương tác với fan một chút hay không hả.

- Không phải em đã tặng tranh cho anh ta rồi hay sao? Còn muốn làm gì?

- Trời ạ. Còn có thể có nhiều cách tương tác hơn nữa. Về việc này em làm ơn học hỏi Chung Hân một chút đi, nếu chị không nhắc em còn chẳng thèm vào ViWo xem tin tức giới giải trí nữa. Đừng có làm phức tạp mọi việc. Em đăng một bức ảnh thôi là được. Nào cất tranh đi. Em ôm hộp gỗ, ngồi trên sofa đi, tạo dáng một chút... thần thái... được... quá đẹp...

Thôi Tinh Hà nhìn bức ảnh vừa chụp, vô cùng hài lòng, chỉ cần chỉnh sáng một chút, ngay lập tức đăng ảnh lên, tag tên Phó Diên Hựu với dòng caption ý "anh định tặng quà gì đáp lễ fan đây?"

Còn lại, đó là việc của các bạn fan đáng yêu rồi. Thôi Tinh Hà đã nhìn trước được hot search ngày mai là như nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thái Huyền đến ra mắt Hoa gia

Thôi Tinh Hà vừa đăng ảnh, fan hâm mộ của Phụng Sơ liền sôi trào, nhất là nhóm fan cứng của Phó Diên Hựu vì sự tương tác giữa thần tượng mấy ngày nay mà lần la bò vào ViWo của Phụng Sơ rồi bị bắt mắt trái tim trở thành fan, nhóm này ngay lập tức chia sẻ lại tin này với tốc độ chóng mặt. Tất cả đồng loạt để hashtag #phodienhuvu, #choquacuamamthan, #quacuaphodienhuvu, những từ khoá này lần nữa nhảy lên bảng xếp hạng tìm kiếm.

Thôi Tinh Hà cũng không thả dây câu không, lập tức tự tay mang theo hộp gỗ đi lên tầng hai mươi, trao tận tay Liên Vô Trần quản lý của Phó Diên Hựu.

Liên Vô Trần nhanh chóng mang đồ đưa tới tay Phó Diên Hựu, cũng may người này gần đây không đi quay phim xa nhà, vẫn đang trong giai đoạn chọn lựa kịch bản quay vào năm sau.

Nhận được sau, Phó Diên Hựu vô cùng vui vẻ mang theo hộp gỗ đi tới thư phòng của chính mình, sau đó mới bắt đầu hồi hộp không thôi mở quà.

Bây giờ tối, đám fan đã rục rịch ngồi chầu trực chờ tới giờ nam thần phát sóng trực tiếp. Kể cả những người không phải fan cũng vì tò mò mà chờ giờ phát sóng.

Nhưng trong những người chờ đợi này không có Phụng Sơ, bởi tối nay có một bữa tiệc gia đình tại nhà cũ.

Chính là ăn một bữa cơm, Hoa Ninh Thần chính thức đưa Thái Huyền về ra mắt gia đình, đã xác định sang năm sau sẽ tổ chức hôn lễ.

Sau bữa tối, anh họ đã dẫn bạn gái đi dạo rồi, cô ngồi lại cùng ba mẹ uống trà với ông bà.

- Sơ Vân, công việc như thế nào? Có bận rộn hay không?

- Dạ cũng ổn bà nội. Không quá bận rộn, cháu vẫn giành đủ thời gian nghỉ ngơi chăm sóc bản thân. Bà đừng lo lắng.

- Có thể không lo lắng được hay sao? Một tiểu thư khuê các đang yên đang lành lại náo loạn đi làm ngôi sao. Lượng sức mà làm. Nếu không chịu nổi nữa thì về công ty nhà mình học việc. Nhà họ Hoa chúng ta còn không thiếu chút tiền ấy, còn nuôi nổi con cháu nhà mình.

Người vừa nói là bác gái hai Lục Cẩm Trinh, Phụng Sơ từng chăm chú nghiên cứu các thành viên gia đình trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân, đương nhiên biết vị bác gái này nói chuyện khó nghe vậy thôi nhưng trong lòng lại mềm như đậu hũ. Chung quy cũng chỉ vì lo lắng cho cô mà thôi, vì vậy cũng không chấp nhặt làm gì, còn cười xán lạn gật đầu đồng ý.

- Được ạ. Nếu không làm nổi nữa cháu sẽ về nhà vào công ty.

- Ừ. Nếu có việc cần đến người nhà giúp đỡ thì cứ nói, còn có Hoa gia chống sau lưng cho cháu.

- Ông nội, cháu muốn thử sức, muốn tự dựa vào bản thân của mình cơ mà.

- Tốt. Nhưng phải chú ý an toàn của bản thân.

- Ông đừng lo, ba có cho vệ sĩ theo bên cạnh con mà. Lần trước con cũng nói với ông rồi, từ nhỏ con đã học tập bản lĩnh của vị sư phụ kia, người thường khó mà động đến con được.

- Thật? Vậy sao còn để xảy ra chuyện kia hả?

Chuyện gì? Phụng Sơ mờ mịt mở to mắt, một lúc mới nhớ ra chuyện ông nội nói tới chính là sự việc khiến cô có thể xuất hiện ở thế giới này.

- Ông nội, lần đó là do cháu chủ quan, tin tưởng bạn bè, sau này sẽ không.

- Được. Cháu hãy nhớ, nơi cháu đang vùng vẫy là một thế giới thu nhỏ đầy rẫy người lừa ta gạt, thậm chí ăn người không nhả xương, bất kỳ ai, đều không thể tin tưởng tuyệt đối. Dù là người thân cận bên mình, vì dù họ thật lòng hay trung thành với cháu, nhưng cũng có thể chính họ cũng bị qua mặt lừa gạt. Chỉ có thể tin tưởng chính mình.

- Cháu rõ rồi ông nội. Hôm nay là ngày vui mà. Đừng nhắc chuyện của cháu nữa. Thế nào ạ. Ông bà có hài lòng với cháu đâu tương lại không?

Ông bà và những người còn lại bị dời đi lực chú ý, nhớ tới cháu đâu tương lại vừa đến thăm nhà hôm nay, lại rôm rả tập trung vào câu chuyện mới.

Nói đến mới nhớ, hiện tại cô cũng coi như hoà nhập tốt vào cộng đồng, thậm chí không khiến ai nghi ngờ Hoa Sơ Văn đã đổi linh hồn thành người khác, có lẽ đến lúc nên lời vài chuyện cũ ra tính sổ rồi nhỉ.

Phụng Sơ không có ý định hỏi thăm xem nhà họ Hoa sau đó đã xử lý nhưng việc này như thế nào, cô đã tiếp nhận thân thể của Hoa Sơ Văn, sống tiếp bằng thân phận của cô ấy, hưởng thụ gia đình của cô ấy, mỗi thù phản bội, gián tiếp hại chết này đương nhiên phải do tự tay cô báo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Phó Diên Hựu phát sóng trực tiếp - Thực lực lại tăng

Thôi Tinh Hà cũng biết đêm nay Phụng Sơ có việc, cũng không chủ động làm phiền, còn vô cùng săn sóc tự mình vào tài khoản của Phụng Sơ thay cô xem phát sóng trực tiếp của nam thần. Là người trực tiếp liên lụy đến vụ quà tặng cho fan nóng hổi trên mạng, nếu Phụng Sơ không xem phát sóng, không biết đám antilfan lại được dịp nhảy nhót lên bôi xấu cô thế nào.

Không có nghệ sĩ nào không có antilfan, dù là nghệ sĩ được yêu thích đến mấy, cũng vẫn sẽ có những người không hợp mắt bạn, nhưng Thôi Tinh Hà biết rõ, phần lớn đám fan xấu này từ đâu mà ra.

Thủy quân trong giới này cũng không phải thứ gì mới lạ nằm trong bóng tối, mọi người đều biết đến, những cũng chẳng thể làm gì, bởi biết đâu trong tương lai, sẽ có lúc bạn cũng phải dùng đến lực lượng ngầm này.

Phụng Sơ rất giỏi, xinh đẹp, tài năng, nhưng ở trong giới vẫn chỉ là bông hoa mới nở mà thôi, cô ấy lại quá tự tin vào bản thân, những thứ trong bóng tối này, cô ấy không để tâm.

Thôi Tinh Hà là người đại diện, những thứ nghệ sĩ của mình không quan tâm, cô sẽ lo liệu thay cô ấy thật hoàn hảo, không chỉ vì công việc hay dặn dò của boss lớn phía sau của giải trí Thần Hi, mà còn bởi vì bản thân cô ấy, rất đáng để người khác quan tâm chăm sóc, trải hết tâm lòng ra để đối xử.

Dù thời gian quen biết nhau chưa lâu dài, nhưng Phụng Sơ trong lòng Thôi Tinh Hà đã có một vị trí rất lớn, vừa là nghệ sĩ đang hot dưới tay cô, vừa là người em đáng giá cho cô dùng mọi thủ đoạn đi chăm sóc và bảo vệ.

Phụng Sơ không xem Phó Diên Hựu phát sóng trực tiếp, nhưng cũng đoán được rằng anh đã nhân dịp này nâng cô lên rất nhiều, bởi trên đường trở về từ nhà cũ, Phụng Sơ lần nữa nhận được lượng tín ngưỡng lực khổng lồ. Ngay từ đầu quyết định theo nghề này, quả là quyết định đúng đắn, cô chắc chắn, bản thân sẽ sớm mạnh đến đỉnh của thế giới này, thậm chí, mạnh đến giống như cô của kiếp trước.

- Chị, số lượng theo dõi của chị lại tăng vọt rồi. Chị của em thật là quá giỏi.

- Ủ. Để chúc mừng. Ngày mai chị đưa em đi trung tâm thương mại chơi được không? Chúng ta sẽ đi xem phim, ăn vặt, mua sắm, bất cứ thứ gì em thích.

- Được ạ.

Hoa Ninh Vũ vẫn là một đứa trẻ, biết ngày mai có thể bên chị gái cả ngày, nhóc vui vẻ ra mặt. Hoa Khải Duy đang lái xe nhìn qua kính chiếu hậu thấy con trai cười đến tít cả mắt, xen lời.

- Chúc mừng mà không có ba mẹ sao?

- Có chứ ạ. Đợi chị em con đi chơi về. Tối cả nhà ta sẽ đi nhà hàng chúc mừng nhé.

- Đúng vậy. Chị đã nói sẽ đưa con đi chơi rồi. Ba mẹ ở nhà thế giới hai người vui vẻ nha.

- Quý lâu linh. Biết cái gì mà thế giới hai người hả?

- Con biết chứ. Tô Dững ngồi cùng bàn với con suốt ngày nói ba mẹ nó toàn ném nó cho bảo mẫu để hưởng thụ thể giới hai người đó.

Không khí vui vẻ đến tận khi về nhà, Hoa Ninh Vũ mỗi ngày như một trở về phòng ngủ thay quần áo xong liền luyện quyền một giờ đồng hồ, ngâm mình ba mươi phút. Hôm nay có muộn hơn ngày thường một chút nhưng bé vẫn muốn kiên trì, bé còn nhớ như in, chị đã nói, chịu được khổ cực, mới là người ở trên người khác.

Dù không hiểu hết ý nghĩa câu nói này, nhưng có một điều Hoa Ninh Vũ rõ ràng, chị rất giỏi rất xuất sắc, bé không muốn làm chị mất mặt, bé cũng sẽ cố gắng học tập, rèn luyện để giỏi được như chị.

Sau khi tắm rửa thả lỏng cơ thể, Hoa Ninh Vũ lại luyện bút lông một tiếng mới coi là xong những việc phải làm trong ngày. Chữ hán nôm là mẹ dạy, vẫn phòng tứ bảo là chị mua cho, từ ngày tập võ lực cổ tay của bé rất ổn định, mấy lần bé đang viết thì mẹ quay lại gửi cho ông ngoại xem, ông ngoại còn khen bé nữa kia.

Sáng sớm tỉnh mơ, Hoa Ninh Vũ tỉnh dậy đến phòng tập thì Phụng Sơ đang xếp bằng tu luyện trong phòng. Bé không làm phiền đến chị, bắt đầu bài tập trong ngày, Phụng Sơ biết Hoa Ninh Vũ đã đến cũng không mở mắt ra, mặt vẫn hướng về phía ban công, hít thở theo tiết tấu thu luồng khí trong lành buổi sớm mai vào buồng phổi. Cả đêm qua thực ra Phụng Sơ không ngủ, đều ngồi tu luyện trong căn phòng này, chỉ là cả nhà đã có thói quen Phụng Sơ dậy luyện tập rất sớm nên không ai phát hiện ra mà thôi.

Từ lúc bắt đầu quen biết Phó Diên Hựu, anh ta đã giúp đỡ cô thu được lượng tín ngưỡng lực khổng lồ, khiến thực lực của Phụng Sơ tăng mạnh.

Cô biết rõ anh ta có việc muốn nhờ nên mới dùng biện pháp này giúp đỡ cô nổi tiếng hơn, nói trắng ra chính là lấy lòng cô.

Phụng Sơ luôn có ơn tất báo, tự nhủ nếu chuyện nhà họ Phó muốn nhờ không vượt quá khả năng lại không vi phạm nguyên tắc của bản thân, cô tất nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Con tin

Hôm nay là ngày cuối tuần, lượng người ra vào trung tâm thương mại so với ngày thường thì đông hơn nhiều.

Đi dạo một hồi, mua cho cha mẹ và em trai mỗi người hai bộ quần áo, vừa xuống lầu, mẹ cô đã gọi điện thoại đến, nói địa chỉ nhà hàng trưa này cả gia đình sẽ cùng nhau ăn cơm, một tiếng nữa cô lái xe chở Ninh Vũ qua đó là được.

Bỗng nhiên một tiếng hét vang lên từ phía sau, Phụng Sơ vội chào mẹ rồi cúp điện thoại, nắm lấy tay Ninh Vũ đề phòng bé bị xô đẩy. Nếu chỉ có một mình cô chắc chắn không bao giờ lùi lại, nhưng lúc này bên người cô là em trai nhỏ tuổi, dù gần đây luyện tập chăm chỉ thân thể rắn chắc hơn bạn đồng trang lứa nhiều, nhưng trong lòng cô vẫn cứ là em trai yếu ớt cần được bảo vệ.

Nhưng không chờ cô kéo Hoa Ninh Vũ lùi được bao xa, phía sau đã xảy ra hỗn loạn, tiếp theo là tiếng bước chân, cánh tay Phụng Sơ bị nắm, vùng một cái, trên cô đột nhiên lạnh lạnh, Phụng Sơ theo bản năng bất động.

Trong lòng suy nghĩ nhanh như chớp, Phụng Sơ lập tức thả tay Hoa Ninh Vũ đẩy mạnh bé về phía đối diện hoà vào đám đông, dùng ánh mắt ra hiệu cho bé yên tâm, ở yên đó và im lặng.

- Đứng tới đây, bước tới tao giết nó.

Phụng Sơ cảm thấy cần cổ chột lạnh, mùi máu tươi tỏa ra. Cô hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên cô phsirs đỏ máu khi tới thể giới này, thân thể cô vẫn là quá yếu ớt.

Đám đông xung quanh dạt ra, tiếng la hét hỗn loạn dần hạ xuống, thay vào đó là bóng dáng mặc cảnh phục của lực lượng an ninh.

Tên tội phạm kéo Phụng Sơ thối lui đến góc tường, đem Phụng Sơ che ở trước hán, Cô vô cùng phối hợp theo bước chân của gã tội phạm mà di chuyển, không ngờ chỉ ra đường dạo phố mua sắm một chút thôi cũng có thể bắt gặp tội phạm đang bị truy bắt, còn bị tóm lại làm con tin.

Dao nhỏ trên cổ kề rất gần, Phụng Sơ nghe rõ được tiếng hít thở ồ ồ của tên tội phạm. Phụng Sơ tất nhiên là không hề cảm thấy sợ hãi, giống như là xem một vở hài mà nhìn cảnh sát đang ra sức dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên nhủ tên tội phạm thả con tin, đầu hàng.

Phụng Sơ có thể đánh bại tên tội phạm, nhưng da thịt cô dù có linh khí bảo vệ nhưng chưa đủ cản lưỡi dao sắc bén đã để lại một đường máu trên cổ. Hơn nữa, trong linh thức của cô có thể cảm nhận được, bên trong đám đông bao vây bên ngoài kia có ba hơi thở bạo ngược và nóng nảy giống hệt gã tội phạm đang lấy cô làm tấm chắn, có nghĩa hán có đồng phạm, dù cô đánh ngã được hán vẫn sẽ có những người khác có thể bị bắt làm con tin. Nhất là khi trong ba nhân vật đang ẩn nấp giữa đám đông có một người cách Hoa Ninh Vũ rất gần. Cô rất sợ, hành động của mình sẽ gây tai họa cho người khác, nhờ đầu tên tội phạm chụp lấy em trai cô thì sao, cô không dám liều lĩnh.

Cảnh sát phía đối diện cũng rất sốt ruột, kỳ thật lúc này xung quanh khu thương mại đã bị bao vây, nhưng vì nơi này là khu trống trải ngay tại sảnh trung tâm khu thương mại, tay súng bắn tia không thể ngắm, tên tội phạm chọn địa phương núp quá tốt.

Vì dao nhỏ vẫn kề cổ con tin, cảnh sát cũng không dám tiến lên, hiện tại chỉ có thể chờ cấp trên chỉ thị, người đàm phán bên phía cảnh sát đang thương lượng với tên tội phạm về những yêu cầu của hắn để kéo dài thời gian tìm phương án xử lý tốt nhất.

Một tiếng trôi qua, tên tội phạm không đáp lại sự khuyên bảo của cảnh sát, thông qua đối thoại Phụng Sơ biết người này là tội phạm giết người, đúng vậy, sát khí oán khí quanh hắn dày đặc như vậy, trên tay hắn có không ít mạng người đi.

Không còn cách nào, đành mượn cái miệng nhỏ của em trai để giải quyết sự việc lần này rồi. Còn dây dưa nữa sẽ trễ giờ cơm hẹn với ba mẹ mất.

Mình viết truyện là sở thích nhưng cũng cần có động lực mà. Vậy nên đừng quên like, bình luận và vote sau mỗi lần đọc để mình biết là vẫn có các bạn ủng hộ nhé. Tác giả là người rất thích đọc bình luận ^^~

Thân. Có ai đoán được Phụng Sơ định mượn miệng của em trai để giải quyết như thế nào không??

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thân thủ thật tốt

Mãi xem chung kết VTV CUP bây giờ mới đăng chương mới được. Chương này an ủi cho độc giả cũng vừa xem như mình. ^^~

Phụng Sơ cuối cùng vẫn trễ hẹn ăn cơm với ba mẹ, bởi vì Hoa tam gia và Hoa phu nhân khi ngồi chờ các con trong nhà hàng lại vô tình nghe được một bàn bên cạnh đang thảo luận về vụ tội phạm bắt con tin uy hiếp cảnh sát ở khu trung tâm thương mại Diamond, đúng là nơi ngày hôm nay đám trẻ nhà bọn họ đi dạo.

Đã có rất nhiều phóng viên ở hiện trường đưa tin, cũng có những người dân đang có mặt tại hiện trường phát sóng trực tiếp lên ViWo, tin tức đang cập nhật liên tục.

Hoa phu nhân cảm thấy hơi lo lắng, mở điện thoại lên mạng tìm kiếm thông tin, trong một kênh phát sóng đang được chia sẻ vô cùng rộng rãi, bà nhìn thấy một thiếu nữ đang bị tên tội phạm kề dao vào cổ, ánh dao sáng lạnh phản quang dưới ánh đèn trần của trung tâm thương mại khiến bà rùng mình.

- Cậu nhìn xem, con tin là một cô gái, vì sao lại đội mũ lưỡi trai súp kín mặt như thế? Lại còn đeo kính râm. Có khi nào thực ra đây là đồng phạm của bọn cướp giả làm con tin để hỗ trợ cho đám tội phạm kia chạy trốn không?

- Thôi đi, ra đường đừng có nói là quen biết mình. Cậu có biết mũ với kính trên người cô ấy bao nhiêu tiền không hả? Hàng hiệu đấy. Bán cậu đi cũng không mua được đâu. Còn bày đặt thuyết âm mưu nữa.

- Hừ. Nhà giàu đáng ghét. Dùng đồ hàng hiệu thì sao? Còn không phải vẫn bị bắt làm con tin đấy à.

Tại Hoa phu nhân ù đi, bà run rẩy nắm chặt điện thoại bước đến bên cạnh chồng, đưa cho ông.

- Anh... Anh ơi... Con chúng ta...

Hoa Khải Duy nheo mắt nhìn kỹ dáng người trong điện thoại, sắc mặt khê biến, ngay lập tức kéo tay vợ đứng dậy, đi về phía quầy tiếp tân đưa ra lời xin lỗi và hủy đặt bàn, sau đó nắm tay vợ bước nhanh về bãi đỗ xe.

- Không sao đâu Tịnh Nhã, con gái chúng ta sẽ không sao. Bây giờ chúng ta lập tức đến đó.

Nếu không có chồng giữ lấy, có lẽ bà đã mềm chân mà ngã xuống đất. Sơ Vân của bà, con gái bé bỏng của bà, vì sao hết chuyện này đến chuyện khác đều đổ lên đầu con gái bà như vậy.

Hoa Khải Duy một bên lái xe, một bên nắm chặt tay vợ an ủi bà, tốc độ không đổi rất nhanh phi về hướng trung tâm thương mại Diamond.

- Khải Duy... cứu con chúng ta...ô ô...cứu Sơ Vân của em...

- Được, được, anh nhất định sẽ cứu con mà.

Tư Tịnh Nhã đã khóc đến mức nói không nên lời. Đám đông xung quanh chật như nêm cối, vợ chồng bà không chen nổi vào phía trong khiến Tư Tịnh

Nhã càng sốt ruột, nước mắt không ngừng. Hoa Khai Duy tiến lên đỡ vợ, trấn an trạng thái của Tư Tịnh Nhã lại.

Đúng lúc này, xe bọc thép chống đạn mà bọn tội phạm yêu cầu cũng được lái đến.

Phượng Sơ cảm giác dao trên cổ đã không gần như trước, có lẽ là thời gian quá lâu, tay gã tội phạm hơi run, lại thêm nhìn thấy thứ mình yêu cầu đã được đáp ứng nên thả lỏng.

Chính là lúc này.

Phượng Sơ vận linh khí bảo vệ vùng thủy châm đầu yếu ớt nhất, hét lớn tên Ninh Vũ rồi dùng lực đập mạnh về phía sau, đập thẳng vào mặt tên tội phạm đang dùng dao uy hiếp cô, sau đó thúc cùi trỏ vào bụng tên này khiến hắn theo phản xạ lùi lại, sai chân vung lên, đá bay con dao bay lên trời, lấy đà xoay người trên không trung cước thứ hai nện thẳng vào gáy tên tội phạm, lực đạo không hề cực tốt, chỉ khiến hắn ngất đi mà thôi.

Khi con dao rơi xuống theo quán tính thì cước thứ ba lập tức đá con dao bắn thẳng về phía tên đồng phạm đang đánh tay đôi với một viên cảnh sát. Cán dao đập thẳng vào bụng, lực đạo mạnh đến nỗi tên đó phải khom người ới ra nước chua, lập tức bị cảnh sát xông lên đè sát đất không chế.

Còn lại hai tên đồng phạm, một bị Hoa Ninh Vũ năm tuổi dùng quyền pháp hạ gục lẫn lộn trên đất kêu gào, một đã bị cảnh sát tóm sống còng tay ra sau lưng.

Đối thủ của Hoa Ninh Vũ và tên tội phạm đã ngất xỉu sau lưng Phượng Sơ rất nhanh cũng bị những cảnh sát còn lại túm cổ, hiện trường đã được khống chế.

Hoa Ninh Vũ lập tức lao lên đâm về phía Phượng Sơ, ôm lấy cô kêu chị không ngừng.

Sự việc diễn ra quá nhanh, cả quá trình chỉ chừng mười lăm giây, đám đông nhanh chóng phục hồi lại tinh thần bắt đầu ồn ào reo hò vỗ tay, nhân viên an ninh thì chạy qua áp giải bọn tội phạm này lên xe cảnh sát chờ về đồn, sau đó giải tán mọi người vây xem ở xung quanh.

Một viên cảnh sát có vẻ là người đứng đầu đi tới, dùng nghi thức chào hình ảnh chào bọn họ.

- Cảm ơn hai bạn đã giúp đỡ cảnh sát chúng tôi bắt tội phạm, sau khi trở về tôi sẽ bàn bạc việc khen thưởng công dân tiêu biểu cho hai bạn. Thân thủ của cả hai tốt quá.

- Cảm ơn đã khen. Cũng may có chút võ trong người.

- Cô bị thương rồi. Chúng tôi cử người đưa cô tới bệnh viện nhé. Cô cần băng bó lại vết thương.

- Không cần đâu. Chúng tôi có bác sĩ gia đình. Có thể về được chưa?

Viên cảnh sát kia cũng không tiện giữ lại, nhìn theo bóng lưng của hai người, âm thầm cảm khái. Người đẹp, còn giỏi võ, đúng là hiếm có. Phải biết cô gái này thân thủ rất tốt, so với nhiều viên cảnh sát mới ra trường vào ngành còn xuất sắc hơn, tập võ vốn vừa khổ vừa mệt, là con gái sẽ không thích, huống chi còn là cô gái xinh đẹp như vậy.

Còn tại sao viên cảnh sát lại biết Phượng Sơ xinh đẹp à, cú xoay người đá trên không đã làm mũ lưỡi trai hàng hiệu bay rớt mất tiêu rồi, khiến không chỉ viên cảnh sát này mà còn cả đám đông xung quanh đều được một phen trầm trồ trước nhan sắc của nữ hảo hán, không ít người đều ngờ ngợ, cô gái xinh đẹp này, trông thật quen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Xong đời

Phượng Sơ thấy được không ít máy quay, điện thoại chĩa về hướng họ, vội vàng ôm Hoa Ninh Vũ lên cổ tình kéo đầu thẳng bé gục vào hõm cổ mình tránh lộ diện trước truyền thông.

Phượng Sơ không muốn gia đình của mình lộ diện quá sớm trước truyền thông, nhất là Hoa Ninh Vũ, cô muốn em trai có một cuộc sống bình yên.

Phượng Sơ tiến về phía thang máy, ấn nút xuống tầng hầm để xe. Ngay khi cô đặt Hoa Ninh Vũ ngồi yên vị trên ghế phụ lái, cài dây an toàn cho thẳng bé, điện thoại liên reo vang, Phượng Sơ lôi từ trong túi quần ra, là ba gọi, đều tại bọn tội phạm khiến cô muộn giờ ăn trưa với ba mẹ rồi, chắc chưa thấy cô đâu làm ba mẹ lo lắng.

Không thể không nói Phượng Sơ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi lối suy nghĩ của người thời không khác, vẫn ngại thơ cho rằng ba mẹ không biết đến việc lớn xảy ra với cô, và cô cũng không muốn ba mẹ phải lo lắng, còn đang định ếm nhem chuyện này đi đấy.

- Ba à. Con đang trên đường đến nhà hàng rồi. Ba mẹ cứ gọi món trước đi nhé.
- Ba mẹ đang ở trước cửa trung tâm thương mại Diamond.
- Sao ba mẹ lại ở đó, chúng ta thay đổi chỗ dùng bữa trưa sao ạ. A... trung tâm... Diamond... ôi ba à...

Phượng Sơ càng nói càng lắp bắp, hơi hơi chột dạ giọng nói càng ngày càng nhỏ.

- Con lái xe đưa em về nhà đi, ba mẹ cũng lập tức về bây giờ. Chúng ta ăn ở nhà.
- Ba à...
- Cứ về đã.
- Vâng ạ...

Phượng Sơ cúp máy, mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước. Quay sang em trai bởi vì chị đang nghe điện thoại mà ngoan ngoãn im lặng, nhưng từ nãy giờ vẫn đang dùng ánh mắt sùng bái sáng rực nhìn chị mình, Phượng Sơ yêu thương bẹo một cái trên má bé, chắc nịch, sưng tay cực kỳ.

- Ba biết chuyện vừa nãy, chúng ta xong đời rồi.
- Chị, chúng ta là tự vệ.
- Ba biết chị dám để cho em đầu tay đôi với tội phạm là người trưởng thành, chị xong đời. Chứ không phải em
- Chị. Em thể hiện tốt chứ. Chị đừng lo, ba mẹ có giận cũng sẽ chỉ chút xíu thôi. Em sẽ cùng chị năn nỉ ba mẹ mà.

Phượng Sơ mỉm cười xoa xoa đầu em trai, sau đó trực tiếp khởi động xe, lái ra khỏi tầng hầm ngầm, về nhà.

Ba mẹ đều đang ngồi trong phòng khách, trên sofa còn có bác sĩ gia đình của Hoa gia cũng được gọi đến, không khí rất trầm, vô hình chung khiến Phượng Sơ có cảm giác như đang mở tam đường hội thẩm.

- Ba... mẹ...
- Mau ngồi xuống, để bác sĩ Trần kiểm tra cho con xem nào.
- Dạ... chào bác Trần.

Phượng Sơ không dám nói lời thừa, lập tức ngồi xuống, vén gọn tóc, ngồi nghiêm chỉnh không dám cử động kể cả cơ mặt.

- Haha, cháu thả lỏng đi, vết thương nông thôi, ông bà không cần lo lắng, mấy hôm tới kiêng nước, vệ sinh sạch sẽ, bôi thuốc theo hướng dẫn là được.
- Cảm ơn bác.

Bác sĩ Trần có mang sẵn dụng cụ y tế, lập tức xử lý vết thương cho cô, sau khi xong việc, trong không khí kìm nén ở phòng khách nhanh nhẹn thu dọn ra về, thật không nhìn ra là ông lão trung niên năm mươi tuổi.

- Con nói xem rốt cuộc sự việc là như thế nào?

Cũng chẳng có gì phức tạp, chỉ năm phút Phượng Sơ liền kể xong chi tiết mọi chuyện, tính huống phút cuối ông bà Hoa cũng tận mắt chứng kiến, cũng chính vì tận mắt chứng kiến nên bọn họ mới càng lo sợ.

Người ngoài chỉ thấy là cô gái này thân thù tốt chỉ mấy chiêu võ đã đánh bại tên tội phạm vô cùng ngầu, nhưng người làm cha làm mẹ như họ thì sợ hãi đến thót cả tim, chỉ sợ gã kia bỗng nhiên rút ra một con dao hoặc khẩu súng làm bị thương đứa con gái yêu của họ. Đến bây giờ, khi Sơ Vân đã an toàn ngồi trước mặt trong ngôi nhà của chính họ, cả hai vẫn chưa hết hồi hộp.

- Lần này là vô tình đụng phải, ba mẹ không nói nữa, nhưng sau này phải hứa với ba mẹ, tránh xa hết mấy thứ nguy hiểm đó biết không.
- Con biết rồi ạ.
- Ừ. Về phòng nằm nghỉ một chút. Lát nữa mẹ gọi xuống ăn cơm.
- Vâng.
- Còn nữa. Sau này kiên trì tập luyện. Cũng may... cũng may là con có võ trong người...
- Mẹ. Con và em đều rất chăm chỉ luyện tập. Sẽ tự bảo vệ tốt bản thân.

- Ủ. Đi nghỉ chút đi.

Khi hai chị em đã khuất bóng, Tư Tịnh Nhã mới thở nhẹ nhõm, run run nắm chặt tay chồng. Hoa Khai Duy vỗ vỗ tay vợ an ủi, trong lòng vô cùng biết ơn người sư phụ bí ẩn đã thu nhận dạy dỗ con gái mình. Nếu không có ông ấy, Hoa Khai Duy không dám nghĩ tới hôm nay con gái ông sẽ gặp phải những chuyện gì nữa.

Chỉ tiếc Sư Văn nói lão sư phụ đã vân du tứ hải, lại không thích sử dụng đồ công nghệ nên con bé cũng không biết ông đang ở đâu, nếu không nhất định vợ chồng họ phải đến tận nơi thăm hỏi cảm ơn một phen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hôm nay hot search là của em

Không biết giờ này có ai còn chưa ngủ nhỉ ^^~

Các bạn đòi bảo nhưng tác giả chỉ mưa bóng mây được thôi. Thêm một chương cho hôm nay nhé ^^~.

Phượng Sơ vào phòng, Hoa Ninh Vũ nhanh nhẹn theo sau chui vào phòng cô, sau khi đóng cửa liền vùng chân nhảy mạnh lên người Phượng Sơ, cả tay cả chân quắp chặt lấy cô như một con gấu túi.

- Chị ơi, chị ơi...

- Làm sao?

- Quá tuyệt, lần đầu tiên em thật sự động thủ đó. Bình thường chỉ luyện tập một mình mà thôi, chị có tập luyện cho thì cũng không cảm nhận được. Vì chị mạnh quá. Không nghĩ tới một cú đâm của em mà tên tội phạm đó đã không chịu được rồi.

- Đó là chỗ tốt của luyện thể.

- Dạ. Em sẽ luôn chăm chỉ luyện tập ạ.

- Ủ. Nhưng phải nhớ những điều chị đã dạy em. Học võ là để cường thân kiện thể rèn luyện ý chí, để tự bảo vệ bản thân. Không phải để bắt nạt kẻ yếu. Không phải để ngang tàng tự mãn.

- Em vẫn nhớ rõ mà.

- Ủ tất nhiên nếu là kẻ yếu nhưng cứ thích lớn vồn xung quanh gây sự với em thì khỏi cần kiêng dè gì nữa, cứ đập luôn cho chị.

- Hi. Vâng ạ.

- Hôm nay có sợ không?

- Không sợ. Có chị ở bên cạnh, em không sợ. Nhưng mà chị ơi, chị làm cách nào phát hiện ra ba tên đồng phạm ẩn núp trong đám đông, làm sao ở cách xa em như vậy mà không ai phát hiện ra vẫn nói cho em biết được hay vậy.

- Ủ. Nhận ra thì dễ thôi, em luyện tập lâu dài, gặp nhiều đối thủ khác nhau sẽ nhạy cảm với khí thế và từ trường phát ra từ họ, những người đó cho chị cảm giác họ đã từng giết rất nhiều người.

- Thế làm sao chị nói cho em biết mà không ai phát hiện được ạ?

- Cái này thì phức tạp hơn, kiểu như là truyền âm nhập mật trong tiểu thuyết võ hiệp ấy. Em phải có võ công rất cao rồi mới có thể làm được. Bây giờ thì chưa thể đâu.

- Thế ạ?

Hoa Ninh Vũ nghe nói bé chưa thể làm được hơi tiu nghỉu, nhưng sau đó lại vui vẻ lại ngay.

- Chị biết không, may mà trước đó chị nhắc em phải nói đến tên của ông Phó, nếu không chú cảnh sát còn không tin lời em đâu. Nếu không thì sẽ dễ sót mất hai tên tội phạm còn gì. Chị ơi, ông Phó rất giỏi ạ?

- Ủ. Ông Phó rất giỏi. Rất nhiều người đều vô cùng tôn trọng và yêu mến ông ấy.

- Có giỏi hơn chị không ạ?
- À. Chị và ông Phó giỏi hai thứ khác nhau. Không so sánh được.
- Không phải đâu. Chị của em là giỏi nhất. Cái gì chị cũng biết hết á.
- Hi. Đừng có nịnh hót. Về phòng tắm rửa đi rồi chị em mình xuống ăn cơm với ba mẹ.
- Vâng ạ.

Cơm trưa vẫn rất phong phú, không khí trong nhà cũng hoà hoãn lại, Phụng Sơ và Hoa Ninh Vũ đều ăn đến ngon miệng.

Phụng Sơ vốn định ngủ trưa một giấc, không nghĩ tới kế hoạch lập tức đổ bể, vì Thôi Tinh Hà gọi tới rồi.

- Bà cô của tôi, tiểu tổ tông của tôi, em có còn nhớ được bản thân là người của công chúng không vậy hả? Vung tay chân đánh nhau với tội phạm giết người? Sợ chết chị rồi.
- Tinh huống bất khả kháng. Bị nhận ra nhanh như vậy hả?
- Haha. Hot search hôm nay đều là của em rồi. Em đã xem chưa hả. Ai cũng nói em siêu siêu siêu ngẫu luôn, bá đạo soái khí ngất trời luôn ấy. Em lại bắt lấy một đồng trái tim fan hâm mộ rồi.
- Chắc hẳn không phải đều là lời nói tốt đâu nhỉ?

Phụng Sơ đã có kinh nghiệm rồi, dù bạn có làm tốt đến mấy cũng sẽ có đám nào tàn nhẫn ra nói bạn giả tạo, làm màu, dàn dựng, bla bla.

- Ôi dào. Vẫn có thôi. Quan tâm làm gì. So với những người ủng hộ em thì chỉ là số lẻ không đáng giá nhắc tới mà thôi. Lần này là người thật việc thật, ai có thể nói em không tốt? Lại còn là giúp đỡ cảnh sát, có thể còn khen thưởng nữa đây này.
- Lần này nói như thế nào?

Gần đây Phụng Sơ hơi bị nhiễm tính bất quá của Chung Hân, ra chuyện lớn như vậy, cô cũng hơi tò mò đám người kia có thể thêu dệt ra những lời xấu xa gì về cô.

- Thì nói em tại sao lại đứng lúc có mặt ở hiện trường còn bị bắt làm con tin như vậy? Tất nhiên là lời này vừa ra liền bị fan của em vui đập cho không ngóc đầu lên nổi. Người qua đường cũng không nghe được mấy lời thiếu não này nữa là, đều nhảy vào bênh vực em. Còn có một đám thì nói em thích thể hiện, đá dao đi như vậy nhờ chẳng may lệch hướng trúng người vô tội thì sao. Lời này thì có nhiều người ủng hộ hơn. Nhưng mà cũng có những fan học võ lâu năm bật lại giúp em, nói có cơ sở có luận điểm luận cứ dẫn chứng đàng hoàng cơ. Nói chung là lần này em thật sự, thật sự nổi khắp đại giang nam bắc luôn rồi.
- Không có ảnh hưởng xấu là được rồi.
- Hi. Em không biết đâu. Chị gọi điện vì chúng ta vừa nhận được hai kịch bản, đều là đạo diễn nổi tiếng nhé, là phim có yếu tố hành động hoặc võ thuật, là vai nữ chính. Vui quá không nhịn được phải gọi ngay cho em đây.
- Thật à. Vậy gửi kịch bản cho em. Em muốn xem qua.
- Ừ. Có người còn nhanh tay cắt video làm emotion gif luôn rồi kìa. Em ăn hình quá trời luôn, các fan còn tôn sùng xưng em là ‘đẹp không góc chết’ luôn đó.

Ngoại trừ việc suýt nữa thì xong đời với ba mẹ, có vẻ như mọi thứ đều tiến triển tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Trương Linh Linh

Độc giả không thể kiên nhẫn thưởng thức quá trình phát triển của nữ chính trước hay sao mà tò mò về nam chính quá. Thôi thì tác giả bật mí trước nhé, chính là Phó Diên Hựu. Hi hi. Bộ này mình viết về mối quan hệ của nam nữ chính sẽ chậm nhiệt, bình thản, từ từ rồi đến. Nên các bạn đừng sốt ruột nha. ^^

Bộ nữ hoàng giới giải trí tình tiết chậm chậm, và mình cố gắng xen một vài thứ về văn hoá, lịch sử cổ đại của Việt Nam vào, nên dự trước là bộ này sẽ cố gắng viết đến số chương có bốn chữ số. Mong rằng mọi người sẽ luôn ủng hộ và theo dõi tác giả.

Thân, Mộng Điệp ^^~.

Quả nhiên theo lời của Thôi Tinh Hà, chỉ sau khi sự việc truy bắt tội phạm kết thúc vài phút thì trên mạng cũng xuất hiện video uy phong lẫm liệt của Phụng Sơ và nhóc tỳ Hoa Ninh Vũ.

Nhất thời, đề tài này đã nổ tung mạng xã hội, hơn nữa còn càng ngày càng hoả bạo, nhanh chóng chiếm top đầu tìm kiếm trên các trang mạng xã hội và các trang web nền tảng video.

Tất nhiên con lóc này còn cần quét qua fanpage fandom của Phụng Sơ nữa.

- Trời ạ, đây là võ công hàng thật giá thật hả, ngẫu thật sự.
- Từ khi nào trong giới xuất hiện nghệ sỹ ghê gớm như vậy? Xem video xong tôi cũng muốn đi học võ.
- Đánh người cũng có thể xinh đẹp như vậy, muốn liếm màn hình. Đừng có ai cản tui.
- Nữ thần, chị ngoài xinh đẹp, biết hát biết diễn, biết đàn biết vẽ biết đánh võ thì còn biết những gì nữa hả?
- Nhìn lâu trên mới bỗng dưng phát hiện ra thần tượng của tui không hồ là thần tượng của tui. Có thứ gì chị không biết chị liệt kê ra đi.
- Lúc đó tôi cũng có mặt ở hiện trường, thật sự rất kích thích, nhưng lúc đầu cái mũ che kín quá tui không nhận ra. Quả là không xứng làm một fan nào tàn của chị đại. Qua lần này tui đảm bảo ăn ngủ đều phải xem hình của chị đường mất, đảm bảo sau này chị có quán thành xác ướp tui cũng nhận ra.
- Lâu trên thấy gớm quá đi. Giờ tui chỉ có một ước mong, chị đại nhà chúng ta tham gia một bộ phim hành động hay kiếm hiệp gì đó. Cho tui được mãn nhãn.
- Ủng hộ +1. @em trai bảo bối của Phụng Sơ, em trai bảo bối, nhóc tỳ được Phụng Sơ bế lên là nhóc phải không, ghen tỵ, hận.
- @em trai bảo bối của Phụng Sơ, em trai, cầu video, cầu phúc lợi.
- Cầu phúc lợi.
- Cầu phúc lợi + số thẻ căn cước.

Phụng Sơ hot, những người vui nhất lại là nhân viên đoàn phim “Phụng An Vương truyền kỳ”, bởi vì bộ phim này sẽ bắt đầu khởi chiếu vào hai tuần nữa, hơn nữa còn là khung giờ vàng buổi tối.

Nương theo con gió đông này, fanpage của đoàn phim cũng tung ra trailer phim, ngoài các vai chính thì Phụng Sơ cũng được tag tên trong phần giới thiệu.

- Chờ mong.
 - Phụng Sơ của tui, vì sao lại chỉ có mỗi góc nghiêng như vậy là thế nào. Quay phim, ông có dám quay một lần chính diện không hả.
 - Chị lên xe bông hả, nhưng vì sao lại khóc... ô ô. Tui có linh cảm không lành.
 - Chị không phải nữ chính. Vì nữ chính là của nam chính, chị là của tui em.
- Ở một nơi khác trong thành phố, trong một căn chung cư cao cấp chỉ giành cho người có tiền, phòng khách vang lên tiếng đập vỡ đồ đạc loảng xoảng.
- Là nó, lại là nó. Đã là lần thứ ba nó nhảy lên top search đề chủ đề về em xuống rồi.. Chị bảo em làm sao nuốt trôi cục tức này xuống được.
 - Trương Linh Linh, em bình tĩnh một chút đi. Em không nuốt trôi thì định thế nào, gây chuyện với cô ta à.
 - Chị tìm vài phim nóng trá hình, tìm người dụ dỗ cô ta đóng đi.
 - Em có biết quản lý của cô ta là ai không hả? Con cáo già Thôi Tinh Hà kia em tưởng dễ qua mặt như vậy hay sao.
 - Vậy tìm người dụ nó đi bar, hít thuốc, dùng hàng cấm, lộ clip nóng, cái gì cũng được, em muốn nó thân bại danh liệt không ngóc đầu lên được trong cái giới này được nữa.
 - Em bình tĩnh đi Linh Linh. Em thử nghĩ xem xem. Nếu cô ta thật sự có thân thủ tốt như trong video trên mạng, ai có thể xử lý được cô ta chứ. Đừng có vì thứ tình cảm mù quáng của em mà ném sự nghiệp vào bãi rác. Em nghĩ Thần Hi không cho người theo bảo vệ cô ta à.
 - Vậy em phải làm sao, phải nhìn nó à. Khó khăn lắm em mới tạo được scandal tình cảm với Phó Diễn Hựu, còn chưa nóng được mấy ngày thì nó nhảy

vào. Bây giờ đi thăm đồ liên hoan phim quốc tế nó cũng chiếm bảng hot search của em. Nó cố tình đối đầu với em còn gì nữa. Em muốn nó bị vùi xuống vũng bùn, chị có làm được không. Nếu không tự em sẽ tìm người.

- Linh Linh, từ từ đã, đừng xúc động. Để chị nghĩ cách. Yên tâm, chị không để nó nhảy lên đầu lên cổ em đâu.

- Chị nói gì đó, thứ như nó cũng xứng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Khởi quay “Kim Ngọc kỳ truyện”

Độc giả nhà mình toàn các thánh suy luận thôi ấy. Lộ hết cả tình tiết ả ra rồi ^^~. Từ từ mình sẽ bóc tách từng thân phận của Phó Diên Hựu nhé.

Phượng Sơ chọn một chiếc váy liền thân thoải mái màu sắc tươi sáng để tham gia lễ khai trương chuỗi Spa của Thẩm Từ Hào. Hoa tặng đã có Thôi Tinh Hà đặt giúp, đến giờ vệ sĩ kiểm lái xe của cô liền có mặt, chờ Phượng Sơ tới nơi tổ chức sự kiện.

Khách mời đều là những người nổi tiếng quen thuộc trong giới showbiz, Thôi Tinh Hà cũng đi cùng ở bên cạnh giới thiệu cho Phượng Sơ những người chưa từng gặp qua.

Hầu hết những người này đều biết Thôi Tinh Hà của giải trí Thần Hi, thời gian gần đây Phượng Sơ cũng rất được nhiều người biết đến, có người thân thiện chào hỏi, cũng có người coi như không nhìn thấy cô.

Phượng Sơ rõ ràng ở đâu cũng có kiểu người nâng cao đập thấp này, trong suy nghĩ của họ Phượng Sơ cô chỉ là người mới chưa có tác phẩm tiêu biểu nào, chỉ nổi lên nhờ scandal và may mắn mà thôi.

Phượng Sơ cũng chẳng phạt lòng vì điều này, bởi những người đó cũng chẳng lọt vào nổi ánh mắt cô.

- Sơ Sơ, cô đến rồi, thật hạnh phúc. Rất xin lỗi vì hôm nay là một ngày bận rộn không thể tiếp đãi cô thật tử tế. lát nữa chúng ta sẽ chụp chung một kiểu ảnh nhé.

- Chúc mừng anh, Thẩm Từ Hào. Cứ lo việc chính của anh, tôi sẽ tự nhiên như ở nhà của mình. Chia vui cùng anh.

- Cảm ơn rất nhiều. Cô đến là tôi đã rất vui rồi.

- Anh bận rộn đi. Tôi và chị Tinh Hà sẽ đi tham quan một chút.

- Được. Cho tôi ý kiến nhé.

Thẩm Từ Hào gọi nhân viên đặc lực của mình làm hướng dẫn cho Phượng Sơ, còn mình thì tiếp tục đón những vị khách mới.

Phượng Sơ cũng không ở lại lâu, sau khi chụp vài bức ảnh với Thẩm Từ Hào liền xin phép ra về trước, bởi vì cô có hẹn với một trong hai vị đạo diễn đã gửi kịch bản phim cho cô hôm trước.

Thẩm Từ Hào biết lý do của cô xong dù hơi tiếc nuối những vẫn cảm ơn và cho cô một cái ôm tạm biệt thân thiết.

Phượng Sơ hơi không thích ứng được với sự nhiệt tình thái quá của Thẩm Từ Hào, nhưng cảm giác Thẩm Từ Hào cho cô là rất chân thành, bởi vậy Phượng Sơ cũng nhẹ nhàng đáp lại, người bạn này cô có thể thử kết giao.

Thôi Tinh Hà cũng rất khuyến khích Phượng Sơ, Thẩm Từ Hào trong giới là chuyên gia tạo hình rất có tiếng nói, thanh danh cũng tốt, kết giao với người như vậy chỉ lợi không hại.

Phượng Sơ đồng tình, dù bản thân cô hay nguyên chủ cũng đều từng trải qua một lần bị phản bội, nhưng Phượng Sơ nghĩ rằng xung quanh vẫn có những người đáng để làm bạn, cô đã cố gắng học làm quen với việc có gia đình, bạn bè, và cả người hâm mộ giành tình cảm thực sự cho mình.

Thời gian trôi rất nhanh, đoàn phim “Kim Ngọc kỳ truyện” cũng đến ngày làm lễ tuyên bố khởi quay, đạo diễn Trọng Trì yêu cầu tất cả nhân viên nhất định phải đến đủ, đây là thói quen của ông, bất kể có quay phim hay không thì tất cả đều phải có mặt.

Phượng Sơ cũng gặp được Thẩm Lương An người đóng vai nam chính, Trọng phim sẽ là người có mối tình khắc cốt ghi tâm với cô.

- Chào em, em là Phượng Sơ đúng không, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Tuy rằng hiện tại Thẩm Lương An là diễn viên vô cùng nổi tiếng nhưng cũng không làm giá, ôn tồn lễ độ mỉm cười với Phụng Sơ.

Khuôn mặt của Thẩm Lương An không khiến người ta trầm trồ, thế nhưng trải qua thời gian dài lại khiến người ta có cảm giác anh là một người nhẹ nhàng, thanh nhã đột ngột xuất hiện giữa chốn nhân gian.

Ban đầu đạo diễn còn hơi phân vân khi chọn nam nữ chính, sợ nhan sắc của Phụng Sơ quá kinh diễm sẽ lấn lướt bạn diễn, nhưng hôm nay cả hai đứng cạnh nhau, ông vô cùng hài lòng với biểu hiện của Phụng Sơ, cô thu liễm khí tức rất tốt, dù khuôn mặt vẫn vô cùng xinh đẹp nhưng đứng cạnh Thẩm Lương An lại không hề đột ngột, không khí rất hoà hợp.

- Chào anh.

Phụng Sơ lễ phép bắt tay Thẩm Lương An. Ở phim trường Phụng Sơ cũng nhìn thấy không ít khuôn mặt quen thuộc, đều là những người có thực lực trong giới, có thể thấy bộ phim này được đầu tư không nhỏ.

Buổi họp báo có khá nhiều phóng viên đến dự, ánh đèn flash không ngừng sáng lên.

- Xin hỏi đạo diễn Trọng, bộ phim này ông dùng rất nhiều khuôn mặt mới, ông cho rằng bọn họ có thể gánh vác được sao?

- Đạo diễn Trọng ông cảm thấy Phụng Sơ như thế nào?

- Phụng Sơ, đây là bộ phim đầu tiên nhận vai chính của cô đúng không, cô cảm thấy mình có thể diễn tốt không?

Phần lớn phóng viên đều hướng thẳng về phía Phụng Sơ mà hỏi, người gần đây nổi lên rất nhanh, trước đây chỉ mới có vai phụ không biểu hiện rõ kỹ thuật diễn, tự nhiên sẽ có người dị nghị, nghi ngờ năng lực của cô.

- Tôi rất xem trọng Phụng Sơ, kỹ thuật diễn xuất rất tốt, cũng rất chăm chỉ chịu khó.

Trọng Trì chỉ nói một câu như vậy nhưng lại khiến mọi người kinh ngạc, ai cũng biết trong giới diễn viên nghệ sĩ Trọng Trì là người có danh tiếng, nhưng hôm nay lại khích lệ một người mới, rất đáng để nghiên cứu.

- Cảm ơn đạo diễn Trọng đã khuyến khích, tôi sẽ cố gắng diễn thật tốt.

Ở trong đám đông, có một ánh mắt nhìn cô tìm tòi nghiên cứu, một ánh mắt khác, lại tràn đầy ghen ghét và tính kế, còn có một ánh mắt kín đáo hơn cả, là sự biết ơn và vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Em gái Trịnh Khê

“Kim Ngọc kỳ truyện”, cảnh 36.

Nhà bếp ở lầu một, lúc này mới bốn giờ, trời còn chưa hừng sáng, trong nhà thật yên tĩnh.

Kỳ Kim Ngọc tiến vào bếp, cẩn thận đóng cửa lại.

Cô rời giường đã nhìn qua đồng hồ, lúc này còn rất sớm, nhưng mà đã thói quen quá khứ làm việc tại ngự thiện phòng trong hoàng cung nguy nga tráng lệ kia, nhất thời còn chưa bỏ được thói quen. Đúng vậy, cô vốn không phải người ở thế giới này, vì một hồi cung biến mà gặp tai ương, vốn tưởng đã chết trong khói lửa không ngờ lại còn sống, nhưng lại ở trong thân thể một người xa lạ, một thế giới xa lạ.

Tuy rằng cô không biết rõ lắm vì sao bản thân lại chiếm dụng thân thể này, nhưng bản thân cô cũng không có cách rời đi, đành phải cứ thế mà tiếp tục sống sót, người nhà của nguyên chủ đối với cô tốt lắm, dù biết rõ đó đều là đối với nguyên chủ, nhưng kiếp trước là một cô nhi, cô vẫn không nhận được tham lam tình thân ấy.

Kỳ Kim Ngọc kiểm tra qua khối bột đang ủ, còn có nhân thịt trộn với nấm hương đã chuẩn bị từ đêm qua. Lại nhìn thấy lồng hấp bằng trúc xinh xắn ở bên cạnh, thở ra một hơi, bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng cho cả gia đình.

Kỳ Kim Ngọc lấy măng trúc tươi non từ trong tủ lạnh ra, sau đó lột bỏ vỏ ngoài, thịt măng bên trong một tầng lại một tầng cuộn vào nhau như cuốn giấy. Cô dùng dao thái nhỏ băm nhuyễn, trộn lẫn với hỗn hợp thịt và nấm hương.

Tiếp đó, cô nặn khối bột mì thành dải dài, ngắt lấy một miếng nhỏ đặt trong lòng bàn tay, ép dẹp xuống, ở giữa bỏ chút nhân, năm ngón tay xoay tròn, một chiếc bánh bao khéo léo liền thành hình.

Kỳ Kim Ngọc không dùng tới chày cán bột, chỉ cần một đôi tay linh hoạt tinh xảo, hai bàn tay bay múa như hồ điệp xuyên hoa, từng chiếc bánh bao xinh xắn đáng yêu liền ra đời, tròn trịa nằm đó, như một đàn lợn con đang xếp hàng nằm dài.

Kỳ Kim Ngọc một hơi nặn đủ bánh bao cho người nhà, để sau khi ăn xong phần của mình, cô có thể chuẩn bị bữa sáng cho người nhà ngay.

Bánh bao nhỏ đang được hấp, Kỳ Kim Ngọc tiếp tục bắc lên bếp một nồi cháo gạo kê tôm thịt, nấu trên lửa nhỏ. Đợi đến thời điểm mọi người rời giường, bánh bao sẽ chín mềm, cháo cũng được ninh đến thơm nhuyễn, vừa đúng lúc dùng bữa sáng.

Bánh bao gói xong, tâm trạng hơi nặng nề của cô cũng theo đó mà an tĩnh lại, cô đã nghĩ kỹ, một đời này được sống cuộc sống mới, không chỉ sống vì bản thân mình, còn phải sống vì nguyên chủ, còn phải chăm sóc cha mẹ lớn tuổi, em trai còn nhỏ, còn vực dậy gia nghiệp nhà bọn họ.

- Cắt.

Trọng Tri xem lại một lần góc máy cận mặt Phụng Sơ, không thể không tự khen ngợi chính mình là đã đảo được bấu vật, biểu cảm trong cảnh này vô cùng phong phú, không có một câu thoại nhưng chỉ bằng ánh mắt cũng đã làm cho người xem bị cuốn theo nỗi lòng của nhân vật.

- Chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Thông thường cho dù là một diễn viên có thiên phú, thì người đó cũng phải có nhiều kinh nghiệm mới xây dựng được khả năng diễn xuất. Nhưng Phụng Sơ lại là người tu luyện có linh thức, rất có cảm ứng với máy quay, mỗi một góc độ đều là vị trí tốt nhất, mỗi một ánh mắt đều trong trạng thái tốt nhất, vô hình chung khiến cho người khác đều quy cho cô một cái danh thiên tài diễn xuất.

- Phụng Sơ, cô diễn cực kì tốt, tôi cũng bị cô lôi cuốn đưa mình vào trong phim.

Thẩm Lương An thờ dài nói, cô ấy thật sự rất có

thiên phú. Đạo diễn Trọng Tri cũng ở bên cạnh gật đầu tán thành.

Cô gái này mới hai mươi ba tuổi, chỉ vừa mới tiếp xúc với giới này chưa bao lâu, nhưng kỹ thuật diễn xuất lại khiến người ta kinh ngạc.

Phụng Sơ diễn đoạn này, hoàn toàn là bộc lộ cảm xúc chân thật khi cô mới tới thế giới này, hoang mang, lo lắng, sau đó là kiên định sống tiếp, muốn sống một cuộc đời hoàn toàn mới, được là chính mình. Bởi vậy diễn xuất của cô còn cần tới luyện hơn nữa, gần đây Phụng Sơ luôn giành thời gian xem lại những tác phẩm điển ảnh kinh điển trong lịch sử nhờ Thôi Tinh Hà chọn giúp, từ đó rút ra kinh nghiệm cho chính mình.

- Bạn diễn hay quá. Còn mình thì không tốt lắm.

Người đóng vai nữ phụ Trần Dung chính là người đã trở hết tài năng trong buổi thử vai Trịnh Khê.

Khuôn mặt Trịnh Khê trông rất ngọt ngào, đôi mắt to có thần, có chút quen thuộc, khiến người ta không tự chủ có ấn tượng tốt với cô. Trịnh Khê có đôi mắt rất giống với em gái cùng cha khác mẹ nhưng rất thân thiết với Phụng Sơ kiếp trước, Huyền Linh công chúa Phụng Doanh.

Năm nay Trịnh Khê cũng mới hai mươi ba tuổi, được gia đình ủng hộ, tới đây đóng phim chính là sở thích thuần túy của cô, người trong nhà cũng chiều cô nên không phản đối.

Vai nữ phụ này là đại tiểu thư Trần gia, thanh mai trúc mã của Đỗ Khải Ân, còn yêu thích đối phương, tính cách của nhân vật cũng giống với Trịnh Khê, hồn nhiên chân chất, nhưng khi Trần Dung biết được Đỗ Khải Ân có hôn ước với Kỳ Kim Ngọc thì tâm lý bắt đầu vận vẹo, làm khó để Kỳ Kim Ngọc khắp nơi, còn vô tình gián tiếp hại chết Kỳ Kim Ngọc, mới dẫn tới nữ quan Kim Ngọc chương quản ngục thiện phòng của thượng diện viện đáng ra phải chết có cơ hội sống lại.

- Không sao, cô nên ngắm lại tình cảnh của Trần Dung, hãy đặt mình vào vị trí nhân vật.

Phụng Sơ rất yêu thích loại người như Trịnh Khê, không có tâm cơ, đôi mắt trong suốt, làm cho người ta không thể chán ghét.

- Đến lúc đó có gì không hiểu mình hỏi bạn nhất định phải giúp mình nha.

- Được.

Ban đêm, Trịnh Khê nằng nặc mời Phụng Sơ, Thẩm Lương An và La Tấn Dương cùng nhau đi ăn khuya.

Phụng Sơ không muốn đi, cô sinh hoạt đã thành thói quen sẽ không ăn gì sau chín giờ, nhưng Trịnh Khê lại làm nũng những nhẽo, khó mà từ chối đành phải ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Thẩm Lương An phong độ dịu dàng, Trịnh Khê thẳng thắn đáng yêu, La Tấn Dương trẻ trung năng động, sau khi ăn bữa cơm cảm tình bốn người cũng thân thiết hơn, Phụng Sơ luôn bởi vì tuổi tác tâm lý của mình và đôi mắt Trịnh Khê giống hệt em gái đã chia lìa của mình mà rất ra dáng người chị chăm sóc em nhỏ, Trịnh Khê vui vẻ đùa muốn gọi Phụng Sơ là ‘chị’, nằng nặc muốn theo Phụng Sơ học kỹ năng diễn xuất, sau này lại thành thói quen, mỗi

lần gặp mặt đều một chị hai chị mà gọi, Phụng Sơ cũng vui lòng nhận đứa em gái này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Không quan tâm

Sau khi đoàn làm phim “Kim Ngọc kỳ truyện” tuyên bố kết thúc lễ khai máy, không lâu sau liền tung ra ảnh tạo hình nhân vật.

Thẩm Lương An và La Tấn Dương mặc âu phục một người nhã nhặn phong độ, một người trẻ trung phong cách, Phụng Sơ mặc một bộ áo dài cách tân gấm trắng thêu hoa và lá sen trông rất thanh nhã lạnh nhạt; còn Trịnh Khê lại mặc một bộ đầm màu vàng nhạt, nhìn rất thời thượng và đáng yêu.

Truyền thông nhận nhịp đưa tin tức có liên quan tới “Kim Ngọc kỳ truyện”, nhà sản xuất lớn, đạo diễn nổi danh, nhưng lại khẳng khái chọn một gương mặt chưa bao giờ đóng phim đảm nhận vai chính, khiến rất nhiều người đưa ra ý kiến thảo luận, có khen có chê, có ủng hộ có phản đối, nhưng mà nhóm fan trung thành của Phụng Sơ đều vô cùng chờ mong biểu hiện của thần tượng nhà mình.

Nóng hổi nhất phải kể đến sau khi có một diễn viên hạng A đăng một dòng tâm trạng trên mạng xã hội, một đám fan của cô ta thi nhau nhảy vào trang cá nhân của cô nhao nhao kêu gào, tẩy chay muốn cô rời khỏi bộ phim này, hoặc nếu cô diễn sẽ không xem phim.

Phụng Sơ không rõ ràng lắm, cô thực ra không phải người thích suốt ngày rảnh rỗi là sẽ lướt ViWo, vậy nên lý do dẫn đến sự việc này Phụng Sơ cũng không hiểu ra sao.

Ngược lại cô nhóc Trịnh Khê tuy ngây thơ đáng yêu nhưng bản chất vẫn là thanh niên thế kỷ mới, tính bất quá mười phần, sớm đã rõ ràng ngọn ngành liền ở bên cạnh phổ cập tri thức cho Phụng Sơ một phen.

- Chính là Trương Linh Linh ở trên mạng ca thán, nói là vốn rất thích kịch bản “Kim Ngọc kỳ truyện” này, muốn casting vai nữ chính, không ngờ đạo diễn đã sớm chọn xong người. Cô ta còn bày tỏ tiếc nuối, giả tạo chúc chị sẽ diễn tốt nhân vật này các kiểu. Hừ. Muốn ới. Mặt hàng như Trương Linh Linh giả dạng thánh nữ bạch liên hoa cái gì chứ.

Trịnh Khê phì nhở chán chê, quay sang nhìn Phụng Sơ mặt không đổi sắc, lại cho rằng cô không vui, ngồi bên cạnh lo lắng.

- Phụng Sơ, chị đừng để ý nhiều, đây đều là một đám fan chạy theo tâng bốc thần tượng nhà mình mà thôi. Rất nhiều người đều chờ mong muốn xem chị diễn vai chính.

- Đúng vậy, Phụng Sơ, không cần lo lắng quá, nhiều người đều khen nức nở ảnh tạo hình của em đó.

Ngay cả Thẩm Lương An cũng mở miệng an ủi. Chẳng qua đều là bọn họ suy nghĩ nhiều rồi, thật ra Phụng Sơ không sao cả, cô chẳng hề quan tâm đám người số ít đó suy nghĩ gì, ngoài trừ một vài năng lượng tiêu cực xuất hiện định bám lên, đều bị Phụng Sơ một sợi linh lực bắn ra đánh cho tan thành mây khói.

Đặc biệt là cô còn nhận được tin nhắn hỏi thăm từ Phó Diễn Hựu, Phụng Sơ liếc mắt đọc nhanh, ngón tay thon dài lách tách nhắn trả lời, gửi xong tin nhắn đi mới ngược lên cho những người đang quan tâm cô một khuôn mặt tươi cười.

- Tôi không sao, những chuyện này rất bình thường. Phim truyền hình càng có nhiều tranh luận thì sẽ càng có nhiều người quan tâm chú ý không phải sao, kết quả cuối cùng sẽ chứng minh tất cả.

Phụng Sơ không đặt những việc này trong lòng, trái lại càng thêm chăm chú nghiêm túc diễn vai của mình, lại chú ý học tập những người khác, lâu lâu sẽ hướng dẫn Trịnh Khê một chút, hàng ngày cùng diễn cùng ăn cơm cùng trao đổi, vòng giao tế của Phụng Sơ lại rộng thêm mấy người bạn.

Ở phim trường của một bộ phim khác, “Tiểu thư danh giá”, vai nữ chính được trang điểm vô cùng tinh xảo, mặc bộ váy đắt tiền ngồi dưới cây dù che nắng uống nước ép hoa quả, bên cạnh có người trợ lý khác chạy đông chạy tây làm việc vặt cho cô, một người cầm kịch bản, một người cầm ly nước trái cây, một người quạt gió, một người xoa bóp vai, vô cùng phổ trương.

- Linh Linh, hiện tại những dân tình trên mạng đang vô cùng bất mãn với Phụng Sơ. Em không cần lo lắng.

Một người phụ nữ nhìn qua gần bốn mươi tuổi, ánh mắt lóe tia sáng.

- Đó là đương nhiên, chỉ là một người mới chưa từng đóng vai chính mà thôi.

Trương Linh Linh khinh thường hừ lạnh.

- Sao rồi chị, chị tìm người xử lý cô ta đến đâu rồi. Đừng để em phải tự thân ra tay.

- Biết rồi. Em yên tâm, đảm bảo như ý em muốn, thần bại danh liệt. Chị còn phát hiện có người cũng đang muốn đối phó cô ta, rất nhiều thủy quân mạo danh fan của em đều vào ViWo của cô ta nói rất nhiều lời khó nghe, muốn cô ta cắt khỏi bộ phim kia.

- Hừ, cũng đều do cô ta khó ưa mà thôi. Làm cái gì vậy? Quạt mạnh tay lên một chút. Không thấy tôi nóng đến ra mồ hôi luôn hả?

Trương đại tiểu thư nổi nóng quát trợ lý của mình, trong cái khí trời hơn ba mươi độ này lại vô cùng không có nhân tính sai bảo người ta xoay như chong chóng. Dù nóng nhưng nhất quyết không ngồi trước quạt máy sợ bị gió thổi hỏng kiểu tóc.

- Chậm chạp lẽ mề quá, mạnh tay lên cho tôi.

- Không thấy tôi đang đọc kịch bản hay sao, đưa gần lại một chút.

Trương Linh Linh có tiếng là người mang tính cách cáu gắt của một đại tiểu thư, không chỉ đối xử như vậy với nhóm trợ lý, mà còn hắt hủi sai khiến những diễn viên không bằng mình, nhưng ngay khi gặp các đàn anh đàn chị nổi tiếng hơn hoặc nhóm đại gia, nhà sản xuất đạo diễn tên tuổi, trong nháy mắt lại có thể thay một vẻ mặt giả vờ nũng nịu khoe mẽ, thật khiến người ta chán ghét.

Còn ở trên tầng thượng một toà nhà cao ốc, cũng đang diễn ra một màn nóng bỏng gay gắt. Cô gái trẻ trung thân hình lồi lõm khoác hồ trên người áo sơ mi đã bật tung hết cúc, váy bút chì bị xé toạc đường chỉ bên hông tốc ngược lên eo, bên dưới nữa là hai cá thể đang dây dưa luật động những nhịp điệu bản năng của nhân loại, một trong hai còn ậm ờ phát ra những tiếng rên rỉ nóng tai.

- Ừm... ha... Chiều... Dương... em...em cũng muốn vai nữ chính. Anh nhất định... phải... ha...a...

- Chỉ cần em nghe lời. Muốn gì đều sẽ có... ha... nhanh, kẹp chặt vào một chút cho tôi.

- Ừm. Vâng... em yêu anh... sẽ... nghe lời... A... á... áaaaaa....

Trong cơn cao trào, cô gái uốn thẳng sống lưng ngẩng cao đầu rên siết, nếu Phụng Sơ có mặt ở đây chắc hẳn cũng không bắt ngờ khi hai người đều quen thuộc với cô này lại đang quấn chặt với nhau.

Cùng đoán xem cô gái này là ai nào? ^^~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tiệc cuối năm

Đã bước vào tháng mười hai, bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” cũng bắt đầu khởi chiếu, dù không lên hot search Phụng Sơ vẫn đều đặn xuất hiện trong tâm mắt người hâm mộ. Diễn xuất của Phụng Sơ một lần nữa được khẳng định, đạt được tiếng tăm và sự mến mộ, để lại ấn tượng khó phai trong lòng khán giả. Nhân cơ hội này, công ty cũng thành lập fandom chính thức cho cô, tốc độ nổi tiếng đã vượt xa những nghệ sĩ khác ra mắt cùng thời kỳ.

Cuối năm, ngoài công việc trong đoàn phim “Kim Ngọc kỳ truyện” ra thì Phụng Sơ vẫn được tính là tương đối rảnh rỗi.

Vài năm trở lại đây, tiệc cuối năm của một số tập đoàn lớn bắt đầu mời nghệ sĩ đến biểu diễn để hâm nóng không khí bữa tiệc, dẫn đến thời gian này là thời điểm để các ca sĩ, diễn viên hài hay MC thường xuyên xuất hiện, ăn nên làm ra.

Phụng Sơ là diễn viên nhưng không thuộc các phương diện trên, cũng có một số bữa tiệc muốn mời Phụng Sơ đến tham dự, nhưng Thôi Tinh Hà đều gạt đi, muốn để cho Phụng Sơ giữ lại một chút thần bí. Ngay từ đầu Thôi Tinh Hà đã xác định, con đường Phụng Sơ đi sẽ không giống đa phần nghệ sĩ mới trong giới, cô có gia thế làm hậu thuẫn, có boss thần bí của giải trí Thần Hi ở phía sau chống lưng, có nhan sắc hàng đầu, tài năng không đợi tuổi, khả năng học tập và tiếp thu kinh người, tính cách khiêm tốn chăm chỉ học hỏi, Thôi Tinh Hà rõ ràng, con đường Phụng Sơ sẽ đi, trải đầy hoa hồng và kim cương.

Còn tiệc cuối năm công ty mình tổ chức thì buộc phải tham dự rồi. Hơn nữa, tiệc cuối năm của giải trí Thần Hi năm nay còn được tổ chức vô cùng hoành tráng. Bữa tiệc cuối năm của giải trí Thần Hi được tổ chức và trang hoàng tại một khách sạn hạng sang bậc nhất Hà thành.

Hôm nay, cả khách sạn được Công ty giải trí Thần Hi bao trọn. Ngoài hội trường được trang hoàng lộng lẫy và toàn bộ các phòng còn trống trong khách sạn đều được dành cho công nhân viên nếu quá chén say không về được, đương nhiên là công ty đãi thọ toàn bộ.

Nghệ sĩ đầu quân cho giải trí Thần Hi có hơn trăm người, cộng thêm đội ngũ hậu cần liên quan, bộ phận công tác ở nước ngoài, bộ phận marketing, quảng cáo, kỹ thuật, hỗ trợ khách hàng, quản lý mạng, sản xuất điện ảnh, âm nhạc và các phòng ban hành chính, tổng hợp các thể loại, cả công ty có đến gần một nghìn nhân viên, khoản chi tiêu này cũng xem như khá lớn. Và đương nhiên đây cũng là cơ hội vô cùng thích hợp để quảng bá cho công ty, cũng như những nghệ sĩ mà công ty đang muốn tập trung đầu tư.

Sảnh khách sạn tổ chức tiệc cuối năm vào tối hôm đó được trang hoàng thành một con đường lấp lánh ánh sao. Thảm đỏ kéo dài từ ngoài cổng chào kết bằng hoa hồng sang trọng và rực rỡ đến phía trong bức phòng vẫn nhỏ nhỏ giúp giới truyền thông có thể làm các cuộc phỏng vấn ngắn.

Khi màn đêm bắt đầu phủ xuống, đủ loại nam thanh nữ tú trong những bộ trang phục lộng lẫy bắt mắt xuất hiện, ánh đèn flash loang loáng không hề ngơi nghỉ, một số fan nghe tin cũng vây đầy quanh khách sạn mong chụp được một bức ảnh của nghệ sĩ mình yêu mến.

Và trong nháy mắt khi nam thần số một của giải trí Thần Hi xuất hiện, bầu không khí được đẩy lên nóng hơn bao giờ hết, tiếng vỗ tay và tiếng gào thét không ngớt, mức độ hoan nghênh của Phó Diên Hựu đêm đó, không ai có thể bì nổi.

Chẳng qua vào lúc ấy Phụng Sơ đã ở trong, cô ngồi cạnh Thôi Tinh Hà cùng ăn điểm tâm chờ khai mạc. Thôi Tinh Hà đã sắp xếp đâu ra đấy, bố trí lịch trình xuất hiện từ sớm để kéo sự chú ý của giới truyền thông mà không bị Phó Diên Hựu ảnh hưởng, tránh cho việc lấy dính scandal gì với anh. Gần đây họ đã có hơi nhiều mối liên hệ rồi.

Trước đó Phụng Sơ đi vào sảnh đều đã nhận được sự quan tâm và rất nhiều câu hỏi phỏng vấn liên quan đến Phó Diên Hựu rồi. Đương nhiên cô đều nhẹ nhàng đẩy những vấn đề tình cảm đi.

Thực ra cũng không thể trách cánh phóng viên được, Phó Diên Hựu nhân vật lớn như vậy họ còn chưa dám chọc vào, Phụng Sơ thì lại được bao bọc quá nghiêm cẩn, sau khi vào đoàn phim là không còn thấy xuất hiện bên ngoài, đoàn làm phim “Kim Ngọc kỳ truyện” vì muốn bảo mật mà không tiếp nhận phỏng vấn, khiến đám phóng viên bọn họ như đám cá mập đánh hơi thấy mùi máu mà tìm mãi không thấy con mồi vậy.

Lúc này Phụng Sơ đã vào bên trong, hội trường không cho phép phóng viên đi vào. Nghệ sĩ hay công nhân viên chức bình thường đều đã được sắp xếp chỗ ngồi hợp lý, tiện cho việc thư giãn và ăn uống đúng nghĩa tiệc cuối năm, không khí vô cùng thoải mái.

Bởi thế nên khi Phó Diên Hựu đi vào chỗ ngồi của mình trong hội trường cũng là lúc khai mạc bữa tiệc.

Giống với mọi bữa tiệc thông thường, không thể thiếu được màn đọc diễn văn khai mạc của sếp tổng. Như mọi năm, boss thần bí lần nữa vắng mặt, chỉ có tổng giám đốc thay mặt ở trên bục nêu cảm nghĩ đôi ba câu ngắn ngủi rồi tuyên bố khai mạc.

Phụng Sơ bất giác đưa mắt nhìn theo, ngồi cùng bàn với tổng giám đốc là nhóm đầu cán bộ cao cấp nhất trong công ty và khách mời có địa vị, chỉ có duy nhất một nghệ sĩ được ngồi cùng là Phó Diên Hựu, điều khiến cô bất ngờ là ngồi ngay bên cạnh Phó Diên Hựu lại chính là Triển Chiêu Dương.

Nếu đám phóng viên có mặt ở đây, một bên đang đoán già đoán non mối quan hệ tình cảm giữa cô và Phó Diên Hựu, một bên nếu lại biết được mối hôn sự mới lù giữa cô và Triển Chiêu Dương, liệu có thể cho ra một bài báo ngắn gọn tít “tình mới gặp tình cũ” không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Bực bội

Nửa sau của buổi tiệc, mọi người di chuyển đến hội trường tổ chức hoạt động giải trí bên cạnh theo sự hướng dẫn của nhân viên khách sạn. Sân nhảy rộng rãi, có ghế sofa và quầy bar phục vụ đồ uống, một chút đèn mờ và âm nhạc du dương, mọi thứ được thay đổi thành hình thức mà đám thanh niên chiếm phần đông trong công ty rất hứng thú.

Một số người đã giữ sạch sự gò bó trên bàn ăn khi nãy mà kéo nhau vào giữa sân bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc, chẳng mấy chốc mà cả hội trường đã nóng lên. Ánh đèn xanh đỏ đủ màu sắc như cầu vồng đảo liên tục, âm nhạc từ các DJ cũng bắt đầu cao trào, nhịp bass thỉnh thoảng vang vọng khiến cả sân nhảy như muốn rung lên. Người tụ tập giữa sân nhảy nhiều hơn, ngoài nhân viên các phòng ban ra thì một số ít nghệ sĩ, ban đầu còn lo lắng hình tượng sau khi nhấm nháp chút rượu cũng ngửa tay ngửa chân không chịu nổi phải nhập cuộc thể hiện bản lĩnh.

Phụng Sơ không tham gia, với một linh hồn đến từ thời không khác, lại từng đứng đầu làm gương cho không chỉ hoàng thất tông tộc mà còn cả bá quan văn võ trong triều thì hoạt động giải trí sôi động này quá là phá hủy hình tượng. Ở đây không có ngôn quan nhìn chăm chăm, nhưng Phụng Sơ cũng không tự nhiên hòa theo giới trẻ nổi, điều đó cũng khiến nhiều người cảm thấy cô cao lãnh, khó hoà đồng.

Phụng Sơ yên vị ở một vị trí thoải mái trong khu sofa từ sớm, uống nước trái cây và xem mọi người đang ở trên sân nhảy phô bày kỹ thuật và cá tính. Hiện tại cô chính là nghệ sĩ mà mọi người trong công ty đều ngưỡng mộ, ngồi chưa ấm chỗ đã có đồng nghiệp lũ lượt kéo đến hỏi thăm, muốn tạo mối quan hệ. Bình thường cô cũng ít xuất hiện ở công ty, có một số nghệ sĩ và nhân viên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Sơ.

Mà vốn là một người rất hiếm khi tiết lộ đời tư trước công chúng, Phó Diên Hựu đêm nay tâm trạng cũng rất thoải mái, sau khi chúc rượu một vòng những người có địa vị trong công ty xong liền cảm ly vang đồ đi về khu ghế sofa.

- Tôi ngồi đây được chứ?

Nếu có ai không hề bị ảnh hưởng bởi nụ cười hút hồn của anh, chắc chỉ có Phụng Sơ cô mà thôi.

- Anh cứ tự nhiên.

Hôm nay, Phụng Sơ mặc một chiếc đầm cúp ngực màu vàng nhạt, chân váy phồng tự nhiên bởi rất nhiều lớp vải chiffon xếp nếp đính hoa hồng càng làm nổi bật làn da trắng nõn không tỳ vết như phát sáng lên dưới ánh đèn của cô. Phó Diên Hựu ăn mặc cũng rất đơn giản, áo sơ mi trắng, bên ngoài là bộ suit màu tím đậm bắt mắt kén người mặc, nhưng khoác lên người anh lại vô cùng phù hợp. Không biết là vô tình hay cố ý, khăn cài túi áo trên ngực anh cũng có màu vàng nhạt, khiến một số người lại lần nữa dấy lên nghi ngờ về mối quan hệ của hai người.

- Cảm ơn em về món quà. Thực sự rất tuyệt vời.

- Nếu muốn cảm ơn thì cũng là tôi. Cảm ơn anh đã giải vây.

- Không đâu. Em xứng đáng nhận được sự tôn vinh từ người khác. Em không thấy sao, không chỉ tôi, rất nhiều bậc thầy hội họa cổ điển đều đang chú ý đến em. Họ mong chờ em sẽ có những tác phẩm mới.

Từ khi ngồi xuống và gọi một ly Martini thêm đá, Triển Chiêu Dương nghe tiếng nói chuyện xung quang và lơ đãng nhìn về phía những chiếc ghế sofa. Trông thì như không hề có mục đích, nhưng chỉ anh biết, nhìn từ góc này, anh có thể thấy rõ một người.

Triển Chiêu Dương thấy Phó Diên Hựu đến bắt chuyện với Phụng Sơ, còn nói cười rất vui vẻ.

Triển Chiêu Dương bắt gặp nhìn sâu vào bóng lưng Phó Diên Hựu mấy giây rồi mới quay về quan sát Phụng Sơ.

Người con gái này, khi đối diện anh ta, chưa bao giờ có biểu lộ dửng dưng tự nhiên như vậy. Lạnh nhạt, giả vờ không quen biết, còn... mà thôi, cũng đã từ hôn, chuyện gì thì cũng không còn quan trọng nữa.

Gã từ tốn nhấp một ngụm rượu, dù nghĩ không quan tâm nhưng tầm mắt vẫn cứ vô tình đảo qua hướng đó.

Nói chuyện gì mà lại vui vẻ như vậy, thì ra là đã quen biết từ trước rồi, hừ, không phải là vì Phó Diên Hựu nên mới đồng ý thối hôn dứt khoát như vậy đấy chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy có lý, trong lòng Triển Chiêu Dương bùng lên một ngọn lửa vô danh, nhìn cô thoải mái trò chuyện với người con trai khác, dù bên cạnh vẫn có cả những người khác nhưng trong tầm nhìn của Triển Chiêu Dương tất cả như bị hiệu ứng xoá phông, chỉ có hai người nổi bật giữa đám người là in sâu vào trong mắt anh, nhìn đến bực bội. Triển Chiêu Dương vờ đại lấy một người báo một câu rồi đi thẳng ra cửa.

Một vài người thấy vậy vẫn chạy vội ra níu kéo mấy câu nhưng Triển Chiêu Dương xua tay, để lại một câu ‘mọi người ở lại vui vẻ’ rồi đi thẳng.

Đường đi khỏi sân nhảy khuất phía sau lưng Phụng Sơ nên cô không chú ý tới vị hôn phu cũ ôm bức tức rồi đi, nhưng Phó Diên Hựu thì xem rõ ràng. Khoé miệng anh hơi mỉm cười, không rõ là lừa theo câu chuyện cười của Chung Hân ngồi bên cạnh Phụng Sơ, hay là còn ý gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: “Kim Ngọc kỳ truyện” đóng máy

“Yeah, “Phụng An Vương truyền kỳ” bắt đầu chiếu rồi, cuối cùng cũng được thấy Phụng Sơ nữ thần của tui.”

“Đúng là chị đẹp của mị, càng ngày càng đẹp cảm có sai, xinh quá đi mất.”

“Chẳng thể thì sao, tui đã yêu nữ thần nhà tui từ hồi chị đóng MV của Tần Lam cơ, tui đã yêu ai là chị có chuẩn không cần chỉnh thôi.”

“Stylist với makeup chuyên nghiệp và có tâm quá ạ, khung cảnh cũng đẹp tuyệt, ừm ừm, nói chung là chị đẹp không đối thủ...”

“Ừm, nhưng mà tui vẫn bị ám ảnh bởi trailer phim lắm đấy.”

Dù Phụng Sơ bận rộn đóng phim, không giống như nhiều nghệ sĩ mới nhận các loại quảng cáo để được xuất hiện thường xuyên trên thông tin đại chúng thì khán giả vẫn nhớ đến cô.

Sau ngày nghỉ tết dương lịch, vì tài chính bộ phim có hạn mà lịch trình quay phim được sắp xếp dày đặc.

Dù sao bộ phim cũng phải dùng đến rất nhiều nội thất sang trọng và đồ cổ có giá trị, đây đều do chủ đầu tư đứng tên thuê hộ, kéo dài ngày nào là thêm tiền thuê ngày nấy, chi phí thì không hề nhỏ nên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian là Trọng Trì tuyệt đối không lãng phí, không khí căng thẳng và gấp gáp lan toả cả phim trường.

Phượng Sơ tuy vào nghề không lâu nhưng danh tiếng không tệ, số lượng fan hâm mộ cũng không ít, diễn xuất lại được đánh giá cao, trong đoàn làm phim cô được hưởng đãi ngộ chỉ sau Thẩm Lương An, được cả đoàn đặc biệt quan tâm nên cũng không quá mệt mỏi. Không khí đoàn làm phim rất nhiệt tình chân thành, khiến Phượng Sơ cũng cởi mở hơn nhiều, có nhân viên còn nói giỡn với cô, ban đầu tưởng Phượng Sơ là nữ thần lạnh lùng băng giá, tiếp xúc nhiều mới biết cô rất thân thiện, còn rất hào phóng, bởi thỉnh thoảng Thôi Tinh Hà sẽ mang đến đoàn phim chút đồ uống nóng hổi hoặc thêm món ngon giữa giờ nghỉ, tất cả đều trên danh nghĩa của Phượng Sơ, Thôi Tinh Hà nói tên tục là ‘thu mua lòng người’, nhưng mà còn rất hữu dụng, không ai có thể nói một câu Phượng Sơ không tốt.

Thỉnh thoảng Tư Tinh Nhã thương con gái sẽ làm một mâm đồ ăn ngon để lái xe nhà mình đưa đến cho cô, Phượng Sơ cũng sẽ chia sẻ cho mọi người cùng thưởng thức.

Chẳng qua lúc đầu mọi người còn ngại ngần trừ Trịnh Khê đã quen thân, sau mấy lần mới được người đầu tiên đến đánh chuyện, lại chính là Ngô Khoan người đóng vai Kỳ Hưởng Vinh, cha của nữ chính Kỳ Kim Ngọc. Vị này trong giới cũng vô cùng nổi danh, có thâm niên trong nghề, diễn xuất kỳ cựu, dù chưa từng nhận vai chính bao giờ.

Hôm nay cũng như vậy, Ngô Khoan từ tốn cầm hộp cơm bình dân đến gần, cười híp mắt vui vẻ đánh tiếng với Phượng Sơ mới gấp lên một miếng khoai tây sợi cuốn tôm nõn chiên, tự nhiên nhấm nháp mĩ vị.

- Không phải nói đâu, đầu bếp nhà Phượng Sơ làm đồ ăn quá ngon. Ta cái người tham ăn này, mỗi lần xem cảnh cháu diễn đều bị câu trùng thêm ăn mà không được thỏa mãn. Quá đau khổ.

- Chú Khoan, có thể đừng nói chuyện này nữa hay không?

Chuyện là Phượng Sơ sau khi xuất sư ở ‘Ngự’ kỹ năng bếp núc khiến đạo diễn Trọng Tri vô cùng hài lòng, toàn bộ kỹ thuật nấu nướng của ẩm thực cung đình cô đại triều Nguyên cô đều biểu hiện thiên phú kinh người có thể diễn luyện ra không chút tỳ vết, thậm chí so với nhiều học sinh của Lâm Huệ đại sư còn chuẩn mực hơn.

Bởi vậy đoàn phim tiết kiệm được rất nhiều kinh phí đóng thế và cô cũng là người cực hiếm có cảnh quay hòng. Điều này không có vị đạo diễn nào là không thích.

Nói tiếp về câu chuyện, cũng sẽ không có chuyện xảy ra nếu không phải vị diễn viên gạo cội Ngô Khoan này cảnh quay vừa qua không nhìn nổi con sâu thêm ăn bị món ăn Phượng Sơ vừa chế biến xong, trình bày xinh đẹp trên đĩa hấp dẫn mà quyết tâm ăn vụng. Bởi món ăn chế tác tinh mỹ, hương thơm hấp dẫn câu động lòng người, nhưng khi nếm được miếng đầu tiên, Ngô Khoan sống bao năm mới hiểu rõ thế nào là ‘không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài’.

Đúng như Lâm Huệ đại sư đã cảm thán, Phượng Sơ người con gái đẹp này, vẫn nên ăn bát cơm nghệ sĩ này thì hơn. Đến chính bà cũng không hiểu nổi, toàn bộ quá trình nấu nướng của Phượng Sơ đều đúng quy phạm, gia vị nêm nếm thì có thể nói là bản sao của bà khi chế biến món ăn cho Phượng Sơ học hỏi, mà tại sao hương vị lại có thể kỳ cục một cách khác lạ như vậy.

Nói chung cuối cùng cũng để Thôi Tinh Hà biết được một điều, Phượng Sơ cô gái nhỏ lạnh nhạt nhà bọn họ cũng không phải nữ thần hoàn mỹ không gì không biết, mà chính là cái mù nấu nướng.

Phượng Sơ gấp một miếng mực chiên vòng vàng óng thơm nức cho vào miệng, ăn vô cùng vui vẻ, đây đều là mẹ dặn đi Mai chuẩn bị theo sở thích của cô. Phượng Sơ lại bảo Chung Hân rót một cốc trà gạo ấm trong bình giữ nhiệt đưa cho ông.

- Cảm ơn, mẹ cháu cũng chu đáo quá. Chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, nếu không tôi cũng ngại ngần không dám đến ăn chực. Ha ha.

- Chú cứ tự nhiên nhé. Mẹ cháu rất tuyệt đúng không? Toàn những món cháu thích.

- Hi, bây giờ nghệ sĩ nữ ít người dám ăn uống thả phanh như cháu lắm nhé. Đều lo giữ dáng không à. Một đám đều gầy nhẳng như que củi ấy.

- Ăn uống tốt mới có sức khoẻ để diễn chứ ạ. Gần đây cháu đang xem lại bộ phim “Bí mật vùi trong cát”, lát nữa cháu hỏi chú một vài điều được không ạ?

- Bộ đó lâu lắm rồi, cháu vẫn còn xem à?

- Cháu không phải diễn viên được đào tạo chính quy, nên thỉnh thoảng cũng xem lại những bộ phim kinh điển tự trau dồi một chút.

- Rất tốt, rất tốt, giờ diễn viên trẻ tuổi làm được như thế hiếm lắm, cứ cố gắng duy trì nhé.

- Cháu cũng là người mới vào nghề, còn phải nhờ chú chỉ bảo nhiều.

Ngô Khoan cười khoái chí đáp ứng, gấp miếng cá mực, cùng Phượng Sơ vừa dùng bữa trưa vừa trò chuyện. Hai người hàn huyên về một số kinh nghiệm diễn, chủ yếu là Ngô Khoan nói, Phượng Sơ im lặng nghe, đề tài cũng kéo dài không hết.

Phượng Sơ học được rất nhiều, diễn xuất không chỉ là nghiên cứu nhân vật, hành động, cử chỉ, đi đứng, vị trí đều chuẩn xác, biểu cảm trên màn ảnh cũng đủ sức thuyết phục, mà còn có thể hoàn thiện nhân vật hơn nữa. Điều quan trọng nhất, là hoà mình vào nhân vật, thuyết phục bạn diễn, thuyết phục chính bản thân mình.

Lại sau hơn một tháng, cuối cùng bộ phim “Kim Ngọc kỳ truyện” cũng tuyên bố quay xong, đoàn làm phim tổ chức tiệc đóng máy ở một nhà hàng lớn sau đó đám trẻ tuổi đều hồ hào muốn vật đạo diễn một phen, đòi đi bar một lần cho biết.

- Đám quý này, còn giả vờ ngây thơ chưa trải việc đời à. Được rồi, còn dư kinh phí đâu là do một tay Phụng Sơ vung dao múa sạn bếp mà ra, lát nữa mọi người nhớ cảm ơn cô ấy nhé.

Thế là cả đoàn phim lên bar. Theo mọi người đi vào phía trong, ngồi trên ghế sofa chờ đồ uống được mang lên Phụng Sơ nhìn ngắm quanh một vòng đây là thói quen, ở nơi xa lạ sẽ đánh giá địa hình bốn phía, một khi có chuyện còn phản ứng kịp thời. Đây đều là thói quen khi Phụng Sơ còn là hoàng thái nữ đã từng cầm quân thân chinh đánh giặc, ăn gió nằm sương cùng binh sĩ mà rèn luyện ra.

Nhưng đánh giá một vòng, Phụng Sơ lại thấy hơi ngờ ngợ. Nơi này, hình như chính là nơi đầu tiên cô xuất hiện ở thế giới này, sau khi nguyên chủ Hoa Sơ Vân vì bị bỏ thuốc dẫn đến vận động kịch liệt mà ‘treo’ mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chiêu cũ

Phụng Sơ vốn không vui thích những chỗ quá đông đúc ồn ã, cô ngồi thu mình trong góc sofa, nhìn mọi người thi nhau rót rượu chúc tụng. Cũng có người lên mời, nhưng Thôi Tinh Hà đều đứng ra cản rượu thay cô, lý do cũng không khó tìm, bởi cô phải giữ gìn cổ họng, chuẩn bị tham gia làm khách mời trong buổi concert sắp tới của Tần Lam, hát lại ca khúc song ca của hai người. Nào ngờ vẫn có người không buông tha.

- Chị không uống với từng người, vậy tất cả mọi người mời chung một ly, chị nhất định không được từ chối đâu đấy. Yên tâm, em đã cố tình lấy cho chị rượu vang, nhiệt độ phòng, sẽ không ảnh hưởng cổ họng đâu.

Lâm Linh Na đưa ly rượu cho cô, đã nói đến như thế, mọi người xung quanh đều hòa theo ủng hộ, nếu cô không uống thì đúng là không coi ai ra gì rồi.

- Em không thể từ chối đâu đấy.

- Nào nào, cạn ly, chúc mừng Phụng Sơ hoàn thành vai nữ chính đầu tiên, chúc sự nghiệp thành công rực rỡ.

- Nhanh nhanh, uống liền bây giờ, đừng có mà coi thường đám già tui tui chứ.

Trong đoàn có vài vị tiền bối có quan hệ không tệ với cô, cũng từng chỉ dẫn qua cô vài chiêu, lúc này đều đã ngấm rượu, hào hứng chêm lời muốn Phụng Sơ cạn ly. Nếu lúc này cô không uống, không biết ngày sau lại có những tin đồn cô coi thường tiền bối, không hoà đồng hay gì khác nữa không. Phụng Sơ bắt đầu dĩ vãng, giờ ly rượu vang đỏ lên nói cảm ơn lời chúc của mọi người, uống cạn.

Ngay khi uống vào, vị giác lợi hại của Phụng Sơ đã nhận ra bất thường, nhưng lúc nào không nhỏ ra được, không còn cách nào, Phụng Sơ bất buộc phải nuốt xuống.

Cô nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm Lâm Linh Na, người vừa đưa ly rượu cho cô, thấy rõ cô ta đã rời khỏi trung tâm đám người, vừa gọi điện thoại, vừa liếc mắt nhìn lại phía bên này, ánh mắt bất giác tầm nhìn của cô còn lộ rõ vẻ đắc ý. Phụng Sơ rõ ràng Lâm Linh Na nhìn không ai khác ngoài cô, thế còn người ở bên kia điện thoại có thể là ai?

Lâm Linh Na nhận được hồi báo gì, để cô ta có tự tin như vậy dám công khai ra tay với cô?

.....

Ở bên kia, Lâm Linh Na cũng đang báo cáo kết quả công tác với người phía sau màn.

- Em tận mắt nhìn, vâng, cô ta uống hết sạch.

- Vâng, chị chắc chắn chứ ạ? Sẽ không ai tra ra điều gì chứ?

- Vâng, điều chị hứa với em...? Vâng, em biết rồi, cảm ơn chị ạ. Sau này em chính là thiên lôi của chị, sai đâu đánh đó.

Phụng Sơ uống xong chén rượu, chỉ không tới năm phút cô đã biết Lâm Linh Na bỏ thứ chết tiệt gì vào rượu vang của cô, vì cảm giác này không phải lần đầu tiên cô cảm nhận được.

Lũ trẻ của thời đại này làm sao vậy, cứ thích chơi đùa thứ đồ chơi vớ vẩn hại người này, muốn cô ngã xuống hai lần vì cùng một lý do? Không có cửa đâu.

Lần thứ nhất là cô đến sau không kịp chuẩn bị, lần này cô sẽ cho đám người đó biết bọn họ đã đủ năng lượng để chọc đến cô chưa.

Phượng Sơ vận linh lực đè nén cảm giác khô nóng bất thường đang trào dâng trong cơ thể, nói một tiếng với Thôi Tinh Hà rồi đứng lên đi về phía toilet, trước khi rời đi còn qua quầy bar xin một món đồ.

Nhìn con đường hành lang quen thuộc trong trí nhớ, Phượng Sơ không tự chủ nhìn về phía căn phòng vip trong cùng cách chỗ cô đứng chỉ hơn hai mươi mét. Lần này sẽ không có chuyện gì xảy ra, nếu có, cũng là người muốn đối đầu với cô xảy ra chuyện.

Phượng Sơ thu hồi tầm nhìn, bước vào toilet nữ, chốt cửa, sau đó nhanh chóng bùng lên linh lực ép cảm giác khô nóng xuống, xả nước lạnh để rửa mặt, muốn bản thân tỉnh táo hơn.

Phượng Sơ bóp nát mấy quả chanh xin được từ quầy, nuốt thứ nước chua loét ghê răng ấy xuống cổ họng, thứ này thực sự hữu dụng, Phượng Sơ cảm giác tác dụng của thuốc cũng bị kiềm chế lại, nhưng, cô ghét vị chua, cô thề, cô sẽ cho đám người hãm hại cô biết thế nào là địa ngục.

Lúc này đáng lẽ thông báo cho Thôi Tinh Hà xử lý mới là hành động đúng đắn, nhưng mà Phượng Sơ để bốc đồng muốn làm theo ý mình, muốn dạy cho lũ muốn đâm sau lưng người khác ấy một bài học.

Cô chưa bao giờ sợ gì bằng những người có âm mưu ác ý. Cô không muốn đau khổ kiếp trước lặp lại một lần nữa. Tất cả những kẻ có ý đồ xấu ẩn núp trong bóng tối, cô sẽ lôi ra ánh sáng và cho bọn họ biết bọn họ đã chọc vào người không nên chọc.

Phượng Sơ không cần nghĩ cũng biết bên ngoài hành lang chắc đã có người đang chờ mình chui đầu vào lưới rồi nhỉ. Cô tràn ra linh thức, quả nhiên, lúc này bên ngoài cánh cửa đã có hai người đàn ông vạm vỡ đứng ở đó, một khi cô mở cửa ra, có thể lập tức xông lên túm lấy cô.

Cô có thể đoán được người phía sau giật dây Lâm Linh Na muốn làm gì, lặp lại chiêu cũ của Khúc Ngọc Lâm mà thôi.

.....

- Boss, cô Hoa hình như là có phiền phức.
- Cô Hoa nào?
- Là người lần trước, ờ, qua đêm cùng ngài...
- Cô ấy làm sao?
- Đóng cửa trốn trong toilet. Bên ngoài có hai người đàn ông canh cửa, nhìn tướng mạo có vẻ không được tốt đẹp cho lắm.
- Còn ở đây gọi điện cái gì, mang người qua xử lý...
- Chờ đã, cửa mở. Ôi...mẹ ơi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: A Lục

- Mẹ ơi cái gì? Cô ấy làm sao rồi? ... Cậu trả lời xem nào... A Lục...
- Tút...tút...tút...

Người được gọi là boss ở đầu bên kia gấp gấp hỏi dồn liên tục, nhưng cuối cùng trả lời anh là tiếng tắt máy.

Ở bên kia tình huống cũng thay đổi chóng mặt, Phượng Sơ dựa vào hiểu biết dược lý của bản thân, đơn giản dùng nước lạnh và nước chanh đậm đặc kiềm chế tác dụng của thuốc, sau đó dùng tốc độ kinh khủng mở cửa xông ra mỗi người một cước đá ngất hai tên trông cửa, mắt sắc lại thấy được một tên đang nghe điện thoại đứng thập thò sau khúc cua hành lang, ba bước chạy nhanh xông tới đá bay điện thoại trên tay hắn, dùng chiều cao thấp hơn gìm cổ ấn đôi phương sát vào tường.

- Đang mặt báo cho ai đây? Người giật dây Lâm Linh Na?
- A... Ừm... Ừm...

Nhận thấy đối phương mặt đỏ bừng, cổ họng bị gìm chặt khiến hắn không thở nổi, chỉ có thể phát ra những âm tiết vô nghĩa, Phượng Sơ nói lỏng tay, để cho đối phương thở gấp vài ngụm, tay còn lại vận linh lực ấn đè lên huyệt curu vĩ, một trong ba mươi sáu từ huyệt của con người nằm giữa khoảng ngực và bụng, cũng là nằm trong tâm tay Phượng Sơ có thể vận lực gây chấn thương nhanh nhất và mạnh nhất.

- Không không, tôi không phải mặt báo, không phải người xấu...

- Im lặng, vừa nãy anh cũng thấy tốc độ của tôi rồi đấy, không muốn giống hai tên kia thì im mồm và nghe theo lời tôi, hiểu không?

- Hiểu...

Vốn định trả lời, người thanh niên vạm vỡ chợt nhớ đối phương kêu mình im lặng, đã lỡ bật ra một chữ liền tắt ngóm, bé ngoan gật đầu lia lịa. Đừng ai hỏi tại sao A Lục lại hèn nhát như vậy, chỉ là một cô gái thôi mà, nếu không đang ở trong tình huống của hắn, thì không có tư cách nói chuyện.

Mẹ ơi, lực tay đang gim trên cổ họng hắn đầu phải của một cô gái, là của quái vật thì có. Một quân nhân đặc công xuất ngũ đã từng trải qua bao kinh nghiệm chiến đấu như hắn, vậy mà bị gim cổ họng đến không giãy giụa được. Tay còn lại của cô thì đang ấn trên bụng hắn, cảm giác hơi âm, trực giác của hắn cho rằng tay cô để đó hắn không phải cho có, nếu hắn dám làm ra hành vi chống cự, cô ấy sẽ có cách xử đẹp hắn.

- Các người là ai? Muốn làm gì?

- Tôi, tôi không phải cùng bọn với đám người kia, tôi chỉ đang nghe điện thoại. Tôi là người tốt.

- Nghe điện thoại trước cửa nhà vệ sinh nữ?

- Là... tôi đang gấp, không chú ý hoàn cảnh... tôi là người tốt thật mà...

- Im miệng.

A Lục nghe cô quát, giật thót ngậm miệng. Boss giao cho hắn nhiệm vụ gì thế này, huhu, người này mà cần bảo vệ ư, cô ta không dọa chết A Lục hắn đã là may mắn lắm rồi.

Phượng Sơ cũng hơi tin tưởng người này, bởi linh thức nhạy cảm của cô có thể nhận biết được khí tức của hai tên bị cô đánh ngất và người này có sự khác biệt. Hoặc là họ thuộc hai nhóm khác nhau, hoặc là cùng một tổ chức nhưng công tác không giống nhau? Tổ chất thân thể người này rõ ràng hơn hẳn hai tên tốt mã giẻ cùi kia nhiều, mới đá có một cái mà đã lăn quay ra ngất xỉu rồi.

- Vác theo hai tên kia mang vào một căn phòng trống.

A Lục bé ngoan nghe lời xốc hai tên chết bầm làm liên lụy đến hắn lên, lúi xềnh xệch kéo lê trên sàn nhà, mở cửa căn phòng gần nhất, thấy không có người liền đi vào, đương nhiên là lúi theo hai tên kia, Phượng Sơ đi theo phía sau, giữ một khoảng cách an toàn và có thể phản ứng trước bất kỳ tình huống nào.

Căn phòng này có nội thất xa hoa, nhưng không bằng căn phòng vip cuối hành lang kia. Phượng Sơ liếc nhanh một vòng, ra lệnh.

- Tìm thứ gì trói hai người họ lại.

Ồ, cái này là nghề của tui đó. A Lục nghe lệnh làm việc, tìm được trong ngăn kéo tủ đầu giường một đoạn dây thừng màu đỏ rực, hắn nhớ lần trước boss bị trúng chiêu phải trưng dụng tạm căn phòng vip của quán bar này, bọn họ có kiểm tra an toàn mọi góc ngách trong phòng một lượt, trong ngăn kéo tủ đầu giường để không ít đồ chơi tình thú, có cả dây thừng, tất nhiên là loại rất mềm mại được dùng để chơi trò phòng the, chứ không phải loại thừng bằng sợi gai hay nylon thô to dân dụng kia.

A Lục nhanh nhẹn trói gô hai tên chết bầm kia lại, còn cẩn thận phô bày kỹ thuật thắt một đồng nút chuyên dụng được học trong quân đội, đảm bảo muốn tháo ra không mất nửa giờ đồng hồ là không thể xong được. Còn quen tay túm hai cái khăn mặt cũng được để sẵn trong tủ đầu giường, nhét vào bịt miệng hai người nọ.

Xong xuôi đập tay phẩy bụi hai cái, tươi cười xoay người chờ lãnh đạo nghiệm thu kết quả.

Phượng Sơ trừng mắt nhìn người vừa một mực kêu mình là người tốt chỉ hai ba cái chớp mắt đã trói gô hai tên kia lại một cách điêu luyện, xong việc lại còn trưng ra bộ mặt tươi cười nở rộ như hoa cúc giống hệt Hoa Ninh Vũ khi được điểm mười chờ khen thưởng, keo kiệt cho anh ta một cái gật đầu khích lệ.

- Làm cho bọn họ tỉnh lại.

Cái này tui cũng lành nghề dữ lắm luôn đó. A Lục hào hứng đi vào phòng tắm lấy một gáo nước đầy tạt thẳng mặt hai tên kia, thấy chưa xi nhê lại bầm huyết nhân trung, không được nữa lại thẳng tay cho mỗi tên một cái tát vang dội. Ha, cuối cùng thì cũng chịu tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Người sau màn

- Mẹ nó, mau thả tôi ra.
- Con khôn, có biết bọn ông là người của ai không hả?
- Không muốn chết thì lập tức cởi trói...

A Lục đứng bên cạnh, nghe hai tên gà bệnh này chít chít meo meo nóng cả óc, lại nhớ tới tình cảnh chính mình ban nãy bị Phượng Sơ lừ mắt một cái dọa cho ngấm miệng quá mất mặt, tâm trả thù rất mạnh vung tay tát cho mỗi tên một phát tát này đom đóm mắt.

- Im miệng.

Nhìn hai tên ngốc nghe mình quát một tiếng mà giật bắn lại cầm mồm, A Lục tâm lý vô cùng thoải mái, thì ra lại sướng như vậy.

Đưa ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Phượng Sơ, ý hỏi cô có muốn hấn làm gì nữa hay không?

Phượng Sơ không đếm xỉa ánh mắt của A Lục, bước lên phía trước đối diện hai tên côn đồ đã tỉnh táo lại, biết mình đang trong hoàn cảnh cá nằm trên thớt như thế nào, biết điều mà im lặng.

- Tôi hỏi, các người trả lời. Là ai thuê các người đến bắt tôi?

Cả hai trợn tròn mắt nhưng không trả lời.

- Tưởng tôi không dám làm gì các người hả? Nói xem nào? Có phải các người là đồng bọn với Lâm Linh Na không?

Mỗi tên vênh mặt sang một hướng, không trả lời.

- Miệng còn rất cứng nhỉ? Cậu, đang nói cậu đây, mở một góc dây trói lời mỗi người một cánh tay ra ngoài.

A Lục hơi ngơ ngác, lúc sau biết là Phượng Sơ đang nói chuyện với mình, mới gật đầu mở trói một phần, mỗi người túm ra một cánh tay, sau đó lại trói thân mình chúng lại cứng ngắc.

- Không nói phải không? Vậy chúng ta cùng chơi đùa trước một chút.

Phượng Sơ đưa tay ra trước, bỗng chốc biến đổi thành phượng trào Chopin tới và vai đối phượng, sau đó là một loạt động tác nhanh đến mức A Lục hoa mắt chóng mặt, trong thoáng chốc đã lướt qua khắp cánh tay của hai tên kia một lượt.

A Lục chỉ nghe tiếng khớp xương liên tục vang lên răng rắc làm người ta ê răng, chỉ trong nháy mắt, tất cả khớp xương trên cánh tay của hai tên nọ đều bị đánh cho lệch vị.

Cả hai tên kia đau đến co quắp lại, trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ đau đớn, nếu không phải đang bị trói gô lại với nhau, có khi đã nhũn như giẻ rách ngã lăn ra đất rồi.

A Lục co rút khoé mắt rung mình một cái. Cũng may, cũng may ngay từ đầu mình đã ngoan ngoãn nghe lời. Tiểu nhân trong bụng A Lục không nhịn được thở ra một hơi, sau lưng thế mà ướt đầm mồ hôi lạnh.

- Giờ thì nói được chưa?
- Nói, nói, làm ơn? Trả về..., như cũ, chúng tôi... liền... nói.

Hai tên ban nãy còn cứng đầu cứng cổ lúc này tranh nhau nói chuyện, chỉ sợ mình nói chậm một chút thì không chỉ khớp xương cánh tay mà toàn thân đều sẽ bị tai vạ.

Mẹ nó, bọn chúng chỉ là côn đồ, không phải sát thủ gì mà phải bảo mật thông tin người thuê, vì mạng nhỏ, lão đại còn có thể bán đứt nữa là, huống chi là đối tác làm ăn gắn kết với nhau chỉ vì nấy đồng tiền. Từng người nồm năm miệng mười kể rõ ràng rành mạch, từ ai thuê, trả bao nhiêu tiền, thuê làm gì, từng việc từng việc đều nói một lượt.

Hoá ra là Trương Linh Linh thuê người chơi cô? Cơ mà, Trương Linh Linh? Người này là ai vậy nhi, cô và cô ta đã gặp nhau bao giờ sao cô lại không nhớ rõ?

Phải biết linh thức của Phượng Sơ vẫn luôn chăm chỉ tu luyện Phượng Hoàng Hoá Thần Quyết, không chỉ có thể điều tra toàn diện cơ thể, có thể tràn ra thám thính mọi biến động rất nhỏ xung quanh, có thể nghe lén, có thể vọng khí, còn có thể ghi nhớ những việc đã trải qua rất rõ ràng.

Cô có thể cam đoan, cô chưa từng gặp qua người này. Vậy thì kéo thù hận từ bao giờ?

Đáng thương Trương Linh Linh, vì Phượng Sơ mà đập vỡ biết bao nhiêu đồ vật đáng giá, nay lại ra một số tiền lớn tìm người xử lý Phượng Sơ, thế mà

người ta đến cô là ai còn không biết đây.

- Nói vậy là có một đám người đang chờ hai anh mang tôi tới để xử lý, một tiếng sau sẽ có một đám phóng viên được mật báo đổ xô đến đây lấy tin tức?

Hai tên kia vừa được bẻ khớp xương về vị trí cũ, dù vậy con đau nhức đã được nếm trải qua vẫn ám ảnh trong ký ức, vừa nghe cô hỏi đến liền vâng vâng dạ dạ trả lời, chỉ sợ chậm một chút thôi bà cô này ngứa ngáy tay chân lại dằn vặt họ thêm lần nữa.

Đám tép riu vì tiền làm việc này Phụng Sơ chẳng quan tâm, chỉ cần biết ai đứng sau màn là được rồi, cô sẽ dạy cho cô ta biết cách làm người.

Nhìn thoáng qua hai người một cái, bỏ lại một câu ‘Muốn trả thù hoan nghênh lại đến’ khiến hai tên run bắn như cây sậy lắc đầu nguầy nguậy rồi rời khỏi phòng.

A Lục đứng bên xem cận cảnh cả màn Phụng Sơ mặt lạnh phân cân thác cốt hai tên kia lúc này sắc mặt cũng đã trắng bệch, thấy cô đi khỏi không nhớ gì đến mình nữa thì thở ra một hơi, nhìn cũng không thèm nhìn hai tên vẫn bị trói gô trên giường cũng định rời đi. Không được, sau khi trở về hẳn muốn đổi công tác.

Vừa mở cửa bước ra, A Lục giật bắn mình thét lên một tiếng. Thì ra Phụng Sơ cũng chưa đi, mà đang dựa trên bờ tường đối diện cửa phòng, nhìn như đang chờ hắn tự động đi ra chui đầu vào lưới.

- Cô... cô...

- Suyt nữa thì quên mất anh rồi. Chuyện giữa chúng ta vẫn chưa xong nhỉ.

A Lục trong lòng khóe thành một dòng sông. Sao cô không đăng trí một tý, quên luôn tôi đi. Giữa chúng ta thực sự không có chuyện gì để nói đâu.

- Tôi vừa đá vỡ điện thoại của anh phải không? Đi theo tôi, tôi đền điện thoại cho anh.

Ô ô, không cần đền đâu, chỉ là hàng lậu không đáng mấy đồng thôi mà. Dưới gầm giường trong nhà tôi còn một thùng, một nửa để chơi một nửa để ném cơ. Lờn này A Lục không dám nói ra miệng, Phụng Sơ đã quay lưng bước đi, nhưng có cho hắn một trăm lá gan cũng không dám chạy, thum thum đi theo. Boss, em bị bắt cóc rồi, mau tới cứu, gấp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cậu thế chỗ nhé

Phụng Sơ đi trước thông thả quay trở lại đại sảnh, nhưng chưa đi bao xa thì linh thức của cô đã phát giác được Lâm Linh Na đang thập thò ngoài cửa cách âm đảo mắt nhìn ngó xung quanh. Vẫn còn chưa tính sẽ xử lý cô ta như thế nào, không nghĩ tới lại tự dẫm đầu đến trước mặt cô, vậy thì lấy cô ta mồi dao trước vậy.

Phụng Sơ quay đầu lại, hải lòng nhìn thấy A Lục vẫn ngoan ngoãn theo phía sau, phát tay ra hiệu hắn đến gần.

- Đi lên đánh ngất cô ta đi.

A Lục thò đầu khỏi khúc cua nhìn thoáng qua người con gái thần sắc hốt hoảng đang đi qua đi lại phía trước, rụt cổ lại rồi lác đầu nguầy nguậy.

- Không được đâu. Tôi không đánh con gái.

- Cậu đi đánh cô ta, hay là để tôi đánh cậu?

A Lục rung mình nhớ lại màn phân cân thác cốt mới diễn ra cách đây không bao lâu, ba bước làm hai tiến lên trước, nhân lúc Lâm Linh Na chưa kịp phản ứng liền giơ cánh tay lên một phát chém xuống. Lâm Linh Na liền gục.

Phụng Sơ sai A Lục mang theo cô ta lên, quay ngược lại đi về phía căn phòng mà đám người cùng băng đảng với hai tên ngọc vừa nãy đang tụ tập.

Đúng là phân biệt đối xử, A Lục cũng biết thương hoa tiếc ngọc, vác Lâm Linh Na lên vai mà đi, nếu hai tên ngọc lúc trước bị đá ngất xong được lời xềnh xệch lê đi trên sàn mà biết được, hẳn phải ghen tỵ lắm.

- Ném cô ta dưới đất, gõ cửa rồi cậu có thể đi.

Nể tình cậu làm cu ly nãy giờ, tha cho cậu về nhà đó.

Nhưng hiển nhiên A Lục không lĩnh tình, còn phạm ngọc mà lại mắc bệnh chủ nghĩa đại nam tử cự lại.

- Không được đâu, ném cô ấy ở đây khác nào đưa dê vào miệng cạp.

Phượng Sơ híp mắt nhìn A Lục đến nỗi khiến hắn phải rùng mình, khuôn mặt dù xinh đẹp thuần khiết nhưng lúc này Phượng Sơ thả ra toàn bộ khí tràng thì xinh đẹp đến mấy cũng không che lấp được khí chất vương giả lạnh lùng và cảm giác cao cao tại thượng như bề trên nhìn xuống mà A Lục đang phải hứng chịu.

Bản năng dã thú cảm nhận được nguy hiểm khiến A Lục sợ hãi rút cổ lại, nam nhi thân cao vạm vỡ lại có thể dùng ánh mắt mờ mịt tội nghiệp nhìn Phượng Sơ.

- Nếu cậu thương xót cô ta, vậy để cậu thế chỗ nhé.

Lúc này A Lục mới nhớ tới, theo lời kể của hai tên ngốc vừa nãy bên trong căn phòng kia, điều gì chờ đợi Phượng Sơ nếu cô thật sự trúng chiêu bị tùm đến.

Nhiều ngày nay luôn đi theo bảo vệ Phượng Sơ từ xa, người đánh thuốc Phượng Sơ được nói đến trong miệng hai tên ngốc kia là ai, A Lục vẫn là hiểu rõ ràng. Cô gái trên tay hắn cũng không phải ngây thơ vô tội gì.

Thờ cơ quanh mông A Lục siết chặt, hắn sai rồi, không nên bị bề ngoài của cô ta đánh lừa, ô ô, tha cho em, người phụ nữ xấu xa đó, cứ để cô ta tự mình hưởng thụ đi.

- Vẫn, vẫn nên theo lời chị mà làm đi ạ.

A Lục bản năng lùi lại một bước, xong chợt nhớ ra lời Phượng Sơ vừa nói, vội vội vàng vàng tiến lên cẩn thận thả Lâm Linh Na xuống trước cửa phòng, căn phòng này còn chính là căn đối diện căn phòng vip lần trước.

A Lục cao to hơn Phượng Sơ, cũng lớn tuổi hơn cô, nhưng không tự giác mà tôn xưng Phượng Sơ là vai trên, gọi chị một chút cũng không ngượng miệng.

- Người gần đây ẩn nấp xung quanh đi theo tôi là cậu phải không?

- Há? A...

Bị phát hiện rồi. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nếu chị ấy hỏi ai sai khiến, muốn moi thông tin của boss từ miệng mình thì phải làm sao? Nói hay là không? Không muốn ném thử thủ đoạn phân cân thác cốt đâu...

Mất A Lục đảo như rang lạc, trong đầu còn đang nghĩ ra hàng trăm hàng ngàn lý do thoái thác, không nghĩ tới Phượng Sơ chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi tha cho, cứ thế xoay người bước đi, chỉ để lại một câu.

- Gõ cửa gọi người xong cậu có thể đi. Nhớ cho người xử lý camera giám sát.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Phượng Sơ càng đi càng xa, A Lục vì không bị gặng hỏi mà như trút được gánh nặng thở ra nhẹ nhõm.

Nhìn lại Lâm Linh Na nằm co quắp trên mặt đất, nhớ tới đáng đi dù cố gắng kiềm chế nhưng vẫn liêu xiêu mơ màng vì bị bỏ thuốc khi nãy của Phượng Sơ, A Lục hạ ngoan tâm, gõ cửa thật mạnh rồi dùng tốc độ gió lốc chuồn mất.

Lần trước boss bị bỏ thuốc, tình cảnh làm A Lục đối với mấy người ngang nhiên ám hại người khác bằng thủ đoạn dâm hèn kiểu này vô cùng phản cảm. Bởi vậy cũng phải mất tý tâm lý thương xót còn lại mà ném người ở đó.

Nếu Phượng Sơ không có thân thủ mạnh mẽ như thế kia, thì người phải chịu đòn đau gãy vỡ, thân bại danh liệt sẽ là cô, mà A Lục theo dõi ẩn núp bảo vệ Phượng Sơ đã một thời gian, biết rõ giữa Phượng Sơ và Lâm Linh Na còn chưa từng có lấy một xung đột nhỏ nào. Cô ta làm tất cả chỉ vì lợi ích mà thôi.

Đã dám ra tay ám hại người khác, vậy thì tự mình hưởng thụ thành quả lao động của bản thân đi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Gậy ông đập lưng ông

Lâm Linh Na vốn đang đứng ở cửa chờ người đến ra ám hiệu, sau đó sẽ quay lại sảnh quán bar giả vờ giả vịt không thấy Phượng Sơ đâu, tiếp đó hô hào mọi người cùng tìm kiếm một phen.

Làm náo loạn càng âm ỉ càng tốt. Sau đó vô tình chỉ dẫn mọi người tìm đến căn phòng cuối hành lang, cùng lúc đó phóng viên ập tới, tin tức trang nhất tràn khắp các mặt báo ngày hôm sau là gì cô ta cũng đã có thể tưởng tượng ra rồi.

Thế nên khi A Lục đi tới, Lâm Linh Na còn tưởng là người mình, không đề phòng chút nào bị A Lục chặt cho một nhát vào gáy, cứ thế bị vác đi thế chỗ cho Phụng Sơ.

Lâm Linh Na cảm giác toàn thân đau khắp mình mẩy, đầu óc cô mông lung, tỉnh lại bởi nhưng tiếng la hét ồn ào the thé cao chói vọt.

Lâm Linh Na mở mắt, trước mắt mờ mịt nhoà nhoà, nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn ra bóng lưng là người đại diện của cô, chị ta đang làm cái quái gì vậy? Gào thét âm ỉ, có còn để cho người khác ngủ nữa hay không hả?

Sau hôm nay, nhờ vào tài nguyên lấy được từ Trương Linh Linh, cô có thể một bước lên trời. Hừ, nếu sau này còn không biết điều suốt ngày chít chít meo meo cảm ơn cô đủ mọi thứ, cô liền theo công ty yêu cầu đổi người.

Tâm hồn Lâm Linh Na càng suy nghĩ càng bay cao bay xa, cho đến khi giọng Lý Lan trở nên cao vút, ánh đèn flash chói mắt nháy lên liên tục, cô mới giật mình tỉnh táo lại.

Thế nhưng tỉnh lại xong cô chỉ hận mình không thể ngất đi ngay lập tức. Bởi cô nhìn thấy một cánh tay to dài ngấm đen phủ đầy những hình xăm bám trọn đang vươn bàn tay thô to ôm trọn lấy bầu ngực cô, nhìn quanh một vòng, không chỉ có một cánh tay như vậy, còn có người, không chỉ một người. Cảnh tượng này đập vào mắt, khiến cô bắt đầu sực tỉnh, ký ức nửa tỉnh nửa mê điên cuồng ập về.

Lâm Linh Na thét lên sợ hãi, cô túm lấy chăn quấn chặt bản thân, như phát điên đẩy hai gã đàn ông đang nằm hai bên cô trên chiếc giường lớn xuống sàn.

Hai gã còn đồ vì hành động của Lâm Linh Na mà tỉnh lại, liên tục cuồng hoan khiến hai gã cũng vô cùng mệt mỏi. Không nghĩ tới, con đàn bà này lại dám dâng như vậy, mới mớm thêm tý thuốc mà đã như sói mẹ đến mùa phát tình, các anh em phải cật lực mới thoả mãn nỗi cô ta.

Mông lung tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy từng đợt đèn nháy sáng loá cả mắt, gã mới nhớ ra mình đã được dẫn dò phải làm gì, càng lớn chuyện càng tốt. Gã nhìn quanh, giật xuống cái gối đầu giường che đi bộ vị quan trọng, mẹ nó, bọn phóng viên này tới sớm như vậy, ông đây còn chưa kịp chuẩn bị nữa.

- Chúng mày đang làm cái gì thế? Cút ra ngoài cho ông.

Gã đi lên giật lấy một chiếc máy ảnh gần tầm với nhất, ném xuống đất vỡ tan hoang.

Cả đám phóng viên bắt đầu nhao nhao lên như ong vỡ tổ, một gã khác cũng vừa bị đập xuống, không sao cả tìm một chiếc quần vứt lẫn lóc trên đất chòng tạt vào, thấy anh em đã hành động cũng vội vàng vàng lên tiếp ứng, chỉ sợ chậm chạp hơn tiền chia chác liền kém đi.

Mẹ nó, kịch bản như thế nào ấy nhỉ, à, nhớ rồi...

- Đuổi hết lũ này ra ngoài. Em yêu... em yên tâm đi. Đứa nào... làm lộ ra... ngoài... anh cho nó chết.

Gã vừa ngắc ngứ đọc lời thoại vừa nhào đến ôm lấy Lâm Linh Na theo đúng kịch bản, gìm cô lại đề phòng cô ta sinh sự vỡ kế hoạch.

- A...aaa... không, không phải, các anh là ai... không, tôi không biết các người...

- Thôi nào, em không phải sợ. Anh... anh...

Nói đến đây gã quên mất bỏ lời tiếp theo rồi. Cũng may một gã còn lại trong phòng nhanh trí, cũng là đứa thông minh nhất trong cả ba, vội tiếp lời muốn phô bày kỹ thuật diễn mới được đào tạo của mình.

- Bọn anh đã nói chỉ cần em chiều bọn anh, tài nguyên cho em sẽ không thiếu. Còn bọn phóng viên nhãi nhép này, anh chỉ cần dùng một móng tay cũng có thể làm chết bọn nó. Em lo cái gì.

- A... im mồm. Tôi không quen các anh, aaa...

Lâm Linh Na gào thét phủ nhận, nhưng lúc này ai còn quan tâm đến cô ta, người cũng đã chụp được, mấy lời dọa nạt phóng viên cũng thu được rõ ràng rành mạch, bọn họ thu quân được rồi.

Cơ mà, lúc này mới có người nhớ tới, hình như đây không phải đối tượng bọn họ muốn đưa tin á. Không phải nói nhận được nguồn tin nữ diễn viên mới nổi được ảnh để coi trọng đang tụ tập thác loạn hay sao hả? Người trong ảnh này là ai? Tâm cơ này cũng muốn lên tin giật gân? Làm sao mà được?

Đám phóng viên đều nói đuổi nhau rồi đi trong vè tiệc cưới, có người mắt sắc còn nhìn thấy thấp thoáng người mà họ muốn đưa tin lẫn trong đám đông đứng bên ngoài hành lang, về mặt lo lắng hoang mang giống hết nhưng người xung quanh như thể chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Có người thầm hô xui xẻo bị lừa rồi, cũng may còn chụp được mấy tấm ảnh đủ nóng để đưa tin. Nhưng cũng có người là cáo già thành tinh, rõ ràng người đưa tin nói là đến chụp lấy người kia, họ còn đã thảo sẵn cả bản thảo bài viết rồi, làm sao bỗng dưng lại đổi người được, phải biết đây cũng không phải đóng phim mà đối diễn viên được đâu.

Chỉ có thể nói, âm mưu này bày ra nhưng người ta không sập bẫy, trái lại còn gây ông đập lưng ông một phen.

Chương 87: Chọc người không nên chọc

Phượng Sơ ở bên này cũng diễn xong phần mình, đang định nhân nhả thu quân thì phóng viên phía trước đã chụp ảnh ghi hình lấy tin đủ kiểu xong đang rời đi bỗng nhiên nhón nháo cả lên, âm ầm ỹ ỹ khiến cô hơi tò mò. Thôi Tinh Hà lên trước thám thính, lúc sau mới lùi lại nhỏ giọng nói bên tai cô.

- Là Phó Diên Hựu. Chắc là đến đây chơi một chút, quán bar này dù sao khá có tiếng trong giới thượng lưu và giới nghệ sĩ. Lại đen đuôi gặp trúng phóng viên...

Phượng Sơ chưa kịp trả lời, lúc này bảo an của quán đã phản ứng kịp chạy tới xua đuổi đám phóng viên này rồi đi. Bình thường lén lút một hai người chạy tới săn tin thì thôi đi, bọn họ bắt được cũng chỉ đánh cho một trận bắt xóa hết dữ liệu ảnh mà thôi.

Không nghĩ tới lần này phóng viên cái trang tiến vào kiểu gì lại trót lọt cả đám, khẳng định có người phía sau tiếp tay, nhưng mà lại làm liên lụy đến bát com của những người bảo an bọn họ, làm gì còn nhẹ tay nhẹ chân cho được, đều dùng lực lõi đâm phóng viên ra đại sảnh, tước hết máy ảnh, bút ghi âm

Khốn nỗi bây giờ đã là thời đại nào rồi, ảnh chụp có kết nối internet đã sớm lưu lại vào bộ nhớ máy tính được kết nối hoặc tài khoản lưu trữ dữ liệu online từ lâu rồi. Bọn họ thu máy máy thu bút, cũng chỉ là làm theo lệ mà thôi, lát sau vẫn phải trả lại.

Đợi sau khi phóng viên đã rời khỏi, Phó Diên Hựu cũng đi về phía bên này, Liên Vô Trần tiến tới tay bắt mặt mừng với đạo diễn và vài nhân vật tên tuổi trong đoàn làm phim của bọn họ một phen, tranh thủ tìm hiểu tin tức. Phó Diên Hựu thì chỉ lễ phép chào hỏi, tầm mắt đảo qua cả đoàn người một vòng, thấy Phượng Sơ có ở trong cũng đang thông dong nhìn lại anh, quần áo chỉnh tề, lông tóc vô thương, trong lòng thở ra nhẹ nhõm.

Anh cứ ngỡ... cũng may, cũng may cô không làm sao cả.

Từ lúc bị Lâm Linh Na bỏ thuốc, bề ngoài Phượng Sơ tỏ ra trấn định xong tâm thần vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác, nếu cô chưa về được đến nhà mình, nơi đối với cô là an toàn nhất hiện nay, cô sẽ vẫn chưa thể thả lỏng nổi, linh thức vẫn trong trạng thái dò xét tràn ra xung quanh bán kính mười mét quanh thân.

Cũng vì vậy mà ánh mắt lo lắng của Phó Diên Hựu nhìn cô, Phượng Sơ cảm nhận được rõ ràng. Làm sao vậy, anh ta nhận được tin tức gì hay sao? Lo lắng cho cô nên đến tận đây?

Mọi người cũng không ở lại lâu, đoàn làm phim có diễn viên gây ra scandal như vậy, nhóm người đạo diễn và nhà sản xuất lúc này còn phải đau đầu nghiên cứu phương án xử lý.

Phó Diên Hựu và Phượng Sơ có quen biết, điều này thì cả giới giải trí đều đã biết, vậy nên anh cũng chẳng ngại ngần gì đến bên cạnh cô, hỏi thăm cô một chút.

- Em không sao chứ?

- Không sao. Sao anh lại tới đây?

- À... dạo này hơi căng thẳng, cùng Vô Trần đến uống mấy ly.

- Ủ, vậy cả hai tiếp tục đi. Tôi về trước nhé.

- Tôi đưa em về...

- Không cần đâu, có chị Tinh Hà đây rồi.

- Vậy được. Em đi trước đi.

Phượng Sơ không muốn nhiều lời trước đám đông, gật đầu đồng ý, qua chỗ đạo diễn chào tạm biệt rồi trở về nhà.

.....

- Này, này, là boss thì cũng phải nói lý chứ. Vội vội vàng vàng kéo người ta đến đây cứu nguy, giờ không cứu được thì cũng phải cho người ta uống ly rượu rồi hẵng về chứ.

- Tìm cách liên lạc với A Lục cho tôi.

- Đại ca của tôi ời. Người ta đã gọi không dưới năm mươi lần rồi. Bởi vì nhiệm vụ cậu giao cho A Lục có hệ số nguy hiểm cực thấp nên cũng không cần thiết bị định vị cho cậu ta. Giờ điện thoại tắt máy, tôi đi đâu tìm người chứ.

Đúng lúc này điện thoại riêng của Phó Diên Hựu rung lên từng hồi. Liên Vô Trần mừng như bắt được vàng, ném vội máy cho Phó Diên Hựu.

- Mau nghe đi. Biết đâu lại là cậu ta gọi về không chừng. Cái tên ngốc này làm gì mà tắt máy không biết, hại tôi bị cậu hành khổ quá.

Phó Diên Hựu lúc này nào còn có bộ dáng ôn văn nhã, dịu dàng phong độ như ở trước mặt Phụng Sơ, lạnh lùng cho Liên Vô Trần một cái liếc mắt xem thường, nhận lấy điện thoại bất máy.

- Alo.

- Điện thoại cậu bị sao vậy.

- Cô ấy đá hỏng?

- Nói rõ ràng mọi chuyện xem.

- ... thật là cô ta?

- Không được, cô ấy đã vừa ý sai bảo cậu như vậy, cậu cứ tiếp tục theo bên cạnh cô ấy đi.

- Làm sao? Muốn đi Miến Điện đào mỏ phải không?

- Ngoan ngoãn làm trợ thủ cho cô ấy. Nếu cô ấy có yêu cầu gì thì liên hệ với Vô Trần. Bất chấp tất cả, đều phải hoàn thành.

- Nếu cô ấy hỏi? Vậy thì cứ nói thật cho cô ấy.

- Ủ. Lời cô ấy nói là trên hết. Được, cho cậu nghỉ một ngày. Sau đó quay trở lại bên cạnh cô ấy.

Phó Diên Hựu cúp điện thoại. Nhưng so với trước khi nghe cuộc điện thoại này, cảm xúc đúng là cách nhau một trời một vực.

Anh ngồi trên ghế, ngón tay khẽ nhịp nhịp trên tay vịn sofa, phải tầm một phút mới ngẩng lên nhìn chăm chú vào Liên Vô Trần khiến người kia phải nổi cả da gà.

Đây mới là Phó Diên Hựu, boss thần bí của bọn họ. Đang mãi mê suy nghĩ, Liên Vô Trần giật bắn khi Phó Diên Hựu mở miệng.

- Gần đây Trương Linh Linh có một bộ phim điện ảnh sắp công chiếu?

Liên Vô Trần theo không kịp mạch não của Phó Diên Hựu, hơi đơ ra. Nhưng dù sao cũng là kim bài đại diện số một của giải trí Thần Hi, rất nhanh đã tỉnh táo lại, ra soát thông tin trong đầu một lượt, lập tức có đáp án.

- Là vào tháng sau.

- Tìm người làm lùi lịch chiếu lại.

- Há? Làm sao? Cô ta đắc tội cậu?

Làm sao bỗng dưng lại có hứng thú gây phiền toái cho cô ta? Chiêu thức ngầm làm giảm sức ảnh hưởng, hạ thấp độ phủ sóng của diễn viên như vậy trong giới cũng không thiếu...

- Dẫn dò vài người, từ từ đim Trương Linh Linh xuống đi.

- Không phải đâu? Mới lợi dụng cậu cọ chút độ nổi tiếng thôi mà. Cần gì phải tàn nhẫn như vậy. Trước đây những việc này cậu đâu có để ý.

- Là do cô ta tìm người hại Phụng Sơ trước.

- Liên quan gì tới Phụng Sơ nữa? Không thể nào chứ? Cậu xử lý Trương Linh Linh vì muốn lấy lòng Phụng Sơ? Như thế cũng quá...

- Là cô ta chọc vào người không nên chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Công chiếu phim điện ảnh đầu tiên

Những việc Phó Diên Hựu âm thầm làm Phụng Sơ đều không hay biết, thế nên cô còn đang suy nghĩ đến việc tự mình báo mối thù bị hãm hại này. Khi trước Hoa Sơ Vân bị Khúc Ngọc Lâm ám hại cũng là dùng cách này, nhưng khi đó Phụng Sơ còn đang bận làm quen với thế giới mới, sau đó lại bị cuốn vào công việc làm một nghệ sĩ, đều chưa nghĩ tới việc trả thù.

Nhưng lần này bị hãm hại, thù mới hận cũ cô đều muốn lòi ra tính toán một lượt. Kiếp trước đã quen có người thuận tay để sai bảo, kiếp này ngoại trừ cha mẹ gia tộc, cô không có nguồn trợ giúp khác. Nhưng những việc xấu xa này, cô không muốn người nhà biết rõ, Phụng Sơ vẫn hi vọng trong mắt cha mẹ cô vẫn là con gái bé bỏng của họ, luôn cần tình yêu thương bao bọc của họ, thứ mà kiếp trước cô vẫn luôn muốn mà không thể có được. Bởi vậy việc này, Phụng Sơ chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Phụng Sơ sau khi mất quyền lực bị giam cầm cũng không phải đầu đá công tâm gì, nên khi nghĩ đến giải quyết một sự việc, bản năng khiến cô vẫn tư duy đến phương pháp khi vẫn còn là người đứng đầu Phụng Sơ quốc.

Hiện giờ trong tay cô không còn Thánh Dực, Thần Vũ hai vệ quân thân tín chỉ nghe lệnh phượng đế, cũng không còn Âm bộ chuyên xử lý những việc không thể ra ngoài ánh sáng. Sai lầm lớn nhất cả đời cô, chính là đã giao Âm bộ vào tay Lý Uẩn.

Phụng Sơ nghĩ tới, liệu chuyện bị hãm hại như lần này có phải là lần duy nhất, hay trong tương lai, khi mà càng ngày cô càng nổi tiếng hơn nữa, sẽ còn xảy ra thường xuyên hơn? Cô có nên, tạo ra một Âm bộ chỉ phục vụ cho bản thân, một lần nữa?

Phụng Sơ còn chưa quyết định được, vì Âm bộ là cơ cấu thành lập ngay từ khi lập quốc, muốn tạo ra một tổ chức như vậy ở xã hội pháp trị như hiện nay là vô cùng khó, cô không có thời gian chờ đợi nó có thể đi vào quỹ đạo và đào tạo ra những tử sĩ trung thành nhất.

.....

“Chiến Ca” đã quyết định ngày công chiếu, gần đây Phụng Sơ không có dự án phim nào, mà tập trung luyện tập thanh nhạc, chuẩn bị làm khách mời trong concert của Lam Tần, tiếp vài hợp đồng quảng cáo, còn nhận được lời mời tham gia một tiết mục thực tế đạo gần đây rất hot.

Thôi Tinh Hà còn cười nhạo cô chưa có ai làm nghệ sĩ làm được nhân rồi tiêu sái như cô đâu. Nói đến điều này ngoại trừ cảm ơn soái cha yêu thương con gái rượu nhà cô còn phải cảm ơn ông chủ thân bí chưa từng lộ mặt của giải trí Thần Hi, nếu không có ông ta đồng ý, cô cũng không thể ký hợp đồng có điều khoản dễ dãi có lợi cho nghệ sĩ như vậy.

Tất nhiên, gần đây nhân rồi như vậy, cũng là vì cô cố tình không nhận thông cáo, muốn dành thời gian nghiên cứu một chút muốn tạo ra một Âm bộ mới, ở thế giới này, nhưng càng tìm hiểu, cô càng cảm thấy khó khăn chồng chất.

Thứ nhất là cần rất rất nhiều tiền, Phụng Sơ vốn không thiếu tiền, đúng là có cuộc sống của thiên kim tiểu thư thứ thiệt, nhưng để phát triển một thế lực là xa xa không đủ.

Thứ hai đó là con người, trong vạn người không chọn được một người có tố chất để gia nhập Âm bộ, dù cô đã kiểm chế giảm tiêu chuẩn đến mức thấp nhất, vẫn là vô vọng.

Thứ ba, cô không có người thân tín trung thành hết mực giúp cô quản lý thế lực sẽ tạo ra, Phụng Sơ tất nhiên sẽ không dành quá nhiều thời gian cho việc này, bởi vì Phụng Sơ luôn rõ ràng mục tiêu lớn nhất của mình là gì, chỉ có bản thân mạnh mẽ mới là thật, thế lực, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, Phụng Sơ làm tất cả mọi việc, cũng chỉ vì thu thập tín ngưỡng lực, cô muốn là người mạnh nhất, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu chỉ có thể đẹp qua một bên mà thôi.

Phụng Sơ cần tìm cách giải quyết từng khó khăn một. Thứ nhất đó là tiền. Có một câu cổ ngôn ở thế giới này nói rất đúng, phi thương bất phú, cũng có rất nhiều nghệ sĩ trong giới có nghề tay trái là kinh doanh, cô cũng có ý định thử sức mình một chút.

Việc này người nhà cô trái lại có thể ra sức một chút, dù sao trong mắt cha mẹ cô, dù cô có muốn bỏ lại giới giải trí gia nhập giới kinh doanh thì cha mẹ cũng chỉ cho là cô có mới nói cũ, có một niềm đam mê mới mà thôi.

Hoa gia trong thương giới khu Đông Nam cũng là một trong những gia tộc trẻ nhưng tiềm lực kinh người, vươn tay vào rất nhiều lĩnh vực. Nhưng Phụng Sơ đối với những thứ này đều là tay mơ không hiểu biết gì, muốn kinh doanh còn phải nghiên cứu thêm nữa. Nếu đã làm, Phụng Sơ cũng mong muốn mình có thể làm được tốt nhất.

Cuối tuần này chính là buổi công chiếu đầu tiên của “Chiến Ca”. Địa điểm chiếu là ở rạp chiếu phim Lạc Hồng, tại trung tâm thành phố Hà, hôm đó sẽ có buổi gặp gỡ fan, tiệc chúc mừng và một loạt những chương trình khác.

Ngày bộ phim công chiếu, Phụng Sơ và Thôi Tinh Hà có mặt từ rất sớm để thử trang phục. “Choco & Light Elf” đã đặc biệt thiết kế riêng cho Phụng Sơ vài bộ lễ phục khác nhau. Càng nổi danh, Thôi Tinh Hà càng chăm chút cho hình ảnh của Phụng Sơ kỹ càng hơn, hiện tại đã không đồng ý để Phụng Sơ mặc những bộ lễ phục tự thiết kế đơn giản thanh lịch trong tủ đồ của cô nữa, thay vào đó là đính chế riêng cho cô tại những nhà mốt danh tiếng tên tuổi trên thế giới.

Hôm nay Phụng Sơ mặc một bộ váy voan xếp nếp màu trắng theo phong cách Hy Lạp, thắt lưng quấn tơ vàng ôm trọn vòng eo con kiến, lễ phục hơi dài, có một phần thả trên mặt đất, từ xa nhìn lại giống như là một nữ thần cao quý không thể xúc phạm. Trên đầu cài băng đô tơ vàng quấn ngọc trai và thạch anh trắng lấp lánh. Đôi bông tai và vòng cổ, vòng tay trọn bộ với băng đô, do nhãn hàng trang sức xa xỉ mà cô từng nhận quảng cáo tài trợ.

Chương 89: Kinh diễm

Giới truyền thông vây xung quanh hai bên thảm đỏ, ánh đèn flash chớp nháy liên tục khiến mắt mọi người cũng phát đau theo, nhưng hiển nhiên những người được ánh đèn flash ưu ái đã quá quen với chúng, cả một đoạn trải thảm đỏ bước đi đều vô cùng tự tin, nụ cười chuyên nghiệp luôn thường trực trên môi.

Rẽ vào một góc, Phụng Sơ chưa kịp bước đi hai bước đã bị Chung Hân vội vã kéo về phía trước.

- Trời ơi, chị mau mau chuẩn bị đi, các diễn viên chính đều phải lên sân khấu hết.

- Chung Hân, bình tĩnh nào, thời gian còn rất dư dả.

Phụng Sơ vỗ nhẹ vai Chung Hân khiến tâm tình cô bé thoáng bình tĩnh trở lại, nhưng về hội hộp vẫn không biến mất.

- Nhưng đây là phim điện ảnh đầu tiên của chị mà, khán giả bên ngoài đã mua vé đầy hết rồi, ông trời mới biết em khả trương biết bao nhiêu, so với đứng trước hội đồng bảo vệ luận văn tốt nghiệp đại học còn khả trương hơn nữa.

- Em cứ ngồi xuống thưởng thức phim được không, phim này chị chỉ đóng vai phụ thôi mà. Khi nào được đóng vai chính hãy hội hộp.

Chung Hân chép miệng đành nghe theo, bước sau Phụng Sơ đi vào bên trong. Chỉ liếc mắt Phụng Sơ liền tìm được diễn viên chính và đạo diễn, đều là những người quan trọng trong đoàn làm phim, tất cả mọi người đang thư giãn trò chuyện, đợi sắp xếp để lên sân khấu phát biểu. Sau khi chào hỏi theo lễ phép, Phụng Sơ đi đến hàng ghế thứ hai, ở đó có cha mẹ cô và tiểu Ninh Vũ, người thân đều đến ủng hộ cho tác phẩm điện ảnh đầu tiên của mình, trong lòng Phụng Sơ rất ấm áp.

- Con yêu, chúc mừng con.

- Cảm ơn cha mẹ.

- Chị, hôm nay chị thật xinh đẹp.

- Bình thường chị không xinh đẹp sao?

- Có, nhưng mà hôm nay đặc biệt lòng lẫy.

Phụng Sơ vui vẻ nhận lời nịnh đầm của em trai đáng yêu, nói thêm với cha mẹ vài câu rồi trở lại cùng các diễn viên khác vào vị trí, theo sự sắp xếp mà bước lên sân khấu.

Dựa theo thông lệ cũ, trước khi phim bắt đầu chiếu thì họ cũng đọc sơ qua những câu hỏi được gửi đến. Người phát biểu đầu tiên là đạo diễn, lúc Phụng Sơ đứng bên cạnh ông ấy cô có chút kinh ngạc, vị trí chỗ ngồi vai nữ phụ của cô lại được xếp kế bên một người rất quen, khi ánh mắt cô nhìn đến người đó còn gơ tay chào kèm theo một nụ cười phong độ nhẹ nhàng. Phụng Sơ hơi giương khoé miệng gật nhẹ đầu đáp lại.

Sau khi diễn viên chính của phim lần lượt lên đài nói chuyện, rất nhanh liền đem thời gian còn lại cho khán giả thưởng thức điện ảnh, khi Phụng Sơ bọn họ đều trở về chỗ ngồi xuống, ánh đèn trong rạp chiếu phim dần dần tối đi, trên màn hình lớn rất nhanh xuất hiện một tia sáng, điện ảnh chính thức bắt đầu.

Trong lúc chiếu lại trailer phim, một người đàn ông đi qua trước mắt Phụng Sơ, ngồi xuống ghế trống còn lại bên cạnh cô, trước đó Chung Hân từng thắc mắc với cô không hiểu ghế trống này là để dành cho ai, vậy nên Phụng Sơ cũng hơi tò mò liếc mắt nhìn sang, bóng tối trong rạp không cản được tầm nhìn của Phụng Sơ, không ngờ lại là người cô không muốn gặp nhất. Vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Phụng Sơ dùng lực miết ngón cái và ngón trỏ vào nhau, như thể làm vậy có thể giúp cô kìm chế cảm giác muốn đứng lên cho anh ta một đập đang thôi thúc trong lòng. Cô suýt nữa thì quên mất, nhà anh ta chính là một trong những nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này.

Nhưng Phụng Sơ cũng không muốn quan tâm đến tốt cùng là tình huống gì nữa, hiện tại là thời gian thu hoạch những công sức cô đã bỏ ra, là thời khắc đơn thuần hưởng thụ xem điện ảnh.

Hình ảnh đầu tiên có sự xuất hiện của Phụng Sơ, chính là phân cảnh ngày cô thử vai. Trên mặt biển rộng xanh thẳm, nữ vương hải tộc vững vàng đạp trên ngọn sóng, một thân bạch y phiêu dật trong gió.

Nữ vương quân lâm thiên hạ thống trị toàn bộ hải tộc và hải vực còn rộng lớn hơn toàn bộ lục địa, gương mặt thuần khiết trong trẻo, lại phẳng phất như đã trải qua bao thăng trầm sóng gió, chỉ một cái liếc mắt đã khiến người ta như chìm đắm vào những ảo tưởng xinh đẹp. Nữ vương lạnh lùng băng diễm,

khí thế cao cao tại thượng khiến người có xúc động muốn quỳ bái.

Phượng Sơ có thể nghe thấy những tiếng trầm trồ nhỏ nhỏ phát ra từ những hàng ghế khán giả phía sau, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ.

Mạch phim vẫn tiếp tục, khán giả một lần nữa bị nhan sắc của Phượng Sơ chinh phục, khi cô hoá thân thành công chúa hải tộc xinh đẹp rực rỡ, luôn ngây thơ tin tưởng vào tình yêu, luôn có lòng tò mò với mọi thứ xinh đẹp và thú vị phía trên mặt biển, ở sâu trong lục địa xa xôi.

Đề rồi bị phản bội đến mức thương tích đầy mình, từ trên vách núi đá cao dựng đứng trên mặt biển rộng xanh thẳm mà băng lãnh nhảy xuống, trong ánh mắt nửa mở toàn bộ là tuyệt vọng, theo cô không ngừng rơi xuống biển sâu, bầu trời cách cô càng ngày càng xa, một giọt nước mắt tan vào trong gió biển lồng lộng.

Xem bộ điện ảnh “Chiến Ca” này giống như đang xem một phần cuộc đời trước khi sống lại của cô, nhưng nàng công chúa mỹ nhân ngư còn có cơ hội sửa sai, còn cô?

Một bước sai lầm, tin tưởng nhầm người, kéo theo không chỉ là bản thân cô, mà còn là giang sơn đế nghiệp của Phượng gia, tính mạng của hoàng thất tông tộc biết bao nhiêu người, chính là tội nghiệt cô phải gánh chịu nhiều năm ngày và cô trước khi chết đi.

Cuối phim, Phượng Sơ hy sinh toàn bộ hải thần lực lượng tu hành hơn nghìn năm, cùng với bốn vị đại hiền giả của lục địa đồng tâm hiệp lực phong ấn cửa thâm uyên, đuổi tận ma tộc khỏi thiên nguyên giới, cũng tác hợp cho nam nữ chính thành đôi, sau đó bởi trọng thương mà từ nay ẩn lui biển rộng, không quần chúng sinh tam giới.

Từ đầu đến cuối, nữ vương hải tộc dù không có nhiều đất diễn như nam nữ chính những mỗi lần xuất hiện đều khiến khán giả kinh diễm không thôi, Phượng Sơ lại lần nữa ghi đậm dấu ấn của bản thân trong lòng khán giả và người hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Mất đi rồi mới hồi hận

- Điện ảnh rất tốt, đối với diễn xuất của em, tôi cũng có nhận thức mới.

Sau khi điện ảnh chấm dứt, Triển Chiêu Dương cũng không lập tức rời đi.

- Cảm ơn.

Mặc kệ là ai, đi tới buổi công chiếu ngày hôm nay đều là khán giả của cô, Phượng Sơ mỉm cười phong độ với đối phương, mặc cho trong lòng đã muốn suy nghĩ có nên chuyển từ đánh cho anh ta một trận sang bỏ cho anh ta một liều thuốc độc, chết tốt cô đỡ phải nóng mặt.

Phó Diên Hựu ngồi bên ghế đầu liếc liếc mắt, dường như cô nghe được anh khẽ hừ một tiếng rất nhẹ, ở góc độ Phượng Sơ không chú ý tới, anh thấy rõ ràng khoe miệng Triển Chiêu Dương giờ lên khiêu khích chính mình.

Tùy ý Phó Diên Hựu ở bên hằm hừ, khoe miệng Triển Chiêu Dương vẫn xả ra vẻ tươi cười, lại khom lưng cúi đầu kéo mu bàn tay Phượng Sơ hôn lên.

- Tôi mong đợi được xem càng nhiều tác phẩm của em, có điều gì cần giúp đỡ hãy liên hệ với tôi, cừu... hôn thê thân ái.

Hành động bất ngờ của Triển Chiêu Dương làm cô không kịp tránh né, nếu phản ứng quá khích lại sẽ gây chú ý quá nhiều, Phượng Sơ chỉ có thể nhanh chóng rút tay lại lùi về phía sau một bước giữ khoảng cách với Triển Chiêu Dương. Thật không hiểu nổi, người đàn ông này, rốt cuộc muốn làm gì vậy?

- Phiền anh thu lại một câu cuối cùng, Triển tổng đây không rõ là chúng ta cũng không thân sao?

- Câu cuối tôi có thể bỏ chữ cừu đi, cũng không chừng...

Nụ cười có ý tứ khác, Triển Chiêu Dương xoay người rời đi, mấy người vệ sĩ cũng tiến tới bên cạnh cùng theo đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu Dương rời đi, Phượng Sơ không hiểu ra sao, lời ấy là có ý gì?

- Tự kỷ trước sau như một.

Phượng Sơ cho ra một câu bình luận, Phó Diên Hựu ngồi bên cạnh nghe được rõ ràng, cô ấy và hắn... rất quen thuộc? Nhớ lại ánh mắt khiêu khích khi nãy, không hiểu sao nội tâm luôn bình thản của anh hơi dậy sóng, đây là thách thức anh sao?

Triển Chiêu Dương ra đến xe, nhớ tới người con gái vốn đã có thể trở thành vợ của mình, cặp mắt kia đen như mực, khoe miệng rõ ràng đang cười, ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt sâu thẳm làm cho người ta cảm thấy như bị nhìn thấu.

Anh cảm giác được, Hoa Sơ Vân từ lần đầu tiên gặp lại sau khi về nước đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn như biến thành một con người khác. Nhưng sự thay đổi này lại khiến anh thấy tò mò, làm cho anh muốn tìm hiểu.

Lần đầu tiên trong đời Triển Chiêu Dương cảm thấy hối hận, có lẽ khi đó đừng nên vội vàng hủy hôn sớm như vậy, người con gái này, từ khi nào lại trở nên xinh đẹp và hấp dẫn anh đến thế?

Nhớ tới lý do anh đưa ra để yêu cầu từ hôn, đều là việc tốt Khúc Ngọc Lâm làm ra cả, nếu cô ta không ra tay, người con gái đó đã là của anh.

Nhưng trước khi bị Khúc Ngọc Lâm hãm hại, rõ ràng cô vẫn là tính cách mềm mại yếu đuối như quá khứ khiến anh chán ghét, vậy thì anh sẽ hứng thú với cô sao? Lẽ nào chỉ sau khi biến thành đàn bà, cô mới trở nên quyến rũ anh như thế?

Nói vậy, người đã chiếm mất trong trắng của cô, tên đó chiếm lợi của anh?

Triển Chiêu Dương neho mắt, anh nhớ tới đã cho người đi điều tra, nhưng cũng không thể tìm ra người đó là ai. Vốn sau khi từ hôn thành công, Triển Chiêu Dương đã quên mất người này, nhưng mà lúc này anh muốn tìm ra hắn, dạy cho hắn biết muốn chiếm lợi của Triển Chiêu Dương anh đây cũng không phải dễ dàng như vậy.

Mặc kệ bên kia Triển Chiêu Dương mất đi rồi mới hối hận bắt đầu để mắt đến Phượng Sơ như thế nào, bên này không khí giữa cô và Phó Diên Hựu vẫn nhẹ nhàng thâu hiểu như mọi khi. Nếu có khác, cũng là ánh mắt Phó Diên Hựu nhìn Phượng Sơ sâu thẳm hơn thường ngày, nhưng anh ấn dấu rất kín, Phượng Sơ nếu không mở ra linh thức cũng khó có thể phát hiện ra được, không thể không nói, diễn kỹ của Phó Diên Hựu không hổ là anh đế nổi tiếng.

.....

Ngày hôm sau, ảnh chụp về lễ ra mắt đã tràn đầy mặt báo.

Đêm đó, mỗi khi một nghệ sĩ nổi tiếng được mời tham dự vừa bước ra khỏi phòng chiếu là lập tức bị đám phóng viên ngồi châu chực bên ngoài vồ vập tới hỏi thăm, thành thử ra chủ đề của lễ ra mắt đêm qua cũng muôn hình vạn trạng.

Trong đó có một vài toà soạn còn không biết đường nào chấp dây thế nào, lại có thể từ lễ phục nữ thần của Phượng Sơ và bộ suit đen thêu tơ vàng của Phó Diên Hựu phân tích ra là họ đang mặc đồ đôi, cho là hai người họ đang trong tối ngoài sáng bán công khai tình cảm cho thiên hạ đều biết.

Loại đề tài tình cảm này, càng giải thích thì người ta lại càng không tin tưởng, cho là bạn lấp liếm chột dạ, càng bôi sẽ càng đen, vậy nên Phượng Sơ bỏ ngoài tai, cũng chẳng biểu hiện gì bất thường, qua một thời gian sẽ nguội đi mà thôi.

Cô không có thời gian quan tâm đâu, vì thời gian này cô hết được thanh thoi rồi, thực sự rất bận. Không rõ Lam Tần và Thái Viên Âm mồm nói kiểu gì với nhau, mà Lam Tần lại đề nghị cô hát thêm một bài riêng trong concert của anh ấy, cô không có cơ hội phản đối, vì Thái Viên Âm cũng đã viết xong ca khúc dành riêng cho cô luôn rồi, nếu cô dám nói không, thật không dám tưởng tượng Thái Viên Âm sẽ xử cô như thế nào nữa.

Người này đã giúp cô rất nhiều, đây lại còn là cơ hội để cô mở rộng ảnh hưởng của mình, Phượng Sơ không nỡ từ chối, cũng không muốn từ chối.

Một mình hát một ca khúc mới trong một sân khấu lớn không làm khó được cô, nhưng Thái Viên Âm là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như thế nào, cả giải trí Thần Hi này đều rõ ràng. Vì vậy mà toàn bộ thời gian gần đây của Phượng Sơ, đều trải qua trong phòng tập luyện với Thái Viên Âm và thầy dạy vũ đạo trước đây của Phượng Sơ – Tăng Dung, cũng là biên đạo múa cho cô trong concert lần này.

Bởi vậy Phượng Sơ mới biết được, trước đây công ty ưu ái cô tới mức nào, giáo viên huấn luyện cho cô những buổi đầu mới ký hợp đồng, không ngờ đều là những thầy cô có tên tuổi trong giới, dạy bảo cô rất nhiệt tình tận tâm. Trên concert của Lam Tần, cô đã sẵn sàng để toả sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chiến tranh fandom

Sau lễ ra mắt, nhà đầu tư lớn nhất tiếp tục tăng cường tuyên truyền bộ phim “Chiến Ca”. Những vị văn nghệ sĩ gạo cội, những nhà bình phẩm tên tuổi được mời đến hôm ấy cũng đều hết lời khen ngợi bộ phim, khiến “Chiến Ca” muốn không nổi cũng không được.

Đương nhiên bản thân “Chiến Ca” cũng phải có giá trị nhất định mới có thể chống chịu được áp lực nặng nề từ sự đánh giá của hàng triệu người xem.

Song chính nhờ những yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa ấy mà chỉ sau một tuần công chiếu, “Chiến Ca” đã đạt doanh thu phòng vé vô cùng ấn tượng là hơn năm trăm triệu Fred, trong khi toàn bộ chi phí chế tác bộ phim chưa đến một nửa. Mặc dù đó không phải là kỷ lục phòng vé cao nhất, nhưng cũng đủ để các nhà đầu tư thu tiền nóng tay rồi.

Phong Trình và Lưu Âm hai nam nữ diễn viên chính đồng loạt được xướng tên, ngoài ra những vai phụ đặc sắc đều được khán giả chú ý tới, Phượng Sơ,

Tổng Ôn Linh, Đồng Tấn Phụng cũng được khán giả chú ý tới, nhất là Phụng Sơ, con sót từ bộ phim “Phụng An Vương truyền kỳ” vẫn chưa nguội đi, thì cô lại lần nữa đi vào lòng khán giả.

Cũng nhờ độ hot của bộ phim “Chiến Ca” mà không đến một tháng, Phụng Sơ đã từ một diễn viên mới có tiềm năng nhảy vọt thành một ngôi sao có tài năng và nhan sắc vô cùng được mến mộ, lượng fan theo dõi cô lần nữa tăng vọt, đây là điều Phụng Sơ không hề ngờ tới.

Thậm chí có fan còn bắt đầu đặt cho Phụng Sơ biệt danh là “Tiểu Lệ Na”, tỏ ý tương lai Phụng Sơ rất có triển vọng trở thành sao hạng A hàng đầu showbiz giống như ảnh hậu Đàm Lệ Na. Chẳng qua việc này làm fan cứng của Đàm Lệ Na tỏ ra rất khó chịu, họ đã kích mồm mỉa rằng người mới đứng mặt dày mày dạn ăn bám danh tiếng của nữ thần, trong khi fan của Phụng Sơ cũng từng nhiều lần ca ngợi nhan sắc của Phụng Sơ tựa như nữ thần, cãi qua cãi lại, chiến tranh giữa fan hâm mộ liên bùng nổ.

Trận cãi vã này càng ngày càng lan rộng, lan từ điện ảnh lan đến mạng xã hội, đâu đâu cũng thấy so sánh giữa Phụng Sơ và Đàm Lệ Na.

Phụng Sơ chỉ biết dở khóc dở cười. Fan nhiệt tình thật, nhưng “Tiểu Lệ Na” cái biệt danh này, cô cũng không có ham.

So về số lượng fan hâm mộ, Đàm Lệ Na nổi danh ảnh hậu hàng đầu giới giải trí bắt đầu hoạt động trước cô sáu năm hiển nhiên là hơn cô hàng mấy chục lần, dù fan của Phụng Sơ có chiến đấu kiên cường như thế nào thì vẫn bị làn sóng fan khổng lồ của Đàm Lệ Na bao phủ.

Cuối cùng vẫn là Thôi Tinh Hà hao tâm tổn trí thu dọn chiến trường tàn cuộc, đổi biệt danh “Tiểu Lệ Na” thay bằng “Phụng nữ vương”, cũng rất phù hợp với vai diễn Hải Liên Hinh – nữ vương thống trị hải tộc qua nghìn năm của cô. Mặc dù Phụng Sơ không hài lòng với biệt danh này cho lắm, cô vẫn thích được tôn xưng Phụng Đế hơn.

Phụng nữ vương, ứng với Phụng Sơ nhan sắc tuyệt trần cũng thuộc hàng đầu trong giới, kỹ thuật diễn xuất đã đạt được nhiều lời khen ngợi từ các nhà phê bình cho đến những diễn viên có tên tuổi, tài năng được đến tận tưng của vô số chuyên gia trong nghề, quả là không thể phù hợp hơn, vì thế mà một thời gian ngắn sau, biệt danh “Phụng nữ vương” đã gắn chặt với Phụng Sơ, cho đến về sau, khi cô ba lần liên tiếp nhận giải ảnh hậu danh giá của Kim Lạc, Phụng Sơ cũng như nguyện được các fan thân thương tôn xưng là Phụng Sơ nữ đế.

Sau chuyện này, từng có vị phóng viên đã rất dũng cảm khi hỏi cảm tưởng của Đàm Lệ Na trong một cuộc phỏng vấn. Khi ấy Đàm Lệ Na chỉ cười và đáp.

- Người mới luôn cần được khích lệ, mọi người nên rộng lượng hơn với cô ấy. Tôi cũng thực sự rất vui khi lớp đàn em càng ngày càng có nhiều người tài năng hơn nữa, đó cũng là một động lực thúc đẩy chúng tôi không thể thỏa mãn với hiện tại, mà càng phải học hỏi và trau dồi bản thân. Để có thể giữ vững phong độ, luôn mang đến cho khán giả, cho người hâm mộ những tác phẩm chất lượng.

Câu trả lời này cho mọi người thấy rằng khúc mắc giữa họ đã được cởi bỏ. Cuộc chiến giữa hai fandom cũng đặt dấu chấm kết thúc, nhưng qua lần âm ỉ này, Phụng Sơ lại được biết đến nhiều hơn nữa.

Thậm chí còn có fan của Đàm Lệ Na sau khi mò mẫm nghiên cứu những tác phẩm của Phụng Sơ để tìm lỗi bắt bẻ lại chuyển fan một cách chóng vánh, quyết định chia sẻ trái tim mình ra, vừa thần tượng nữ thần Đàm Lệ Na, vừa hâm mộ nữ vương Phụng Sơ, cũng đâu ai cấm, phải không nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Concert bắt đầu

Ngoài sân vận động là một tấm poster concert cực lớn, nền poster là biển hoa rực rỡ muôn hồng nghìn tía, ngoại trừ Lam Tần trang phục thanh nhã như vị công tử cổ đại bước ra từ bức họa thủy mặc nổi bật ở trung tâm, hai bên poster là các khách mời, Phụng Sơ cũng chiếm một vị trí trong đó, cùng phong cách quý phái sang trọng, trang điểm trang sức như một vị tiểu thư kiều sa quyền quý.

Bây giờ tới, đèn trong sân vận động bỗng chốc tắt phụt. Vô số tiếng hoan hô lập tức vang lên.

Năm vạn người cùng nhau la hét tên Lam Tần, gây huỳnh quang của fandom Lam Tần màu vàng rực rỡ như những vì sao, vô cùng xinh đẹp.

Trong phòng VIP trên đài cao, Phụng Sơ và Chung Hân đang tò mò ghé vào trên bàn nhìn xuống, người khác cho rằng Phụng Sơ đang cảm thán bầu không khí cuồng nhiệt của fan hâm mộ, chỉ có cô mới biết, thứ cô cảm thán là từng đốm sáng lơ lửng đang tụ tập lại với nhau chen chúc về phía Lam Tần phía sau hậu trường, trong biển đốm sáng ấy, cũng xen lẫn những đốm sáng nhỏ nhỏ bay bay phiêu về phía cô và những khách mời khác trong buổi concert, vậy là bên dưới biển fan hâm mộ đông đúc kia, cũng có người đến là vì cô sao? Cảm giác vui vẻ lan nhẹ trong lòng này khiến khóe miệng Phụng Sơ không nhịn được khẽ cong lên.

- Cần thận một chút.

Thôi Tinh Hà nhắc nhở hai người, nhìn Phụng Sơ đang trong tư thế vô cùng nguy hiểm nhào ra lan can ngó nghiêng, vẻ cao lãnh nữ thần cũng bay biến sạch.

Gây huỳnh quang dưới sân khấu biến thành một biển hoa mỹ, Chung Hân không khỏi choáng ngợp “wow” một tiếng.

- Lam Tần thật lợi hại. Nhiều người như vậy.

- Lượng fan của Lam Tần thực sự rất lớn.

- Ca sĩ luôn có số lượng fan đông hơn diễn viên sao?

Đây mới là điều Phụng Sơ quan tâm.

- Ca sĩ có lượng fan đông do nghệ thuật của họ dễ lan toả mà không cần quan tâm biên giới vùng miền sắc tộc, nhưng diễn viên lại có không gian hút fan rộng hơn, dù mọi độ tuổi đều có thể trở thành fan.

Mỗi lĩnh vực đều có điểm mạnh riêng, nhưng đối với Phụng Sơ, người muốn lượng fan càng nhiều càng tốt, thì nên theo lĩnh vực nào?

Bên này đang nói chuyện, màn hình LED cực lớn dưới sân khấu đã sáng lên, video mở màn đã bắt đầu phát trên màn hình lớn.

Màn ảnh đầu tiên mà đoạn video này sử dụng chính là hình ảnh trong album chân dung gần nhất của Lam Tần.

Giàn giáo dần dần đi lên phía trước, Lam Tần mặc somi trắng như tuyết rộng rãi, bên dưới là quần bò đen bó sát người, nhìn đơn giản, nhưng vụn thạch anh thượng hạng trong suốt đính trên quần áo có thể khúc xạ ra ánh sáng xinh đẹp dưới ánh đèn, khiến Lam Tần trong mắt fan trở nên lung linh hơn bao giờ hết.

“Mùa xuân ấm áp đã sớm tới,

Thế nhưng,

Trái tim tôi lại vĩnh viễn mắc lại trong cơn đông lạnh giá,

Ở lại bên em, không thể trở về,

Vì sao em còn lại nơi đây, khi tình ta đã trôi xa ngàn mây

Ngay từ lúc đầu, thậm chí còn chưa có tiếng nhạc, âm sắc trong trẻo của Lam Tần cứ như vậy vang lên trên sân khấu.

Ca khúc mở màn là một bài hát tiết tấu không nhanh lắm nhưng lại yêu cầu kỹ thuật thanh nhạc tương đối cao, những quãng chuyển âm phức tạp không phải ca sĩ chuyên nghiệp nào cũng có thể làm được.

Cả sân vận động vừa rồi còn ồn ào náo động yên tĩnh lại trong nháy mắt, chỉ vang vọng trong đêm đen giai điệu ngân nga, kéo dài đến tận cùng.

Khi âm nhạc trở nên nhẹ nhàng, nốt nhạc cuối cùng vang lên, Lam Tần mở đôi mắt khép hờ.

Dưới sân khấu yên tĩnh, một lúc lâu không ai lên tiếng. Sau đó, cũng không biết ai là người vỗ tay đầu tiên, tiếng vỗ tay rất nhanh đã thành một tràng ngày càng lớn, tiếng hô hào tên thần tượng vang vọng cũng lớn đến mức muốn thổi bay cả sân vận động.

Nhưng lúc này không phải thời gian cho Phụng Sơ chiêm ngưỡng náo nhiệt, Thôi Tinh Hà đang giục giã cô trở lại hậu trường, chuẩn bị cho khúc song ca của cô và Lam Tần.

Thứ tự khúc song ca là thứ năm, đợi khi Phụng Sơ chỉnh trang lại phục sức, dặm lại trang điểm một cách hoàn hảo thì Lam Tần đã bắt đầu ca khúc thứ ba, nhưng cô không có thời gian thưởng thức âm nhạc, vì Phụng Sơ phải di chuyển đến vị trí sẵn sàng để xuất hiện.

Ca khúc thứ tư do một vị khách mời biểu diễn, sau đó có một đoạn video được chiếu trên màn LED để kéo dài thời gian, video do Lam Tần lên kế hoạch quay từ khi quyết định cho “Trương Tư” vào danh sách ca khúc xuất hiện trong concert, như một thước phim ngắn về một chàng trai hiện đại xuyên không về dòng sông lịch sử nghìn năm trước, như là một hình ảnh kết nối giữa những ca khúc được thể hiện trước đó với ca khúc cổ phong sau này.

Khoảng thời gian hơn mười phút đó, Lam Tần phải nhanh chóng đổi tóc giả, dặm lại trang điểm biến hoá theo hướng cổ phục, thay quần áo, cũng may đội ngũ trợ lý đều vô cùng có kinh nghiệm, mọi việc đều nhịp nhàng trôi chảy.

Video kết thúc, ánh đèn sân khấu tối dần, rồi bùng như pháo hoa bùng nổ, những ngọn đèn xa xỉ chiếu xuống dưới, giống như chiếu toàn bộ sân khấu thành hiệu ứng một biển hoa.

Phụng Sơ một thân y phục cổ phong càng tôn lên dung mạo vô cùng xinh đẹp của cô, dáng người uyển chuyển, gương mặt thanh lệ thoát tục, khí chất xuất trần như là tiên nữ hạ phàm.

Nhưng y phục đồ rực lại phủ lên cô khói lửa nhân gian, kiêu kỳ cao quý, lại có một vẻ đẹp khác hoàn toàn. Nhưng vẫn có thể cảm nhận vẻ đẹp điển nhã tiểu thư nhà quan lớn thanh cao khí phái, thanh thuần nho nhã. Trước mặt cô là “Thanh Khê”, cây đàn cổ lâu đời có nước sơn màu đỏ rạn xà vân, những

ngón tay mảnh khảnh thon dài trắng nõn bắt đầu gảy lên những âm sắc trong trẻo như suối ngàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Toả sáng

Màn hình LED cỡ lớn phía sau là khung cảnh đỉnh đài lâu các xuất hiện, Sau đó là hình ảnh những ngón tay thon dài trắng nõn mượt mà bay múa nổi bật trên hộp đàn sơn mài, giữa rừng trúc xanh mướt, không khí thanh tân trong trẻo, tiếng đàn réo rắt vang vọng khiến chim chóc cũng bị cuốn hút tụ tập lại gần đó.

Lam Tầm khép nửa con mắt hát ca, anh cảm giác tiếng ca của mình cùng Phụng Sơ giao hòa cùng nhau, ở phương diện này, trải qua nhiều lần diễn tập vô cùng ăn ý, âm điệu nối tiếp nhau thiên y vô phòng.

Gậy huỳnh quang đung đưa theo tiết tấu biến thành một biển sao mỹ lệ, bọn họ đứng ở trên đài cao như vậy, nhìn toàn trường phía dưới vô cùng rõ ràng, hiệu quả ánh sáng thật sự rất tốt.

Cho đến khi âm nhạc nhẹ dần, ngọn đèn trên sân khấu tối đi, video thứ hai bắt đầu phát, Lam Tầm và Phụng Sơ nhanh chóng chạy xuống thay quần áo.

Thẩm Từ Hào mang theo trợ lý nhanh chóng tẩy trang cho bọn họ, tóc Lam Tầm cũng dùng nước vuốt lại một lần.

Trong lúc anh vội vàng thay đổi quần áo và trang điểm lại, Phụng Sơ lại thành thoi hơn nhiều. Bài hát thứ sáu là Lam Tầm hát cùng người bạn thân của anh ấy, trong lúc đó cô có đầy đủ thời gian thay đổi y phục trang sức, hơn nữa cô có chuyên gia trang điểm riêng, tài năng cũng không hề kém cạnh Thẩm Từ Hào chút nào.

Tiếp theo, khi đã chắc chắn Phụng Sơ vào vị trí, trên màn hình vang lên một giai điệu, phong cách kiểu diễm xinh đẹp, khác hẳn tiếng đàn trong trẻo của “Tuông Tư” cô đã thể hiện trước đó.

Trên sân khấu, Phụng Sơ lung linh tinh xảo, trên người mặc vũ y vân bạch không tước tơ vàng chỉ bạc đan chéo, ở trong khung cảnh thơ mộng huyền ảo hát lên giai điệu mê hoặc lòng người.

Tiếng ca của cô lên xuống theo tiếng nhạc cao thấp, khúc chiết mà đẹp đẽ, lay động lòng người, vũ điệu uyển chuyển đẹp mắt, giống như tiên nữ giáng phàm, ngàn dặm gió xuân cũng không sánh bằng.

Nhóm vũ công múa phụ họa dù chuyên nghiệp, nhưng khán giả không hiểu sao vẫn bị hấp hồn với từng động tác tràn đầy linh khí của Phụng Sơ khó mà rời mắt đi được.

Ánh sáng dần dần hạ xuống, giống như vô số đóa tường vy ngân bạch nở rộ dưới chân Phụng Sơ. Lightstick phát sáng được vung vẩy, banner giờ lên, từng cái đều là tên Lam Tầm, nhưng cái tên đang được hô lên vang vọng khắp sân vận động lại chính là cô, Phụng Sơ.

Cảm nhận được từng dòng suối tin ngưỡng như linh khí tràn đến bao phủ toàn thân, khán giả vẫn đang gào thét gọi tên cô, chỉ thấy sân khấu bỗng phiêu phù sương khói, ảo giác như Phụng Sơ đang ở trong tiên cảnh, thanh khiết diễm nhã, như tiên nữ muốn vỗ cánh bay về trời.

Khán giả thực không phải ảo tưởng, tín ngưỡng lực tụ tập quá nhiều trong một lúc nhất thời đậm đặc như có thể hoá hình, sương khói mờ lung, Phụng Sơ lại đang khoác vũ y lung linh tinh xảo, mới tạo thành trường kích thị giác như vậy.

Cả sau khi sân khấu tối đèn, Phụng Sơ đã rời khỏi trở lại hậu trường, tiếng kêu gọi tên cô vẫn vang vọng không thôi.

- Phụng Sơ, lần này quá thành công, em tuyệt lắm.

Thôi Tinh Hà vô cùng hài lòng, không hề keo kiệt khen ngợi Phụng Sơ hết lời.

Chung Hân nhào tới như xe tăng, vẻ mặt fan cuồng kích động không ngừng nhún nhảy như lò xo xung quanh Phụng Sơ.

- Chị Phụng Sơ. Em yêu chị. Em yêu chị!.... chị là giỏi nhất!

Tin tức đầu đề của [Sao giải trí] – một trong những báo giải trí phát hành số lượng lớn nhất khu vực, ngoài trừ đưa tin về Lam Tầm còn có rất nhiều ảnh chụp về các khách mời, Phụng Sơ chính là người được ca ngợi nhiều nhất.

Một bức ảnh chụp cô đang múa trong khúc “Không Tước Vũ”, đèn LED lóe ra như biển sao, dưới chân Phụng Sơ giống như có hoa tươi nở rộ, rất hấp dẫn tầm mắt người.

Rất nhiều fan của Phụng Sơ do dự nên không đi xem concert của Lam Tầm lập tức hối hận vô cùng, còn bị nhóm nhỏ fan quyết tâm đi concert ủng hộ

thần tượng nhà mình chê cười không phải fan cứng, cũng vì vậy mà về sau, mỗi lần sự kiện có Phượng Sơ tham gia nhóm fan đều không cần phải ai hô hào đã tự động tụ họp hẹn hò cùng đi ủng hộ nữ vương nhà mình, khiến cho không ít nhà sản xuất rất thích ý muốn hợp tác cùng cô.

Mà ảnh chụp của Phượng Sơ trong concert lưu truyền lên trên mạng đã dẫn đến thảo luận kịch liệt, vô luận là truyền thông chụp hay là fan chụp, đều có số lượng lớn ảnh chụp có thể gọi là tiêu chuẩn poster được truyền ra. Dung mạo tinh xảo không tỳ vết thiên kiều bá mị của Phượng Sơ một lần nữa được khẳng định, trở thành đề tài nóng bỏng nhiều người quan tâm

Mặc kệ ở trên mạng thảo luận nhiệt liệt như thế nào, Phượng Sơ cảm giác, thời gian này cô đã quá bận rộn rồi, hẳn là nên ở bên gia đình nhiều hơn một chút. Bởi vậy sau khi lấy tư thái tổng tài bá đạo chiếm trọn nội dung trên ViWo, Phượng Sơ bỏ gánh lại cho Thôi Tinh Hà bận tới mắt với đủ cuộc điện thoại gọi đến từ các nhà sản xuất, các thương hiệu nổi tiếng đưa ra lời mời, còn mình thì tự thưởng cho bản thân hai ngày nghỉ, cô muốn về nhà hưởng thụ ấm áp của người thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Kỳ nghỉ cùng gia đình

Phượng Sơ về nhà, nói với cha mẹ sẽ ở nhà hai ngày, cuối cùng kế hoạch thay đổi, bởi vì Hoa phu nhân nhận được lời mời của một người bạn thân ở nước ngoài, nên gia đình họ quyết định có một chuyến du lịch đến đại liên bang châu Mỹ, thăm gia đình cô bạn của mẹ tại một hòn đảo toạ lạc ở khu vực Bắc Mỹ.

Không nói đến Thôi Tinh Hà rên rỉ trong điện thoại như thế nào, Phượng Sơ lại rất hào hứng với chuyến du lịch đầu tiên của cô bên gia đình. Nghe nói mùa này bên đó có tuyết, trừ bỏ trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân, Phượng Sơ chưa bao giờ nhìn thấy hiện tượng thiên nhiên này, khiến cô cảm thấy có hơi háo hức.

Thành phố Hà là một thành phố nằm gần xích đạo, từ trước đến nay chưa bao giờ có tuyết, mà thánh đô Phượng Dụ quốc ở Càn Nguyên đại lục trong truyền thuyết lại toạ lạc trên Phượng Hoàng viễn cổ mộ địa, đừng nói tuyết, đến cơn gió lạnh cũng chưa bao giờ có nữa là.

Ngày mười chín tháng hai tới đây, nghe truyền thông và mạng xã hội xôn xao vì tin tức rằng những người yêu thiên văn sẽ có cơ hội chiêm ngưỡng siêu trăng lớn nhất trong năm.

Trăng tròn tháng hai lần này còn có tên gọi là Trăng Tuyết, xảy ra khi mặt trăng ở vị trí gần Trái Đất hơn bất kỳ thời điểm nào khác trong cả năm.

Đêm trăng tròn mỗi tháng thường có một biệt danh theo cách gọi của những bộ lạc người châu Mỹ bản địa cổ đại.

Trăng tuyết là cái tên truyền thống dành cho trăng tròn tháng hai, được đặt bởi người Bắc Mỹ. Lý do là vì vào tháng hai ở đây, tuyết thường rơi rất dày.

Trong lịch sử, tháng hai luôn là tháng tuyết rơi nhiều nhất ở Bắc Mỹ vì vậy trăng tròn tháng này được đặt tên là Snow Moon. Nó còn được gọi là Hunger Moon (Trăng Đói Khát), bởi vì việc săn bắn rất khó khăn trong điều kiện tuyết rơi dày đặc vào thời kỳ cổ.

Không chỉ cô, mà cả Hoa Ninh Vũ cũng rất mong mỏi được nhìn ngắm hiện tượng thiên nhiên kỳ thú này, thật may mắn lắm sao, lịch trình du lịch nước ngoài của gia đình lại trải qua tại Bắc Mỹ vào đúng thời điểm này.

Ngày mười lăm tháng hai, trải qua một lần chuyển đổi, máy bay chở gia đình Phượng Sơ đáp xuống sân bay thành phố St. John's. Trước khi đến Phượng Sơ đã tìm hiểu qua về nơi này trên mạng, là thành phố thủ phủ và lớn nhất tại tỉnh Newfoundland và Labrador, khu vực Đông Bắc đại liên bang châu Mỹ. Thành phố St. John's được một số người cho là thành phố cổ nhất do người Anh thành lập ra khi lần đầu tiên đặt chân đến Bắc Mỹ.

St. John's sở hữu kiến trúc độc đáo và giàu bản sắc văn hoá cũng như nhiều hoạt động ngoài trời và sự kiện. Đây là một thành phố tuyệt vời để ghé thăm ở khu Đông Bắc châu Mỹ.

Cả nhà ngồi trong sảnh chờ, đợi vệ sĩ lấy hành lý. Ngoài trừ vali cá nhân của mỗi người, Hoa phu nhân còn đóng mười thùng các tông lớn nhỏ nhỏ, Phượng Sơ nghe bảo đều là quà từ quê hương mang đến cho cô bạn thân của mẹ.

Rất nhanh họ đã gặp được người gửi lời mời lần này. Một người phụ nữ với mái tóc nhuộm màu mật ong trông vô cùng hiện đại bước nhanh đến ôm chào lấy Tư Tịnh Nhã, xúc động đỏ mắt khi được chứng kiến người bạn thân mười năm không gặp.

Người đàn ông trung niên với mái tóc vàng óng cũng bước đến, lịch sự bắt tay với Hoa Khai Duy và chào hỏi chị em cô, Phượng Sơ biết người này là chồng của bạn mẹ, chú Jack Nelson, một người đàn ông nguồn gốc quý tộc Anh.

Sau khi cảm xúc của hai người phụ nữ đã lắng xuống, Nelson phu nhân Kiều Ân mới vui vẻ chào hỏi cha con Phượng Sơ, còn vô cùng bất ngờ về vẻ đẹp tinh xảo của cô, khúc khích khen mãi Tư Tịnh Nhã thật tốt số, có con gái xinh đẹp và con trai đáng yêu như vậy.

Hoa Ninh Vũ vừa rụng mất chiếc răng sữa đầu tiên vào tuần trước, bé rất vui vẻ vì được khen nhưng nhất quyết không cười, nếu lỡ vui quá đều lấy tay

che miệng sợ người khác thấy được, cử chỉ xấu hổ này chọc mọi người yêu thích không thôi, trên đường ra xe Kiều Ân còn dùng đồ ăn ngon ý đồ dụ dỗ tiểu Ninh Vũ cho xem nhưng thắng bé nhất quyết không chịu.

Đoàn người lên ba chiếc Ford F650 vừa tiến tới, vệ sĩ chất hành lý còn lại lên xe rồi xuất phát. Chờ xe dừng lại trên bến cảng Saint John, bọn họ lần nữa đổi xe ngồi du thuyền, là một chiếc du thuyền xa hoa màu trắng, tên là Hải Âu, thuộc sở hữu của Jack Nelson.

Khi đã ngồi thoải mái trên boong tàu uống rượu nho, Jack mới thả lỏng cùng trò chuyện với họ.

- Vốn định mở máy bay đến đón các bạn, nhưng nghĩ tới mọi người vừa xuống máy bay, hẳn là sẽ thích đi chuyển bằng một loại phương tiện khác hơn.
- Cảm ơn vì đã chu đáo như vậy, quả thật trải nghiệm uống icewine trên biển cũng vô cùng mới lạ.

Hoa Khai Duy nhả nhận đáp lại. Đây là những người đàn ông thành công trong sự nghiệp, cả hai có rất nhiều đề tài chung. Phụng Sơ thì mang theo Hoa Ninh Vũ đứng trên mũi thuyền ngắm nhìn biển khơi, ở phía xa xa, trong tầm mắt đã xuất hiện một hòn đảo, nơi họ sẽ dừng lại trong cả kỳ nghỉ này. Thỉnh thoảng Phụng Sơ còn truyền một chút linh lực cho tiểu Ninh Vũ, sợ thắng bé bị gió biển thổi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: ‘Ngộ’

- Chị, chị, mau nhìn... Cá voi, cá voi kìa.

Cách du thuyền khá xa truyền đến những âm thanh kỳ quái, như cầu nhàu, lại như ca hát, thanh âm thanh thúy vang vọng không ngớt, mặt nước bộc phát bọt sóng trắng xóa như suối phun, sau đó là một con cá voi lưng gù nhô mình lên giữa mặt biển. Nó không những nhảy lên khỏi mặt nước, còn tát vảy rất hưng phấn. Bên cạnh còn có một con cá voi lưng gù con, bơi vòng quanh mẹ của nó, có vẻ nhóc con này chưa biết cách nhảy lên khỏi mặt nước nên không thể bắt chước theo mẹ, nhưng cũng lăn lộn phun nước chơi đùa rất vui vẻ.

- Chị ơi, chị ơi...

Hoa Ninh Vũ cũng hưng phấn đến mức đôi mắt sáng rực, bé bám lấy Phụng Sơ, hơi nhún nhảy và một tay chỉ về phía xa.

- Đó là cá voi lưng gù, hiện tại là mùa xuân, vùng biển Newfoundland là nơi giao hội giữa hai dòng hải lưu lạnh Bắc cực và hải lưu nóng vịnh Mexico, mang đến số lượng khổng lồ sinh vật phù du và rong biển có được môi trường tuyệt vời để sinh sôi nảy nở, các đàn cá cỡ nhỏ nhưng có số lượng khổng lồ sẽ bị hấp dẫn. Cá voi lưng gù chính là đuổi theo thức ăn mà đến đây.

Jack nhìn về phía xa, cười cười giải thích, phổ cập tri thức cho những đứa trẻ. Cách đây trăm năm Newfoundland từng là vùng biển cá voi tụ tập lớn nhất thế giới. Trải qua con người tàn phá môi trường nặng nề và nạn săn bắt cá voi đầm máu không có điểm dừng, trước thế chiến thứ ba Newfoundland từng có một thời kỳ không còn bóng dáng cá voi nào được bắt gặp. Sau khi trật tự thế giới lần nữa thiết lập lại, con người càng quan tâm và tích cực bảo vệ môi trường, nhiều đạo luật bảo vệ động vật được thi hành luật thép, tình hình mới dần thay đổi, nhưng mãi mãi vẫn sẽ không thể trở lại như quá khứ.

Ánh nắng dát vàng trên mặt biển, mặt trời như một quả quýt khổng lồ đang chìm dần về phía tây, ánh sáng xuyên thấu qua những cuộn sóng khiến cả mặt biển mênh mông bị nhuộm thành một màu vàng cam nom ngon miệng vô cùng.

Cả đảo nhỏ phủ một màu xanh tươi tốt, xa xa là một ngọn núi cao hình cánh cung như đôi cánh bảo vệ ôm trọn lấy một nửa hòn đảo, dù đã là mùa xuân nhưng đỉnh núi vẫn phủ tuyết mờ sương, tuyết trắng bay bay. Du thuyền dừng lại tại bến tàu, bến cảng không quá lớn những neo đậu đủ loại hình, đa số là thuyền đánh cá cỡ nhỏ và ca nô.

Xe chờ bọn họ đi sâu vào trong đảo, Phụng Sơ miễn cưỡng chứng kiến một tiểu trấn tràn ngập kiến trúc với phong cách châu Âu cổ xưa, Hoa Ninh Vũ ngồi bên cửa sổ xe cũng không nhìn được mà bấm điện thoại lách tách, bé đã hứa với nhóm thành viên trong hội fan chính thức của chị gái, thỉnh thoảng sẽ chiêu đãi bọn họ vài bức hình của chị, khiến gần đây Tiểu Ninh Vũ rất có hứng thú với chụp hình, bé đã định sinh nhật năm nay của mình sẽ xin cha mẹ mua tặng một chiếc máy ảnh cho riêng mình.

Biệt thự của vợ chồng Nelson không nằm trong thị trấn, mà tọa lạc ngay cạnh bờ biển, một tòa kiến trúc hai tầng được chế tác toàn bộ bằng gỗ phong. Có vẻ tiếng động cơ xe đánh động người trong nhà, hai cậu nhóc sinh đôi chặc tuổi Hoa Ninh Vũ cùng hai con chó Labrador lao ra từ cửa chính biệt thự.

- Cha, mẹ, mừng hai người trở về.
- Chào các con, đây là gia đình cô Tịnh Nhã mà mẹ đã kể, mau chào hỏi đi nào.
- Chào cô chú, chào chị, chào bạn.

Hai đứa trẻ giống hệt nhau ngoan ngoan tươi cười chào hỏi, cả gia đình Tư Tịnh Nhã cũng nhanh chóng đáp lại, sau khi ngồi uống trà trong phòng khách rộng lớn của biệt thự, bà mới mở một thùng giấy to mà mình mang theo, tặng cho đám trẻ những món quà đã chuẩn bị từ trước.

- Mọi người trước nghỉ ngơi một chút, buổi tối mình đã chuẩn bị bữa tiệc lớn để đón gió tẩy trần cho cả nhà cậu. Chúng ta sẽ thưởng thức một bữa hải sản đặc biệt của Newfoundland.

Bữa tối với món chính là cua tuyết Canada, cá tuyết Đại Tây Dương, cá hồi Chum và ốc vôi voi cùng sò biển. Ngoài ra còn có thịt nai rừng hun khói, Jack còn vui vẻ kể cho bọn họ, gia đình Nelson là số ít ăn thịt nai và lợn rừng ở cả Newfoundland này. Người Bắc Mỹ thích đi săn nhưng chủ yếu để giải trí hoặc thể hiện địa vị xã hội, hầu hết họ không ăn con mồi hoang dã mà không qua kiểm soát. Nếu không có Kiều Ân, có lẽ gia đình Nelson cũng sẽ chẳng bao giờ đụng đến thịt những con vật này.

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Phụng Sơ theo thói quen trở mình tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái bước ra ngoài ban công. Phụng Sơ đông sáng rực trong chớp mắt cắt ngang bóng tối, phẳng phất như dẫn dắt ánh ban mai trải khắp đất trời. Nhìn mặt biển phóng rộng tầm nhìn xa xa như tiếp giáp với trời, Phụng Sơ ngồi xuống xếp bằng trên nền đất, trong tâm bỗng nhiên thấy thông suốt, Phụng Vũ Cửu Thiên Quyết tự động vận chuyển, cô như đắm mình trong kim quang, trên người mờ hồ lượn lờ một tia từ khí mờ mờ ảo ảo.

Tinh hoa mặt trời trọn vẹn được Phụng Sơ hấp thu rót vào tứ chi bách hải, Phụng Sơ như tiến vào một trạng thái kỳ diệu khó giải thích, toàn bộ thân thể phẳng phất như biển mất, linh thức không bị trôi buộc trải rộng ra khắp nơi.

Tất cả những người tu hành đều thiết tha mơ ước đến cơ duyên ngộ đạo, có thể tiến vào trạng thái ‘ngộ’, phải là dạng có thiên địa khí vận, thiên đại tạo hoá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đi săn

Cuối tuần bạn nên không viết truyện được. Thứ hai đầu tuần mình bù một chương dài gấp đôi nhé ^^~

Một tia sáng sắc tím rất mãnh hiện lên ở mi tâm Phụng Sơ, thức hải được từ khí bao phủ cải tạo triệt để, tinh thần lực của cô cũng theo đó tăng vọt một cách nhanh chóng, không ngừng biến hóa và cuối cùng ngưng kết lại thành một làn sương mờ mịt tím khói chiếm giữ ở nơi vốn là chỗ của thức hải.

Phụng Sơ mờ hai mắt ra, đôi mắt nâu đậm nay biến thành màu tím thâm trầm như mực, bề ngoài uy nghiêm như chúa tể của thâm uyên. Khí thể quân lâm thiên hạ tàn mát ra đậm trắng thiên không, lan rộng bao trùm lên toàn bộ hòn đảo.

- Ngao...gao....ao.....ooo.....

Một tiếng gầm mang đầy ý tứ khiêu khích cùng uy hiếp sắc bén vang vọng khắp khu rừng. Phụng Sơ đột nhiên nhắm hai mắt lại, lần thứ hai mờ mắt ra thì đôi mắt đã trở về màu sắc vốn có. Cô có chút ngẩn ngơ, giờ tay lên dùng ngón tay chạm vào mi tâm, chỗ đó vẫn còn một cảm giác nóng hừng hực.

Tiếng gầm vang vọng khi này Phụng Sơ nghe được rõ ràng, trong tiếng gầm đó còn thể hiện ý trí của một sinh vật có trí tuệ, nhưng cô đang ở nơi đất khách quê người, có lẽ nên thu liễm một chút, Phụng Sơ đoán rằng sinh vật kia đang cảnh cáo cô, khi Phụng Sơ tản ra khí thể của mình, nó coi đó là khiêu khích nên gầm lên đáp trả và cảnh cáo cô không được phép xâm nhập lãnh địa của nó?

Tiếng gầm không đánh thức những người khác, bởi nó là linh thức giao lưu, chỉ có Hoa Ninh Vũ bắt đầu chồm chồm tới xuất phát điểm của tu luyện là hơi có chút cảm ứng, bé lồm cồm bỏ dậy khỏi giường, ngó qua ô cửa kính thấy mặt trời đã xuất hiện, bèn nhanh nhẹn vệ sinh rồi chạy sang gõ cửa phòng chị gái.

- Chị ơi. Có cái gì đó...

- Không sao đâu. Em ở đây luyện quyền đi.

Nếu là Phụng Sơ trước kia, hẳn là sẽ không dung thứ cho bất cứ sinh vật nào dám ra oai trước mặt mình, dám gầm rú uy hiếp cô? Đảm bảo đánh cho ra bã.

Bây giờ thì khác, đất đai này, không phải thiên hạ của cô, huống chi nếu sinh vật khi này uy hiếp cô là một yêu tu, thì phải là cô đã đoạt mất tinh hoa mặt trời dù ở Càn Nguyên đại lục cũng là bảo vật tu luyện khó gặp.

Dù kể cả khi nó không thể hấp thu, chỉ có thể tu luyện nhờ phụ trợ của từ khí, khi cũng tính là cô cướp đoạt cơ duyên tạo hoá của nó. Từ khí đông lại, tinh hoa thiên địa, chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Hiện tại là đầu xuân, tại Newfoundland vẫn còn lạnh, rất nhiều hoạt động trên biển chưa thể chơi đùa. Hoa Ninh Vũ rất ước ao được học lướt ván, lướt sóng, nhưng không được Tư Tịnh Nhã cho phép, thay vào đó, bà hứa nên bé con ngoan ngoãn, vào kỳ nghỉ hè có thể cho tiểu Ninh Vũ đến đây lần nữa.

Khi đó sẽ là thời điểm hoàng kim để thử nghiệm đủ trò chơi náo nhiệt trên biển.

Ngày đầu tiên Phụng Sơ cùng cha mẹ và em trai thăm thú một vòng trên đảo, mỗi một phong cảnh xinh đẹp Hoa Ninh Vũ đều nhõa nhõa yêu cầu cô tạo dáng làm mẫu ảnh cho nhóc, nói thật, Hoa Ninh Vũ còn chăm chỉ tương tác với fan của cô hơn của bản thân, nghĩ lại lượng tín ngưỡng to lớn cô đã nhận được từ khi bắt đầu nổi tiếng, Phụng Sơ thấy hơi ngại ngùng, bản thân không xứng chức cho lắm thì phải.

Ngày thứ hai đi Kiêu Ân đưa mẹ đi St. John's mua sắm, Phụng Sơ không hứng thú, muốn theo cha đi săn trên núi. Hoa Ninh Vũ dù đã triển khai nững nịnh thần công với Tư Tịnh Nhã nhưng cũng không thể như nguyện được đi theo cha và chị.

Phụng Sơ muốn thử xem có thể nhìn thấy yêu tu đã giao lưu với chính mình sáng hôm đó không. Đứng dịp này người dân trong thị trấn cũng tổ chức những nhóm nhỏ lên núi săn lợn rừng và sói, đề phòng chúng xuống núi gây nguy hại cho con người.

Trong rừng cây, không ngừng vang lên tiếng chim hót hoặc thanh thúy hoặc cao vút, rồi tiếng côn trùng kêu rả rích, cho người ta biết, mùa xuân đã thực tới rồi.

Phụng Sơ và Hoa Khải Duy đều không có chứng nhận sử dụng súng vậy nên mỗi người đều mang trên lưng một bộ cung tiễn Jack suu tầm. Con mồi đầu tiên nhóm người săn được là một đôi thỏ rừng. Thỏ rừng thể hình nhỏ, tất nhiên không thể dùng súng săn, ngay khi đoàn người phát hiện ra chúng, đều dừng bước im lặng, gỡ cung chuẩn bị, nhưng chưa kịp kéo dây cung thì một tiếng xé gió đã vang lên, hai tên cùng phát, phập phập hai tiếng liên tiếp, đôi thỏ rừng vốn nhàn nhã bên nhau hưởng thụ bữa sáng ngon ngọt còn động sương, liền cùng dắt tay nhau nhảy vào nôi làm bữa trưa cho đoàn người.

Cả đoàn đi săn chỉ có mình Phụng Sơ là nữ, những không ai nghĩ tới con mồi đầu tiên, cũng là của cô.

- Wow, Hoa, quá tuyệt vời.

- Con gái, thật bất ngờ.

- Chúng ta không thể để thua đâu.

Mặc kệ đám chủ nhân đang kinh ngạc cảm thán, hai con chó Labrador cũng không quan tâm, tốc độ rất nhanh lao về trước chui vào bụi cỏ, lát sau cùng nhau chạy trở về, trong miệng mỗi đứa ngậm một con thỏ rừng lông xám béo mập.

Một đường đi một đường thưởng thức cảnh đẹp rừng núi mùa xuân xanh tươi mon mọn, buổi trưa bọn họ đã muốn vượt qua một tòa núi nhỏ, Jack ý bảo tạm thời ở chỗ này hạ trại, ăn cơm trưa cùng nghỉ mệt.

Hoa Khải Duy đi bờ sông câu cá, Jack thu thập nơi nghỉ ngơi cho buổi trưa, Phụng Sơ ngó nghiêng trước sau, muốn lên đi xung quanh xem một chút, liệu có thể gặp được sinh vật thần bí hôm trước hay không. Nhưng mà hai nhóc Labrador luôn luẩn quẩn chạy xung quanh cô làm nũng, không đi được.

Bữa trưa có thỏ, gà rừng và cá, đều là một ít con mồi nhỏ. Buổi chiều đoàn người tiếp tục dọc theo dòng sông đi lên, cũng bắt gặp vài bầy tuần lộc, nhưng vừa nhắc thấy có người liền bỏ chạy rất nhanh, chỉ đành săn một ít gà rừng, còn hái rau dại và thu thập quả mọng. Đến khi đi được hơn hai giờ đồng hồ, bọn họ mới bắt gặp một con lợn rừng trưởng thành khịt khịt khịt khịt chui ra từ trong bụi cỏ, đang thờ hớn hớn nhấm nuốt cành lá non.

Jack cùng một ông chú trong thị trấn đều giương súng, Phụng Sơ nghe tiếng ‘phanh, phanh, phanh’ liên tiếp, đầu và cổ lợn rừng toé máu, cô biết con vật này đã xong đời, liền thả cánh cung đang kéo căng tròn trên tay xuống.

Con mồi mà đoàn người nhắm tới đã săn được, bọn họ bắt đầu tìm chỗ cắm trại, ở lại qua đêm trong rừng. Phụng Sơ cùng một thanh niên đi xung quanh khu hạ trại nhặt củi khô, cung trong tay cô cũng kiếm thêm về một con nai đực lạc đàn. Phụng Sơ cũng không ham, kiếm đủ củi thì lập tức quay lại khu trại, người thanh niên tên Johnson nhận trách nhiệm khiêng con mồi.

Phụng Sơ không tự tin nhất, chính là trù nghệ của bản thân, vậy nên dù là cô gái duy nhất trong đoàn đi săn, nhưng đến lúc nấu nướng cô lại mon men đi sang chỗ chế biến nguyên liệu ở gần bờ sông, cách khu hạ trại một khoảng khá xa.

Lột da, chặt khúc, thái miếng cô đều làm thuần thục, đao công đã trải qua luyện tập thuần thục nhuần nhuyễn. Đến khi nấu nướng, vậy thì xin thứ cho kẻ bắt tại, Phụng Sơ lần ra xa nhất.

Ở cùng vợ lâu, hiện tại nướng thịt cũng chính là sở trường của Jack. Ông xiên từng khối thịt nai qua nhánh cây gác lên trên đồng lửa, một bên không quên liên tục quét nước xốt và dầu. Rất nhanh những miếng thịt nai đã được nướng chín vàng thơm béo ngậy.

Thịt nướng chín tới ngon lành chinh phục cả đám người, nhất là còn được quét nướng xốt thơm nồng mang đến từ quê nhà Hoa gia. Vừa ăn thịt nướng thơm nức vừa uống canh rau dại nóng hổi giữa đêm trời xuân se lạnh, còn gì tuyệt bằng.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, mặt trời xuống núi, cả bầu trời đều là của ánh trăng sáng rọi, hôm nay thời tiết rất tốt, đầy trời đều là những vì sao, như là ở trên màn đêm đen nhưng huyền rọi lên vô số mảnh kim cương nhỏ mịn.

Đoàn người chia làm hai nhóm gác đêm, dù Phụng Sơ đã khẳng định nhiều lần rằng võ công của cô rất tốt, có thể gác đêm nhưng vẫn không thể lay chuyển được quyết định của cha cô và nhóm nam giới còn lại.

Phụng Sơ trẻ con hờn dỗi, lúc ta đánh đồng đẹp bắc chính chiến man di ngoại tộc không biết các người còn đang nghịch bòn ở phương trời nào đâu.

Cuối cùng Phụng Sơ vẫn bị cha cô dùng cả hai tay ấn cô về lều, muốn cô đi ngủ sớm một chút.

Muốn cô ngủ? Đó là không thể nào!

Cô không nhẽ đòi theo ngoại trừ việc tò mò với núi cao rừng rậm và sinh vật thần bí, còn lại chính là vì lo lắng cho cha, nhất là khi sâu trong ngọn núi này có một sinh vật vô cùng nguy hiểm với cha cô hay bất cứ một người bình thường nào, làm sao có thể yên tâm ngủ ngon được.

Trên núi ban đêm cũng không yên tĩnh, còn trùng một mực kêu rả rích, thỉnh thoảng có sói cùng lợn rừng rống lên một tiếng, cũng may những người đi rừng lần này đều là có kinh nghiệm, nên ngủ vẫn có thể ngủ được an ổn bình thản.

Phụng Sơ thì không ngủ, với tu giả như cô, thức trắng một đêm chỉ như bữa ăn sáng, cô có xem qua thông tin rừng rậm bắc Mỹ nguy hiểm nhất chính là bầy sói, từ khi màn đêm buông xuống Phụng Sơ đã tản linh thức của bản thân ra bán kính một trăm mét xung quanh lều trại.

Không nghĩ tới nửa đêm chúng nó liền thực sự xuất hiện, ngoài Phụng Sơ còn có hai con chó Labrador vốn nằm trước cửa lều Phụng Sơ canh chừng cũng phát ra những tiếng gầm gừ cảnh báo.

Phụng Sơ bật dậy vợ lấy cung tên vén lều bước ra ngoài. Jack và vài người khác cũng đã ôm súng chuyển động, sắc mặt ngưng trọng nhìn xem bốn phía.

- Là đàn sói xám Bắc Mỹ.

Phụng Sơ nhìn bốn phía, dù bóng đêm che dấu cho chúng nhưng trong mắt của Phụng Sơ hình dáng chúng hiện ra rõ mồn một, lúc sau khi chúng tiến lại gần hơn, cả đoàn người cũng có thể thấy được ẩn nấp trong rừng cây có vài cặp mắt xanh lục như phát quang giữa đêm tối.

Phụng Sơ di chuyển lại gần sát cha cô, tay kéo cánh cung đến căng tròn, vận sức chờ phát động, đồng thời tản ra khí thế của chính mình.

Động vật, nhất là động vật hoang dã, vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, ngay khi cảm giác được khí thế kẻ mạnh xem lẫn sát khí như có như không của Phụng Sơ trong đám người, đàn sói đã bắt đầu do dự, không tiếp tục tiến lên mà một mực ẩn nấp trong bóng tối.

Bản về kinh nghiệm chiến đấu cùng sói hoang, nếu Phụng Sơ đã muốn lên tiếng, thì không ai dám múa rìu qua mắt thợ. Tuy kiếp trước cô chưa từng đánh qua sói Bắc Mỹ, nhưng thiết cương lang và yêu lang thảo nguyên cô đã diệt cả tộc, cũng từng đánh bại tộc trưởng khiêu nguyệt thiên lang khiến nó phải thuận phục, giờ chỉ là bầy sói Bắc Mỹ lại muốn ra oai trước mặt cô?

- Johnson, cậu mau hướng trên trời bắn hai phát, đàn sói này một mực núp trong tối, lại không dám tru lên, hẳn là không hạ được quyết tâm tấn công, chúng ta đuổi chúng đi là được.

Phụng Sơ không rõ súng trong tay Johnson là loại nào, chỉ biết ban ngày theo quan sát của cô, súng trong tay cậu ta tiếng nổ súng là âm ỉ nhất.

Đàn sói đối với tiếng súng hiển nhiên có sợ hãi, nghe được súng vang lên, chúng rút cục chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng khi trong rừng sâu vang lên một tiếng gầm vang dội, những đôi mắt xanh lục mới biến mất tại trong bóng đêm.

- Jack, là lang vương.

- Sói tại thời điểm đi săn là vô cùng nghị lực, có thể đi theo con mồi chạy trốn đến một trăm kilomet, cho nên chúng ra cần đề phòng đàn sói trở lại báo thù.

Nửa đêm về sáng Phụng Sơ không ngủ chút nào, bởi cô biết rõ, đêm qua đó không phải lang vương, mà chính là yêu tu tồn tại thần bí trên hòn đảo này, thân phận của nó rốt cuộc bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Lời mời của Phó Diên Hựu

Năm giờ sáng, Phụng Sơ vén lều ra ngoài, hai con chó Labrador đêm qua được Jack ra lệnh canh chừng trước cửa lều của cô thấy động tĩnh liền ngóc đầu lên nhìn, thấy là Phụng Sơ liền sủa mừng vài tiếng, chạy tới quẩn quýt quanh chân cô.

Đêm qua hai nhóc này thể hiện vô cùng tốt, gặp bầy sói áp sát cũng không hề sợ hãi mà còn tiến lên trước muốn bảo hộ chủ, Phụng Sơ muốn khen ngợi liền truyền một tia linh lực của mình cho chúng. Nhận được năng lượng thần kỳ, hai nhóc Labrador rên khẽ sung sướng, bộ lông như được một tầng ánh sáng phủ lên trông bóng mượt khoẻ khoắn hơn hẳn, đôi mắt tinh nhanh sáng lấp lánh ướt ướt như đứa bé vài tuổi đã có tư duy của chính mình. Hai nhóc lông vàng thân mật cọ cọ vào chân Phụng Sơ như cảm ơn.

Phụng Sơ cũng ngạc nhiên với những gì xảy ra trước mắt, linh lực của cô thuần hoá, dù tinh khiết đến mấy cũng không thể có được tác dụng nâng cao

tổ chất thân thể hay trí tuệ cho sinh vật khác mới đúng. Nếu có gì khác lạ, vậy chỉ có thể là tử khí cô đã hấp thu ngày hôm qua mà thôi. Phụng Sơ điều khiển linh thức kiểm tra thân thể một lượt, không có gì khác thường, ngoại trừ vùng sương tím khói chiếm đất của nơi vốn là thực hải.

Phụng Sơ nghĩ đến mình suy nghĩ quá đơn giản, thứ cô đã chiếm được, có lẽ không chỉ đơn giản là tinh hoa thái dương như vậy.

Cô bước ra khỏi khu lều trại, ngắm nhìn núi rừng buổi sớm mai, mỹ lệ tựa như tiên cảnh thượng giới.

Ánh sáng mặt trời mới lên, như một quả cầu lửa đỏ rực ở phương Đông, từng sợi kim quang rải lên cả vùng đất. Sương sớm mờ mịt bao phủ núi rừng, cây phong, cây tùng, cây dẻ gai... Dù loại lá cây xanh lục dính đọng hơi nước, tràn đầy cảm giác tươi mát.

Phụng Sơ hít một hơi thật sâu, một cảm giác trong lành sáng khoái tràn vào buồng phổi, sau đó cô tìm một mỏm đá cao ráo, xếp bằng ngồi tu luyện. Dù hiện tại không còn hấp thu linh khí thiên địa để lớn mạnh linh lực của chính mình, nhưng Phụng Sơ vẫn giữ thói quen vốn có, rèn giữa năng lượng tín ngưỡng để chứng trở thành của mình, chất lọc tinh túy để linh lực thuần khiết tùy ý vận dụng.

Mặt trời lên cao, mọi người đều lục tục tỉnh dậy, Phụng Sơ chọn nơi tu luyện ngay gần chỗ cắm trại, bởi vậy cha cô vừa rời khỏi lều đã có thể thấy được cô, sau khi biết con gái từ nhỏ theo cao nhân học tập, ông cũng đã không còn cảm thấy kỳ lạ.

Nồi canh thịt ủ trong đồng tro ẩm đã được ninh nhừ, thả thêm rau dại tươi mới, mỗi người lại ăn thêm một khối lớn thịt nướng liền no bụng, sau khi đem lều vải, trướng bông tháo dỡ gọn gàng, liền chuẩn bị xuống núi. Còn một phần thịt lợn rừng đã ướp muối hong gió hun khói qua đêm, thật may có chó Labrador trông chừng, không bị mèo rừng trộm mất.

Mục đích cuối cùng của chuyến đi săn là vào rừng sâu tiêu hủy đạn cũ, Hoa Khai Duy cũng như nguyện có cơ hội được sờ vào súng, bởi toàn bộ đạn được bắn chỉ thiên, có thể bắn thoải thích. Xong xuôi, đoàn người bao lớn bao nhỏ hướng chân núi đi tới.

Ngay khi bước xuống chân núi, Phụng Sơ lần nữa nghe được tiếng gầm gọi 'ngao, ngao' từ trong núi sâu truyền đến, chỉ mình cô nghe được, nhưng Phụng Sơ không rõ ràng, yêu tu kia muốn truyền đạt điều gì?

Khi về luôn nhanh hơn lúc đi, đoàn người đặt chân đến cổng biệt thự gia đình Nelson trời mới chỉ về chiều.

- Sơ Vân, đưa cháu trai nhà Phó lão gọi điện cho con, con mau gọi lại cho nó.

Trên núi không có tín hiệu, cho nên Phụng Sơ để điện thoại lại nhờ mẹ cầm giúp, đề phòng Thôi Tĩnh Hà hoặc ai đó liên lạc. Không nghĩ tới người đại diện còn chưa gọi, Phó Diên Hựu đã tới sớm báo danh trước rồi.

Nhìn mẹ mình một vẻ vui tươi hơn hồ nháy mắt ra hiệu với mình, Phụng Sơ mấp máy môi muốn giải thích, lại không biết nên giải thích điều gì. Cái gì gọi là càng bôi càng đen, cô không giải thích thì thôi, một khi cô nói chuyện, không chừng mẹ lại cho là cô có tật giật mình không chừng.

Phụng Sơ nhận lại điện thoại, cảm ơn em trai chu đáo vừa đưa cho cô một cốc nước cam mà nhóc khoe chính tay ép, sau đó gọi cho Phó Diên Hựu, nhưng bấm gọi rồi, Phụng Sơ mới nhớ tới vấn đề mùi giờ, hiện tại ở quê nhà hẳn đang là quá nửa đêm.

Cô định tắt máy đi và gọi lại vào ngày mai, không nghĩ tới Phó Diên Hựu bắt máy quá nhanh.

- Anh không ngủ?

- Có chứ, tôi chỉ thỉnh ngủ thôi.

- Gọi cho tôi có việc gì sao?

- Không có việc không thể gọi cho em?

- Có thể!

Phụng Sơ khẳng định, ngoài gia đình, Phó Diên Hựu là người đối xử với cô tốt nhất. Đối với cô, anh cũng là một điều cô muốn gìn giữ vì kiếp trước không thể có được, đó là bạn bè.

Phụng Sơ nghe được tiếng cười rất nhẹ, cô nghĩ anh hiểu được ý tứ trong câu trả lời của mình, mong rằng anh cũng muốn có một người bạn là cô.

- Thành phố Ottawa ở Đông Bắc Mỹ hai ngày nữa sẽ có một hội đấu giá mùa xuân, trong đó có rất nhiều báu vật được trục vớt từ một con tàu đắm trên Đại Tây Dương. Tôi nhận được thông tin trong đấu giá hội có vài món đồ thuộc về giới chúng ta. Em có muốn đi xem một chút không?

- Mời tôi?

- Ông ngoại tôi cũng muốn tôi mời em đi cùng, ông rất tin tưởng vào ánh mắt của em.

Phụng Sơ rõ ràng Phó lão tin tưởng không phải cô, mà là sự phụ thân bí chỗ dựa phía sau do cô thêu dệt ra thì đúng hơn.

Nhưng cô cũng thật sự muốn đi, trải qua giao lưu đụng độ với yêu tu trên hòn đảo này, cô bắt đầu thấy tò mò về giới tu giả của thế giới này.

Nhất là khi cô vừa phát hiện ra từ khí là báu vật vô giá đã cải tạo linh lực của cô trở nên vô cùng thần kỳ, liệu những báu vật mà Phó Diên Hựu nhắc tới, có thể có thứ gì tương tự không? Thấy chờ mong ghê.

- Cảm ơn vì lời mời. Vậy chúng ta sẽ gặp nhau vào khi nào?

Nhận được đáp án, tay cầm điện thoại của Phó Diên Hựu siết lại. Rõ ràng đúng như lời anh nói, anh gọi đến vì ông ngoại muốn anh mời Phụng Sơ cùng tham dự đấu giá hội. Rõ ràng lúc nhận lời ông, tâm lý anh cũng rất bình thản.

Nhưng khi nghe được giọng nói êm tai ngọt ngào lại lạnh nhạt của cô, không hiểu sao Phó Diên Hựu lại rất sợ cô sẽ từ chối. May mắn, cô đồng ý, cùng anh sống vai tham dự đấu giá hội mùa xuân quan trọng của Sotheby's.

- Tôi sẽ đến chỗ em vào ngày mai. Sau đó chúng ta cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Xin mẹ sinh chị gái

Ngày mười chín tháng hai, mặt trăng dần xuất hiện với sắc vàng của ánh hoàng hôn, rồi dần chuyển về thứ ánh sáng trắng vốn có. Quà cầu bạc khổng lồ treo trên mặt biển, không cần đến kính thiên văn, Phụng Sơ và Hoa Ninh Vũ cũng có thể nhìn thấy rõ từng đường viền gồ ghề, thậm chí là những miệng núi lửa trên bề mặt siêu trắng tuyết.

Newfoundland quả là thích hợp để nhìn ngắm mặt trăng to tròn và rực rỡ nhất trong năm bởi nơi đây không khí cực kỳ trong lành sạch sẽ, thị trấn nhỏ cổ xưa khác hoàn toàn với đô thị rực rỡ đèn hoa, trời trong vắt và xanh cao vợi vợi.

Bầu trời đêm bây giờ tựa như một tấm vải nhung tuyết đen lam nền cho nàng thơ trên bầu trời, thật trùng hợp đêm nay là một ngày rằm, mặt trăng tròn vành vạnh toả ra thứ ánh sáng rực rỡ lại lạnh lạnh êm dịu.

Hoa Ninh Vũ đã thoả mãn với kỳ quan thiên nhiên được chiêm ngưỡng, bé xem lại một lần những bức ảnh chụp được đêm nay, trong đó không thiếu ảnh chụp Phụng Sơ, bé đặc biệt thích một bức ảnh chị gái vươn tay đón gió biển in bóng lên siêu trắng tuyết khổng lồ treo trên biển.

Phụng Sơ được em trai cho xem, cô cũng rất thích, có vẻ thằng bé rất có năng khiếu với nhiếp ảnh. Để ủng hộ em trai, Phụng Sơ chủ động xin bé bức ảnh này, thay ảnh nền trên trang mạng xã hội cá nhân của mình.

- Chị mua cho em một chiếc máy ảnh, nhé?

- Thật không ạ? Cảm ơn chị!

Hoa Ninh Vũ vui sướng nhào tới, nắm tay Phụng Sơ tung tăng khắp cả con đường từ bờ biển trở lại biệt thự. Gia đình Nelson không có hứng thú với thiên văn, nên không ai cùng hai chị em ra bãi biển, bốn người nhà họ và cha mẹ cô đều đang ngồi uống trà ăn trái cây trước cửa biệt thự, ngay dưới tán lá phong, cũng có thể ngắm được siêu trắng tuyết đặc biệt của năm nay.

- Cha, mẹ, chị đã nói sẽ mua cho con một chiếc máy ảnh.

Hoa Ninh Vũ hào hứng khoe với cha mẹ. Hai nhóc nhà Nelson đang ngồi chải lông cho Labrador nghe vậy bĩu môi.

- Tại sao lại muốn máy chụp ảnh? Quá tầm thường.

- Đúng vậy. Nếu là anh, anh sẽ xin cha mẹ mua cho một chiếc ván lướt sóng carbon kit billboard của DKK cực ngầu.

- Em sẽ xin cha mẹ mua cho em một chiếc ATV* Arctic Cat Havoc.

*ATV (All terrain vehicle) là loại xe địa hình bốn bánh khá phổ biến trên thế giới với khả năng vượt trội khi chinh phục địa hình núi cao, đầm lầy, hay sông suối, bờ cát...

Nhóc anh có vẻ cho rằng đề nghị của em đáng giá hơn nhiều, ngắm nghĩ không tới hai giây bèn gật đầu lia lịa, hai nhóc sinh đôi đều mở đôi mắt to tròn sáng long lanh nhìn cha mong đợi. Đáng tiếc ông bố Jack cho cả hai nhóc con một ánh mắt khinh bỉ giống y hệt khi nãy anh em chúng nhìn tiểu Ninh Vũ.

- Nhìn lại chính mình xem. Em Tiểu Vũ đã học thuộc lòng bảng cửu chương rồi đấy. Trong khi hai đứa cộng trừ hai chữ số vẫn còn sai, còn muốn ATV? Mau đi ngủ rồi gặp trong giấc mơ nhé.

- Cha...

Hai đứa nhóc đau lòng muốn chết, toán học quá đáng ghét, hai chữ số đã vượt quá số ngón tay chúng có thể đếm, làm bài tập thường xuyên sai. Bài tập toán của hai anh em, tiểu Ninh Vũ cầm bút chì lên chưa tới mười phút đã làm xong toàn bộ, đây là còn bởi vì bút chì đang viết thì gãy phải gọt lại. Cha muốn chúng học thuộc lòng bảng cửu chương? Đó là cho đến năm tháng nào...

Hoa Ninh Vũ gián tiếp được khen cũng không tỏ ra vui vẻ hơn, bé vẫn đang mãi xem xét lại những bức ảnh trong album, đáng tiếc camera của điện thoại độ phân giải kém, bé không phải rất hài lòng với ảnh chụp. Đáng lẽ bé có thể chụp chị xinh đẹp hơn nhiều.

Thấy Hoa Ninh Vũ vẫn xem ảnh, vẻ mặt hơi tủi thân, Phụng Sơ bế nhóc lên ngồi trên đùi mình xoa xoa đầu em trai.

- Ngay mai chị có việc đi thành phố Ottawa, chị sẽ mua mấy ảnh luôn cho em.

- Vâng ạ.

Hoa Ninh Vũ tươi cười ôm điện thoại ngồi trong lòng chị, lòng hư vinh được thỏa mãn khi đón nhận ánh mắt ước ao của cặp anh em sinh đôi.

Chúng đều đang nghĩ trong lòng, có nên cầu xin mẹ sinh cho chúng một người chị giống chị Sơ Vân không nhỉ? Chúng cũng muốn được chị gái mua cho ATV Arctic Cat siêu ngầu.

Đêm quá muộn, nghe nói các nhà thiên văn học đã dự báo trăng tuyết đêm nay lớn nhất là vào lúc mười một giờ đêm, nhưng hiển nhiên, ngoại trừ Phụng Sơ, cả nhà cô và gia đình Nelson không có ai hứng thú với điều này. Họ đều đi ngủ như bình thường.

Phụng Sơ thì không ngủ được, từ sau chín giờ tối, cô vẫn luôn cảm thấy không khí trên đảo bỗng nhiên áp lực hơn hẳn, tất nhiên chẳng thể mây mây ảnh hưởng đến Phụng Sơ, nhưng cô đoán đêm nay khi trăng tuyết đạt cực đại, hẳn là có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Quả nhiên, khi chỉ còn cách vài phút nữa là đồng hồ treo tường điểm mười một giờ, từ đỉnh núi cao nhất hòn đảo, tiếng gầm vang vọng của yêu tu trên hòn đảo lần nữa vang lên, nhưng không giống những lần trước, cảnh cáo, đe dọa, mà thay vào đó là vui sướng, hân hoan. Yêu tu kia nhận được thứ tốt gì từ trăng tuyết ư? Bởi vậy nó mới vui sướng như vậy?

Nhưng đến hơn ba giờ sáng, khi Phụng Sơ đang ngủ ngon lành trên đệm mềm ấm áp, lần nữa cô nghe được tiếng gầm, nhưng lúc này đã không còn hân hoan, mà tràn ngập đau khổ tuyệt vọng. Rốt cuộc, điều gì đã xảy ra với yêu tu thần bí của hòn đảo này vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Sói tuyết cầu cứu

Phụng Sơ không ngủ nữa, quyết định ra ban công tu luyện. Nhưng không chờ Phụng Sơ ngồi xếp bằng bày ra tư thế tu luyện tiêu chuẩn xong, cô đã cảm nhận được sự hiện hữu của yêu tu kia, nó không còn ẩn nấp khí thế của bản thân đi nữa mà đang phô bày ra tất cả, như báo hiệu cho Phụng Sơ biết sự có mặt của nó. Gì đây? Khiêu khích hả?

Phụng Sơ bật dậy, không cần chạy lấy đà, chỉ dùng sức bật của đôi chân cũng có thể nhảy lên nóc của căn biệt thự, đôi mắt nhìn về phía đỉnh núi.

Trong đôi mắt cô ánh lên hai điểm đỏ rực như hai đốm lửa, triển khai Hoả Phụng Đồng, cô quan sát khí tức của yêu tu đang ngày một đến gần, tốc độ rất nhanh, nhưng đến ranh giới vùng đất thuộc sở hữu của nhà Nelson thì dừng lại. Một tiếng sói tru ‘ngao ô’ gấp gấp khản đặc vang lên. Nó là một con sói khổng lồ, da lông toàn bộ đều là một màu trắng tuyết, không một sợi lông tạp.

Phụng Sơ từng làm qua đế vương, làm qua vũ công, cũng làm qua ca sĩ diễn viên, nhưng đáng tiếc chưa bao giờ làm qua tuần thú sư. Càng không am hiểu thú ngữ, yêu tu gào rống gì đó, cô nghe không hiểu.

- Ngao ô ô...

Sói tuyết khổng lồ cúi thấp cái đầu cao ngạo đầy ừ ừ, ô ô thanh âm phát ra đáng thương nghẹn ngào, như thể đang cầu xin sự giúp đỡ.

- Ô ô...

Một tiếng kêu non nớt tinh tế vang lên, đầu sói con nho nhỏ nhô lên từ đám lông mềm mại sau đầu sói khổng lồ, đôi mắt nó nhắm nghiền, hướng về phía trước ô ô kêu hai tiếng, cái mũi nhỏ xíu hồng hồng nhả lại ngó nghiêng, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cô nhìn ra được, con thú non này có vẻ vừa mới sinh. Mang thú con vừa chào đời đến tìm cô, còn ngao ngao một bộ đáng thương mà kêu gào, rốt cuộc muốn gì?

- Ngươi... Muốn ta giúp gì sao?

- Ngao.... Ngao... ô....

Con sói lớn như được chạm đúng nỗi lòng, nó tru lên hai tiếng ngắn rồi nghiêng thân kéo từ bên người ra một tảng đá, dùng chân trước đẩy hòn đá lăn về phía Phụng Sơ, lại thấp giọng kêu một tiếng.

Dù trời đêm khuya nhưng ánh trăng trên bầu trời vẫn đang trải những tia sáng êm dịu xuống mặt đất, Phụng Sơ thấy được rõ ràng, ngay khi viên đá tiếp xúc với ánh trăng, lại sáng lên một vầng quang mang màu bạc cũng êm dịu như ánh trăng vậy. Đó hẳn không phải là vật tầm thường, Phụng Sơ có cảm giác như nó đang cộng hưởng với trăng sáng trên bầu trời.

- Chờ ta một chút.

Phụng Sơ đối với sói tuyết bên dưới để lại một câu rồi nhảy xuống khỏi nóc nhà trở lại phòng, cô nhẹ chân nhẹ tay đi xuống lầu, qua phòng khách còn tiện tay với thanh dao găm có chuỗi khảm đá quý trang sức được treo trên tường nhà Nelson.

Dưới phòng khách không có người, nhưng hai con chó Labrador không ngủ, đang quanh quẩn vòng quanh nhau, bất an đi qua đi lại, vừa nhìn thấy Phụng Sơ xuống lầu, bốn con mắt sáng long lanh ướt nước quay lại theo dõi cô, lại nhanh chóng chạy đến đứng đưng chân cô, ư ừ rên rì nghe ra cực uỷ khuất.

- Ngoan ngoan, không có việc gì, chị đi ra xem một chút.

- Ư ư ư...

Hai nhóc lông vàng thờ khò khè, chạy theo căn lấy ống quần Phụng Sơ kéo lại, như là nhất quyết không cho cô đi ra gặp nguy hiểm.

- Không sao, không sao, nó không phải đối thủ của chị.

Phụng Sơ xoa xoa đầu hai nhóc Labrador, dù có phải đối thủ hay không, cô cũng phải ra đối mặt với sói tuyết khổng lồ kia, cô phải đứng ra phía trước, bảo vệ người nhà của chính mình.

Kéo cô không được, hai nhóc kia chừng lại vài giây lấy tinh thần rồi vội vàng guồng chân đuổi theo, chạy chậm hai bên cô giống như hai vị kỵ sĩ thủ hộ nữ hoàng.

Sói tuyết vẫn đứng im ở vị trí cũ, không thèm nhìn tới hai con chó nhỏ theo đuôi Phụng Sơ mà chăm chú quan sát cô, khi Phụng Sơ lại gần, nó lần nữa tru lên một tiếng ngắn, chân giờ ra gầy viên đá lớn lăn nhanh đến chân Phụng Sơ.

Linh thức của cô tản ra bao phủ viên đá, Phụng Sơ vốn chỉ muốn điều tra qua viên đá này là thứ gì, có gây nguy hiểm với cô không, không nghĩ tới linh thức vừa bao phủ viên đá, nó bỗng toả ra một tia linh khí dịu mát truyền ngược lại theo linh thức tràn vào thức hải cô, nơi sương tím đang làm bá chủ, hoà vào nhau, nhưng không tan biến, mà kết tinh lại như những viên đá quý tồ điểm trên bầu trời đêm lấp lánh.

Phụng Sơ có cảm giác như linh hồn cũng được xoa dịu, thứ này, hữu dụng với cô. Con sói tuyết khổng lồ kia biết điều này? Nó mang viên đá đến, để trả công, muốn cô giúp đỡ nó?

- Người muốn gì?

Điều Phụng Sơ không ngờ tới, là sói tuyết giờ ra móng vuốt, vạch trên nền đất một chữ 'cứu'. Sói tuyết, biết chữ? Nó muốn cô cứu ai?

Dù kì lạ, nhưng Phụng Sơ không có ý định từ chối, viên đá kia, cô rất muốn.

- Chúng ta đi thôi.

Phụng Sơ rõ ràng cảm giác được sói tuyết thở ra như trút được gánh nặng, cô còn nhìn thấy được thúc giục hiện lên trong đôi mắt nó.

Sói tuyết xoay mình xoạch một tiếng, đôi cánh trắng muốt giống y như màu lông vạch phá không khí vuron ra, nó không thèm nhìn Phụng Sơ ở phía sau đang ngạc nhiên nhìn đôi cánh xinh đẹp của mình, nó hơi phục thân mình xuống, xoay đầu gầm một tiếng trầm thấp với Phụng Sơ.

Tư thế này, là muốn cô trèo lên lưng nó hả? Chê cô tốc độ chậm? Biểu tình thúc giục lại xuất hiện trên mặt nó. Như thể than phiền cô quá chậm chạp.

Phụng Sơ bĩu môi, nếu không phải vì nể thù lao của người, ta mới thèm đi cùng người đó. Đây là thái độ đi cầu người đó hả. Người có dám lần nữa quay lại bộ dạng khúm núm cúi đầu đáng thương nheo ngào khi này không hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Gia đình sói tuyết

Sói tuyết khổng lồ chở Phụng Sơn trên lưng lao đi vun vút trong rừng núi, không mất bao lâu liền đến nơi, sói tuyết bay lên một hang đá phi thường lớn đào sâu vào vách núi treo leo, trong hang rất sạch sẽ, không có một chút mùi vị khác thường nào.

- Ô ô ô...

Sói con phát ra một tiếng nghẹn ngào, nó giãy dụa từ trên lưng sói tuyết khổng lồ té xuống, dang đôi cánh thịt ú nu còn chưa phát triển hoàn toàn bay lảo đảo, hướng phía sói tuyết lớn còn lại trong ổ cỏ chạy tới.

Sói con bay không lưu loát, vừa bay vừa chạy lảo đảo trước mặt, thân thể nhỏ nhỏ đụng vào trước mũi sói tuyết lớn. Sói con bị đâm đến đầu óc choáng váng, trong miệng phát ra tiếng kêu ô ô không ngừng. Đôi mắt sơ sinh vẫn nhắm nghiền, nó vừa gọi vừa dùng thân thể đi ủi lấy đầu sói tuyết lớn, dùng cánh thịt đi chụp cái mũi của sói tuyết lớn, một bên ô ô nghẹn ngào kêu to.

Sói tuyết lớn chậm rãi mở ra đôi mắt, đầu của nó vô lực nằm sấp trên cỏ khô, nhìn xem sói con đang hướng nó đụng đụng, miễn cưỡng duỗi ra đầu lưỡi hồng hồng đem sói con từ đầu đến chân liếm một lần, sói con phát ra tiếng kêu non nớt nhỏ nhỏ, phảng phất như đang làm nũng. Phụng Sơn cũng từ trên lưng sói tuyết nhảy xuống, chăm chú nhìn đôi mẹ con này thể hiện tình cảm yêu thương.

Sói con lăn một vòng trên đồng cỏ khô, sau đó một đường lăn đến dưới bụng sói tuyết lớn, rúc vào dưới bụng, lúc này Phụng Sơn mới có thể nhìn thấy dưới bụng sói tuyết lớn còn lúc nhúc một đám thân ảnh nhỏ nhỏ ú nu đang rúc vào bụng mẹ tìm sữa.

Sói tuyết mẹ nằm ở nơi đó, một đôi mắt ôn nhu nhìn chăm chú những đứa con của nó, thỉnh thoảng liếm láp sạch sẽ lông mao như cỏ vũ cho những đứa bị anh em vì tranh ăn mà đẩy ra ngoài.

Sói tuyết cha đề cò lại đó, đi sâu vào trong hang động, không bao lâu liền cắn một cái bao trông như quần lại từ mảnh da lông động vật nào đó, thả xuống ngay cạnh chân Phụng Sơn rồi lùi lại, ánh mắt chăm chú nhìn cô, gầm một tiếng ngắn báo hiệu.

Nhìn đám sói con sơ sinh lúc nhúc trong ổ cỏ khô, lại thêm sói tuyết mẹ một mối thần sắc tiều tụy, lông mao xơ xác, Phụng Sơn đoán hẳn sói tuyết cha mang cô đến đây vì bạn lữ của nó.

Ta cũng không phải bác sĩ sản khoa, sinh con xong tìm ta làm gì? Phụng Sơn tròn trĩnh mắt trong lòng là vậy, nhưng vẫn ngồi xồm xuống, lật mở bao da, bên trong là một đồng rêu cây, cành lá, quả, hoa hỗn độn đủ các thứ linh tinh lặt vặt, nhưng từ những thứ này đều tản ra linh khí thiên địa nhẹ nhẹ.

Những thiên tài địa bảo này hẳn là chúng đã góp nhặt qua nhiều năm, lại không biết bảo quản, có những thứ đã thành đồ bỏ đi, không còn giá trị gì nữa.

- Ta cần kiểm tra qua cơ thể bạn đời của ngươi.

Phụng Sơn nhìn qua sói tuyết mẹ, sau đó quay lại đối diện bạn đời của nó, nêu yêu cầu. Sói tuyết cha ngao một tiếng, bước tới ổ cỏ, dùng cái đuôi đầy lông mềm mượt nhưng có lực gạt đám sói con sang một bên, liếm liếm mũi bạn đời của chính mình hai cái, sau đó mới quay lại nhìn cô.

Phụng Sơn cũng không hiểu rõ, vì sao đôi bạn lữ này lại dám tin tưởng cô đến như vậy, dám đưa cô đến trong hang của nó, nơi mà bạn lữ còn đang suy yếu và một đám sói con sơ sinh không có chút sức mạnh nào của nó đang ở. Nó không sợ cô giết lớn lấy lông, bắt nhỏ về thuần phục hay sao?

Nhưng hiển nhiên cô sẽ không làm điều này, Phụng Sơn quốc ưa chuộng thú sùng là phi hành phú hoặc yêu điều, dù gia đình sói này cũng có cánh đấy nhưng năng lực bay lượn quá kém, còn không lọt được vào pháp nhãn của cô đâu.

Phụng Sơn tiến lại gần sói tuyết mẹ, quan sát thấy nó nhu thuận nằm im không nhúc nhích, chỉ có tầm mắt là cũng đang bình tĩnh dõi theo cô, trong đôi mắt ấy Phụng Sơn còn thấy được niềm hi vọng, chắc hẳn nó cũng không cam tâm, nó còn có một đám nhỏ cần lo lắng chăm nom mà. Cô đặt tay lên một bàn chân của nó, vận linh thức rà quét toàn thân sói một lần.

Sinh mệnh lực yếu ớt, linh khí mỏng manh, có vẻ như nó đã dồn toàn bộ sinh khí của mình để thai nghén và sinh ra những đứa con.

Nếu chỉ có một hai đứa nhóc, chắc có lẽ sói tuyết mẹ không đến mức kiệt quệ như vậy. Nhưng trong ổ cỏ kia, bảy cục lông trắng muốt lúc nhúc lúc nhúc đang bò qua bò lại trên cái đuôi của cha chúng muốn lại gần sói mẹ, lại bị cha một lần nữa phủ phàng gạt ra.

- Tình huống của ngươi ta đúng là có cách...

Hai đôi mắt sói tuyết lớn đồng loạt sáng lên, sói tuyết đực hơi gấp gấp gầm nhẹ, như thúc giục cô mau chóng cứu giúp bạn đời của nó. Dù như vậy, Phụng Sơn vẫn không thể không nói hết những lời đang dờ.

- Nhưng rất mất thời gian. Rất tiếc ta không thể ở lại đây lâu dài...

- Ô ô ô, ngao ô, ngao...

Bỗng dưng cả đám sói con ngao ô kêu gọi, bỏ qua cái đuôi của cha mình không thèm chơi đùa nữa, mà lung ta lung tung va đụng nhau lộn nhào về phía cô, một đám lông trắng bông xù bu lại quanh chân Phụng Sơn, cái mũi ươn ướt đụng đụng, hai chân trước chấp lại bám lên giày cô, cái đuôi dong đưa, dù không hiểu thú ngữ nhưng Phụng Sơn vẫn có thể cảm giác được tình tự bên trong những tiếng kêu non nớt ấy, chúng đang cầu xin, xin cô cứu mẹ

chúng.

Đám sói nhỏ này, bọn mi không phải là mới sinh hay sao hả, làm sao cả một đám đều cáo già như vậy, còn biết ra vẻ đáng thương cầu xin người khác nữa. Phụng Sơ không dám đi chuyển, chỉ sợ lỡ chân giẫm trúng đứa nhóc nào.

- Được rồi, đừng có bám lấy ta nữa. Ta sẽ nghĩ biện pháp.

- Ngao...ngao ô... ô ô ô...

Lần này không chỉ sói con, mà cả con sói tuyết cha không lồ đã mang cô đến đây cũng gầm lên đầy hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Trị liệu tạm thời

Nhớ tới ngày hôm trước khi cô độ linh lực cho hai nhóc Labrador, sự thay đổi kỳ diệu mà cô không ngờ tới đó, có lẽ sẽ có tác dụng với sói tuyết.

Phụng Sơ vận linh lực, để cho chắc chắn cô còn khuấy động thức hải, muốn nhìn xem sương tím chiếm lĩnh trong đó có biểu hiện gì hay không? Không nghĩ tới sương tím như có người điều khiển tràn ra, hoà quyện vào linh lực của cô, trên dòng suối linh lực còn lấp lánh điểm tô những vụn ánh sáng lấp lánh như kim cương, nếu cô không nhầm, thứ đó chính là kết tinh từ sức mạnh trong viên đá cộng hưởng với ánh trắng mà sói tuyết cha đã đưa cho cô trước đó.

Linh lực một hồi ảm áp, một hồi mát mẻ tràn đầy cảm xúc sinh mệnh khiến Phụng Sơ không nhận được điều khiển nó tuần hoàn trong cơ thể một vòng tiêu chu thiên. Toàn thân Phụng Sơ trở nên thoải mái vô cùng. Cô có cảm giác như được quay lại Càn Nguyên đại lục, khi cô còn là nữ đế của Phụng Dự quốc, đó là cảm giác thoải mái thả lỏng hết như khi được ngâm mình trong Phụng Trì – một trong thập đại thánh địa của Phụng Dự quốc.

Cô nghĩ là sương tím sẽ có tác dụng lớn đối với trạng huống thân thể của sói tuyết mẹ. Thực tế sói tuyết so với yêu tu mà Phụng Sơ biết đến chênh lệch không nhỏ, bởi vậy chỉ bằng cách thức thông thường cô không rõ bản thân có thể trị liệu tốt thương tổn trong cơ thể sói tuyết mẹ hay không.

Nó dồn hết sinh mệnh lực để thai nghén nuôi dưỡng rồi sinh ra đám sói con, điều này thực chất đã tổn hại đến căn nguyên của chính nó. Nếu là yêu tu của Càn Nguyên đại lục, chỉ cần tu bổ chữa trị tốt tổn thương trên yêu đan, liền không có việc gì.

Nhưng Phụng Sơ vừa dùng linh thức kiểm tra qua toàn thân sói tuyết mẹ, nó không có yêu đan. Cách thức Phụng Sơ am hiểu nhất là không thể thực hiện được rồi.

- Thân thể người chỉ có thể từ từ điều dưỡng. Không nên nóng vội...

Sói tuyết mẹ mở to mắt hướng Phụng Sơ bên này nhìn qua, hiển nhiên là nghe được rõ ràng. Nó rầm rì vài tiếng trong cổ họng, đôi mắt trong veo bình tĩnh nhìn Phụng Sơ như thể cố vũ. Nó đã sống qua nhiều năm, trí lực khá cao, khi nó quyết định sinh những đứa trẻ của mình ra đã đoán trước điều này, thậm chí nó đã sẵn sàng chờ đợi từ vong.

Phụng Sơ tự mình cảm nhận linh lực thần kỳ mới lạ của bản thân, an ổn xoay vòng linh lực thêm sáu vòng tiêu chu thiên, toàn thân ảm áp dễ chịu, linh lực như được tinh lọc lại một lần, thuần khiết, mạnh mẽ.

Biến hóa này khiến Phụng Sơ cảm thấy tự tin hơn nhiều, cô nhanh chóng vận công đẩy linh lực của bản thân đi khắp cơ thể sói tuyết mẹ, chữa trị thương tổn. Đồng thời linh thức cũng hòa vào theo sát linh lực, quan sát rõ ràng tình hình trong cơ thể nó. Linh lực thuần hóa của Phụng Sơ không có tác dụng với thương tổn của sói tuyết, nhưng nó như chất dung môi dẫn đường, mang năng lượng sương khói màu tím và kết tinh ánh trắng màu bạc hòa tan vào cơ thể sói tuyết. Phụng Sơ có thể thông qua linh thức thấy được rõ ràng, thương tổn trong cơ thể sói tuyết mẹ có những chuyển biến tốt đẹp.

Nếu thuận lợi, chỉ cần vài lần điều trị, Phụng Sơ có thể chữa khỏi hoàn toàn cho sói tuyết mẹ luôn. Cô xem qua thương tổn trong cơ thể sói mẹ, từ căn nguyên của những tổn thương ấy mà cô hiểu rõ tình yêu thương vô bờ bến của sói mẹ với con của nó, đó là hy sinh, thậm chí là hiến dâng sinh mệnh, có thực sự rất cảm động, đó cũng là thứ tình cảm cô vẫn luôn hâm mộ và mong muốn có được.

Đời này sống lại chính cô cũng đã có được tình thương của người thân, bởi vậy cô cũng muốn dùng hết khả năng giúp gia đình sói tuyết, bạn lữ có đôi, những bé sói con có mẹ chăm sóc...

Chỉ mãi tập trung truyền linh lực vào cơ thể sói mẹ, Phụng Sơ không chú ý tới linh lực trong cơ thể đang dần cạn kiệt, cho đến khi cảm giác choáng váng ập tới, Phụng Sơ mới sực nhớ ra mình của hiện tại đã không còn là Phụng nữ đế oai phong một cõi, là một trong năm kẻ mạnh nhất Càn Nguyên đại lục có linh lực khổng lồ như biển lớn nữa, mà chỉ là một cô gái phạm nhân mới bước lên con đường tu luyện, linh lực có hạn mà thôi.

Phụng Sơ vội vàng thu hồi linh lực trở lại cơ thể, nhưng vẫn không thể giảm bớt cảm giác hư không trong kinh mạch, lần đầu tiên ở thế giới này Phụng Sơ tiêu hao hết toàn bộ linh khí trong cơ thể, cảm giác này thật không quen chút nào.

May mắn, hàng ngày cô vẫn tu tập cả pháp môn luyện thể, nếu không giờ phút này đã có thể mềm chân không đứng vững nổi nữa rồi. Rất tiếc, quá trình chữa trị cho sói tuyết mẹ, ngày hôm nay chỉ có thể tạm thời dừng lại ở đây thôi.

- Linh lực của ta có hạn, hôm nay đến đây thôi đã, chờ ta khôi phục lại sẽ tiếp tục trị liệu cho bạn lữ của ngươi.

- Ô ô...

Sói tuyết cha hiểu ý cô nói, tru lên một tiếng ngắn, Phụng Sơ thấy rõ được trong mắt nó là lo lắng và yêu thương nhìn chăm chú sói tuyết mẹ, sau đó tiến lên, hơi phục thân xuống chờ Phụng Sơ trèo lên lưng nó.

- Muốn đưa ta trở về?

Sói tuyết cha gầm nhẹ như là trả lời, nhưng Phụng Sơ còn chưa kịp trèo lên lưng nó, một con sói con bỗng chui ra khỏi bụng mẹ, lao đã lao đảo hướng Phụng Sơ chạy tới, rướn người lên dùng hai chân trước ôm lấy chân cô, ngao ô ô kêu loạn.

Có vẻ nó tưởng rằng Phụng Sơ không trị cho mẹ nó nữa, muốn rời đi nên mới muốn giữ chân cô lại. Phụng Sơ cúi xuống ôm lấy nhóc bước tới thả lại nó vào ổ cỏ khô, trước khi đứng dậy còn vỗ vỗ hai cái trên đầu nó nựng yêu.

- Ngoan ngoan. Ta sẽ quay trở lại.

Cô quay người, sói tuyết cha dùng chân trước gãi bọc đồ da về phía cô, rồi cả viên đá mà cô đã hấp thu được năng lượng mát mẻ như ánh trăng.

- Ta lấy thứ này là được rồi.

Phụng Sơ ôm lấy viên đá rồi trèo lên lưng sói tuyết cha, không nghĩ tới nó vẫn cố chấp quay đầu lại cắn lấy bọc đồ, rồi mới chờ theo Phụng Sơ bay ra khỏi hang, lao vút đi trong rừng núi đêm đen.

Rất nhanh cô đã được đưa về ranh giới vùng đất của nhà Nelson, hai con Labrador vẫn ở đó, chắc là ban này chúng không đuổi kịp tốc độ của sói tuyết nên quay lại, vẫn quanh quẩn ở đây chờ đợi cô, thật sự là những đứa bé ngoan.

- Ngày mai ta có việc phải rời đảo, linh lực của ta cũng cạn kiệt không thể tiếp tục chữa trị cho bạn đời của ngươi, vài hôm nữa khá hơn rồi ta sẽ đi tìm ngươi nhé.

- Ngao ô...

Sói tuyết thả đồ bên người cô, quay lưng rời đi rất nhanh, bạn lữ và những đứa con của nó đều còn ở trong hang, thậm chí không ai có năng lực tự bảo vệ. Nó cản trở lại bảo hộ cho gia đình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cùng Phó Diên Hựu đến Ottawa

Ngoại trừ hai nhóc Labrador, rạng sáng ngày hôm đó không ai hay biết Phụng Sơ từng rời khỏi biệt thự đi vào nơi sâu tận cùng trong núi rừng, tiếp xúc với sinh vật thần bí mà có thể cũng là sinh vật lâu đời nhất trên hòn đảo này.

Ăn xong bữa sáng cùng cha mẹ và cô chú Nelson, Phụng Sơ nhận được điện thoại của Phó Diên Hựu. Anh hỏi cô địa chỉ chỗ cô đang ở, lại nói một câu “lát sau gặp em”.

Phụng Sơ chưa hiểu anh nói vậy là có ý gì, còn muốn hỏi anh bây giờ đã đến St. John's chưa, hay là ở đâu, cô có thể nhờ chú Jack cho người đến đón anh.

Kết quả anh hỏi địa chỉ xong liền cúp máy, khiến Phụng Sơ trước đó còn rất có hảo cảm với Phó Diên Hựu, lúc này lại hơi khó chịu, người này quá không có lễ phép đi.

Hơn một giờ đồng hồ sau, một chiếc máy bay toàn thân tuyết trắng với những vệt họa tiết màu xanh dương gào thét xuất hiện ở trên không trung hòn đảo.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của người dân trong trấn đáp xuống đầu đường của bãi đất bỏ hoang ngoài thị trấn, cánh quạt chậm rãi giảm tốc độ rồi ngừng lại.

Trước đó Phụng Sơ còn tức giận kẻ tội Phó Diên Hựu cúp điện thoại của cô với mẹ, lúc này thấy một chiếc trực thăng lướt qua bầu trời, Tư Tịnh Nhã còn trêu ghẹo con gái, có khi nào chính là cháu trai nhà Phó lão đến rồi đây.

Hơn mười phút sau, xe của trưởng trấn đỗ lại trước cổng biệt thự, đúng là Phó Diên Hựu bước từ trên xe xuống.

Lúc Phụng Sơ nhận được điện thoại của Phó Diên Hựu lần thứ hai, cô còn không tin nổi, người này, thực sự ngồi trực thăng đến trước mặt cô rồi?

Gia đình Nelson lại có thêm một vị khách, cô thậm chí còn chưa kịp báo với cô chú nữa. May mắn chú Jack và cô Kiều Ân đều là những vị chủ nhân mến khách, kể cả hai nhóc Labrador cũng tỏ ra yêu thích Phó Diên Hựu.

Sau đó Tư Tịnh Nhã liền quán lấy Phó Diên Hựu tâm sự đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, làm gì có khoảng trống nào cho cô khó chịu với anh nữa, Phụng Sơ cũng không phải người hẹp hòi, liền quên luôn không vui trước đó.

Sau khi nếm qua com trưa mang đậm phong cách Newfoundland tràn ngập hải sản, Phó Diên Hựu xin phép Hoa Khải Duy cùng Tư Tịnh Nhã, sau đó mới mời Phụng Sơ cùng anh tới Ottawa tham dự hội đấu giá lớn mùa xuân của Sotheby's.

Phụng Sơ muốn mang theo Hoa Ninh Vũ cùng đi, cho em trai mở mang tầm mắt, nhưng không biết từ lúc nào mẹ cô đã dặn dò trước, mà khi vừa nhận được một cái liếc mắt của bà, tiểu Ninh Vũ đã vội vàng lắc đầu nói rằng đã hẹn với hai anh em sinh đôi nhà Nelson cùng nhau chuẩn bị cho ngày hội gì đó ở trường của đám nhóc.

Vì vậy Phụng Sơ một mình theo Phó Diên Hựu lên máy bay bay về St. John's trước ánh mắt mừng rỡ kiểu 'con cứ đi đi' của mẹ.

- Thật xin lỗi, đã tắt máy của em. Chỉ là anh muốn cho em một bất ngờ thôi.

- À...

- Em giận sao? Đừng giận. Chỉ vì anh sợ nếu còn nghe điện thoại anh sẽ không nhận được nói cho em biết anh sắp đến tìm em.

- Được rồi. Anh đã nhìn mẹ em vui vẻ suốt cả một buổi sáng, em còn dám giận anh hay sao.

Máy bay trực thăng đậu ở sân bay St. John's, sau đó cả hai lên một máy bay hành khách cỡ nhỏ đến Ottawa, thành phố xanh của những người yêu nghệ thuật với thiên nhiên xinh đẹp, được bao phủ bởi số lượng lớn công viên và rừng tự nhiên.

Hội đấu giá được tổ chức tại một khách sạn cổ mang phong cách lâu đài kiểu Pháp có tuổi đời hơn bốn trăm năm. Trước khi hội giá bắt đầu, tất cả vật phẩm đấu giá đều đặt ở sảnh triển lãm, Phó Diên Hựu mời Phụng Sơ cùng đi quan sát với anh, vừa đi vừa giới thiệu cho

- Hội đấu giá lần này tổng cộng có năm mươi hai kiện tác phẩm nghệ thuật tham gia đấu giá, ở trong đó bao gồm thi họa, tượng điêu khắc gỗ, đồng điêu, đồ gốm, đồ sứ, đồ dùng trong nhà bằng vàng bạc cùng một số cổ vật... đều có đầy đủ hết.

Tại hiện trường, được chú ý nhất là một bức tranh, Phụng Sơ thấy một đám lão già đều đeo những cặp kính mắt dày cộp vây quanh ở bốn phía, trong tay mỗi người có một cái kính lúp, liếc mạng từng mắt nhìn bức tranh, như thể không soi ra được manh mối nào là không an tâm.

Điều này cũng khiến Phụng Sơ tò mò, cô lại gần, cũng muốn quan sát một chút tác phẩm nghệ thuật có thể gây chú ý của nhiều người như vậy, rốt cuộc có điểm gì hơn người?

Thứ cô nhìn thấy là vô số đường nét thô cứng để phác họa hình dạng một người trên bức họa, như từ những mảnh màu sắc lộn xộn ghép vào nhau, nói chung, chỉ động lại trong đầu cô hai chữ 'hỗn loạn'.

- Vật này, cũng là tác phẩm nghệ thuật đem tới đấu giá?

Phụng Sơ hoài nghi hỏi Phó Diên Hựu, dù biết đã có mặt ở đây, sảnh trưng bày là có ý nghĩa như thế nào, nhưng mà, cô thực sự không hiểu nổi. Lẽ nào, là do cô không đủ trình độ để thưởng lãm nghệ thuật của thế giới này.

Phó Diên Hựu mỉm cười anh tuần nhún nhún vai.

- Đừng hoang mang, tôi cũng như em thôi, đôi khi tôi cũng không thể định nghĩa được nghệ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Sóng vai đi dạo

Một mảnh ký ức xẹt qua trong đầu Phụng Sơ, đó là một lần Hoa Sơ Vân đến thăm Bảo tàng Musée Picasso tại Paris, cô nhớ ra là ai, đây là tác phẩm 'Dora Maar với Mèo' của Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Martyr Patricio Clito Ruiz y Picasso.

Trong trí nhớ, Hoa Sơ Vân mất một tuần mới nhớ được tên thánh của vị họa sĩ, nhà điêu khắc nổi bật nhất thế kỷ hai mươi được viết bằng ngôn ngữ một quốc gia cổ tên là Tây Ban Nha tồn tại trước thế chiến thứ ba này.

Và dù học chuyên về hội họa ở châu Âu, đến khi tốt nghiệp về nước cô cũng không thể thấm nổi nghệ thuật trong tranh trừu tượng trường phái lập thể của ông.

Phượng Sơ không muốn nhiều lời, nếu như nghệ thuật chính là tô màu một cách hỗn loạn trên vải vẽ tranh sơn dầu, vậy cô tình nguyện về quê hương đến thưởng thức triển lãm của hiệp hội mẹ mình còn hơn.

- Đi thôi, tôi đưa em đến xem mục tiêu lần này của chúng ta.

Trong lồng kính là một cái đài thờ bằng vàng, cần các loại ngọc, đá quý, san hô đủ màu sắc dùng đựng các lễ vật trong nghi lễ tế tự, nhưng dù nhìn thế nào, cũng chỉ là một món cổ vật có giá trị lớn mà thôi.

Nhưng trong mắt Phượng Sơ, đúng là nó đáng để cân nhắc, có nên đấu giá hay không.

Không rõ tại sao, thứ này đối với Phượng Sơ sinh ra lực hấp dẫn mãnh liệt, bỗng nhiên từ sâu trong lòng xuất hiện cảm giác rung động, muốn sở hữu nó cho bằng được. Nói đúng hơn, là cô muốn có được năng lượng tín ngưỡng kết tinh nồng đậm trên cổ vật.

- Thứ này, thật sự có liên quan đến...

Phượng Sơ nói đến đây thì dừng, giới tu giả có vẻ vẫn còn là một bí mật với đại đa số người, thậm chí ông nội và cha mẹ cô cũng không quá hiểu rõ. Thế nhưng Phó Diên Hựu thì hiểu ngay cô muốn nói gì, anh hơi nghiêng người, dùng âm lượng chỉ đủ cho một mình cô có thể nghe thấy thì thầm bên tai cô.

- Trong một quyển sách cổ, có nói đến vật này, trong sách cho rằng cổ vật hơn một nghìn năm tuổi này ẩn chứa bí mật trường sinh.

Phượng Sơ nghe đến đó nheo mắt lại, chỉ kém không bấu môi khịt mũi coi thường nữa mà thôi. Tu giả nếu không đạt được đến cảnh giới phá toái hư không, phi thăng thượng giới, thì nói gì đến hai chữ trường sinh. Một thế giới mà tu hành đều phải bí mật như thế này, có thể có người sống lâu được đến đâu?

Nhưng dù nghĩ thế nào, vật đấu giá này, cô nhất định muốn có. Nhưng mà...so với đám có tiền đang thăm thú khắp nơi trong sảnh triển lãm, Phượng Sơ quả thật là nghèo rớt mồng tơi luôn ấy.

Sau khi xem kỹ đài thờ nghe nói mang bí mật trường sinh, Phượng Sơ còn được Phó Diên Hựu dẫn đi xem qua hai món cổ vật nữa, Phượng Sơ dùng linh thức đảo qua, những món đồ này đều chứa đựng một lượng linh khí nhất định.

Mười giờ sáng hôm sau sẽ bắt đầu hội đấu giá, hai người rời khỏi sảnh triển lãm, Phó Diên Hựu tranh thủ thời gian, mời Phượng Sơ cùng anh tham quan Ottawa, nơi được mệnh danh là thành phố đáng sống của Bắc Mỹ.

- Em đã đi xe đạp bao giờ chưa?

Bị hỏi bất ngờ, Phượng Sơ hơi ngơ ngác, nếu nói về kiếp trước của cô, thì đương nhiên là chưa, phương tiện di chuyển cá nhân của nữ đế bệ hạ là thú sừng kim dực sư, đôi khi là ngựa, xe ngựa, trên chiến trường sẽ là chiến xa.

Còn nếu là Hoa Sơ Vân, ồ, cô nhóc này cũng chưa đi xe đạp bao giờ luôn này, Phượng Sơ rà lại ký ức rất nhanh, tự tin rằng hoá ra không phải chỉ mình cô chưa từng thử qua món đồ chơi bình dân này.

- Chưa.

- Vậy hôm nay chúng ta thử nhé.

Phó Diên Hựu sóng vai cô đi bộ dọc sông, họ thuê được một chiếc xe đạp rất bình thường ở ngay bờ kênh.

Phó Diên Hựu đạp xe đạp chở Phượng Sơ qua chợ truyền thống lâu đời nhất Ottawa - chợ Byward, nơi đây bày bán đủ các mặt hàng hóa từ trái cây, siro rất tươi ngon được chế biến ngay tại các nông trại trong vùng, cho đến những món đồ thủ công mỹ nghệ, đặc sản địa phương.

Đương nhiên là cả hai không quên thử các món bánh ngọt được chiên ngập dầu sau đó phủ lên lớp siro, bột quế và bơ tại một cửa hàng tên là Moulin de Provence.

‘Tách, tách...’

Phượng Sơ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Diên Hựu đang giơ điện thoại lên chụp ảnh cô, Phượng Sơ đã quen thuộc với âm thanh này, cũng không lấy làm phiền lòng mà còn nháy mắt, chu chu môi tạo pose hình mà Hoa Ninh Vũ rất thích để cho Phó Diên Hựu nháy thêm hai kiểu.

- Tiểu Ninh Vũ đã dặn anh phải chụp lại mọi hành trình trong chuyến đi Ottawa lần này giúp em ấy.

Phó Diên Hựu có cơ duyên, thấy Phượng Sơ phối hợp như thế vui vẻ chọn góc ánh sáng đẹp nhất nháy thêm hai kiểu nữa. Khuôn mặt Phượng Sơ

quả thực không có góc chết, dù cô chẳng tạo dáng gì, và trình độ nhiếp ảnh của anh cũng có hạn, Phó Diên Hựu vẫn thấy cô lên ảnh đẹp mê người.

Sau khi rời khỏi chợ Byward, Phó Diên Hựu đạp xe dạo qua một di tích lịch sử là đồi Quốc hội để thưởng thức những công trình kiến trúc Victorian Gothic bằng sa thạch lộng lẫy, thăm quan tháp Hoà Bình, tượng đài vinh danh Memorial Chamber...

Và khi hoàng hôn dần buông xuống, hai người cùng sánh vai đi bộ dọc kênh Rideau khi thành phố lên đèn, ánh sáng phản chiếu tạo nên một dòng sông lấp lánh ánh sáng. Cả hai thong thả dạo bước đến nhà hàng Metropolitan Brasserie dùng bữa tối, thật may vì Phó Diên Hựu đã gọi tới đặt bàn, nhà hàng có vẻ khá đông khách, nhưng họ đã có một bữa tối rất tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Đám người này điên rồi

Mười giờ sáng, đúng giờ bắt đầu hội đấu giá mùa xuân của Sotheby's, mà kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất lại chính là tác phẩm nghệ thuật trừu tượng trường phái lập thể mà Phụng Sơ không thể cảm được nghệ thuật trong đó, dù nhờ vào trí nhớ của Hoa Sơ Vân nên cô đã chuẩn bị tâm lý bức tranh sẽ rất có giá trị, nhưng khi một nhà sưu tầm đến từ khu Nam Á trả giá chín mươi lăm triệu đồng Frederick để sở hữu tác phẩm này, Phụng Sơ cảm thấy thật điên rồ.

Cô nhớ lại khi mình mới tới thế giới này, một người bạn của Hoa Sơ Vân ở nước ngoài đã báo cho cô một tác phẩm của cô được bán trên một triển lãm tranh của khu Tây Âu dành cho sinh viên với giá một trăm nghìn đồng Frederick. Bức tranh phối màu phức tạp và lộn xộn, hình người tỷ lệ không ra sao này, có giá trị hơn tranh của cô gần một nghìn lần?

Trong lúc Phụng Sơ đang hỗn loạn trong tư duy những kẻ lăm lăm này điên rồi thì một loạt những món đồ khác cũng đã được đấu giá thành công. Cho đến khi đài thờ tế tự được đẩy ra, lần nữa kéo lại sự chú ý của cô.

Đêm qua Phụng Sơ đã thống nhất được với Phó Diên Hựu, bọn họ sẽ cùng nghiên cứu bí mật trong món cổ vật này, và thực ra thì Phụng Sơ vốn chỉ hứng thú với năng lượng tín ngưỡng bám trên nó, giữa họ không có mâu thuẫn, anh sẽ là người đứng ra đấu giá. Giá khởi điểm của nó là một triệu hai trăm nghìn đồng Frederick.

Thứ này tốt xấu gì cũng là đồ cổ hơn một nghìn năm tuổi, cho nên Phụng Sơ biết rõ giá tiền của nó sẽ không thấp. Đã có những người bắt đầu tăng giá, trong đó có cả tên ngọc đá vùng tiền như rác đến từ Nam Á vừa này.

Phó Diên Hựu vẫn ngồi yên không động, cười cười không nói lời nào, nhưng khi bắt gặp ánh nhìn của Phụng Sơ, sợ cô lo lắng, anh vẫn hơi nghiêng mình giải thích cho cô.

- Chúng ta chờ những người khác báo giá trước, đợi đến lúc đi ra giá cuối cùng lại trực tiếp nâng giá liền có thể chụp đến, bớt phiền toái hơn nhiều.

Quả nhiên, đằng sau lại có bốn năm người báo giá, đem giá cả tăng lên tới năm triệu năm trăm nghìn mới dần chững lại. Lúc này Phó Diên Hựu liền ra tay, anh giơ thẻ đấu giá lên, cất cao giọng nói ‘ sáu triệu’.

Đối với một kiện vật phẩm thủ công mỹ nghệ không được khảo cứu rõ ràng nguồn gốc xuất xứ thì đây đã là giá cực hạn, những vị phú thương vốn còn đang cạnh tranh với bọn họ cũng đều lắc đầu buông tha. Vậy là mục tiêu lần này của họ đã vào tay.

Những vật phẩm đấu giá đằng sau lại không có gì làm Phụng Sơ cảm thấy hứng thú, ngược lại có bức tranh thủy mặc được khảo chứng là của một vị đại sư Đông Á làm cô rất động tâm, muốn mua về tặng cho ông ngoại. Đáng tiếc giá cả rất cao, giá sau cùng dĩ nhiên là mười lăm triệu Frederick, đem toàn bộ tài sản của cô quy ra tiền mặt cũng không đủ.

Cuối cùng là vật phẩm áp trục, một bức tranh sơn dầu có tên là ‘Khoảnh khắc nằm nghiêng’ Amedeo Clemente Modigliani, thứ này vừa được nhắc đi ra thì con mắt của nhóm người sưu tầm ở hiện trường liền sáng lên.

Phụng Sơ đã hoàn toàn cạn lời với nhóm người điên cuồng này, khi mà bức tranh khoảnh khắc kia được đẩy giá lên tới một trăm năm mươi triệu Frederick. Cuối cùng một nhà sưu tầm xuất thân từ quý tộc lâu đời của châu Âu đã trở thành chủ nhân mới của bức tranh với cái giá một trăm sáu mươi tám triệu Frederick sau cú gõ chuông vang dội của đầu giá sư.

Sau một loạt tiếng vỗ tay chúc mừng vang dội, một số vị khách quý theo lễ tiết chào hỏi một cái rồi nán lòng rồi đi, có người thì ở lại tham gia tiệc tối sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hoa Ninh Vũ sắp vào lớp một

Phượng Sơ và Phó Diên Hựu nào còn lòng dạ tham gia tiệc tối, bất chấp cơ hội có thể tiếp xúc làm quen với những phú hào hàng đầu, vội vã mang theo bảo vật trở về phòng.

Phượng Sơ để Phó Diên Hựu xem xét trước một lượt, khi anh không tìm ra được bất cứ cơ quan ẩn dấu nào mà tỏ ra thất vọng, Phượng Sơ mới ôm lấy đài thờ bằng vàng giữa hai tay của mình. Quả nhiên, năng lượng tín ngưỡng khổng lồ tinh khiết tràn vào trong thân thể Phượng Sơ, lấp đầy những kinh mạch trước đó vì chữa trị cho sói tuyết mẹ mà trở nên trống rỗng.

Năng lượng tinh khiết gần như đồng nguyên với linh lực của cô, sau khi tràn đầy các kinh mạch liền dọc theo đó tụ tập về đan điền, chỉ trong chớp mắt liền như lũ quét qua phá tan bình cảnh đầy cảnh giới của cô lên không ngừng, cho đến khi tương đương với luyện khí kỳ đỉnh phong của hệ thống tu giả ở Càn Nguyên đại lục mới dừng lại. Tiếp theo cô chỉ cần hoàn thành trúc cơ, liền có thể ngự khí phi hành, cũng có thể thôi động linh lực hoá thành đan hoá, chân chính là một luyện đan sư, khả năng chữa khỏi cho sói tuyết mẹ có thể đảm bảo chắc chắn thành công.

- Sơ Vân, Sơ Vân, em làm sao vậy?

Tiếng gọi của Phó Diên Hựu khiến cô giật mình tỉnh táo lại, không nhận được đuôi sóng lưng thả lỏng, toàn thân thoải mái, tinh lực dư thừa, quả là hạnh phúc.

- À, không có gì. Tôi xem quá tập trung thôi.

Phượng Sơ không rõ tại sao năng lượng này chỉ có mình có thể hấp thu, trước đó Phó Diên Hựu cũng đã chạm qua, nhưng anh hình như không cảm thấy một chút bất thường nào.

- Đừng sốt ruột, chúng ta có thể từ từ tìm ra bí mật của món cổ vật này mà.

- Ừ...

Đấu giá hội đã kết thúc, Phượng Sơ còn có nhiều nơi của Ottawa chưa được tới thăm quan nhưng vốn kỳ nghỉ phép lần này cô muốn dành riêng cho gia đình nên không nấn ná ở lại lâu mà trực tiếp trở lại Newfoundland vào ngày hôm sau.

Món cổ vật đấu giá được Phó Diên Hựu sẽ mang trở về thành phố Hà trước, chờ cô trở lại họ sẽ tiếp tục cùng nhau nghiên cứu.

Không biết khi nào thì Phó Diên Hựu và Hoa Ninh Vũ đã trao đổi số điện thoại với nhau, vì sau khi Phượng Sơ chế biến đường phong cùng mẹ và di Kiều Ân xong thì bất gặp Hoa Ninh Vũ đang ngồi trên sofa phòng khách để chỉnh sửa mấy bức ảnh Phó Diên Hựu chụp cho cô ở Ottawa.

- Em mày mò mấy thứ này từ bao giờ vậy hả?

- Mới gần đây thôi ạ. Chị lười cập nhật trạng thái trên trang cá nhân quá, em đành phải thay fan tìm kiếm phúc lợi thôi.

- Em còn hơn cả trợ lý của chị ấy.

Phượng Sơ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hoa Ninh Vũ thì bật cười, ngồi xuống bên cạnh xoa xoa đầu nhóc em. Chỉ mấy tháng trước vẫn là đứa nhóc khóc nhe nước mắt nước mũi tùm lum cơ mà. Giờ ra về người lớn cho ai xem vậy.

- Nếu em lớn hơn nhất định em sẽ đi theo làm trợ lý cho chị.

- Lo mà tập luyện chăm chỉ đi. Hết mùa hè em sẽ bắt đầu vào lớp một, lúc đấy em sẽ không có nhiều thời gian rảnh rỗi như bây giờ đâu.

- Em có thể xin đi học lớp một từ bây giờ không ạ? Các bạn cùng lớp mồm non với em ngốc lắm, không biết cộng trừ nhân chia, không biết viết chữ, ngốc chết đi được ấy.

Phượng Sơ không cho đó là chuyện gì to tát, đồng ý với thằng bé sẽ nói chuyện này với cha mẹ. Tâm trạng Hoa Ninh Vũ vô cùng tốt, rất muốn chia sẻ niềm vui này với mọi người, liền lên mạng vào page fandom của chị gái tung ngay loạt ảnh mới chỉnh sửa xong, lập tức nhận được cơn mưa lời khen và bình luận tiếp tục đăng ảnh nhiều hơn nữa. Cũng nhờ thế, dù Phượng Sơ gần đây im ắng không còn nhảy nhót trên hot search thì lượng fan của cô vẫn tăng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Husky ngáo ngo

Điệp đọc được cmt ‘ Ước gì ngày nào cũng có hai chương’ ☺☐. Tư đứng muốn bão mà không có sẵn. Hihi. Thôi thì chương này vốn vừa viết xong định để ngày mai nay post luôn vậy.

Không thì chúng mình chơi lớn một lần nhé.

Phiếu phiếu đạt 5k thì sẽ bão 10 chương ha. Và vẫn luôn mong là các bạn đọc truyện like và cmt cho Diệp để lấy động lực. Nhớ là ném phiếu cho ta đây.

.....

Buổi tối Phụng Sơ lần nữa gặp lại gia đình sói tuyết, lần này Phụng Sơ trực tiếp nhảy từ ban công tầng hai xuống, tránh cho hai nhóc Labrador bị kinh động.

Ánh trăng theo cửa hang hắt vào một góc ngoài, còn lại được một loại đá phát ra ánh sáng nhu hoà chiếu sáng khắp trong động, đám sói con tại trong ổ cỏ đang ô ô kêu gọi loạn cả lên.

Nhóc anh cả to gan nhất, lần trước đã theo cha đi tìm Phụng Sơ một lần nên quen thuộc với cô hơn, khi Phụng Sơ đến nó đang cọ xát cái đầu trên phần bụng mềm mại của sói mẹ, cái mũi nhỏ nhún nhún, ngửi được trong không khí mùi tức của cô, lập tức lao đảo hướng Phụng Sơ chạy tới, vừa bám lấy chân cô vừa ngao ô kêu.

Sói mẹ cũng phát ra tiếng ô ô trầm thấp, như thể đang chào hỏi Phụng Sơ. Cô cũng không dùng dằng mắt thời gian, trực tiếp bước lại gần nắm lấy một cái chân của sói mẹ đưa linh thức vào quan sát tình hình thương thế của nó.

Nhờ hút cạn toàn bộ linh lực của cô vào lần trước, cơ thể của sói mẹ tạm thời ổn định, ít nhất không còn bồi hồi bên cạnh ranh giới tử vong nữa, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, chỉ dựa vào linh lực của cô là không thể. Trừ khi cô hoàn thành trúc cơ, có đan hoá hỗ trợ luyện ra đan được thích hợp.

Phụng Sơ vẫn vận dụng linh lực chữa trị cho sói mẹ, nhưng lần này cô giữ lại một phần, đề phòng cơ thể hư thoát không có sức lực giống lần trước.

- Ta sắp phải rời khỏi đây. Không thể ở lại lâu dài chữa trị cho bạn litter của người được.

- Ô... ngao...

- Nghe ta nói hết đã nào. Cách tốt nhất đó là cả gia đình người theo về quê hương ta, có vấn đề gì ta cũng có thể xử lý kịp thời. Nhưng mà bản thể của người vượt quá tiêu chuẩn sinh vật bình thường, ta khó lòng mà đưa theo cùng. Chỉ còn cách là người cứ ở lại đây, cách nửa năm ta sẽ quay lại chữa thương cho bạn litter của người một lần, khi trở về ta sẽ tìm kiếm được liệu hữu ích, chờ thực lực của ta tăng tiến có thể luyện chế ra đan được chữa khỏi hẳn cho bạn đời của người thì ta sẽ mang đến.

Sói tuyết cha lung lay cái đầu, trầm thấp ngao một tiếng, rồi bỗng dưng cả thân hình phát ra thứ ánh sáng chói mắt khiến Phụng Sơ phải nhắm lại, đến khi cô mở mắt ra, sói tuyết không lồ đâu không thấy, chỉ thấy trước mặt cô là một con... chó?

Hình thể khổng lồ biến mất kéo theo luôn cả vẻ hung dữ hoang dã của sói tuyết cha, ngược lại nó trông cứ như một con husky lông trắng ngáo ngo vậy.

Hai cái cánh tuyết trắng cũng tiêu biến theo thân hình khổng lồ luôn, đám nhóc con vốn đang ở trong ổ cỏ rúc vào ti mẹ bú sữa thấy hay ho, nhao nhao lần tới bỏ qua bỏ lại trên người cha chúng chơi đùa khiến sói tuyết cha một phen méo mặt.

Đám nhóc còn bắt chước cách sói mẹ từng liếm lông cho chúng, liếm cho sói cha một thân ướt sũng, đám lông trắng bông bông xù dính bết lại với nhau, ánh mắt ngơ ngác không biết phản ứng thế nào trông lại càng ngáo hơn nữa.

Phụng Sơ bật cười, tiến tới giải cứu sói tuyết cha, ôm đám nhóc thả lại về bên cạnh mẹ chúng, sau đó mới ngồi xuống cạnh sói cha thương lượng.

- Thì ra các người còn có thần thông này? Vậy quá tuyệt, theo ta về châu Á, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Trở về

Bởi vì thương thế ổn định, Phụng Sơ có thể dẫn theo cả đại gia đình sói tuyết về nhà, chuyện còn lại chỉ là bịa ra nguồn gốc xuất xứ của đám nhóc này, lại thêm chú Jack xử lý giúp cô giấy tờ kiểm dịch động vật và tiêm chủng, giấy phép nhập cảnh thì cha cô có thể giúp cô làm tới tay không có vấn đề gì.

Vì thế, Phó Diên Hựu liền bị cô lôi tên ra làm bia đỡ đạn, nói rằng gia đình sói tuyết là do anh tặng cho cô, mẹ cô nghe được liền không còn thắc mắc gì nữa luôn. Sau đó chỉ cần trở lại thành phố Hà thông khẩu cung với Phó Diên Hựu nữa là xong. Sau này mời anh ta ăn cơm cảm tạ sau vậy.

Người vui vẻ nhất sau khi gia đình sói tuyết đến chính là Hoa Ninh Vũ, sau đó là đến hai nhóc sinh đôi nhà Nelson, mẹ cô cũng rất yêu quý bảy nhóc sinh con, nhất là anh cả sói con còn biết mang theo đám em làm nũng mè nheo khiến bà tươi cười không thôi.

Còn nếu có ai ghét đám sói ra mặt, thì phải là hai con Labrador luôn nhe răng gầm gừ cảnh giác đề phòng, khiến di Kiều Ân còn cho rằng có thể chúng nó đang ghen tỵ vì mọi người chỉ chú ý đến những chú husky lông trắng mà thôi. Thật là một hiểu lầm tốt đẹp.

Vì khi về còn mang lên một đại gia đình thú cưng, không muốn đám nhóc bị nhốt trong lồng chịu uỷ khuất, Hoa Khải Duy vung tay tiêu pha một phen, ông bỏ tiền thuê một chiếc máy bay trực tiếp cất cánh từ sân bay St. John's đến thành phố Hà.

Máy bay cất cánh, còn mang theo một tá thùng các tông đóng gói các loại đặc sản địa phương và quà của nhà Nelson, rượu vang tuyệt vùng Ontario, sâm rừng của dãy núi Rocky, hải sản khô Atlantic, cá hồi hun khói của Vancouver, đường phong, dầu hải cẩu, tinh dầu hoa cải. .

Mẹ cô thích nhất là lọ gia vị Montreal Steak nổi tiếng với các bà nội trợ và đĩa than Vinyl, bà có một chiếc máy nghe nhạc đĩa than là một món đồ cổ được ông ngoại tặng cho làm của hồi môn vẫn được mẹ cô giữ gìn và bảo quản cẩn thận, thì thoảng sẽ mang ra hưởng thụ âm nhạc.

Trong khi Hoa Ninh Vũ thì lại mua một tá Monague Dream Catchers - lưới bắt giữ giấc mơ, được trang trí vô cùng tinh xảo với lông vũ và những chuỗi hạt màu sắc rực rỡ. Đó là chiếc bùa may mắn sẽ gạt bỏ tất cả các giấc mơ xấu và chỉ cho phép các giấc mộng đẹp đi vào tâm trí trẻ thơ.

Mỗi khi mặt trời ló dạng, tất cả các giấc mơ xấu sẽ tan biến theo từng ánh mặt trời xuyên qua.

Dù tiểu Ninh Vũ luôn miệng ghét bỏ đám bạn học ngốc nghếch không biết viết chữ và cộng trừ nhân chia, thằng bé vẫn không quên mang quà về cho các bạn của mình.

Sau khi kiểm tra khí áp, dầu áp đều không có vấn đề gì, phi công cùng tháp sân bay tiến hành xác nhận xong, máy bay chậm rãi xuất phát chạy trên đường băng, sau đó lập tức đầu ngẩng, gào thét bay vào không trung.

Đám sói con lần đầu tiên được bay lên bầu trời cao có vẻ vô cùng hưng phấn, cả đám giẫy dụa muốn thoát khỏi dây đai an toàn ô ô kêu loạn, sói mẹ gầm lên một tiếng, đám nhóc liền ngoan như chim cú im thin thít ngồi yên trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thách thức?

Bởi vì Hoa Khải Duy đã câu thông quan hệ, Phụng Sơ xuống phi cơ liền mang gia đình sói tuyết đến tiếp nhận hải quan cùng kiểm dịch kiểm tra đăng ký.

Sau khi cô xuất trình chứng nhận nuôi dưỡng, một đoàn người dẫn cảnh khuyến đi lên kiểm tra một chút, không có vấn đề gì liền ký tên, đóng dấu lên giấy tờ chứng minh, sau này sẽ không cần tiếp nhận kiểm tra lần thứ hai nữa. Khi cả nhà Phụng Sơ rời khỏi, đám cảnh khuyến vừa đánh hơi thấy mùi sói liền nhũn chân lập tức sinh long hoạt hổ, hoạt bát trở lại.

Nhân viên còn hỗ trợ chuẩn bị sẵn thùng giấy cho đám nhỏ dùng di chuyển cho đến khi ra khỏi sân bay.

Bác Vinh đã cho người mở hai chiếc xe đến đón cả nhà, trong đó có một chiếc SUV rộng rãi riêng cho gia đình sói tuyết.

Phụng Sơ mở ra thùng giấy, đám tiểu tử cuối cùng cũng nhìn thấy mặt trời, chúng nó đều nín đến hồng rồi, vừa nhìn thấy ánh sáng liền bắt đầu ngoao ngoao kêu gọi.

Sói cha mẹ đều rất hiểu chuyện, Phụng Sơ ngoắc tay một cái, hai đứa liền chạy lên ghế sau an vị ngồi, một trong hai ngoao ô một tiếng, cả đám chút chút nhóc con còn lại lắc lắc cái đuôi treo vào xe xếp hàng ngồi trên ghế da ngay ngắn.

Sau khi về đến nhà, Phụng Sơ mở cửa xe cho đám sói tuyết thoải thích dạo chơi ngoài vườn, chúng đã phải uỷ khuất chui ở trong những không gian chật hẹp quá lâu rồi, vốn địa bàn của chúng là toàn bộ rừng sâu núi tuyết rộng lớn cơ mà.

Thôi Tinh Hà còn thính hơn cả đám sói tuyết, cô vừa về đến nhà, chưa kịp gọi điện báo một câu đã thấy chị ấy ngồi nghiêm chỉnh trong phòng khách nhà cô.

- Đến sớm như vậy? Em còn chưa kịp mở hành lý lấy quà cho chị đâu.

- Em khoa trương như vậy. Đi giữa sân bay đông đúc mà chỉ đeo một cái kính râm, em cho là không ai nhận ra em hay sao hả? Rốt cuộc em có ý thức

được mình là người nổi tiếng hay không vậy? Trên mạng đang tràn đầy ảnh đi sân bay của em rồi kia kia. Chị có thể không biết là em về hay sao?

- Lại có antifan chạy ra nhảy nhót à?

- Hừ. Hèn cho em đó. Toàn là khen thôi. Nhất là đám husky lông trắng của em ấy, kiếm ở đâu ra vậy. Cung dễ sợ luôn. Đám fan của em còn đang hô hào lập fc cho chúng đấy, cả lũ đều đang bắn loạn cả lên rồi.

- Vậy chị đến vì việc đó thôi hả?

- Tất nhiên là không rồi. Em về thật đúng lúc, có một bộ phim truyền hình kịch bản rất tốt, nhưng cũng rất thách thức, em có muốn thử xem không?

- Chỉ cần kịch bản tốt, em không có vấn đề.

- Là một bộ truyền hình với hai nữ chính, nam chính chưa định ra nhưng nữ chính một đã có rồi, chính là Trương Linh Linh.

- Ài?

- Trương Linh Linh. Người đứng sau Lâm Linh Na, em nhớ chưa? Vốn với độ nổi tiếng của cô ta sẽ không bao giờ tham gia những kịch bản hai nữ chính như thế này đâu. Nhưng gần đây không biết cô ta đắc tội ai, phiền toái đến liên tiếp. Dù chưa đến mức ảnh hưởng hình tượng nhưng độ phủ sóng đã kém đi không ít rồi. Tuy nói là kịch bản hai nữ chính nhưng vai của cô ta sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Thế nào, đủ thách thức chưa?

Nhớ đến cô nàng chưa một lần gặp mặt lại không ít lần ngấm ngầm muốn bẫy mình, Phụng Sơ cũng muốn chính thức gặp mặt một lần xem sao, nói cho mà biết, trước khi trở thành nữ đề của Phụng Sơ quốc, cô cũng từng là một vị hoàng nữ hiếu thắng khiêu chiến khắp nơi không có đối thủ đó.

.....

Nhớ like cmt và ném phiếu nha các tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Tham vọng của Trương Linh Linh

Trương Linh Linh tuy rằng cũng thuộc vào hàng diễn viên hạng A nhưng danh khí gần đây giảm sút đáng kể, nếu không cô ta cũng sẽ không bao giờ thêm nhận kịch bản phim truyền hình lại có tới hai nữ chính, chia bớt hào quang của chính mình.

Thực ra lần này có thể được đạo diễn Bùi Dân lựa chọn cũng là vì hình tượng tiểu thư đồng đánh bên ngoài của cô rất giống với nữ chính số một trong kịch bản.

Lúc trước Trương Linh Linh cũng đã từng tham gia qua phim điện ảnh của Bùi Dân, cho nên Bùi Dân cũng biết kỹ thuật diễn của cô ta không tồi. Cuối cùng mới lựa chọn Trương Linh Linh.

Thực ra so với vai nữ chính số một, Trương Linh Linh càng coi trọng vai nữ chính số hai hơn. Bởi vì nhân vật này hào quang quá lớn, đáng vẻ hoàn mỹ, học tập xuất sắc, gia thế tốt đẹp, quả thực so với vai nữ chính số một của cô ta, còn rực rỡ hơn.

Nếu không phải vai nữ chính số một có tần số xuất hiện nhiều hơn, cũng sẽ là người có được nam chính cuối cùng, thì khi đọc nửa đầu kịch bản xong còn tưởng vai nữ chính số hai mới chính là nhân vật chính duy nhất thực sự. Đáng tiếc hình tượng và khí chất của Trương Linh Linh không thích hợp với nhân vật nữ số hai này. Cho nên cuối cùng cô ta cũng chỉ có thể từ bỏ.

- Chị nói cái gì? Con nhỏ Phụng Sơ đó được chọn vào vai Hạ Nguyên Huân?

Trong phòng hoá trang lập tức vang lên tiếng gì đó, nếu ai có mặt trong phòng lúc này, sẽ thấy chiếc điện thoại thông minh đời mới Trương Linh Linh mới thay không lâu đã lại đi đời nhà ma.

- Em không đồng ý. Nó với em không đội trời chung. Trong đoàn phim này có em không có nó.

- Em có cơ hội để lựa chọn hả? Em xem lại xem gần đây em có nhận được kịch bản tốt nào hay không hả? Mãi mới có được cơ hội này, em định vứt xuống sông xuống bể hay sao hả?

- Chị nói thế là có ý gì? Chị cho rằng em không bằng nó?

- Chị không có ý gì hết. Nhưng chị khuyên em đừng nên thử xem cân nặng của em trong lòng đạo diễn Bùi là bao nhiêu. Gần đây Bằng tổng không liên lạc với em phải không? Kể cả đạo diễn Phí cũng chặn cuộc gọi của em. Rốt cuộc em đã đắc tội ai vậy hả. Còn không thu liễm em sống trong giới này

không được lâu nữa đâu.

Người đại diện của Trương Linh Linh nói xong cũng mở cửa đi ra ngoài, nhân tiện gọi trợ lý vào dọn dẹp qua một chút.

Dù thất vọng với nghệ sĩ nhà mình, ít nhất ở thời điểm hiện tại vẫn phải giữ gìn hình tượng cho cô ta. Trương Linh Linh không phải người đẹp nhất showbiz, cũng không phải người diễn xuất giỏi nhất, nhưng cô ta biết câu dẫn đàn ông, biết dựa vào đàn ông tìm kiếm lợi ích tốt nhất. Cô ta chỉ thiếu cơ hội mà thôi.

Trương Linh Linh sau khi người đại diện bỏ ra ngoài cũng bình tĩnh lại, không thể như vậy mãi được, sao cô ta có thể dễ dàng bị đánh bại như thế, Phụng Sơ, cô chờ xem, dám nhận phim đối diễn với tôi, cô đúng là không sợ trời không sợ đất. Chỉ một người mới nổi lên nhờ vài vai phụ tép riu cũng muốn so bì với tôi?

Trương Linh Linh tối nhất định không chịu thua. Đắc tội với người khác thì sao? Bằng tổng cũng chỉ là người tình hiện tại của cô ta mà thôi. Nếu đã không hữu dụng, lại đổi một người là được. Mục tiêu cuối cùng của cô ta, từ trước đến nay, vẫn luôn là Phó Diễn Hựu, người có thể cho cô ta cả danh vọng sự nghiệp, mà quan trọng nhất, đó là thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta, khi cô ta nắm được trái tim của nam thần vạn người mê đứng đầu showbiz, cô ta sẽ là bà hoàng được hàng triệu cô gái hâm mộ ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Lại vô tình kéo cừu hận

Bùi Dân vị đạo diễn này tính cách có hơi khác người, lại theo thuyết vô thần, không thích làm mấy cái lễ khởi động máy tuyên truyền với phóng viên, truyền thông, Phụng Sơ nhận được thông báo, cứ đến ngày hẹn vào đoàn là được.

Lúc này trên phim trường đang quay những cảnh đầu tiên, giai đoạn hai nữ chính đang ở thời kỳ thanh xuân vườn trường.

Cảnh diễn lúc này là phân cảnh nữ chính số một và một vai nam phụ. Triệu Thiên Trân đang đi trên hành lang lớp học, bởi vì vừa đi vừa đọc chăm chú một bức thư của nam sinh đối với cô tỏ tình, cho nên không nhìn thấy nam phụ vội vội vàng vàng đang đi phía trước. Cả hai người ngã trên mặt đất, nam phụ thấy mình đụng phải bạn học nữ, rất thân sĩ giúp đỡ cô đứng dậy, sau đó nhặt lên những món quà, thư tình của Triệu Thiên Trân đánh rơi đầy đất đưa cho cô và nói lời xin lỗi.

- Đây tên kia! Cậu đụng vào bốn tiểu thư chẳng lẽ tưởng cứ đơn giản như vậy mà rời đi được sao?

Kỹ thuật diễn của Trương Linh Linh vốn không tồi, đem một vị tiểu thư đồng đánh kiêu kỳ vừa có tiền vừa có tính tình không tốt diễn được sống động. Hơn nữa từng ánh mắt, cử chỉ lúc này cũng vô cùng hợp lý.

Vừa bất ngờ vì người va phải mình chính là hotboy của trường, vừa không vui vì anh ấy không chút nào chú ý đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhặt đồ xin lỗi xong liền muốn lập tức rời đi.

Người con trai này, làm cô cảm thấy hứng thú, hừ, nhất định phải làm cho anh ấy thích cô đến chết đi sống lại.

Thực tế vai diễn này đối với Trương Linh Linh quá đơn giản, như là diễn lại thời học sinh của cô mà thôi, bởi vậy cô nhập vai rất nhanh, còn được đến khen ngợi của đạo diễn.

Phụng Sơ, để xem ở trước mặt tôi, cô còn có thể diễn xuất cao siêu đến đâu, đừng để tôi đánh về nguyên hình quá sớm, khi đó liền không còn gì thú vị rồi.

Cảnh tiếp theo, Triệu Thiên Trân chủ động theo đuổi hotboy trường Đặng Lâm, không nghĩ tới anh lại tỏ ra thờ ơ, không đếm xỉa gì tới cô. Đến cảnh Triệu Thiên Trân giả vờ ngã, lao vào lòng Đặng Lâm, cô đang ngược ánh mắt trong veo như nước lên muốn cảm ơn anh vì đã đỡ lấy cô, thì đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng xôn xao.

- Oa... thật xinh đẹp, đó chính là Phụng Sơ phải không?

- Đúng đúng, chính là cô ấy. Nữ vương hải tộc xinh đẹp nhất trong lòng tôi. Cô ấy cũng tham gia phim của đạo diễn Bùi, sắm vai Hạ Nguyên Huân đó. Cô ấy có phải rất đẹp hay không?

- Ôi, đáng vẻ và khí chất này, cứ như là Hạ Nguyên Huân bước ra từ trong kịch bản ấy.

Đám diễn viên quần chúng nhộn nhịp hẳn lên, từng lời từng lời đều rót vào tại Trương Linh Linh.

Từ phía xa Phụng Sơ đang đi đến. Gió thổi nhẹ làm bay mái tóc mềm, lộ ra vàng trán trơn bóng xinh đẹp của cô, đôi mắt sâu thẳm giống như mặt biển tĩnh lặng, vừa thần bí lại mê người. Sóng mũi cao thẳng, đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng, phần nộn mà gọi cảm. Hôm nay Phụng Sơ mặc một

chiếc váy liền tiểu thư thuần trắng, tuy đơn giản nhưng lại lộ ra được thân hình tuyệt đẹp.

Mỗi bước đi của cô đều mang theo tiết tấu thần bí, khí chất cao lãnh lại làm cho Phụng Sơ giống như cửu thiên huyền nữ trên tiên giới, khiến người khác không dám tới gần, nhưng lại cũng không rời nổi tầm mắt khỏi người cô.

Trương Linh Linh siết chặt nắm tay, cô ta phải dùng hết sức bình sinh mới có thể kiềm chế cho bản thân không điên lên. Cũng may cô ta còn nhớ được cảnh cáo của người đại diện. Làm loạn trong phim trường của Bùi Dân, cô ta còn chưa dám.

Phụng Sơ – Sơ! Vừa vào đoàn liền gây náo loạn, đoạt nổi bật của tôi, cô, đúng là tiện nhân.

.....

Các tình yêu đọc truyện xong nhớ like, cmt và bỏ phiếu nha ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Lại có người bị mỹ sắc chinh phục

Bắt đầu bão nhé. Chương 1/10. Nhớ like cmt và bỏ phiếu nha các tình yêu ^^~

Phòng trang điểm của đoàn phim tổng cộng có ba cái. Hai nữ chính cùng nữ phụ dùng chung một phòng, nam chính và nam phụ một phòng. Phần còn lại là cho những diễn viên khác.

Phụng Sơ ngồi trong phòng trang điểm, không hề biết rằng khi cô vừa mới rời đi có người vì kiềm chế tức giận mà chính mình tự bẻ gãy một cái móng tay.

- Oa! Da của em đẹp thật đấy. Chị còn không nhìn thấy lỗ chân lông nào luôn. Em dùng mỹ phẩm dưỡng da nào vậy?

Chuyên viên trang điểm Tần Phụng đã từng gặp qua không ít minh tinh nổi tiếng. Đừng cho rằng những nghệ sĩ kia ngày thường nhìn qua xinh đẹp hoàn mỹ, kỳ thật một khi tẩy đi lớp trang điểm, có thể làm không ít fan hâm mộ vỡ mộng.

Tần Phụng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người có làn da đẹp như Phụng Sơ. Da của cô ấy vừa trắng nõn, vừa mịn màng, thậm chí không tìm được một chút tí vết nào.

Được người khác khen là một chuyện vui sướng. Thần thái xuất xoa say mê này làm Phụng Sơ nhớ đến Thẩm Tử Hào, fanboy hoạt động vô cùng năng nổ trong fandom của cô, hơi mỉm cười trả lời.

- Em không dùng.

- Không có? Như vậy là tự nhiên sao? Thật sự là hâm mộ em chết đi được ấy. Da em đẹp như vậy, chị cũng không biết nên bắt đầu xuống tay từ chỗ nào đây.

Cuối cùng chuyên viên trang điểm Tần Phụng vẫn đánh một lớp phấn mỏng bắt sáng cho Phụng Sơ, sau đó lại kẻ cho cô một đường viền mí cực mảnh, môi hồng tô son lòng môi ngọt ngào để thêm phần trẻ trung đáng yêu.

Mái tóc thẳng dài suôn mượt của Phụng Sơ đã vô cùng phù hợp với nhân vật Hạ Nguyên Huân, Tần Phụng Liền giữ nguyên, chỉ kẹp thêm một phần mái mưa, không tạo kiểu thêm nữa.

Đợi đến khi hóa trang xong, Phụng Sơ liền bắt đầu thay đổi trang phục. Nhưng khi cô bước ra từ phòng thay đồ, cả chuyên viên trang điểm Tần Phụng lẫn tạo hình Tùng Quân, thậm chí cả Thôi Tinh Hà người đã quá quen với Phụng Sơ đều ngây người.

Ngũ quan hoàn mỹ tinh xảo của Phụng Sơ khiến người khác mê mẩn. Nhất là đôi mắt tinh lạnh như mặt biển, lại sâu thăm thẳm như tinh hà thần bí. Một khi bị ánh mắt đó thu hút, liền khó lòng dời đi.

Đồng phục học sinh quý tộc mặc trên người cô, làm nổi bật lên dáng người tuyệt hảo cùng đôi chân thon dài. Rèm mi hơi nhấc lên khiến người khác không nhìn được say mê, bày ra đầy đủ khí chất thanh lãnh, lạnh nhạt của Hạ Nguyên Huân.

- Thật đẹp. Em đúng là nữ thần Hạ Nguyên Huân trong lòng chị mà. Em có thể chụp với chị một bức ảnh được không?

Tần Phụng dùng đôi mắt long lanh chờ đợi, hai tay nắm chặt di động nhìn chăm chăm vào Phụng Sơ đề nghị. Cảm nhận được rõ ràng một tia tín ngưỡng lực tinh thuần truyền tới từ Tần Phụng, Phụng Sơ đương nhiên không thể cự tuyệt.

- Tôi cũng muốn.

Stylist Tùng Quân tuy là nam, đương nhiên rất hứng thú selfie với mỹ nữ. Đặc biệt mỹ nữ này còn là một tay hán phối đồ, vô cùng có cảm giác thành tựu nhé.

Tần Phương đưa điện thoại cho Thôi Tinh Hà nhờ chị chụp ảnh giúp, Tùng Quân cũng nhảy vào. Lại kéo theo vài vị trợ lý đòi vào tham gia náo nhiệt.

Phương Sơ tạm biệt mọi người rồi đi trước nhưng thỉnh lúc siêu cường vẫn nghe thấy Tần Phương và Tùng Quân ở bên trong vừa thảo luận bức ảnh nào đẹp mắt, vừa khen ngợi cô xinh đẹp, tính tình tốt. Quả nhiên là sở hữu gương mặt đẹp, đi đến đâu cũng được hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chào hỏi Trương Linh Linh

Tiếp tục con báo 2/10.

Thiếu 800 phiếu để lên TOP 10. Cầu bỏ phiếu. Cầu like cầu cmt. Các tình yêu tích cực ủng hộ nha.

Thời điểm Phương Sơ ra ngoài, toàn bộ đoàn làm phim lần nữa bị khí chất của cô làm cho chấn động. Đạo diễn Bùi vô cùng vừa lòng mà liên tục gật đầu, lập tức kêu người chuẩn bị đạo cụ, đến hội trường trường học bắt đầu quay chụp.

Phân cảnh này là lúc vai nữ chính Hạ Nguyên Huân lên diễn thuyết, nam phụ vừa gặp liền nhất kiến chung tình.

Phương Sơ trước đó không hề quen biết Trương Linh Linh và Trần Quân. Khi Thôi Tinh Hà chuẩn bị tiến lên giới thiệu, lại không nghĩ tới Phương Sơ vậy mà lại chủ động cùng hai người chào hỏi.

- Đã nghe qua danh tiếng của em. Đến hôm nay mới gặp được, không ngờ còn xinh đẹp hơn cả trên màn ảnh. Tôi so với em lớn hơn một chút, cho nên em cứ trực tiếp kêu tôi anh Quân là được rồi. Tôi cũng trực tiếp kêu em là Phương Sơ nhé. Lát đóng phim, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt.

Thái độ của Trần Quân đối với Phương Sơ rất nhiệt tình, liền vươn tay muốn bắt tay với Phương Sơ. Gương mặt điển trai thư sinh lộ ra lúm đồng tiền, làm người đối diện rất dễ sinh ra hảo cảm.

Sau đó ánh mắt anh ta lại liếc nhìn Trương Linh Linh bên cạnh một cái. Ban nãy đối diện trực tiếp với Trương Linh Linh, anh ta là người duy nhất nhìn rõ vẻ mặt vận vẹo biến sắc của cô ta khi nghe được tên Phương Sơ, cùng vô tình thấy được móng tay cụt lùn nhăm nhở rỉ máu mà cô ta cố giấu đi.

Phương Sơ đưa đôi tay thon dài trắng nõn mịn màng bắt tay cùng Trần Quân, sau một giây lập tức buông lỏng, sau đó nhàn nhạt gật đầu.

- Mong chỉ giáo nhiều hơn.

Thái độ của Phương Sơ không nhiệt tình cũng không hưng phấn lấy lòng như người mới thường hay có, đối với người vừa mới quen biết luôn bảo trì một khoảng cách lãnh đạm nhất định.

Nhưng đôi mắt lại luôn nghiêm túc nhìn chăm chú vào người đối diện khi nói chuyện khiến Trần Quân cảm thấy bản thân được coi trọng, cũng không phật lòng khi cô lạnh nhạt không nhiệt tình vồ vập.

So với nhiệt tình của Trần Quân, thái độ của Trương Linh Linh đối với Phương Sơ vô cùng vi diệu. Lúc bắt tay với cô thì dùng lực hơn bình thường, nhưng Phương Sơ không thay đổi sắc mặt vẫn tươi cười nhàn nhạt nhìn cô ta, Trương Linh Linh đành hậm hực thả lỏng, khoe miệng vẫn cố giương lên cao ngạo.

- Chờ xem cô diễn xuất như thế nào.

Phương Sơ gật đầu đáp một tiếng, mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí khiến Phương Sơ theo thói quen tìm kiếm nguồn gốc, ánh mắt hữu ý vô tình lướt qua lòng bàn tay đang nắm chặt dán bên đùi từ nãy của cô ta, khoe miệng hơi cau lên.

Trương Linh Linh vốn đang nhìn chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động của Phương Sơ, thấy cô như phát hiện ra điều gì, lửa giận trong lòng lại bốc lên hừng hực.

Còn may đúng lúc người quản lý của Trương Linh Linh gọi cô ta tới trang điểm lại, Trương Linh Linh mới kìm lại rồi đi.

Trương Linh Linh bỏ trang xong trở lại ghế để nghỉ ngơi, người đại diện của cô ta liền tới bên cạnh cảnh cáo.

- Linh Linh, em thu liễm một chút cho chị. Đừng có để trong đoàn làm phim truyền ra lời đồn em có vướng mắc với Phương Sơ.

Trương Linh Linh tỏ thái độ rõ ràng như vậy, ở đây cũng không phải toàn người mù đầu.

- Sợ cái gì? Cô ta dám tới coi như cô ta xui xẻo. Ở chỗ này là dùng kỹ thuật diễn để nói chuyện, em sẽ cho cô ta biết, làm người mới thì đừng có vênh váo như vậy.

Theo suy nghĩ của Trương Linh Linh, Phụng Sơ chính là dựa vào khuôn mặt và hậu trường tiến vào đoàn phim. Cũng là dạng người dựa vào thân thể đi lên cả thôi, tỏ ra cao cao tại thượng với ai chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Trương Linh Linh ghen tỵ

Bảo chương 3/10 nhé. Còn thiếu 700 phiếu nữa. Các tình yêu ơi, cầu bỏ phiếu, cầu bỏ phiếu, cầu bỏ phiếu. Chuyện quan trọng nói ba lần.

Sau khi tất cả máy quay và đạo cụ đã chuẩn bị tốt, Phụng Sơ liền bắt đầu cảnh diễn đầu tiên của cô.

Hạ Nguyên Huân ưu nhã chậm rãi đi lên khán đài. Thời điểm cô đứng trên bục phát biểu, liền dùng ánh mắt bình tĩnh, lãnh đạm liếc nhìn mọi người phía dưới. Hội trường Hội học sinh Hạ Nguyên Huân bắt đầu đọc bài diễn thuyết chào đón tân sinh nhân dịp lễ khai giảng.

Vốn dĩ vẫn là bài diễn thuyết với nội dung cũ rích nhằm chán như mọi khi, nhưng khi Hạ Nguyên Huân đọc lên, lại trở nên vô cùng thoải mái dễ nghe. Âm thanh của cô vô cùng êm tai, mát lạnh như hương vị của bạc hà vậy. Những học sinh ngồi phía dưới bởi vì Hạ Nguyên Huân diễn thuyết đều lộ một loại biểu tình say mê.

Trong một thoáng Hạ Nguyên Huân ngẩng đầu, ánh mắt thanh lãnh vô tình đảo qua Đặng Lâm do Trần Quân thủ vai, người vẫn đang nhìn chăm chăm bục phát biểu không chớp mắt.

Lúc này, Đặng Lâm chỉ cảm thấy trong đầu phút chốc trống rỗng, trái tim đột nhiên gia tốc đập mạnh, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt Hạ Nguyên Huân giống như mặt nước mùa thu an tĩnh, trong trẻo, vừa sâu thẳm vừa mê hoặc. Đặng Lâm không rời mắt nổi, chỉ có một suy nghĩ, có lẽ cả đời này cũng không quên được đôi mắt ấy.

- Cát. Cảnh này rất tốt. Chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Cư nhiên có thể một lần đã qua. Bùi Dân không nghĩ tới Phụng Sơ thật sự có thể biểu hiện tốt đến như vậy.

Mà Trần Quân lúc này mới phản ứng được, sau đó vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Phụng Sơ. Kỹ thuật diễn của cô ấy không ngờ lại tốt như vậy. Khi này anh thực sự có cảm giác như mình thực sự là Đặng Lâm, và trái tim lỡ nhịp ngay từ giây phút đầu tiên cô bước lên bục phát biểu trái tim mất xướng phía dưới những hàng ghế ngồi.

Trương Linh Linh vẫn luôn đứng một bên nhìn Phụng Sơ diễn, lần đầu tiên xuất hiện cảm giác nguy cơ tột độ. Kỹ thuật diễn của Phụng Sơ không ngờ cũng không kém cô ta một chút nào.

Trương Linh Linh nổi tiếng rất nhanh, được nhận rất nhiều vai diễn tốt, dù dùng thủ đoạn gì để có được những vai diễn này, cô vẫn luôn tự hào về kỹ thuật diễn của mình, rằng Trương Linh Linh cô là một diễn viên thực thụ, có tài năng, tự dựa vào bản thân để leo lên đến địa vị ngày hôm nay.

Lúc này đã không chỉ còn là ghen ghét với Phụng Sơ khi bị chiếm mất hot search nữa, cũng không còn là bức bối ghen tỵ khi Phụng Sơ có scandal với Phó Diễn Hựu.

Cô sẽ không để Phụng Sơ vượt qua mình, nhất định, nhất định phải loại bỏ cô ta. Cô ta nhất định chỉ có thể làm một bông hoa xinh đẹp, nhưng sớm nở tối tàn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đối diện với Trương Linh Linh

Bảo 4/10 nhé.

Theo như kịch bản thì Đặng Lâm ngay từ lần gặp đầu đã đối với Hạ Nguyên Huân nhất kiến chung tình, hơn nữa còn tìm mọi cách muốn tiếp cận cô. Nhưng Hạ Nguyên Huân cao lãnh này lại không phải dễ dàng tiếp cận như vậy, huống chi trong lòng cô vẫn luôn có một bóng hình không phai. Mà Triệu Thiên Trân lại muốn có được Đặng Lâm cho bằng được. Màn diễn hôm nay chính là phân cảnh sau khi Đặng Lâm bị Hạ Nguyên Huân cự tuyệt, lại vô tình để Triệu Thiên Trân biết được, nên muốn thay Đặng Lâm tìm Hạ Nguyên Huân tính sổ.

Cảnh quay hôm nay là cảnh phối hợp diễn giữa Phụng Sơ và Trương Linh Linh. Đạo diễn Bùi yêu cầu tương đối cao, hẳn muốn Trương Linh Linh phải bộc lộ ra được ánh mắt mang cảm xúc kịch liệt tức giận khi thấy người mình yêu thích bị từ chối, mà Phụng Sơ là lãnh đạm bình tĩnh không chấp nhặt, nhưng lại phải thể hiện ra được không khí bất hoà giữa hai người.

Sau khi tất cả thiết bị và máy quay đều được chuẩn bị tốt, Bùi Dân lập tức hô bắt đầu. Hiện tại là mùa xuân nhưng họ phải đóng cảnh phim của mùa thu, cũng may thời tiết rất ủng hộ, dù vẫn hơi se lạnh nhưng với Phụng Sơ thì chẳng có vấn đề gì cả.

Ánh nắng vô cùng rực rỡ, xuyên thấu qua tầng tầng cành lá trải rộng hai bên đường, một thiếu nữ mặc sơ mi trắng, cài tới nút áo trên cùng thất nơ lụa, tay cầm hai quyển sách nhỏ, ưu nhã từng bước đi tới. Từng tia sáng li ti chiếu qua vòm lá đậu lên người cậu giống như ánh đèn sân khấu, nổi bật lên gương mặt tinh xảo đến hoàn mỹ của thiếu nữ.

Đột nhiên, một thiếu nữ với mái tóc nâu xoắn cuộn sóng bước nhanh đến từ phía đối diện, âm thanh kiều ngạo phút chốc đánh tan bầu không khí tĩnh lặng êm ả trước đó.

- Hạ Nguyên Huân. Đứng lại đó.

Gương mặt thiếu nữ xinh đẹp tóc nâu kiều ngạo hást hàm sai khiến như ra lệnh. Dù lộ rõ vẻ kiêu kỳ đồng đánh nhưng khuôn mặt xinh đẹp và gia thế cực khủng phía sau lưng cô cũng khiến bao chàng trai ‘nguyện xin chết vì nàng’.

Chẳng qua, bộ dáng dù xinh đẹp rực rỡ nhưng khi đứng trước khí chất gần như hoàn mỹ kia của Hạ Nguyên Huân lại có cảm giác như bị lu mờ đi mấy phần, trở nên thật tầm thường.

- Bạn có việc gì?

Ngữ khí bình thản cùng với ánh mắt lạnh nhạt đều tỏ rõ Hạ Nguyên Huân đối với thiếu nữ chặn đường mình là ai không hề quan tâm. Điều này khiến cho Triệu Thiên Trân từ nhỏ đến lớn luôn được chúng tình phùng nguyệt cảm thấy khó chịu.

Triệu Thiên Trân dù ở trường học hay ở nhà luôn luôn là thiên kim tiểu thư được quan tâm chú mục, làm sao chịu được cảm giác bị lãnh đạm này. Triệu Thiên Trân lập tức tiến lên vài bước, muốn Hạ Nguyên Huân phải chú ý tới mình.

- Tại sao cô dám làm cho Đặng Lâm đau khổ hả? Cô có tư cách gì?

Hạ Nguyên Huân nhanh nhạy lùi về sau một bước, bình tĩnh liếc mắt nhìn về mặt tức giận của Triệu Thiên Trân, trong mắt nhiều thêm một tia nghi hoặc.

- Đặng Lâm? Đó là ai vậy?

Đúng vậy. Hạ Nguyên Huân căn bản không hề biết Đặng Lâm là người nào. Bởi vì mỗi ngày đều có người thổ lộ với cô, cho nên Hạ Nguyên Huân làm sao nhớ được tên từng người chứ.

- Đừng có làm bộ trước mặt tôi. Tôi nói cho cô biết, Đặng Lâm là người tôi yêu thích. Trừ bỏ tôi, ai cũng không được phép khi dễ anh ấy. Cô có dám cá cược với tôi không?

Ánh mắt Triệu Thiên Trân hiện lên ngọn lửa khiêu chiến hừng hực. Cô phải cho Đặng Lâm hiểu được, Hạ Nguyên Huân cũng chỉ như vậy thôi. Cô sẽ vượt qua cô ta.

- Cá cược điều gì?

- Nếu lần thi cổ ngữ toàn thành phố này tôi thắng cô, cô phải xin lỗi Đặng Lâm trước mặt mọi người, sau đó tránh xa anh ấy ra.

Triệu Thiên Trân khiêu khích nhìn Hạ Nguyên Huân, từ khi còn nhỏ cô đã được dạy dỗ cổ ngữ bài bản. Cô không tin Hạ Nguyên Huân có thể vượt qua được cô.

- Được thôi.

Một trận gió nhẹ thổi qua, phát lên những sợi tóc mềm của cả hai.

Màn diễn lúc này, nếu chỉ nhìn bằng hiệu quả ánh mắt qua màn ảnh bình thường, thì kỹ thuật diễn của hai người thật sự khá tốt. Nhưng thời điểm ánh mắt khiêu khích kịch liệt của Triệu Thiên Trân hướng đến Hạ Nguyên Huân, ánh mắt của Hạ Nguyên Huân quá mức bình tĩnh, khí thế hoàn toàn bị Triệu

Thiên Trần áp đảo.

- Cắt! Không đúng! Phụng Sơ, ánh mắt và khí thế của cô đều không đúng. Làm lại.

Đây là lần đầu tiên trong bộ phim này Phụng Sơ bị NG. Cảm giác được ánh mắt của Trương Linh Linh, Phụng Sơ quay qua nhìn thì thấy Trương Linh Linh đang nở nụ cười ẩn hàm một tia châm chọc với cô. Thì ra cô ta cố tình sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Có diễn được hay không?

Bảo 5/10. Sẽ cố gắng xong trong ngày hôm nay nhé.

Ở một bên, chứng kiến cảnh Phụng Sơ bị Bùi Dân nghiêm mặt yêu cầu diễn lại, trong lòng Trương Linh Linh vô cùng sáng khoái. Nhìn đi, kỹ thuật diễn của cô ta bất quá cũng chỉ như thế, một khi cô dùng hết toàn lực, cô ta cũng phải chịu thua kém mà thôi.

Nhớ tới mấy ngày hôm trước, Bùi Dân còn khen ngợi Phụng Sơ rất có thiên phú biểu diễn, Trương Linh Linh liền nhin không được lộ ra một nụ cười trào phúng. Thiên tài cái gì chứ? Cũng chỉ được nhiều đó mà thôi. Để tôi xem nếu cô NG cả ngày hôm nay, còn có ai không biết xấu hổ gọi cô là thiên tài nữa không.

Trương Linh Linh đã quyết định, hôm nay phải phát huy toàn bộ thực lực áp chế Phụng Sơ, cho cô ta hiểu rõ, trong cái giới này, chỉ có khuôn mặt cũng không có gì dùng. Nếu đến cả khuôn mặt xinh đẹp cũng mất thì để xem cô ta còn làm được gì.

Bùi Dân nhìn ra được Trương Linh Linh đang dùng kỹ thuật diễn của mình để chèn ép Phụng Sơ. Cô ta cố tình, đương nhiên Bùi Dân là tổng đạo diễn không có khả năng không nhận ra, nhưng đây là chuyện một diễn viên phải tự vượt qua nếu muốn tiến xa hơn. Trong sự nghiệp tương lai việc này sẽ còn xảy ra không chỉ một lần, ông không thể hỗ trợ, chỉ có thể để diễn viên tự mình nhận ra, tự mình vươn lên.

Bùi Dân không nghĩ phải nhúng tay, nhưng ấn tượng đối với Trương Linh Linh cũng kém đi nhiều, nhưng đó chỉ là tình cảm cá nhân, công việc vẫn là công việc, Bùi Dân đương nhiên sẽ không để bản thân vướng vào rắc rối giữa những diễn viên nữ.

Cảnh diễn bắt đầu lại lần nữa. Cốt truyện vẫn là một màn lúc trước, lời kịch cũng giống nhau như đúc. Nhưng vào lúc này, khi cảnh quay đến đoạn mâu chốt vụ cá cược giữa Hạ Nguyên Huân và Triệu Thiên Trần, lại xảy ra hình ảnh hoàn toàn bất đồng với ban nãy.

Mỗi một động tác và nét mặt đạo diễn Bùi nhìn thấy từ camera đều bị phóng to, vốn ông đang chú tâm vào màn diễn của Phụng Sơ, lo cô lần nữa bị Trương Linh Linh áp diễn, camera lại quay đến Trương Linh Linh ghen lời thoại thì lập tức nhú mảy.

- Cắt. Trương Linh Linh, cô vẫn còn chưa vào trạng thái hả?

Ban nãy không nói nặng lời Phụng Sơ, lúc này cũng không tiện to tiếng với Trương Linh Linh, nhưng đạo diễn Bùi lại vô cùng bất mãn một diễn viên nổi tiếng lâu năm như Trương Linh Linh còn có thể quên lời thoại.

Về mặt Trương Linh Linh rất khó coi, nhưng cô ta chỉ có thể nhận sai, xin diễn lại lần nữa.

Đạo diễn Bùi cũng không muốn không khí phim trường quá căng thẳng, không nói gì thêm mà phất tay.

- Bắt đầu lại. Lần thứ hai ...

.....

- Cắt. Lần thứ ba ...

.....

- Cắt!

Quay lại chín lần, Trương Linh Linh hoặc là đọc lời thoại ngắc ngứ, hoặc là đang diễn lại đơ ra không phản ứng gì, vô cùng gượng gạo, nhất là khi đối diện với vẻ tự nhiên của Phụng Sơ, càng lộ rõ sự yếu kém trong diễn xuất.

Cuối cùng đạo diễn Bùi cũng nổi nóng, ném kịch bản đang cầm trong tay xuống đất, gào lên.

- Trương Linh Linh, cô làm sao thế hả? Lãng phí ba tiếng đồng hồ chỉ để quay đi quay lại một đoạn đối thoại đơn giản như vậy. Cô có làm được không? Không làm được thì để tôi đối người.

Nhớ like cmt và bỏ phiếu nha các tình yêu Chu moazzz

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Phát tiết lên trợ lý

Con bảo vẫn tiếp tục đồ bộ 6/10 nhé.

Nhớ là đọc xong like cmt bỏ phiếu và yêu thương nha.

Trong lòng Trương Linh Linh còn nồn nóng hơn bất cứ ai, nhưng không biết vì sao, cô ta vừa nhìn vào ánh mắt của Phụng Sơ thì đầu óc liền trống rỗng, đến lời thoại cũng không nói ra được.

Phụng Sơ, đều là tại cô ta, tại cô ta nên cô mới bị giễu cợt như vậy. Cô vậy mà lại bị kỹ thuật diễn của con tiện nhân Phụng Sơ này áp chế, quả thực không thể tha thứ được.

Đúng vậy, Trương Linh Linh cho rằng ban đầu Phụng Sơ cố tình giả vờ giả vịt, đến lúc sau mới bộc lộ kỹ thuật diễn muốn áp chế lại cô ta.

Quay phim không chỉ có diễn viên, đạo diễn, tổ đạo cụ, tổ quay phim đều phải bận rộn, quay ba tiếng đồng hồ liên tục như vậy, ai cũng đều cảm thấy mệt mỏi.

- Tất cả nghỉ ngơi mười lăm phút. Trương Linh Linh, cô qua đây gặp tôi.

Trương Linh Linh tức giận muốn chết, ban đầu cô ta muốn dùng kỹ thuật diễn để áp chế Phụng Sơ, nhưng lại không nghĩ tới, lại bị đối phương áp chế ngược lại. Khiến cô ta bị Bùi Dân nằng cho không ngóc đầu lên được, trở thành trò cười cho cả đoàn làm phim.

Mãng người đến khô cả cổ họng, lúc này Bùi Dân mới tha cho Trương Linh Linh đi nghỉ ngơi, chuẩn bị lát sau quay lại.

Trương Linh Linh ngồi nghỉ nhưng bức tức vẫn bùng lên như núi lửa phun trào, cô ta luôn có cảm giác những người khác trong đoàn phim đều đang chỉ chỗ sau lưng cô ta, cười nhạo cô ta.

Đám trợ lý không ai dám lại gần Trương Linh Linh lúc này, đều đang đùn đẩy nhau để đưa nước cho cô ta, bởi biết rõ lúc này ai xuất hiện trước mặt cô ta người đó liền xui xẻo.

Nhưng làm công việc như bọn họ, muốn tránh cũng tránh không kịp.

- Không có nổi ngụm nước uống nữa. Đều chết hết cả rồi hay sao?

Người trợ lý trẻ nhất trong đám cuối cùng vẫn bị đẩy ra làm con dê thế tội.

- Chị Linh Linh uống nước đi ạ.

Trợ lý Liên cẩn thận đưa ly nước qua, nhưng trong lòng sợ hãi khó kiềm chế được, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi Trương Linh Linh giơ tay lên liền trốn, lần trước cũng đã có người bị đánh đến rách cả môi, sưng cả mặt rồi.

Trương Linh Linh đưa tay ra nhận, nhưng lúc cầm lấy thì lại cố ý buông tay ra, ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trương Linh Linh vung tay tát vào mặt trợ lý, người này vẫn còn ngỡ ngàng nhìn chiếc ly vỡ không phòng bị ngã ngồi xuống đất, lòng bàn tay đập xuống đất chẳng may đúng vào chỗ có mảnh thủy tinh vỡ vụn, liền thấy da rôm máu.

- Phế vật, ngay cả một ly nước cũng không cầm chắc. Cô còn làm được cái gì hả?

Cả mặt cả tay đều đau xót nhưng người trợ lý lại không dám hé răng, chỉ có thể rít xin lỗi.

- Em xin lỗi chị Linh Linh, em sai rồi.

Sau đó vội đứng dậy, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Một trợ lý khác nhanh chóng tiến lên dọn dẹp, đặt một ly nước khác lên bàn cho Trương Linh Linh. Bọn họ hiểu rõ, phát tiết xong Trương Linh Linh tạm thời sẽ không đụng đến bọn họ nữa.

Mà đúng như vẫn họ liệu trước, Trương Linh Linh đánh người sáng khoái rồi liền bỏ qua cho đám trợ lý, trong đầu chỉ có đối thủ một mất một còn Phụng Sơ kia mà thôi.

Cô ta nghĩ không ra, mấy câu thoại đơn giản này cô ta nhắm mắt cũng có thể đọc lưu loát, vì sao đối diện với Phụng Sơ lại không nói ra được gì chứ? Trương Linh Linh không tin diễn xuất của một người mới không được đào tạo chuyên nghiệp như Phụng Sơ có thể tốt hơn cô ta, cô ta tuyệt đối không thể thua.

Trương Linh Linh vô thức vuốt ve móng tay giả vừa dán lại trên ngón tay đã bị chính mình bẻ gãy, hận đến nghiến răng nghiến lợi, con tức vừa hạ xuống lại có xu thế bùng nổ lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Dị ứng mỹ phẩm

Bảo chương 7/10 rồi.

Các tình yêu nhớ like cmt và bỏ phiếu nha.

Đến khi quay lại lần nữa, Phụng Sơ cũng không muốn bắt cả đoàn phim phải chịu tội theo Trương Linh Linh liên tha cho cô ta, cảnh quay liền đơn giản được Bùi Dân chấp nhận, sau đó liền cho phép mọi người nghỉ ngơi ăn cơm trưa.

Cứ mỗi khi Phụng Sơ quay phim thành phố Hà, người trong đoàn làm phim đều được hưởng lộc ăn ké Phụng Sơ, từ những bộ phim trước đã vậy, lần này cũng tương tự.

Lúc ăn cơm, Chung Hân tự mình từ bên ngoài đem cơm đến cho Phụng Sơ, nghe nói là làm ở nhà, bốn mặn một canh, vô cùng tinh mỹ. Thời điểm ăn cơm giữa trưa và buổi tối, người ở đoàn phim đều thích vây quanh Phụng Sơ ăn cơm, ngay cả đạo diễn Bùi Dân cũng không ngoại lệ.

Là vì sao? Bởi vì Phụng Sơ có cơm nhà cực cực cực ngon, cứ như xuất phẩm từ nhà hàng năm sao vậy đó, mà người nhà cô còn vô cùng tri kỷ, thức ăn luôn thừa ra thêm mấy phần, đủ để cho mỗi người nếm một hai miếng món mới. Đồ ăn dinh dưỡng tinh xảo, mỹ vị ngon miệng, mỗi ngày còn không hề trùng lặp.

Trong đoàn cũng có những người lén lút sau lưng nói Phụng Sơ tính tình đại tiểu thư, không chịu nổi khổ cực, nhưng lời này không đến mấy ngày liền tự biến mất.

Thứ nhất vì Phụng Sơ rất hào phóng, mỗi lần ăn cơm, đều mời mọi người trong đoàn phim cùng nhau ăn. Điều này làm gia tăng không ít hảo cảm của bọn họ đối với cô. Đặc biệt là sau này vô tình một vào nhân viên đoàn phim từ người quen biết được, khi quay ở những vùng khác, Phụng Sơ cũng sẵn sàng ăn cơm hộp uống nước đóng chai giống bọn họ mà thôi.

Thứ hai, đó là bởi vì ngay bên cạnh còn có một vị đại tiểu thư đúng chuẩn chánh choẹ luôn, ăn một bữa cơm thôi mà xung quanh phải có ba bốn người hầu hạ, sao cô ta không để trợ lý bón cơm tận miệng luôn đi.

So với Trương Linh Linh, Phụng Sơ chỉ có thể nói là được người nhà chiều chuộng một chút mà thôi.

Một tuần sau đó, bởi vì Phụng Sơ và Trương Linh Linh có không ít cảnh diễn phối hợp, cho nên hai người đều lấy ra kỹ năng diễn chân chính của bản thân, ai cũng không muốn thua người còn lại. Cũng bởi vậy kỹ thuật diễn của hai người bọn họ lại ngày càng tốt lên.

Rất nhanh nhưng phân cảnh thời thanh xuân vườn trường cũng đã kết thúc, bọn họ phải rời qua trường đại học diễn tiếp những phân cảnh tiếp theo. Sắp xếp theo thứ tự thời gian như vậy là dễ thuận lợi cho phục trang, trang điểm từng thời kỳ được thống nhất, giảm chi phí và gánh nặng cho bên tổ đạo cụ.

Phụng Sơ cứ nghĩ mọi việc sẽ trôi qua bình yên như vậy, ít nhất vì cùng chung bộ phim mà Trương Linh Linh tạm thời sẽ yên phận một chút, không nghĩ tới hoá ra cô ta đã ra tay từ lâu rồi, chỉ là cô không trúng chiêu mà thôi.

Ngày hôm đó cô diễn xong phần của mình từ sớm, quay lại phòng hoá trang thì có một cô bé đóng vai phụ đến gần xin cô giúp đỡ, nhờ Tần Phụng giúp cô ấy hoá trang vì chuyên viên trang điểm của bọn họ quá bận, mà cô ấy phải quay bù lại phân cảnh buổi sáng gấp.

- Được rồi, chị cứ giúp em ấy đi, em trở về rồi tẩy trang cũng được mà.

Phụng Sơ vào phòng thay đồ, đến khi ra ngoài lại phát hiện phòng trang điểm vô cùng ảm ỉ. Thấy Chung Hân đang ở cạnh đó ngó nghiêng, Phụng Sơ mới lại gần hỏi thăm.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Chị Phụng Sơ, Quỳnh Anh bị dị ứng mỹ phẩm, nổi mẩn đỏ hết cả lên rồi kìa.

Quả nhiên em gái vừa nãy giờ đang bung mặt khóc nức nở, thỉnh thoảng còn đưa tay xoa xoa, như là kìm chế lắm mới không dùng móng tay đi gãi ngứa.

- Da mặt em trước đó vẫn tốt, sau khi trang điểm xong liền mẩn ngứa, chắc chắn mỹ phẩm có vấn đề rồi.

- Này, cô ấy nói cho cẩn thận, đồ của tôi đều mua trong cửa hàng của các nhãn hiệu nổi tiếng. Trước đó tôi còn trang điểm cho Phụng Sơ có làm sao đâu, sao đến cô thì lại thành có vấn đề rồi.

- Vậy mặt em giờ nổi mẩn lên, chị bảo em phải nghĩ thế nào? Từ lúc chị bôi kem nền em đã thấy hơi ngứa rồi. Giờ chuẩn bị đến phần diện của em rồi, phải làm thế nào bây giờ.

- Kem nền?

Phụng Sơ nghe đến đây, nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy, chị Phụng Sơ, chị cùng em đi gặp đạo diễn, mỹ phẩm của chị có vấn đề, còn không chịu thừa nhận.

- Quỳnh Anh, em trước hết tẩy trang, rửa sạch mặt rồi đi bệnh viện khám xem thế nào đã. Để lâu không tốt. Chị sẽ xin phép đạo diễn giúp em, còn về phần mỹ phẩm mọi người ở đây sẽ cùng tìm hiểu xem sao, nhưng chắc không liên quan đến chị Phụng Sơ đâu, đây cũng là nghề kiếm cơm của chị ấy, làm sao chị ấy tự đánh đổ bát gạo của mình được. Nếu không sau này còn đoàn làm phim nào dám thuê chị ấy nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Quà đáp lễ

Bão 8/10. Mong mọi người thông cảm vì bão không ập tới cùng một lúc nhé. Mấy hôm rồi tháng cuối quý nên thực sự bận. Điệp sắp khô máu rồi. Lại còn cái thời tiết sáng lạnh trưa nắng. Lúc nào cũng buồn ngủ và ngột mũi. □

Phụng Sơ khuyên Quỳnh Anh xong liền gặp đạo diễn xin phép cho em ấy, sau đó mới quay lại phòng trang điểm tìm Tần Phụng.

- Chúng ta phải thử lại xem có đúng là do mỹ phẩm hay không?

- Vậy thì để chị thử.

Tần Phụng cũng muốn tìm trong sạch cho bản thân, đề nghị để chính mình thử. Chị ấy lặp lại quá trình trang điểm cho Quỳnh Anh lên cánh tay mình, giữa mỗi bước lại dùng lại khoảng nửa phút để xem xem rốt cuộc mỹ phẩm nào có vấn đề.

Quả nhiên, sau khi tán kem nền không lâu, phần da này liền nổi lên chi chít các nốt mẩn đỏ, Tần Phụng còn nhìn không nổi đưa tay gãi hai cái, sau đó mới vội vàng lấy giấy tẩy trang lau sạch kem nền đi.

- Phụng Sơ, thật sự không phải chị làm điều gì xấu xa đâu. Em cũng biết mà, làm nghề như bọn chị coi trọng nhất là danh tiếng, làm sao chị mua mỹ phẩm có vấn đề được chứ. Chắc chắn là có người muốn hãm hại chị.

- Vậy thì không chắc. Cũng có thể, là muốn hãm hại em. .

Phụng Sơ nhớ tới từ sau lần cô khiến Trương Linh Linh quay hòng cả một buổi sáng bị Bùi Dân gọi riêng ra mắng cho té tát, bọn họ không còn dùng chung chuyên viên trang điểm nữa.

Ban đầu Phụng Sơ còn cho là về sau họ đối diện rất nhiều nên Trương Linh Linh sợ Tần Phụng thời gian trang điểm không đủ sẽ làm sơ sài nên mới mang theo chuyên viên trang điểm riêng, không nghĩ tới, rất có thể từ lúc đó cô ta đã lên kế hoạch để hãm hại cô rồi. Diễn xuất không qua được cô nên lại muốn dùng thủ đoạn sao?

Đáng tiếc, thời gian trước đóng những cảnh thanh xuân vườn trường cần sự trong trẻo tự nhiên, mà làn da của Phụng Sơ quá tốt rồi nên Tần Phụng cũng không dùng kem nền cho cô, nếu hôm nay Quỳnh Anh không nhờ Tần Phụng trang điểm giúp, thì cô còn không phát hiện ra được Trương Linh Linh lại tiếp tục hãm hại cô đâu.

Phụng Sơ tự hỏi là do cô quá dễ dãi bỏ qua những chuyện nhỏ nhặt này nên cô ta cho rằng cô không hay biết gì, mới được nước lấn tới? Hay là nghĩ rằng cô không làm gì được cô ta?

Sau đó Bác Vinh nhận được một danh sách mua sắm thảo dược từ cô chủ nhà mình. Ủ, được dịch luyện thể cho Hoa Ninh Vũ cũng cần điều chỉnh rồi, nhân tiện có người không biết điều cần sửa trị một chút.

Phượng Sơ tiện tay thêm vào danh sách vài loại dược liệu, nếu để riêng thì đều là thảo dược tốt, nhưng nếu qua bàn tay Phượng Sơ nhào nặn, thành thuốc quý hay độc dược đó là còn tùy thuộc vào tâm trạng của nữ đế bệ hạ.

Hiển nhiên là Phượng Sơ chẳng thể có lòng tốt hay tình yêu thương gì với Trương Linh Linh được cả, đáng lẽ phải xử lý cô ta từ lâu rồi mới đúng. Đã vậy thì tặng cô món quà nhỏ đáp lễ trước nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phượng Sơ trả đũa

Bão 9/10. Trong hôm nay sẽ xong nhé.

Phượng Sơ đưa cho Thôi Tinh Hà một hũ sứ nho nhỏ, trong đó là thuốc cao xoa sẹo cô chuẩn bị cho Quỳnh Anh. Không phải cô muốn làm người tốt, mà cô ấy bị cô liên lụy, chuyện này Phượng Sơ nghĩ rằng mình có trách nhiệm đối với cô ấy. Dù cao đặc chế của cô, chỉ cần năm ngày sẽ mờ hẳn, dù chưa trở lại như cũ nhưng cũng có thể dùng mỹ phẩm che đi khuyết điểm rồi.

- Phượng Sơ, hôm nay đổi cảnh, chúng ta quay phần của cô trước, phối hợp diễn giữa cô và Trương Linh Linh sẽ rời lại sau. Hôm nay cô ấy xin nghỉ rồi.

- Cô ấy bị sao vậy đạo diễn?

- Nói là sốt cao.

Phượng Sơ nhìn Bùi Dân tắt bật nhắc nhở các tổ chuẩn bị lại cho phân cảnh mới, khoe miệng khê câu lên. Bị sốt sao? Sợ là thời gian tới còn không dám ra cửa gặp người ấy chứ.

Đúng thật là Trương Linh Linh không dám ra cửa thật, bởi khắp người cô ta đang nổi lên những nốt chàm đỏ ti li, ngứa kinh khủng, dù cô ta đã đi bệnh viện khám bác sĩ nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân chính xác.

Bác sĩ nói rằng rất nhiều bệnh lý có thể biểu hiện ra tình trạng này trên da nhưng các kết quả xét nghiệm không cho thấy cô bị một trong những bệnh thường gặp.

Nhưng thứ cô ta cần không phải kết luận chung chung kiểu đó, cô ta muốn khỏi ngay lập tức, đạo diễn Bùi còn đang chờ cô ta quay lại, sao tự dưng cô lại bị nổi mấy thứ chết tiệt này trên da cơ chứ.

- Trùng hợp thật đấy. Quỳnh Anh mấy hôm trước cũng bị dị ứng với mỹ phẩm của chị Tàn, cũng nổi nốt đỏ khắp mặt. Giờ lại đến chị Linh Linh bị. Chắc không phải do thời tiết chứ?

- Đúng vậy, hôm sau tôi còn đi thăm cô ấy mà. Trên mặt nổi nốt giống y như chị Linh Linh luôn.

Trương Linh Linh nghe được những vai phụ trong đoàn phim đến thăm bệnh nịnh nọt lấy lòng nói như vậy, nghi hoặc hỏi lại.

- Sao lại là... à, sao Quỳnh Anh lại bị dị ứng mỹ phẩm? Chuyên viên trang điểm của cô ấy đâu phải là Tàn Phuong?

- Vâng. Thấy mọi người nói là lúc đó cô ấy cần trang điểm gấp nên xin chị Tàn Phuong giúp đỡ.

Sao lại như vậy? Sao con tiện nhân kia lại không bị làm sao, có phải nó đã phát hiện ra cái gì hay không?

Vậy bệnh của mình... có phải nó trả thù hay không? Đúng vậy, nếu không đang yên đang lành làm sao mình có thể bị nổi mẩn hết cả lên như thế này chứ. Tiện nhân, tiện nhân, tiện-nhân!

Chết tiệt, Phượng Sơ cô cứ đợi đó, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

- Nhưng nghe nói cô ấy được người cho thuốc, mấy vết mẩn đã xẹp hết và liền sẹo rồi, một hai hôm nữa là có thể quay lại đoàn phim. Cô ấy còn gửi ảnh cho tớ xem nữa. Thần kỳ lắm luôn.

- Ủ, cũng may là Phượng Sơ giúp đỡ xin phép đạo diễn. Nếu không có khi đã bị thay người rồi.

- Chị Linh Linh thì khác, đạo diễn luôn ưu ái chị mà. Chị chăm sóc sức khoẻ cho tốt nhé. Cả đoàn làm phim đều mong chị sớm khoẻ và quay lại.

Đây là ý đồ của cô đúng không, muốn tôi không diễn được để đạo diễn thay người khác? Hay là cô muốn cướp vai nữ số một của tôi luôn. Đồ dê tiện, tôi sẽ không để cô được như ý muốn.

Sau khi đoàn người thăm bệnh rời khỏi, Trương Linh Linh một mình ở trong phòng nhắc điện thoại gọi cho ai đó.

- Đúng, nhanh tìm về cho tôi, đồ ngu, không trộm được thì cướp, còn để tôi phải dạy cho nữa à.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Trương Linh Linh phát điên

10/10. Xong nhiệm vụ với chị em rồi nhá.

Điệp đi ăn cơm đã nha. Chúc mọi người buổi tối tốt lành. Ăn xong sẽ viết tiếp trả chương của hôm nay nha. Yêu yêu. Nhớ like cmt và bỏ phiếu nha các tình yêu.

Mấy ngày nay Phụng Sơ đã quay xong toàn bộ cảnh ở trường đại học có mặt cô, Trương Linh Linh vẫn chưa thể quay lại nên giờ thành ra rảnh rỗi.

- Đạo diễn, nếu tạm thời Trương Linh Linh chưa thể đến quay thì cho phép tôi đưa Phụng Sơ về trước, khi nào có thể quay tiếp mong đạo diễn liên hệ với tôi.

- Điều này... thôi được rồi, Thôi Tinh Hà cô cũng thông cảm cho chúng tôi, Trương Linh Linh bị bệnh như vậy cũng không ai mong muốn.

- Vâng, đạo diễn Bùi, mong là không có vấn đề gì, vì Phụng Sơ đã nhận một kịch bản sẽ quay vào hai tháng sau, nếu vẫn bị kéo dài có thể sẽ bị trùng lịch. Đến lúc đấy mong đạo diễn hỗ trợ nhiều hơn.

- Được, được chứ, đến lúc đó tôi sẽ dọn cảnh để Phụng Sơ hoàn thành sớm.

- Vậy cảm ơn ngài, chúng tôi xin phép đi trước.

- Chào đạo diễn.

Phụng Sơ chào hỏi Bùi Dân và các diễn viên nhân viên khác trong đoàn, sau đó theo Thôi Tinh Hà rời đi.

Còn lúc này, ở trong bệnh viện, Trương Linh Linh như phát điên đang cào cấu khắp người, người đại diện và trợ lý cố giữ lại cũng bị cô ta vung tay cào cho nẩy nhát, một người trợ lý còn bị cào trúng mặt, trên gương mặt trắng nõn rớm rớm những vết máu ghê người.

- A...aa...aaa... ngứa, ngứa chết mất, chị Đồng, chị nhanh gọi cho con nhỏ Quỳnh Anh chết tiết kia, rốt cuộc thứ nó bôi là thứ gì... Ngứa quá, em không chịu được nữa. Ngứa... aaa...

- Được được, Cẩm Lan, nhanh thay chị giữ Linh Linh lại, để chị gọi cho Quỳnh Anh.

Đồng Hình ra khỏi phòng bệnh, vội gọi cho người trong đoàn làm phim xin số của Quỳnh Anh. Diễn viên phụ bé nhỏ không có tiếng tăm như vậy cô làm sao có thể biết thông tin liên lạc được. Nhanh lên, nhanh bắt máy đi.

- Alo, Quỳnh Anh phải không, là chị Đồng Hình đây.

- Ủ. Làm phiền em quá, Linh Linh cũng bị nổi mẩn giống như em, chị nghe nói em được người khác cho thuốc dùng rất hiệu nghiệm, chị muốn hỏi thăm...

- Sao, em gặp cướp, bị lấy mất rồi ư? Ôi trời ơi, vậy phải làm sao đây, vậy em cho chị xin số điện thoại của bác sĩ đã kê thuốc cho em được không. Chị muốn xin giúp Linh Linh.

- Sao cơ? Là Phụng Sơ cho em à?

- À ừ. Ừ cô ấy tốt bụng quá. Ừ. Ừ. Cảm ơn em. Chị sẽ nhờ Phụng Sơ. Ừ. Chị cảm ơn nhé.

Đồng Hình vào phòng, nhưng không lại gần giường bệnh, tránh cho Trương Linh Linh lại phát điên cào trúng. Chị ta cũng không muốn bị huỷ dung giống như Thu Hương đâu.

- Chị gọi cho Quỳnh Anh rồi. Cô ấy nói thuốc cao là Phụng Sơ tặng cho cô ấy.

- Phụng Sơ, con khôn. Nhất định là cô ta. Nhất định là cô ta hạ độc em để em bị ngứa, lại tặng thuốc cho con bé kia để bẫy em lần nữa. Khốn kiếp, khốn kiếp. Em muốn giết cô ta, muốn giết cô ta.

Trương Linh Linh giãy giụa như phát điên, khiến mấy người trợ lý suýt nữa thì không giữ được, bỗng Cẩm Lan ‘a’ một tiếng, gạt mình buông tay ra khiến những trợ lý còn lại chật vật hơn rất nhiều.

- Mặt chị, mặt...

Cẩm Lan lấp bắp kinh hãi nói không ra lời, những người còn lại cũng như đứng hình nhìn chằm chằm mặt Trương Linh Linh.

Mọi người biểu hiện bất thường khiến Trương Linh Linh hoảng loạn, cô ta thôi giãy giụa mà lục lọi khắp nơi muốn tìm gương. Nhưng cô ta quên mất rằng gương trong phòng đều bị cô ta đập vỡ hết cả rồi.

Dường như cuối cùng cũng nhớ ra, Trương Linh Linh chân đất lao xuống giường chạy vào phòng vệ sinh, nhanh đến nỗi đám trợ lý và Đồng Hinh không kịp can lại. Sau đó là một tiếng hét thảm thiết truyền ra, tiếng kêu sắc nhọn khiến đám trợ lý lạnh người rùng mình, nhưng không ai dám hé răng một câu.

Dù là Đồng Hinh cũng không dám đến gần Trương Linh Linh lúc này, cô ta vốn yêu quý nhất gương mặt của mình, giờ bị như vậy, có khi lại phát rồ gặp ai cũng cắn, Đồng Hinh cô tốt nhất trốn được bao xa thì trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Sống dở chết dở

Đang viết mà ngủ quên lúc nào không biết. Thôi thì đọc truyện buổi sáng cho nâng cao tinh thần nhé ^^~

- Nghe nói hiện tại em có thời gian rảnh, tôi có hân hạnh được mời em đến thăm nhà không?
- Anh biết nhanh vậy? Rất vinh hạnh, mà anh đã tìm ra bí mật của món đồ đó chưa?
- Tôi đã hứa sẽ chờ em cùng nghiên cứu mà.
- Ôi. Đâu cần phải như vậy. Anh có thể tìm hiểu trước mà. Thực ra tôi không hề hứng thú với bí mật trường sinh gì đó đâu.
- Tôi không muốn em sẽ cho rằng tôi là một người không giữ lời. Tôi vẫn luôn chờ em liên lạc.
- Xem đầu óc của tôi này. Sau khi về nước là nhận kịch bản lao vào đóng phim luôn.
- Vậy khi nào tôi có cơ hội mời em đến thăm nhà?
- Vậy... ngày kia nhé. Anh gửi địa chỉ, tôi sẽ tự đến.
- Được. Hẹn gặp lại em.

Thôi Tinh Hà ngồi bên cạnh nghe nãy giờ nhin không được nói một câu.

- Em đi gặp ai vậy? Em đừng quên bây giờ mình là người nổi tiếng. Làm ơn chú ý đám phóng viên cho chị. Muốn đi đâu chị sẽ đưa em đi. Đừng làm ba cái vụ trốn tìm. Chị không muốn một sớm vừa ngủ dậy đọc được scandal của em trên hot search đâu.

- Em biết mà. Đã bao giờ em để chị phải lo lắng đâu. Không phải ngày mai chị hẹn gặp đối tác ký hợp đồng hay sao? Mai qua đón em. Giờ thì đến nhà rồi.

Phụng Sơ xuống xe, vệ sĩ cũng xuống theo trả lại ghế lái cho Thôi Tinh Hà, vòng ra sau mở cốp lấy hành lý của Phụng Sơ mang vào biệt thự.

- Ngao... ngao... ô...

- Áuuuuuuu.

Sáu nhóc sói con chạy thục mạng theo sau anh cả về phía cô, nhìn từ xa như một đám cuộn len trắng muốt lăn lông lốc.

- Chào nhé đám nhóc, đã lâu không gặp, có nhớ chị không nào?

- Ô ô...ngao ô.

- Vào nhà đã nào.

Phượng Sơ đi trước, một đám cục bông guồng chân chạy theo sau. Ngay trong sân vườn, sói tuyết cha mẹ đang nằm bên nhau phơi nắng. Từ hôm trước phối được cho sói tuyết mẹ dùng một lần, thường tổn của nó đỡ nhiều, ít nhất không còn mẹ mệt mỏi rã rượi như sắp đi về nơi xa nữa. Sau này chỉ cần điều dưỡng cho tốt, chờ cô trúc cơ thành công có thể luyện cho nó một lò Bồ Nguyên Đan để trị tận gốc là được.

- Sơ Vân, con đã về rồi. Bộ phim lần này đã quay xong rồi sao?

- Mẹ. Còn chưa quay xong. Nhưng con sẽ được nghỉ vài ngày.

- Thật sao? Vậy thì tốt quá. Con muốn ăn gì nào? Mẹ bảo bác Mai chuẩn bị cho con.

- Món nào của mẹ con cũng thích hết.

- Khéo nịnh. Để mẹ đi gọi cho cha con. Nhắc ông ấy tối nay về sớm một chút. Con đi thay quần áo đi cho thoải mái.

- Vâng ạ. Con chơi với đám nhóc này một chút.

Phượng Sơ không biết rằng trong lúc cô chơi đùa với một đám cục lông thì ở một bệnh viện nào đó, có người đã hận đến muốn giết chết cô.

- Được rồi. Tôi sẽ chuyển trước một nửa làm tiền cọc. Lần này ra tay cho cẩn thận, còn làm hỏng việc thì lần sau tôi đành phải tìm người khác thôi.

- Được, không cần mạng người, tôi muốn nó sống dở chết dở.

Tiếng cười sắc lạnh cay độc vang lên khắp căn phòng màu trắng, bốn người trợ lý bị đuổi ra canh ngoài cửa không hiểu sao bỗng thấy rùng mình ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Hoá ra vệ sĩ của cô là sát thủ đường phố

Ngày hôm sau, Phượng Sơ đặt bút ký xong hợp đồng gương mặt đại diện cho một nhãn hàng thời trang cao cấp, ăn trưa cùng đối tác sau đó trở lại trụ sở giải trí Thần Hi, ở trong văn phòng của Thôi Tinh Hà nghe chị ấy báo qua lịch trình sắp tới.

- Tháng sau có casting một bộ điện ảnh đề tài hành động chi phí cực lớn, tổng đạo diễn là Kim Hồng Đức, bộ phim này mở rộng casting trong toàn châu Á, nghe người bên trong tuần ra tin tức, lần này chọn diễn viên tiêu chuẩn về thể lực rất cao, vì sẽ có rất nhiều cảnh hành động, nếu bắt được một vai phụ thôi, là em có cơ hội nổi tiếng trên cả đại liên bang rồi.

- Chị gửi hồ sơ đi. Em sẽ thử xem, không nói tới diễn xuất, võ thuật là thể mạnh của em đấy.

- ... ừ. Chị quên mất. Em còn dùng ba cước đá ngắt hai tên tội phạm cơ mà. Đạo diễn mà không chọn em thì đúng là mất mù rồi.

- Vậy nha. Không còn sớm nữa. Em muốn tiện đường qua đón em trai bảo bối nhà em. Sau đó sẽ về thẳng nhà luôn đây.

- Để chị đưa em về.

- Không cần đâu, em đã gọi điện bảo Vũ Minh đến đón rồi.

- Vậy được rồi. Ngày mai em nghỉ ngơi đi. Chị không đến làm phiền đâu. Nhớ. Đề ý đám phóng viên cho chị đó.

- Em nhớ rồi. Trình độ cắt đuôi phóng viên của Vũ Minh cũng không phải chị chưa thể nghiệm qua mà.

Phượng Sơ vừa nói dứt lời thì nhận được tin nhắn của Vũ Minh, anh ta đã đậu xe dưới tầng hầm đợi cô rồi.

- Vũ Minh đến rồi. Em đi trước nha.

Cô đi thang máy xuống tầng hầm, nhanh nhẹn lên xe, báo cho Vũ Minh cô muốn qua trường của Hoa Ninh Vũ đón bé.

Vũ Minh lái theo dòng xe tốc độ rất ổn, nhưng bỗng nhiên đột ngột tăng tốc, nói vội với cô.

- Cô chủ, có hai chiếc xe phía sau đang áp sát muốn ép xe của chúng ta vào lề, người ngồi cho vững nhé.

Phượng Sơ quay lại phía sau, quả nhiên có hai chiếc xe màu đen đang tăng tốc đuổi theo sát nút. Một chiếc trong đó còn vượt lên tông thẳng vào đuôi xe của cô khiến Phượng Sơ giật bắn về phía trước, cũng may có dây an toàn giữ lại.

Đám người này muốn làm gì? Có tình gây tai nạn giao thông? Muốn bắt cóc? Hay là... muốn gây thương tích cho cô?

Đường phía trước rất vắng, không có chướng ngại vật để cắt đuôi, cũng may hôm nay Vũ Minh lái chiếc SUV cha cô mới đặt hàng riêng tặng cho Phượng Sơ, từ lần trước Phượng Sơ bị tội phạm kẻ dao bắt cóc làm con tin ngay trong trung tâm thương mại.

Đến khi có tiếng súng vang lên, viên đạn bay thẳng đến lớp kính chống đạn ngay sau đầu Phượng Sơ, Vũ Minh giật mình đạp chân ga tăng tốc lần nữa, với tay ấn vội nút báo động đỏ kết nối trực tiếp với máy chủ đặt trong biệt thự nhà họ Hoa. Chắc hẳn bác Sầm sẽ nhanh chóng nhận được tin tức.

- Cô chủ, không phải là phóng viên. Chỉ sợ đám người này không tốt lành. Cô ngồi chắc nhé.

Tiếng phanh gấp chói tai vang lên, Vũ Minh đảo tay lái, lao vào dòng xe ngược chiều, lách trái lách phải vượt lên các xe phía trước, chạy ngang ngược hết sức nguy hiểm, nếu không phải Phượng Sơ gan lớn thì có khi đã hét ầm lên rồi.

Điều này cũng khiến Phượng Sơ được dịp mở rộng tầm mắt, hoá ra Vũ Minh không chỉ là vệ sĩ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là sát thủ đường phố nha!

Một chiếc đã va phải xe khác, gây ra tai nạn không thể đuổi tiếp, nhưng ở dòng ngược chiều bên kia dài phân cách lại xuất hiện hai chiếc khác đang bám sát chạy song song với xe của cô. Phía trước là ngã tư, kiểu gì cũng vẫn bị chặn đầu mất.

Những lúc như thế này cảnh sát chẳng thấy đâu, chờ họ đến được hiện trường thì chắc là xác cô đã phơi thây ngoài đồng nội rồi.

Phượng Sơ không biết, chắc chắn cô sẽ không phơi xác ngoài đồng nội, bởi đối phương không có ý định giết người, chỉ muốn cô đứt tay đứt chân huỷ cái mặt, tóm lại là sống dở chết dở lay lắt khổ sở mà thôi.

- Vũ Minh, trong xe có đồ vật gì sắc nhọn không? Hoặc nhỏ mà cứng cũng được.

- ... Có. Trong hộp trước ghế phụ lái có ba con dao găm, còn có búa thoát hiểm an toàn...

- Tốt, tăng tốc, chọn đường nào vắng thôi, không có người càng tốt. Nhanh lên.

- Cô chủ, quá nguy hiểm.

- Vũ Minh, đây là mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Là người quen mà

Trước khi làm một vệ sĩ chuyên nghiệp, Vũ Minh từng là một quân nhân thuộc binh chủng đặc công của Lục quân liên bang, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên là kỷ luật đã ăn vào máu anh, Phượng Sơ vừa ra lệnh, Vũ Minh phải chấp hành.

Cũng không phải anh mù quáng, mà vì anh có lòng tin to lớn đối với cô chủ nhà mình. Dù danh nghĩa là vệ sĩ chuyên nghiệp nhưng Vũ Minh hiểu rõ, đối với cô chủ mình chỉ có chức trách tài xế kiêm trợ lý, kiêm tạp vụ mà thôi. Bởi vì cô ấy quá mạnh.

Luôn luôn theo sát cô chủ để Vũ Minh biết rõ thực lực của Phượng Sơ hơn nhiều người khác, dù những võ sĩ nổi tiếng thế giới, nếu đánh tay đôi với cô chủ, còn chưa biết là ai thắng ai thua đâu.

Lại còn cái đám lông trắng cô ấy tha từ Bắc Mỹ về nữa, kể cả ông bà chủ hay đám người hầu trong nhà đều cho rằng là một gia đình chó husky lông trắng, nhưng người đã từng vào sinh ra tử, từng làm nhiệm vụ trong rừng rậm hoang dã như anh thì vẫn nhìn ra được, chúng rõ ràng là một bầy sói.

Một bầy sói vì sợ uy của cô chủ mà ngoan như chó cún, nói vậy chứ không phải ai cũng có thể đến gần đám đó đâu nhé, ngoài trừ các thành viên của nhà họ Hoa thì chắc chỉ có bác Vinh và bác Mai là có thể đưa cơm cho đám dữ dằn ấy thôi.

Vũ Minh chấp hành tuyệt đối mệnh lệnh của mình khiến Phượng Sơ rất hài lòng, rất có dáng dấp của Điện tiền Chỉ huy sứ Thánh Dực Quân năm xưa luôn theo hầu bên cô.

Phượng Sơ khom người luồn qua hàng ghế trước trèo lên mở hộp tủ xếp trước ghế lái, lấy ra ba con dao găm và chiếc búa thoát hiểm an toàn.

Vũ Minh đã ra khỏi đoạn đường đi ngược chiều, lao về hướng cầu Vĩnh Tuyên, khoảng giờ này chỉ có nơi đó là ít người qua lại nhất.

Ba chiếc xe kia thấy xe của Phụng Sơ đi về phía đường vắng hơn lập tức hưng phấn tăng tốc đuổi theo, để xem, lần này các người còn trốn đi đâu.

Đường vắng xe cộ, không còn lo lắng sáng mai bất thành linh xuất hiện trên mặt báo, Phụng Sơ hài lòng với hoàn cảnh như vậy, quay sang Vũ Minh ra chỉ thị.

- Giữ tốc độ cao và khoảng cách với ba chiếc xe phía sau mười mét, nếu có xe vượt lên thì tăng tốc theo.

Cũng như Vũ Minh tin tưởng tuyệt đối vào vũ lực của Phụng Sơ, cô cũng tin vào tay lái của Vũ Minh, mà nếu có xảy ra vấn đề gì, Phụng Sơ cũng thừa tự tin có thể bảo vệ an toàn cho chính mình.

Khi ba chiếc xe phía sau đuổi theo đến khoảng cách Phụng Sơ định liệu, cô bỗng kéo mở cửa trời trên nóc xe nhô người ra, vung tay ném thẳng dao găm đi như phi đao, hai thanh dao liên tiếp bắn ra bay thẳng phía hai chiếc xe gần nhất, một trước một sau phát ra tiếng nổ đùng đùng.

Tình huống bất ngờ không kịp phòng bị, lớp trước của hai trước xe bị dao găm sắc nhọn đâm vào, ngay khi tiếp xúc linh lực Phụng Sơ nén trên dao găm lập tức nổ tung, lái xe hoảng loạn phanh gấp, mất tay lái đâm sầm vào nhau, kéo theo chiếc xe theo sát phía sau vào một tai nạn liên hoàn.

Thậm chí bọn chúng còn không kịp nã súng về phía cô. Mà dù chúng kịp nhả đạn, Phụng Sơ cũng tự tin vào tốc độ của cô có thể thụt xuống tránh được.

P phía sau lại xuất hiện thêm hai chiếc xe, cũng màu đen, Phụng Sơ nấn nấn con dao găm còn lại trong tay hừ lạnh, đám người này thật dai như đĩa. Vậy đừng trách cô không khách khí.

Lại thấy hai xe tách ra, một xe dừng lại chỗ ba chiếc xe tai nạn, một chiếc vẫn dòn theo cô. Cửa sổ xe đuổi phía sau kéo xuống, hừ, còn muốn bắn? Để xem dao của cô nhanh hơn hay tên kia vuron súng nhanh.

Phụng Sơ căng cánh tay, chuẩn bị phi đao ra thì từ cửa sổ xe phía sau lộ ra một cái đầu rất quen, vung vẩy cánh tay loạn xạ gào rú.

- Phụng tỷ, hạ thủ lưu tình... người quen, người quen mà.

Đó là ai? ^^~

Các tình yêu nhớ bỏ phiếu like và cmt nha. Yêu yêu ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Boss???

Phụng Sơ nhìn cái đầu bù xù như tổ chim của A Lục đã lâu không gặp, tự hỏi hai giây, đến khi A Lục sắp ướm lạnh sống lưng mới thả tay xuống.

A Lục nhìn dao găm sắc lạnh phản quang chói mắt dưới ánh mặt trời đã được thu hồi, thở hắt ra một hơi. Đứa nào nói công việc của hắn nhẹ nhàng? Đi ra đây, ta đảm bảo không đánh chết nhà ngươi.

Đi theo bảo vệ Phụng Sơ đúng là một công việc đòi hỏi thử thách trái tim siêu cường, còn có độ nguy hiểm không hề nhẹ.

- A Lục, theo kịp nhé.

Ồi hân hạnh quá không nghĩ tới chị đại vẫn còn nhớ tới tên tui, cảm động đến nước mắt tuôn rơi, phải làm sao để dừng bây giờ? A Lục thề có trời đất là hắn chỉ mong Phụng Sơ quên phết hắn đi mà thôi.

Dù vậy hắn cũng không dám hai lời, chị đại nói gì nghe nấy, thấy xe phía trước tăng tốc liền thúc giục tên lái xe đuổi theo, làm Phụng Sơ phật ý, người không tưởng tượng được thảm trạng của chính bản thân mình đâu.

Nơi này không nên ở lâu, Phụng Sơ bây giờ là người của công chúng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị phóng viên săn đuổi.

Không thể về nhà, vết tích va đập trên đuôi xe khó mà giấu được, Phụng Sơ không muốn người nhà lo lắng.

Cô hơi phân vân, cuối cùng rút điện thoại gọi cho một người.

- Tôi có thể đến luôn bây giờ không?

- Muốn mượn chỗ anh một chút. Tôi mang theo vài người được chứ?

- ... được. Cảm ơn anh.

Cúp điện thoại, Phụng Sơ mở tin nhắn anh đã gửi địa chỉ đưa cho Vũ Minh, mình thì ngồi trên ghế phụ lái, trầm tư suy nghĩ về vụ truy đuổi ngày hôm nay.

Rõ ràng là có kẻ muốn bắt hoặc gây thương tích cho cô. A Lục đến sau hẳn là không phải cùng nhóm với bọn chúng.

Nói vậy tên nhóc đó từ lần trước bị cô tóm được sau vẫn ở ẩn nấp xung quanh đi theo cô?

Nhà riêng của Phó Diên Hựu không ngờ lại là penthouse tại một toà nhà sang trọng cách trụ sở giải trí Thần Hi không xa.

Liên Vô Trần đón cô ở ngay đại sảnh tầng trệt, mang theo cô và vài người bên cạnh đi vào thang máy riêng, lên thẳng tầng trên cùng.

Phụng Sơ vẫn đang suy nghĩ về việc vừa rồi, tự hỏi có nên đích thân ra tay xử lý kẻ sau màn kia, cô không chú ý tới có hai kẻ đứng sau lưng đang mắt đi mày lại trao đổi ngầm với nhau.

“Đồ ngốc, thế nào mà lại bị tóm sống rồi hả?”

“Đừng có gọi tôi là đồ ngốc, ông cứ thử làm công tác của tôi xem?”

“Vô dụng, thế mà lại khai ra boss rồi.”

“Không không, thề với trời, rõ ràng là tôi chỉ đi theo tới đây, tôi còn chưa nói mình là ai nữa mà.”

Tiếng chuông báo hiệu đã đến nơi, Liên Vô Trần thôi câu thông bằng ánh mắt với A Lục, tiến lên trước lần nữa quét vãn tay, cánh cửa mới mở ra.

Phụng Sơ liếc mắt một cái, bảo mật góm nhĩ, có vẻ như người bằng hữu này không chỉ đơn giản là một minh tinh như cô đã tưởng.

Ra khỏi thang máy lại tiếp tục qua một lần cửa nữa, Phụng Sơ mới có thể chân vào ngôi nhà của Phó Diên Hựu.

Anh ở sau cánh cửa chờ đợi, vừa thấy Phụng Sơ liền cho cô một nụ cười dịu dàng toả nắng.

- Hân hạnh được đón tiếp em, tiểu thư xinh đẹp.

- Cảm ơn vì anh đã không phiền khi tôi đến sớm hơn là lịch hẹn. Tôi có mang theo vài người, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Lúc này Phó Diên Hựu mới rời tầm mắt khỏi cô nhìn đến những người phía sau, một thân ảnh trong đó làm Phó Diên Hựu không biết nói gì hơn.

A Lục nhìn ánh mắt Phó Diên Hựu đảo đến mình, bỗng run chân mà làm ra một hành động sau này tự ngẫm lại cũng thấy mình rất ngu, bật thốt lên.

- Boss...

Nói thật là lúc đó A Lục không nghĩ tới một câu của hán vạch trần hết cả bí mật của ông chủ, hẳn cứ nghĩ Phụng Sơ đã biết điều này rồi cơ, nếu không sao lại bảo hán đi theo, rồi lại cùng đi đến địa bàn của boss nhà mình được cơ chứ.

Boss cũng chả từng nói là nếu cô ấy hỏi đến thì cứ nói thật còn gì.

Phụng Sơ nghe được lời thốt lên của A Lục, ồ lên một tiếng rất nhẹ, hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn A Lục ngu ngốc đi sau một cái, xong lại quay lại nhìn Phó Diên Hựu, cười như không cười.

- Xem ra chúng ta có rất nhiều chuyện để nói với nhau đây.

Các tình yêu like cmt và bỏ phiếu up động lực cho ta nào ^^~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: A Lục bị ghét bỏ

Phụng Sơ không thèm quan tâm ánh mắt như tia lửa điện của Phó Diên Hựu nhìn A Lục, cô thong dong đi vào phòng khách.

Tầng một là không gian phòng khách, sảnh và phòng bếp kết hợp với phòng ăn. Bộ sofa màu nâu nhạt theo phong cách nam tính đặt trên chiếc thảm dày màu xanh dương trầm, ở giữa là bàn uống cà phê bằng gỗ độc đáo với những đường vân gỗ tinh xảo.

Một góc nhìn từ phòng khách gần tường kính chạm sàn có chiếc ghế da dài màu trắng kem sang trọng dùng để thư giãn và cây đàn piano đen tuyền. Sàn nhà được lát đá cẩm thạch đánh bóng.

- Em ngồi đi. Muốn uống gì?

- Nước lọc là được.

- Uống nước ép bưởi nhé.

Phượng Sơ gạt đầu, thoải mái ngồi xuống sofa, nhìn theo bóng lưng Phó Diên Hựu đi vào bếp.

Phòng ăn và phòng khách được ngăn cách bởi bằng một vách nhỏ màu trắng họa tiết trạm rỗng và bậc thềm.

Phòng ăn sang trọng với chiếc bàn gỗ khá dài, chính giữa không gian là chiếc đèn lồng hình chữ nhật với ánh đèn vàng dễ chịu được thiết kế gắn ngay phía trên bàn ăn. Cửa kính lớn hút sáng và tạo tầm nhìn tuyệt đẹp ra thành phố lung linh bên dưới. Nếu ngắm cảnh đêm từ đây hẳn cũng rất tuyệt.

Phó Diên Hựu lấy trên bàn ăn ra một ly nước bưởi chưng rồi lại cho cô, Phượng Sơ nhận lấy, đảo mắt qua một đám người đang đứng dàn hàng dù có thể nào cũng không dám ngồi.

Phượng Sơ im lặng uống nước bưởi, một bên nheo mắt cười cười nhìn Phó Diên Hựu nhưng không nói gì, khiến anh nhột nhạt khó chịu vô cùng.

Dù đã định trước có một ngày cô sẽ phát hiện ra, cũng từng nghĩ đến tình cảnh sau khi cô biết được, nhưng thẳng đến khi diễn ra Phó Diên Hựu vẫn không phản ứng kịp, cũng không biết nói gì, sợ càng nói lại càng sai.

Ban đầu chỉ là muốn trả ơn cho cô, vì phòng ngừa đối thủ của anh để mắt tới cô mới phái A Lục theo bảo vệ. Về sau, động cơ đã chẳng còn trong sáng thuần khiết như thừa ban đầu, khi anh bắt đầu nảy sinh tình cảm với cô.

Phó Diên Hựu thường thức Phượng Sơ, cô xinh đẹp, tài năng, hoàn mỹ, đồng điệu với anh về cả tính cách lẫn cảm xúc nhưng lại đậm đặc quân tử chi giao, hơn thế nữa, cô là tu giả, họ có nhiều đề tài để tâm sự, Phượng Sơ đối với anh thực sự là tri kỷ khó cầu.

Anh không muốn mất người bạn tri kỷ này, vì vậy dù cô muốn hỏi điều gì, Phó Diên Hựu cũng sẽ trả lời hết thảy không dấu diếm, thế nhưng chờ đến khi Phượng Sơ uống hết ly nước bưởi mà vẫn không nói với anh một câu nào. Có phải hay không cô phật ý việc này?

Đúng lúc Phó Diên Hựu lo lắng có nên mở lời trước không thì Phượng Sơ lên tiếng, ánh mắt Phó Diên Hựu sáng rồi lại lập tức ảm đạm, bởi người cô hỏi lại là thủ hạ không nên thân kia của anh.

- A Lục, những người bạn này đâu?

- Đều đưa đi thẩm vấn rồi. Phượng tỷ, chị yên tâm, không cần chị đụng đụng ngón tay, em đảm bảo hỏi ra toàn bộ. Không những thế còn dạy cho lũ chó đó một bài học...

- Hừm...

Phó Diên Hựu không vui hắng giọng một tiếng, cái gì mà lũ chó, có còn nhớ đang nói chuyện với ai không hả?

A Lục vốn đang chân chó muốn nịnh nọt Phượng Sơ, lúc này mới nhớ ra, lại quên lời boss dặn trước mặt Phượng Sơ không được nói lời thô tục rồi.

Vũ Minh im lặng đứng sau lưng Phượng Sơ thẳng tắp như một cây cột, Phó Diên Hựu nhìn người của cô, lại nhìn sang người của mình, A Lục mặt nhăn nhó quẩn quáo chỉ sợ lại lỡ miệng làm mất mặt đáng thương, thật muốn đá tên đồ hoi này qua Miền Điện đảo đá mài.

Tên đàn ông dáng dài vai rộng cơ bắp cứng rắn tóc đầu đinh như cậu, cậu nghĩ coi cậu làm cái mặt đáng thương đó có hợp hay không hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Xem đài thờ cổ

- Đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?

- Cũng không có gì, một đám chuột nhắt mà thôi.

A Lục nhớ tới nhóm súng ống đạn được họ thu được trong xe, vốn định nói một câu công bằng cho đám người kia, bọn chúng sao lại tính là chuột nhất rồi, dù cho có là Phụng tử thì cũng không thể coi thường người khác như vậy chứ.

Nhưng mà liền sau đó lại nhớ tới ánh sáng sắc lạnh của mặt trời phản chiếu từ thân dao găm mà Phụng Sơ suýt phóng về phía mình, A Lục liền héo.

Kết cục của đám người kia nếu rơi vào tay Phụng Sơ, hẳn còn không dám tưởng tượng xa hơn đâu. Đến giờ A Lục vẫn còn lạnh gáy mỗi lần nhớ đến mấy tên xui xẻo trong hộp đêm được ném thử thủ đoạn phân cân thác cốt của Phụng Sơ, chưa nói đây mới chỉ là tiện tay mà làm thôi đó.

Đường nào của A Lục suy nghĩ đủ thứ chỉ trong chớp mắt, quyết định sau này chỉ nên nói ít làm nhiều, bảo gì nghe nấy, làm một bảo bảo ngoan ngoãn.

- Đi thôi, chúng ta đi xem vật kia.

- À. Em chờ một chút. Anh đang để vật kia trong phòng ngủ. Anh sẽ mang tới thư phòng.

- Được, cùng đi đi.

Cả hai cùng lên cầu thang, Phó Diên Hựu vô tư mở toang cửa phòng ngủ, Phụng Sơ vốn đứng ngoài hành lang có thể nhìn được toàn bộ khung cảnh bên trong.

Cả căn phòng được bao trùm bởi tông màu lạnh, giường bọc nhung và bộ ga gối, chăn nệm màu xanh ngọc trầm kết hợp với sàn nhà gỗ màu nâu và 2 chiếc tủ nhỏ hai bên. Bên trên tủ là đèn ngủ màu vàng quýt, một chút ánh sáng làm cả căn phòng ấm áp hơn hẳn.

Phó Diên Hựu quay lại với một hộp gỗ trên tay, ra hiệu cho Phụng Sơ đi theo anh.

Cả căn hộ với phong cách kiến trúc và nội thất hiện đại nhưng chỉ duy nhất thư phòng lại riêng một màu sắc.

Giá sách cực lớn che kín một bức tường, phía trước cạnh cửa sổ lớn là bàn gỗ đặt đầy đủ văn phòng tứ bảo, trong góc có một cái lọ sứ men xanh đựng mấy cuộn tranh, góc phòng còn lại có một bộ bàn trà điêu khắc tứ quý.

Trên mặt bàn đặt một khay trà gỗ cổ chạm khắc hình rồng. Chất liệu gỗ đen bóng được chạm trổ rồng châu tinh xảo.

Phó Diên Hựu đặt hộp gỗ xuống án thư, chậm rãi gạt chốt khoá, cẩn thận nâng đài thờ ra. Thực ra Phụng Sơ đã đạt được thứ mình muốn nên cũng không còn hứng thú gì với thứ này, nhưng mà nghĩ tới nếu Phó Diên Hựu không bỏ tiền ra mua thì cô cũng không có cơ hội nhận được năng lượng tín ngưỡng khổng lồ tích tụ trên vật kia, nếu giờ lại không lý gì đến thì quả là có chút qua sông đoạn cầu.

- Em xem thử đi.

Phó Diên Hựu lùi lại nhường vị trí thuận lợi nhất cho Phụng Sơ. Cô cũng không khách khí, tiến lên quan sát cẩn thận đài thờ cổ nghìn năm tuổi này một phen.

Đài thờ làm bằng vàng, cẩn các loại ngọc, đá quý, san hô đủ màu sắc. Đối với nữ đế bệ hạ đã thường qua bảo vật khắp thiên hạ, món đồ này cũng tính là tinh xảo nhưng không cho là quý giá.

Phụng Sơ phóng ra linh thức bao trùm đài thờ vàng, muốn tỉ mỉ nghiên cứu một phen. Cô chú tâm điều tra khắp trong ngoài ngoài món đồ cổ, không chú ý tới Phó Diên Hựu ở thời điểm cô phóng ra linh thức đột nhiên thất thần, đôi mắt trân trân nhìn cô như tụ hơi nước, một giọt trong suốt cứ thế tràn bờ dọc theo gò má anh chảy dài.

Đã thấy cmr của các tình yêu.

Vậy nếu đạt 14k phiếu trong tháng này thì sẽ bảo 10 chương nhé.

Và bật mí cho những nàng nào hóng nam chính. Từ đây anh sẽ bắt đầu xuất hiện nhiều hơn nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Những giấc mộng

Phó Diên Hựu luôn có một giấc mơ theo anh suốt từ khi thơ bé, mà chỉ có mẹ và sư phụ của anh biết được. Những hình ảnh đứt quãng rời rạc khó hiểu, mọi thứ trong giấc mơ đều mang hơi thở cổ đại nhưng khi Phó Diên Hựu tìm hiểu tài liệu thì không có thời kỳ nào trong lịch sử giống với những giấc mơ

của anh.

Sư phụ nói đó có thể là nhân duyên tiền kiếp chưa dứt vương vấn đến kiếp này, nhưng biển trời mênh mông, duyên này liệu có gặp lại?

Phụ nữ theo đuổi, tỏ tình với anh từ nhỏ đến lớn có thể xếp hàng một vòng quanh thành phố Hà luôn cũng đủ, nhưng Phó Diên Hựu chưa từng rung động trước bất kỳ ai, dù xinh đẹp, giỏi giang, thanh lịch, trưởng thành hay đáng yêu, dịu dàng, trong sáng, đều không thể làm con tim anh lơ nhịp một lần.

Chỉ đến khi gặp Phụng Sơ, cô cho anh cảm giác gặp được người bạn tri kỷ, không phải rung động yêu đương, mà đó như là sự thấu hiểu, đồng điệu giữa những người bạn.

Nhưng mà vì sao, cảm xúc dữ dội không báo trước bỗng nhiên ập đến, nghẹn ngào, đau đớn, giằng xé, hối hận, đủ thứ cảm xúc bóp nghẹt lấy trái tim khiến anh khó thở, khoé mắt không giữ nổi sương đọng mà tràn ra.

Lẽ nào... cô ấy chính là người trong những giấc mơ? Không thể nào đâu, hai người không giống nhau chút nào, Phụng Sơ sao có thể là cô gái mạnh mẽ tung hoành ngang dọc sa trường như trong cơn mơ của anh được?

Có lẽ anh bị bệnh rồi, từ sau khi mất đi bùa hộ mệnh, sức khỏe của anh cũng kém đi, nếu không tìm ra được hoặc chế tác vật thay thế mới, anh sẽ giống như lời sư phụ nói, không còn sống được bao lâu nữa.

Nghĩ tới cô gái luôn xuất hiện trong giấc mộng của mình, Phó Diên Hựu hơi tiếc nuối, nhân duyên tiền định của anh, có thể không kịp tìm thấy em rồi, xin lỗi...

- Nay, sao anh lại khóc?

Giọng nói của Phụng Sơ đột nhiên vang lên khiến Phó Diên Hựu tỉnh lại từ trong hồi ức, hơi xấu hổ gạt vội giọt lệ vương trên mi, hơi lắc đầu.

- Không có gì? Chỉ là nhớ lại chút chuyện cũ mà thôi.

- Vậy sao?

Phụng Sơ nghi ngờ hỏi lại, ánh mắt đau khổ ban nãy của Phó Diên Hựu vẫn còn đọng lại trong lòng cô, hẳn anh đã trải qua rất nhiều điều không vui.

- Có lẽ tôi đã tìm ra bí mật của món đồ này rồi.

- Thật sao? Quá tuyệt vời. Thật may vì đã nhờ tới sự giúp đỡ của cô.

Phụng Sơ nghe vậy thì hơi xấu hổ, cô mới là người chiếm được lợi ích lớn nhất mà.

- Thực ra rất đơn giản, tất cả các viên ngọc, đá quý và san hô trang trí trên đài thờ thực chất chính là cơ quan mở ra ngăn bí mật rất nhỏ trong này. Anh nhìn xem, ở chỗ này, chỗ này, và chỗ này nữa, ba viên đá quý này thoát nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng thực ra chúng đã bị tráo đổi cho nhau, nếu tôi không lầm, thì đây là một trận pháp cùng loại với trận thái dương tụ linh trận tôi từng được học qua, mục đích là để tụ tập thái dương chi hỏa, đạt được điều kiện mở ra bảo vật bên trong.

- Vậy chúng ta phải làm như thế nào để mở ra?

- Lý tưởng nhất là đặt nó ở một nơi cao trống trải vào lúc chính ngọ, truyền vào một luồng linh lực hành hỏa để khởi động trận pháp là được.

- Linh lực hành hỏa? Tôi không quen biết ai tu luyện hỏa quyết. Trong thành phố Hà có một người tu luyện công pháp hành hỏa, nhưng vị lão tiên bối này đã đóng cửa bế quan hơn năm năm rồi...

- Không cần tìm người, việc này tôi có thể giúp anh giải quyết.

Phụng Sơ tỉnh ngịch xoè bàn tay ra trước mặt Phó Diên Hựu, một đốm lửa nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay cô cứ như là ảo thuật, không gây cho cô chút cảm giác khó chịu đau đớn nào.

Nhưng Phó Diên Hựu là người còn lại duy nhất được tiếp xúc với ngọn lửa trên tay cô ở khoảng cách gần lại biết rõ, ngọn lửa kia không hề vô hại như khi ở trong lòng bàn tay của Phụng Sơ đâu, vì anh cảm nhận được nhiệt độ nóng rực tỏa ra từ nó.

Không hiểu sao, trong đầu Phó Diên Hựu bật ra một suy nghĩ viển vông. Ngọn lửa nhỏ này không hợp với cô, đáng ra nên là một con chim lửa rực rỡ như phụng hoàng niết bàn xuất hiện xuất hiện bay lượn xung quanh làm nền cho cô mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Phó Diên Hựu là Sơ Quân?

- Như vậy, ngày mai em có thể giúp tôi chứ? Bí mật này thực sự quan trọng với sự phụ tôi.
- Tất nhiên rồi, chỉ là việc nhỏ mà thôi.
- Cảm ơn em.
- Chuyện chính nói xong rồi. Vậy giờ đến việc riêng rồi. Anh có thể nói rồi chứ?

Nào còn đáng vẻ đáng yêu trong sáng ban nãy, thoát cái Phụng Sơ đã biến đổi hoàn toàn sang hình tượng tổng tài bá đạo, cô vòng hai tay trước ngực, héch cằm lên như thể đang ra lệnh cho anh vậy.

Phó Diên Hựu cười khẽ, Phụng Sơ ở trước mặt anh không còn mình tượng nữ thần thuần khiết lạnh nhạt, mà biến hoá đủ mọi màu sắc, như cầu vòng rực rỡ luôn xuất hiện sau cơn mưa.

- Em sẽ hứa là không giận khi tôi nói ra mọi chuyện chứ?
- Lại còn mặc cả? Anh không có quyền đó. Mau nói hết đi.
- Dù gì chúng ta vẫn sẽ là bạn?
- Ừ.

Và rồi Phó Diên Hựu cũng cho cô biết tại sao anh lại cho người theo dõi kiêm bảo vệ cô. Thì ra, người đàn ông chiếm đi lần đầu tiên của Hoa Sơ Văn lại chính là anh.

- Phụng Sơ, em biết không? Gần một năm trước, tôi suýt nữa bị hại nhiễm phải căn bệnh thế kỷ.
- Có những cô gái đã được sắp đặt sẵn, và toàn bộ đều mắc những căn bệnh tình dục, chỉ chờ tôi chui đầu vào lưới.
- Người của tôi dọn dẹp đám chuột nhắt đó, nhưng đến lượt tôi không không chế được tác dụng của thuốc.
- Phụng Sơ, đó là một loại thuốc kích dục kiểu mới trôi nổi trong chợ đen của thế giới ngầm Tây Âu. Không có thuốc giải. Nếu đêm đó không phải em xuất hiện, có thể tôi đã chết.
- Tôi đã tìm kiếm thông tin của em, muốn trả ơn em, bảo vệ em. Chỉ như vậy thôi.
- Thật xin lỗi. Người của tôi đã không xử lý việc đó sạch sẽ. Khiến em bị từ hôn...

Phó Diên Hựu nói hết lời, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đang khoanh tay tựa vào bàn, ánh mắt tràn ngập sự hối lỗi.

- Không. Anh làm tốt lắm. Nhờ vậy mà tôi quãng được hôn ước không mong muốn đó đi.
- Em không trách tôi vì điều đó?

Không trách. Cô sao có thể trách người đã giúp cô có cơ hội cắt đứt toàn bộ quan hệ với cái tên có khuôn mặt của kẻ thù cũ được cơ chứ.

Huống chi, anh còn là nam sủng đầu tiên tại thế giới này của cô. Nhớ tới lọn tóc của người nào đó được kết với sợi gai thô, thắt nút bằng tơ đỏ buộc với một hạt ngọc bô trong túi gấm thêu kim phụng được cô bỏ vào hộp gỗ trong tủ đầu giường, tự dưng nữ hoàng bệ hạ không hiểu sao thấy lỗ tai hơi nóng.

Đó là quy củ của hoàng tộc Phụng Dụ quốc, bất cứ người đàn ông nào có được sơ huyết của nữ nhân hoàng tộc đều phải cắt một lọn tóc làm thành tín vật. Hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời nữ nhân hoàng tộc Phụng Dụ quốc ngoài trừ con cái, đó chính là người đàn ông đầu tiên, và chính quân.

Người bị cắt tóc hiện giờ lại đang ở trước mặt cô, dùng ánh mắt mong mỏi, hi vọng nhìn cô chăm chú và chờ đợi, nữ đế bệ hạ từ trước đến nay luôn có thể làm được mặt không đổi sắc bỗng thấy không tự tin, hơi nóng từ vành tai như thể lây lan ra những vùng da khác.

Phụng Sơ có cảm giác chấp chới y như lần đầu tiên được đế sư dạy ngự khí phi hành, bay loạn xạ không có hình dạng gì.

Người mà cô cho rằng đáng kết giao tri kỷ, hiện tại biến thành sơ quân của cô rồi?

Kịch bản thay đổi chóng mặt, cô có chút theo không kịp.

Phụng Sơ bị nhìn có chút không quen, nhưng khi cô nhìn thẳng vào anh muốn nói gì đó, Phó Diên Hựu đột nhiên bước tới, hai ánh nhìn chạm nhau, khung cảnh xung quanh như bị hiệu ứng xoá phông, trong mắt cô chỉ còn thấy có một hình bóng.

Chương 129: Chịu trách nhiệm?

Gần đây công việc bận rộn nên bỏ bê quá thể. Xin lỗi tất cả những độc giả vẫn luôn theo truyện của mình. Hết bận rồi, truyện lại ra bình thường nhé ^^~

- Em làm sao vậy?

- A...

Phó Diên Hựu lên tiến làm Phụng Sơ bưng tỉnh. Đứng, đứng quá gần rồi. Phụng Sơ lùi lại muốn giữ khoảng cách với Phó Diên Hựu nhưng phía sau là án thư cô vừa dựa vào, cô bối rối bật thốt lên.

- Anh... đứng yên đó.

- Phụng Sơ... Em đã hứa chúng vẫn sẽ là bạn?

- Tôi... không nói chúng ta không thể là bạn. Chỉ là anh đứng lùi lại một chút.

- Được. Anh sẽ giữ khoảng cách... như vậy được rồi chứ?

Phó Diên Hựu lùi lại, gơ hai tay về phía trước, ôn hoà hỏi lại, mong muốn Phụng Sơ bớt kích động. Anh cũng biết rõ đối với một cô gái, ký ức đêm đó thật sự là một ác mộng không muốn nhớ lại.

Phụng Sơ muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mở lời như thế nào, cả hai trân trân nhìn đối phương, cho đến khi Phó Diên Hựu ngập ngừng đề nghị.

- Tôi biết... nếu nói muốn nhận trách nhiệm với em, nghe có vẻ thật giả tạo. Nhưng mà, nếu em có bất cứ việc gì cần đến tôi, xin em, nhất định hãy nói cho tôi biết.

- A... không. Tôi, phải là tôi nhận trách nhiệm với anh mới đúng. Tôi...

Chợt nhớ ra chính mình không còn là Phụng nữ đế, đây cũng không còn là ở Phụng Dụ quốc - Càn Nguyên đại lục, người trước mặt, cũng không phải sư quân đã được tuyển chọn và bồi dưỡng nghiêm ngặt theo truyền thống của hoàng tộc, lời đã thốt ra liền không dám nói nữa.

- Em muốn nhận trách nhiệm với tôi?

Phó Diên Hựu mỉm cười, cảm thấy thú vị vô cùng. Cô muốn nhận trách nhiệm với anh như thế nào? Nếu cô đã hứa có trách nhiệm với anh, có phải là bọn họ có thể làm bạn, cô không thể vì chuyện trước đó mà cắt đứt liên lạc không muốn liên hệ gì đến anh nữa, phải không?

- Như vậy, mong sau này em sẽ chăm sóc nhiều hơn nhé.

Phó Diên Hựu hơi nghiêng đầu, đôi mắt vui vẻ khẽ cong, anh tự hỏi tự trả lời, nhanh đến nỗi Phụng Sơ không kịp suy nghĩ đã bị cướp mất chịu trách nhiệm với Phó Diên Hựu.

Phụng Sơ suất nữa tròn tròn mắt lên nhìn Phó Diên Hựu. Quân... vô hí ngôn. Lời đã nói ra, làm sao có thể thay đổi lật lọng?

Người này, thái độ thay đổi đến chóng mặt, không hổ là ảnh đế số một của giới giải trí. Không ngờ cô ấy lại đáng yêu đến vậy? Trong đầu đã tưởng tượng ra tiểu Phó Diên Hựu véo má xoa đầu chơi đùa với tiểu Phụng Sơ đủ kiểu luôn rồi.

- Em ở lại ăn tối nhé. Mời em thưởng thức tay nghề của tôi.

- A? Không, không cần đâu. Tôi... tôi định sẽ đi đón em trai.

-Ồ. Thật đáng tiếc. Vậy ngày mai chúng ta sẽ cùng ăn trưa nhé.

- Hả? À...

- Không được sao? Hay là em vẫn không tha thứ cho tôi? Vẫn còn trách tôi?

Phụng Sơ thề cô không chịu được nhất chính là ánh mắt long lanh ửng đỏ như chực khóc, môi hồng mím lại muốn nói lại thôi này, lập tức đầu hàng đồng ý ngay tắp lự.

Không biết rằng tiểu nhân nhi trong lòng Phó Diên Hựu đang giơ tay pose chữ V, kêu Yeahhh một cách đắc ý, nhưng mặt ngoài lại vẫn đáng vẻ phong độ dịu dàng khác hẳn.

Phượng Sơ như bị mãnh thú đuổi sau lưng được Liên Vô Trần đưa đến thang máy, cùng Vũ Minh lái xe lập tức rời khỏi.

Lúc này cô mới nhớ tới điện thoại vẫn để chế độ im lặng từ lúc ở trong văn phòng Thôi Tinh Hà, Vũ Minh đã gửi báo động về biệt thự, chắc là lúc này người nhà đang lo cho cô lắm.

Quả nhiên, list cuộc gọi nhờ của cô lên đến hơn năm mươi cuộc gọi. Điện thoại Vũ Minh để quên trong hộc tủ cũng bị gọi đến nóng bùng. Phượng Sơ vội vã gọi lại cho cha mình.

- Sơ Vân. Con đang ở đâu?

Giọng Hoa Khải Duy gấp gấp vang lên từ điện thoại khiến Phượng Sơ ảm lòng cực kỳ, người nhà của cô, luôn lo lắng cho cô.

- Con không sao. Cha, đừng cho mẹ và tiểu Ninh Vũ biết việc này. Bây giờ con đang trên đường về nhà rồi.

- Được. Sự việc bên phía cảnh sát cha sẽ xử lý. Con trước hết về nhà đã. Bảo Vũ Minh lái xe chậm một chút. An toàn là trên hết.

- Vâng ạ. Con không sao mà. Con sẽ về ngay thôi.

May mắn dự định đi đón tiểu Ninh Vũ chỉ là suy nghĩ bất chợt, cô vẫn chưa gọi cho bé, nếu không cô lỡ hẹn không đến được, thằng bé sẽ rất buồn.

- Vũ Minh, về nhà thôi.

Chữ 'nhà' nhấn giọng thật nhẹ, nhưng cũng thật ảm thật trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trái tim Thôi Tinh Hà cứng như kim cương

Vốn cấp dưới thông báo xảy ra tai nạn cực kỳ nghiêm trọng, Hoa Khải Duy còn lo lắng con gái ông có thể bị thương tổn. Thật may mắn, Sơ Vân của ông không sao, nếu không phải đám người xấu đó đã chạy trốn hết, thì ông dù thế nào cũng phải cho bọn chúng nếm thử cảm giác sống không bằng chết là như thế nào.

- Cha, con thực sự không sao mà. Cha phải hứa với con, nhất định không được nói với mẹ đâu nhé.

- Được rồi. Cha không nói. Con thực sự không sao chứ?

- Không mà. Con gái rượu của cha chính là nữ hiệp võ công cao cường đã đánh lui cả lũ người xấu đó rồi.

- Cha sẽ sắp xếp thêm vệ sĩ cho con.

- Đừng mà. Cha. Như vậy thật quá phô trương. Hơn nữa, vệ sĩ nào có thể đánh thắng được con chứ. Chỉ cần Vũ Minh đi theo con là được rồi.

Đúng lúc này, Hoa phu nhân bước ra từ phòng ăn, vui vẻ giục hai cha con mau đi tắm rửa, sau đó cả nhà có thể quây quần bên nhau ăn một bữa cơm rồi.

Buổi tối sau khi ngồi cùng cha mẹ tâm sự tán gẫu một vài chuyện trong gia đình gần đây, Phượng Sơ liền trở về phòng.

Cô còn chưa bước đến trên giường, đã có tiếng chuông điện thoại vang lên réo rắt, Phượng Sơ bước nhanh đến bắt máy, là Thôi Tinh Hà.

- Tổ tông của chị ơi, em bình yên trải qua mấy ngày không được sao? Từ khi làm người đại diện cho em, trái tim của chị được trải qua bao nhiêu sóng gió đã trui rèn đến cứng rắn như kim cương luôn rồi đó.

- Làm sao vậy?

- Em còn hỏi chị làm sao? Còn không phải đại tiểu thư nhà em gây chuyện hay sao hả? Em có biết lúc cha em gọi tới cho chị đã tra hỏi dūr dần đến như thế nào không hả? Chị sợ đến linh hồn đều muốn rơi ra ngoài luôn đó. Tưởng là em lại bị bắt cóc làm con tin lần nữa rồi. Em không phải là có thể chất hút vận rủi đó chứ hả?

- Được rồi. Chuyện này là sự cố ngoài ý muốn. Em sẽ xử lý triệt để. Sẽ không có lần sau đâu.

- Thật sự không có lần sau?

Giọng điệu hoài nghi không tin tưởng của Thôi Tinh Hà tràn qua điện thoại, Phụng Sơ có thể tưởng tượng ra được Thôi Tinh Hà đang nheo mắt nhìn cô đầy nghi ngờ, môi hơi cong lên dè bida một cách vô cùng chân thực.

- Thật sự.

Vừa cúp máy của Thôi Tinh Hà, Phụng Sơ lại nhận được tin nhắn của Phó Diên Hựu.

- Em có đặc biệt thích hoặc ghét món gì không?

Phụng Sơ đọc tin nhắn cũng thấy buồn cười. Lần trước khi cùng nhau đến ăn cơm ở nhà hàng Trần Vi, anh cũng đã hỏi câu này rồi. Khi đó cô nói rằng mình không kén ăn, để anh tùy ý chọn món. Không nghĩ tới những món anh gọi đều là khẩu vị ưa thích của cô. Thật sự là trùng hợp.

Hôm đó cô còn nói phải có qua có lại, sẽ mời lại anh một bữa, cuối cùng cô còn chưa làm được lại đã nhận lời mời thứ hai của anh rồi.

Lần này cô cũng nhắn lại giống lần trước, không biết ngày mai anh sẽ chuẩn bị bữa ăn như thế nào đây, Phụng Sơ có hơi tò mò. Phó Diên Hựu đã nói sẽ cho cô thưởng thức tay nghề của anh.

Tự dưng lại nhớ tới Phó Diên Hựu, Phụng Sơ lại thấy đôi má tự dưng nóng bỏng. Người đó, không ngờ lại là sơ quân của cô, Ô Phụng Dụ Quốc, sơ quân là một địa vị rất đặc biệt, bởi sơ quân của hoàng thái nữ, sau khi nữ đế đăng cơ, nếu cùng nữ đế tâm đầu ý hợp, thì chính là Phụng Quân tương lai, còn nếu không, cũng sẽ được phong hiệu Khổng Tuyên Quân, quyền lực trong hậu cung chỉ dưới Phụng Quân mà thôi.

Kiếp trước Phụng Sơ không có Sơ Quân, khi phụ hoàng đưa danh sách tuyển chọn cho cô, cô đã từ chối vì Lý Uẩn. Kiếp này...

Phụng Sơ lật mình trên giường, nhào người mở ngăn tủ đầu giường, từ trong một hộp gỗ có khóa linh ẩn lấy ra túi gấm màu đỏ thẫm thêu kim phụng tinh xảo, lại từ túi gấm lấy ra lọn tóc kết với sợi gai thô thắt tơ hồng, tơ hồng còn xuyên qua một hạt bạch ngọc bóng mượt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Lễ vật sắc phong của Sơ Quân

Phụng Sơ vuốt ve chất ngọc trơn bóng, không có bất cứ tỳ vết gì, thế giới này, cô đã không còn là nữ đế quyền khuy thiên hạ, thì Sơ Quân của cô, vẫn đáng được hưởng những thứ một Sơ Quân nên có được. Dù không thể chính danh phong hào cho anh, thì ít nhất, lễ vật được trao vào ngày sắc phong cũng phải được nhận chứ.

Phụng Sơ nhẹ chân đi sang thư phòng của cô ngay bên cạnh, chỉ bật đèn bàn làm việc, mở ra bộ dao trident khắc của chính mình. Từng phù triện nhỏ xíu dần hiện lên sau những lần đưa dao trident tí mỉ, cánh tay Phụng Sơ vận linh lực truyền vào từng đường nét cực ổn định, cho đến khi phù triện che kín một vòng trên bề mặt hạt bạch ngọc, chớp động sáng rực lên giây lát rồi biến mất.

Cô tiếp tục mở hộp gỗ đựng những khối ngọc sưu tầm được, chọn chọn lựa lựa ra một khối bạch ngọc không lớn nhưng chất ngọc cũng được tính là thượng thừa. Phụng Sơ cắt gọt mài giũa một hồi, nhìn qua chính là tạo hình 'ngọc tông', đồ ngọc tiêu biểu của hoàng thất Phụng Dụ Quốc. Đồ ngọc hình trụ, bên ngoài hình vuông, ở giữa có lỗ tròn, trên thân ngọc tông Phụng Sơ không phân đốt mà khắc lục chỉ chít những ấn triện rất nhỏ.

Nếu có người nào thông hiểu trận pháp ở đây, có thể dễ dàng nhìn ra toàn bộ bề mặt ngọc tông đều phủ kín trận văn, không những hộ bình an, tụ thủy khí, phá sát tà, còn có thể thông qua ấn ký tinh thần Phụng Sơ để lại cảnh báo cho cô nếu Phó Diên Hựu gặp nguy hiểm tính mạng.

Để kích hoạt trận pháp, Phụng Sơ phải cho đi gần hết số linh khí ít ỏi của bản thân. Nếu là khi xưa, có làm một lúc mười tám, hai mươi cái đối với Phụng Sơ cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi, hiện tại thì không đơn giản dễ dàng như thế, bởi vậy, thứ này đối với cô có giá trị không nhỏ, dù là cha mẹ, em trai cô, cũng không có được.

Cái này cũng phải nói đến luật lệ của hoàng thất Phụng Dụ Quốc, thứ này chỉ có thể do phối ngẫu của chính mình làm. Nếu sau này Hoa Ninh Vũ có cơ duyên tu hành, cô dạy cho thằng bé để tặng cho người thương của nó là được.

Cuối cùng, Phụng Sơ vận linh khí rạch một đường cực mảnh trên đầu ngón tay, nặn một giọt máu tươi ấn lên điểm bắt đầu của trận văn, đọc một đoạn khẩu quyết, đến khi dừng lại, ngọc tông nhỏ nhỏ bằng đốt ngón tay đã trở lại màu bạch ngọc trong vắt thuần khiết, làm gì còn nhuộm máu đỏ thẫm như vừa rồi. Phụng Sơ tiện tay dùng một sợi tơ hồng lồng qua ngọc tông thắt nút kết cố định lại, sau đó bỏ vào một túi gấm khác, ngày mai nhân tiện đến nhà nhân tiện đến nhà kích hoạt trận pháp trên đài thờ cho Phó Diên Hựu, cô sẽ đưa cho anh... như một món quà.

Phó Diên Hựu sẽ chẳng thể biết được sự quý giá và ý nghĩa trọng đại của ngọc tông này, thế nhưng Phụng Sơ hy vọng anh vẫn sẽ gìn giữ nó cẩn thận,

như coi trọng con người mất mình vậy.

Buổi sáng hôm sau thời tiết rất đẹp, Phượng Sơ đi một bài quyền ở trên sân vườn trái cỏ êm êm, lũ sói con bị cha mẹ quản thúc chỉ có thể ở bên cạnh nhìn xem, cả đám nhấp nhòm cao cao móng vuốt trên đất, chỉ chờ Phượng Sơ hoàn thành bài quyền lập tức sẽ lao đến bám víu lấy cô muốn cùng chơi đùa.

Dù Phượng Sơ rất bận rộn không mấy khi ở nhà nhưng đám nhóc con tinh ranh này đều biết được Phượng Sơ đã chữa khỏi cho mẹ chúng, lại thêm khi ở bên Phượng Sơ rất thoải mái, đó là do linh lực sau khi Phượng Sơ cô đọng lại, những thứ không phù hợp với linh lực của cô sẽ bị đào thải ra ngoài. Bởi vậy mà đám nhóc nhỏ rất thích quần quýt lấy cô.

Những năng lượng cô không cần, đám nhóc lại rất ưa thích. Chúng có thể hấp thu những linh khí tán dạt ra đó, uẩn dưỡng thân thể.

- Ngoan ngoãn tu luyện, sớm ngày hoá hình nha.

- Chị Husky cũng có thể tu luyện sao ạ?

- Đúng vậy. Thế nên em phải chăm chỉ tu luyện đó. Nếu để đám nhóc mới sinh này vượt qua thì mất mặt lắm đó.

- Em nhất định sẽ chăm chỉ. Sớm ngày hoá hình.

Phượng Sơ nghe lời trẻ con của Hoa Ninh Vũ cũng không nhịn được cười ra tiếng, lại còn muốn hoá hình? Nhóc muốn hoá thành hình gì đây?

Phượng Sơ cũng không giải thích rõ cho Hoa Ninh Vũ, dù sao nếu thằng bé không thể đạt được cơ duyên tu hành, nói với nhóc những điều đó chỉ làm thằng bé mơ ước viễn vông xa vời, thật không có lợi.

- Em không cần hoá hình. Nhưng nếu chăm chỉ tập luyện cũng có thể cường thân kiện thể, không bao giờ đau ốm.

- Vâng ạ.

Nhìn em trai ngoan ngoãn vui vẻ đánh tiếp bài quyền luyện thể, Phượng Sơ hơi có suy tính trong lòng. Tập võ không chỉ tập một mình, sẽ không có sự so sánh, không có cố gắng, biết vươn lên. Có lẽ, cô nên đăng ký cho tiểu Ninh Vũ một lớp võ thuật, học cùng những bạn cùng trang lứa, thằng bé sẽ nhiều năng lượng tích cực hơn.

Nghĩ đến cơ duyên tu hành của em trai mình, Phượng Sơ lại suy xét đến bí mật trong đài thờ mà Phó Diên Hựu vẫn luôn tôn sùng, có lẽ, cô có thể tìm được phương hướng từ đó chăng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Phó Diên Hựu khêu gợi

Lần thứ hai đến căn hộ có giá trên trời của Phó Diên Hựu, anh ra đón cô trong trang phục... ừm, cô dám cá số người đã được thấy có lẽ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bộ đồ lưu nhân màu nâu sữa vừa người cũng không che nổi vóc dáng chuẩn nam vương thế giới, vai rộng eo thon, chân dài, mỏng... vênh. Quả thật là mỹ nam số một giới giải trí, quá hoàn hảo và... khêu gợi.

Nhất là khi anh ấy xắn cao tay áo và khoác một chiếc tạp dề đang quay lưng về phía cô, thông thả đi vào trong bếp.

Phượng Sơ cảm thấy mình hơi khác thường, từ khi biết được anh chính là người đàn ông đầu tiên của cả Hoa Sơ Vân hay chính cô, cảm xúc của cô đối với anh thay đổi quá khác lạ.

Rõ ràng trước đó còn có thể làm bạn rất tốt, quân tử chi giao, tri âm tri kỷ, vậy mà giờ khi đối mặt với anh, cô... lại quan tâm đến nhiều thứ hơn thế. Cô bối rối với cảm xúc bị anh quyến rũ trong vô thức mà không thể gạt bỏ được.

Đương nhiên, đã lẫn lộn trong giới giải trí một thời gian, có khoảng trống để điều chỉnh cảm xúc và vẻ mặt, cô không để anh dễ dàng phát hiện ra điều này, nhưng cô lo lắng về tình bằng hữu mới thiết lập được của họ.

Nghĩ lại, liệu có phải cô bị ảnh hưởng từ tín vật cô đã cất giấu trong hộp nhỏ tủ đầu giường hay không? Cô biết rõ thứ đó không chỉ là tín vật đơn giản như vậy, còn là bùa chú kiềm chế để vương các đời, dù tương lai có Phượng Quân cũng sẽ không thể làm ra việc có lỗi với Sơ Quân của chính mình.

Đáng tiếc trước đây Phượng Sơ từ chối chọn Sơ Quân, thế nên cô không hề rõ ràng tín vật có gây ảnh hưởng đến tâm lý và cảm xúc của cô đối với Sơ Quân của mình hay không.

Trước đây chưa biết thì không sao, biết anh là Sơ Quân rồi làm cô luôn bùng lên cảm giác khó kiềm nén, anh, là Sơ Quân của cô, là của cô.

Cái tâm lý chủ sở hữu này làm cô thấy hơi xấu hổ, cô đã không còn là đế vương của Phượng Dụ quốc, nơi đây cũng không còn là Càn Nguyên đại lục, cốt tủy của anh làm thành tín vật cũng chỉ là tuân thủ truyền thống của hoàng thất, làm lễ vật cho anh cũng chỉ là tâm lý muốn bù đắp thứ anh đáng được hưởng.

À không, là bù đắp tâm lý cho chính cô mới đúng, cô vẫn luôn cố giữ chút tôn nghiêm cuối cùng của huyết thống hoàng thất. Những truyền thống, luật lệ của của hoàng thất, cô vẫn cố gắng tuân thủ, bởi vì cô cho rằng đó chính là một cách thức kéo dài huyết mạch tôn quý của Phượng gia.

Cô đã mù quáng tin tưởng người khác họ dẫn đến cả tông thất lụi tàn, hiện giờ chỉ còn mình cô, huyết mạch thân thể lại đã là của người khác, chỉ còn những thứ lễ tiết truyền thống này cô có thể bảo tồn, truyền đời đời. Chỉ có như thế, Phượng gia mới mãi mãi trường tồn.

Phượng Sơ cố không nhìn theo bóng dáng anh đang vội vàng trong bếp, cô nhanh chóng đứng dậy, muốn làm một việc gì đó dời đi lực chú ý của chính mình.

- Tôi đi tham quan căn nhà được chứ?

- Em cứ tự nhiên nhé. Tôi đang lo bữa trưa của chúng ta.

- Được, tôi sẽ ngắm nhìn tầng hai một chút. Có nơi nào riêng tư cần tránh không?

- Không có. Em có thể nhìn ngắm mọi nơi. Trên cùng là bể bơi trong nhà. Nhưng có bảo mật, nếu em có hứng thú lát nữa xong việc tôi có thể mang em đi tham quan.

- Bể bơi ngoài trời?

- Trong nhà. Nhưng tôi đã đổ rất nhiều tâm huyết vào nó. Tôi nghĩ em sẽ thích nơi đó đấy.

Phượng Sơ đáp bằng quơ, bắt đầu theo cầu thang bước lên tầng hai, muốn tránh phải nhìn thấy Phó Diên Hựu thêm nữa. Cô cần một không gian khác để điều chỉnh lại cảm xúc của chính mình, một nơi không có thân ảnh người kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chàng công tử thế gia trong tranh

Trên tầng hai ngoại trừ phòng ngủ, thư phòng, phòng thay đồ, còn có một phòng sinh hoạt chung hiện đại, tinh tế. Một mặt tường vẫn là kính bằng thủy tinh trong suốt có thể thoải mái ngắm toàn cảnh thành phố, nhất là về lung linh đầy màu sắc của phố xá đi màn đêm buồn xuống, khi thành phố lên đèn.

Sàn nhà làm bằng gỗ cao cấp, vân gỗ rất đẹp, giữa phòng là bộ sofa bằng da thật hiện đại, phong cách sang trọng mà lại thanh lịch.

Thư phòng là nơi duy nhất không phù hợp với phong cách của cả căn hộ, bởi nó có lối kiến trúc cổ điển và nội thất chủ yếu bằng gỗ.

Phượng Sơ đứng giữa phòng, nhìn chăm chú bức tranh được treo ở nơi trang trọng nhất bức tường, chính là món quà cô đã gửi tặng cho anh.

Chàng trai trong tranh hoàn mỹ như tượng điêu khắc, mạnh mẽ nhưng mạnh mẽ nhưng tinh xảo, hào hoa lại phong nhã. Chàng đứng dưới tán hoa mai phấn hồng ngẩng đầu nhìn tuyệt vời, trên những cành nhánh hoa mai nở bung đầy tinh khôi càng tôn lên sùnn mặt tinh mỹ của chàng công tử thế gia.

Nếu nói về thẩm mỹ cá nhân, Phượng Sơ quả là yêu thích Phó Diên Hựu trong phục trang cổ đại như trong tranh hơn cả. Rõ ràng là tranh do chính mình vẽ, nhưng lúc này chính Phượng Sơ lại nhìn đến mê mẩn.

Không biết qua bao lâu, khi mà hành lang truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó là giọng nói từ tính của Phó Diên Hựu vang lên.

- Chúng ta ăn cơm thôi.

- À... Được. Đi ăn cơm thôi.

Phượng Sơ có hơi hối hận, lại để Vũ Minh ở lại bên ngoài cùng bọn A Lục cùng với Liên Vô Trần. Hiện tại trong căn nhà chỉ có mỗi hai người bọn họ, Phượng Sơ thấy không được tự nhiên chút nào.

- Em ngồi xuống đi. Ném thử tay nghề của tôi xem thế nào.

May mắn Phó Diên Hựu tiếp nhận giáo dục của Phó gia thuộc giới thượng lưu, trong bữa cơm sẽ không nói chuyện nhiều, chỉ thỉnh thoảng gấp món này món kia cho cô, còn lịch sự dùng một đôi đũa riêng, thế nên cũng khiến Phụng Sơ thả lỏng hơn rất nhiều.

Ít nhất cô cảm thấy những cảm xúc bất thường của mình anh hẳn là sẽ không thể nhận ra, cô liền thoải mái hơn, bắt đầu chăm chú thưởng thức những món ăn trên bàn.

Nhà riêng của Phó Diên Hựu thực sự rất hiện đại, ví như sau khi họ ăn xong, đã có người máy tiến lên dọn bát đĩa đưa vào bồn rửa. Trước đó cô còn không hề chú ý tới trong nhà anh có thứ gọi là người máy này.

Cũng bởi linh thức của Phụng Sơ chỉ nhạy cảm nhất với sinh vật, những thứ vô hồn vô tính như máy móc này cô không có chút cảm giác nào, suy cho cùng, Phụng Sơ vẫn chưa thể bỏ hết thói quen và cảm quan đã khắc sâu trong linh hồn từ Căn Nguyên đại lục mang đến.

- Đã sắp mười hai giờ rồi, chúng ta mau đi chuẩn bị bày trận.

Phụng Sơ trước đó đã chuẩn bị sẵn sàng, mang theo trận bàn cô vừa tiện tay chế tác đêm qua cầm theo. Phó Diên Hựu ôm hộp gỗ đựng bảo vật, cùng Phụng Sơ ra cửa, tiến vào thanh máy chuyên dụng của anh.

Hoá ra tầng thượng trên cùng căn hộ của Phó Diên Hựu là nơi đậu máy bay trực thăng, đúng như Phụng Sơ cần đến, một nơi ở trên cao, có thể hứng trọn ánh nắng mặt trời chính ngọ.

Phụng Sơ ngồi xếp bằng trên sàn, gior cổ tay lần nữa xác định chuẩn xác thời gian, bày biện trận bàn xong xuôi, đứng chính ngọ, Phụng Sơ dâng lên linh lực, đôi tay bay múa như hồ điệp xuyên hoa bắt một chuỗi thủ ấn.

Linh lực trong cơ thể cô theo thủ ấn ngày càng phức tạp bắt đầu tràn ra ủa vào trận bàn, ba mươi sáu hạt ngọc trên trận bàn không ngờ lần lượt sáng lên, cho đến hạt ngọc cuối cùng, từng tia thái dương chân hoá tụ tập phát ra thứ ánh sáng vàng rực rỡ, bắt đầu truyền vào bên trong đài thờ đặt tại trung tâm trận bàn.

Trận pháp trên đài thờ nhận đủ tinh hoa thái dương lập tức được kích hoạt, thậm chí chủ động hút lấy linh lực Phụng Sơ đang truyền vào trận bàn, mỗi lúc một nhanh, bất thường đến Phụng Sơ không kịp ngờ tới, linh lực của cô trong nháy mắt bị hút cạn kiệt, không nghĩ tới, nữ đế bệ hạ cũng có lúc tính sai.

Thân thể Phụng Sơ mềm nhũn ngã ngửa ra sau, suýt nữa đập đầu xuống đất thì một đôi tay nhanh chóng đỡ lấy cô, kéo cô vào lòng.

Một giọng nói dịu dàng từ tính hốt hoảng gọi tên cô vang lên, nhưng lúc này Phụng Sơ đã mơ màng làm sao còn nghe được gì, thứ đó không ngờ lại hút lấy cả tinh thần lực của cô, Phụng Sơ vô lực ngã đi trong vòng tay ấm áp của ai đó, nơi đây chỉ có hai người họ, có lẽ là anh thôi. Nghĩ đến người đỡ lấy mình là ai, Phụng Sơ yên tâm thả lỏng, hôn mê gục trong lòng Phó Diên Hựu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Phó Diên Hựu trong ngoài bất nhất

Nhìn người con gái đang ngủ say nồng trên giường, Phó Diên Hựu không hiểu nổi cảm giác bối rối trong lòng mình lúc này, đến nỗi mà thay vì phải bế cô vào phòng ngủ cho khách, anh trực tiếp đưa cô vào phòng ngủ của chính mình, đặt cô nằm lên giường. Hành động này quả thực là vượt quá khuôn phép.

Làn da của Phụng Sơ trắng nõn, đường nét trên khuôn mặt vô cùng tinh xảo, mái tóc đen dài mềm mại bóng mượt như nhung lụa xoã tung trên gối, khiến người ta muốn đưa tay lên chạm vào.

Cánh môi hồng no đủ đầy đặn hơi mím lại, chắc hẳn Phụng Sơ đang khó chịu nhưng anh không biết rõ việc gì đang xảy ra, ban này Phó Diên Hựu đã gọi cho bác sĩ riêng của anh, việc chỉ có thể chờ đợi mà không thể làm gì giầy vò anh vô cùng.

Khớp ngón tay anh khẽ giật theo bản năng, muốn đưa lên chạm vào cô, nhưng lập tức bị cả lòng bàn tay nắm chặt lại ngăn cản, không được, như thế quá vô lễ.

Đáng yêu quá...

Phụng Sơ khi nhắm lại đôi mắt lạnh nhạt và khí thế, xinh đẹp và ngọt ngào như nàng công chúa ngủ trong rừng, nhưng Phó Diên Hựu biết đó không phải là cô, hoặc là nói, đó chỉ là một phần nhỏ mà ít người có cơ hội nhìn thấy ở cô. Có lẽ, chỉ người chí thân mới có thể khiến cô lộ ra những biểu cảm như một thiếu nữ đôi mươi.

Phó Diên Hựu không nhớ anh đã gọi cho bác sĩ cách đây bao lâu, chỉ cảm thấy ông ấy quá chậm chạp, không nhận nổi nữa mà muốn đưa tay sờ thử nhiệt độ trên trán cô, dù biết chẳng có tác dụng gì.

Phó Diên Hựu nghiêng người, đúng lúc này, Phụng Sơ mở mắt ra.

- Tôi làm sao vậy?

Phó Diên Hựu bị giọng nói trong như nước suối và đôi mắt hoa đào kia làm mê mẩn vài giây, ngờ ngác vô thức đáp lại một tiếng, vành tai không giấu được ửng hồng.

- Sao vậy?

Phó Diên Hựu bị Phụng Sơ lần thứ hai hỏi lại gõ cho tỉnh táo, vội quay người lấy cốc nước ấm trên tủ đầu giường đưa cho cô, ở góc khuất cô không nhìn tới mà đưa tay xoa xoa vành tai vừa nóng vừa ngứa.

Phụng Sơ nhận lấy cốc nước ấm, chậm rãi uống một ngụm, muốn vận linh lực lên điều tra cơ thể mình xem có sao không nhưng mà đan điền trống rỗng báo cho cô biết, cô lần nữa đã bị rút cạn sạch.

Lần này còn nghiêm trọng hơn so với khi chữa trị cho sói tuyết, cô thậm chí còn lâm vào hôn mê, giả sử lúc ấy bên người không phải Phó Diên Hựu, thì còn chưa biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Phụng Sơ lần nữa tự kiểm điểm bản thân, cô đã không còn là cường giả đỉnh tiêm của Càn Nguyên đại lục, linh lực có hạn, lần sau không thể tùy ý tiêu sài như hôm nay nữa.

Cô cũng không còn là là Phụng nữ đệ bên người có Thánh Dực Quân một lòng trung thành thề sống chết bảo vệ, cô phải tự lo cho bản thân, đã không còn có thể yên tâm giao an nguy vào tay bất cứ người nào.

Phó Diên Hựu nhận lại cốc nước từ Phụng Sơ, nhẹ giọng hỏi thăm.

- Em không sao chứ? Thấy trong người như thế nào? Em đột nhiên ngất xỉu làm tôi thật lo lắng.

- Tôi không sao. Linh lực cạn kiệt mà thôi.

- Xin lỗi. Đáng lẽ không nên nhờ em giúp đỡ...

- Không. Là do tôi chủ quan, không phải lỗi của anh. Vật kia đâu rồi...

Thứ kia dọn hết toàn bộ linh lực của cô, nếu bí mật bên trong không đáng giá, cô kể cả ý nghĩ muốn giết người cũng có.

Nghe Phụng Sơ nhắc tới, Phó Diên Hựu mới nhớ ra bảo vật cất giấu bí mật trường sinh mà vốn anh nâng niu giữ gìn đã bị bỏ quên luôn ở trên tầng thượng, chỉ bởi vì anh quá lo lắng cho Phụng Sơ, sau khi bế cô mang xuống liền tức trực bên cạnh chưa từng dám rời mắt, chẳng còn tâm trí đâu mà nhớ tới nó nữa.

- Tôi đi mang tới.

Nếu để Phụng Sơ biết anh vì lo cho cô mà quên mất món đồ kia, thì diễn xuất ảnh đế cũng không thể cứu thoát anh khỏi xấu hổ, Phó Diên Hựu làm như không có việc gì bảo cô chờ anh mang tới, điềm tĩnh đi ra khỏi phòng, khép cửa lại, rồi mới ba chân bốn cẳng vội tới cầu thang muốn lên tầng thượng, mang thứ đồ kia tới cho cô, nếu anh đi quá lâu, rất có thể khiến cô đoán được chân tướng.

Chỉ có điều anh đã quên mất Phụng Sơ là ai, dù không chủ định tản ra linh thức, nhưng trong tai Phụng Sơ vẫn nghe được tiếng bước chân gấp gáp vội vã của anh ngoài cánh cửa, khác biệt một trời một vực với bộ dáng thông dong khi ở trong phòng trước mắt cô. Khoé môi Phụng Sơ cong lên một độ cung, người đàn ông này, thật sự là trong ngoài bất nhất mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Thật sự không phải như ngài nghĩ đâu

Phụng Sơ nhìn chăm chú đài thờ đã được tុ đủ thái dương chi hoá, chỉ sờ bằng tay cũng có thể cảm giác được món đồ này nhiệt độ cao một cách bất thường. Cô mở nắp, tỉ mỉ nhìn một lượt bên trong, lúc này không khó để phát hiện ra nơi đáy nắp có một điểm không gian nhỏ xíu xiu, thì ra là vậy, đài thờ này vốn chính là một kiện vật chứa không gian mà thôi.

Linh thức Phụng Sơ đảo qua, không gian bên trong nhỏ đến đáng thương, còn chưa được một mét khối nữa kia, nếu là ở Càn Nguyên đại lục chỉ có những tán tu địa vị thấp hoặc những gia tộc không có phẩm cấp mới coi là bảo vật.

Nhưng với tình hình hiện tại, có lẽ cũng có thể coi là báu vật cũng nên. Thứ này giờ là vật vô chủ, Phụng Sơ chỉ cần đảo thần thức qua là lấy được món

đồ ở bên trong ra. Vật bên trong đúng là có mấy quyển sách cổ được bảo quản rất tốt, là kiểu sách buộc giấy chỉ có ở những nước châu Á có cách sản xuất giấy ở phía đông thời cổ.

Chữ phía trên là kiểu chữ tượng hình trông có vẻ cổ xưa, còn có trước cả kiểu chữ hán, nằm trong trí nhớ của Hoa Sơ Vân. Phụng Sơ đưa mấy quyển sách cho Phó Diên Hựu, một mỗi ngửa ra phía sau tựa vào gối mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Linh lực của cô cạn kiệt, lúc này cô chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi. Lần sau, không bao giờ tùy tiện nhận lời giúp đỡ kiểu này nữa. Chỉ có thể nằm nghỉ, chậm rãi chờ cơ thể khá hơn, ít nhất là khôi phục được chút ít linh lực mới được.

Chuông cửa vang lên, Phó Diên Hựu vội vàng đi mở cửa, lát sau dẫn theo một ông lão tóc đã muối tiêu khoác áo Blouse trắng tiến vào. Phụng Sơ nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của ông ấy khi thấy cô, nhưng sau đó được che đi rất nhanh.

- Đây là bệnh nhân?

- Đúng vậy, ngài mau khám cho cô ấy đi.

Bác sĩ không nhiều lời, trước tiên đến bên cạnh cô quan sát một lát, sau đó lấy trong vali xách tay nhỏ ra một chiếc gối nhỏ đặt bên dưới cổ tay Phụng Sơ.

- Vị tiểu thư này, lão Trần xin mạn phép.

Nhận được cái gật đầu của Phụng Sơ, Trần lão đặt ngón tay lên cổ tay Phụng Sơ, vì cô bắt mạch. Xem ra bác sĩ gia đình nhà họ Phó là một vị nghiên cứu sâu về trung y. Phụng Sơ buồn cười trong lòng, quan sát vị thầy thuốc trước mặt, ông đang tập trung chẩn mạch cho cô, không hề có tật xấu vừa bắt mạch vừa thích lim dim mắt vuốt vuốt chòm râu như mấy vị thái y của Phụng Dự Quốc.

Vị này hơi nhú nhú mày, liếc mắt nhìn Phó Diên Hựu đang lo lắng đứng bên cạnh một cái, rồi thả tay ra.

- Diên Hựu, cậu theo lão ra ngoài một chút.

Mặt vị lão giả này trông rất nghiêm trọng, quay lưng đi còn làm bộ phẩy tay áo bước nhanh ra khỏi phòng, làm Phó Diên Hựu đứng bên cạnh lo lắng này giờ càng gấp gáp, vội đuổi theo Trần lão ra khỏi phòng.

Lẽ nào cô có bệnh gì rất nghiêm trọng? Không thể nào, Phụng Sơ tràn ra linh thức điều tra lại toàn thân một vòng, rõ ràng cơ thể rất khỏe mạnh mà, chỉ là tiêu hao hết linh khí, cơ thể thoát lực mà thôi. Nếu có chẩn đoán cũng chỉ chẩn ra cô bị kiệt sức mà thôi, làm sao có thể có bệnh gì được chứ.

Phụng Sơ tò mò vươn linh thức về phía cửa, muốn nghe một chút xem vị lão giả này nói như thế nào.

- Cậu quá vội vã rồi, sao lại có thể đối xử với con gái nhà người ta như vậy được hả?

- A? Trần lão, cô ấy làm sao? Thực xin lỗi, không nghĩ tới việc này lại quá sức của cô ấy.

- Cậu còn nói? Xin lỗi là xong hay sao? Cậu kiểm chế một chút cho tôi. Cũng còn may căn cơ của cô ấy rất sâu, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe. Nhưng cần nghỉ ngơi vài ngày, ăn nhiều đồ bổ một chút.

- Được, cần bổ những gì, ngài giúp cháu kê ra một chút. Cháu cho người lập tức đi làm.

- Hừ, bây giờ lại tỏ ra sốt sắng cái gì? Cũng không biết thương hoa tiếc ngọc một chút. Xem qua mạch cũng biết cô ấy cũng là người tu luyện, nếu cậu còn cứ quá đà như vậy, sẽ vất cạn tinh khí của cô ấy, ảnh hưởng đến thành tựu sau này đó biết chưa. Kiểm chế một chút cho tôi. Đừng có như lũ mao đầu tiểu tử, vừa mới nếm trải chút chuyện nam nữ đã không kiềm nổi, coi chừng thận hư đó.

- A? Từ từ, ngài có phải hiểu lầm gì hay không...

- Làm sao? Dám làm không dám nhận? Cậu dám thề với trời cậu và cô ấy không có mối quan hệ đó?

- Quan hệ đó... cái đó...

Thực sự có quan hệ đó, nhưng, nhưng mà không phải chúng tôi làm việc đó mới khiến cô ấy mệt mỏi như vậy, Trần lão, ngài từ từ đã, thực sự không phải như ngài nghĩ đâu mà...

Phó Diên Hựu nhìn Trần lão sau khi cho anh một ánh mắt xem thường liền xách theo vali nhỏ rời đi, có miệng mà không biết giải thích thế nào cho rõ ràng.

Phụng Sơ ở trong phòng mặt mũi cũng đã hồng thắm, vị lão giả này... ngài nghe Phó Diên Hựu giải thích một chút rồi hãy đi có được không? Chuyện thật sự không phải như ngài đã nghĩ đâu mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Có kịp không?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Các anh đoán thử xem, em vừa nghe được tin gì?

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Có chuyện mau kể, có rắm mau phóng.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Anh, anh làm sao có thể thô tục như vậy.

“Thượng Quan”: Còn không nói tao muốn đăng xuất.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Á, đừng, đừng mà. Chuyện là em vừa tới phòng khám của ông ngoại chơi một chút, thấy ông đang kê đơn được thiện bởi bổ tinh khí huyết, em thế là em chỉ tiện thể hỏi thôi, các anh có biết là kê cho ai không?

“Lục lâm thảo khấu”: Dài dòng.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Hừ, thật chẳng có tý tự giác của khán giả nào cả. Kê cho anh Diên Hựu nha. Em phải tán công dữ lắm ông em mới lỡ miệng cho em biết, anh Diên Hựu “làm” con gái nhà người ta đến kiệt sức. Cần bồi bổ lại ó ó ó...

“Thượng Quan”: Chợt phát hiện ra ông ngoại cậu đúng là di truyền cho cậu một bộ ADN thật trọn vẹn. Điều có tật hay quên giống nhau.

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Đúng vậy, ông ngoại cậu thì không bao giờ nhớ được cậu là tên miệng rộng, còn Bạch Vô Tranh cậu, thì luôn luôn quên mất cái nhóm chat này có cả Phó Diên Hựu.

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: A? Em... em thu hồi liệu có kịp không?

“Phó Diên Hựu”: Thử nói xem... có kịp không?

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Ô oa....oa... Diên Hựu ca tha mạng.

“Phó Diên Hựu”: Không phải như những gì Trần lão đã nghĩ đâu, các người...

“Thượng Quan”: Chúng ta sẽ không hiểu nhầm...

“Đương gia ta chỉ có tiền”: Chúng ta sẽ không hiểu nhầm...

“Lục lâm thảo khấu”: Chúng ta sẽ không hiểu nhầm...

“Bắt tranh khí bị khi phụ”: Em... em cũng không hiểu nhầm đâu.

Phó Diên Hựu không còn lời nào muốn nói với cái nhóm bằng hữu nói khổ này nữa. Thực sự, chuyện thực sự không phải như bọn họ nghĩ mà.

Nhìn sang tên vệ sĩ của Phượng Sơ từ khi biết cô chủ của cậu ta ngắt xiềng vẫn cứ đứng ở cửa phòng trông chừng nhìn anh với ánh mắt đờ đờ sát khí, Phó Diên Hựu thật sự rất muốn quay ngược thời gian, bịt cái miệng oang oang của Trần lão lại. Thượng Quan Tùng nói không sai, Bạch Vô Tranh quả thực là bản sao của Trần lão, cái miệng rộng kia, nói trong phòng ngoài hành lang cũng có thể nghe thấy luôn đó.

Phó Diên Hựu nhìn Phượng Sơ sau khi uống vào canh được thiện Trần lão cho người mang tới đã chìm vào giấc ngủ, lúc này mới cảm thấy yên ổn bắt đầu lật xem những quyển sách có được từ trong đài thờ cần đá quý kia.

Tổng cộng có bốn quyển, trên bìa đều viết năm chữ “Trường Sinh Đạo Khí Thuật”, phía dưới mỗi quyển có một chữ nhỏ hơn, phân biệt là ‘Thực’, ‘Thiên’, ‘Pháp’, ‘Chú’. Lật quyển sách đầu tiên ra, là chữ hán cổ, sách này có lẽ phải đưa về cho sư phụ nghiên cứu, với học vấn của bản thân, Phó Diên Hựu không tự tin chính mình có thể đọc thông hiểu thấu những gì viết trong sách. Đợi Phượng Sơ tỉnh lại thì thương lượng với cô ấy vậy.

Qua cả buổi chiều, đến khi Phượng Sơ tỉnh lại đã là buổi chiều, Phó Diên Hựu vẫn luôn túc trực bên giường tất nhiên là người đầu tiên phát hiện ra cô đã tỉnh lại.

- Em tỉnh rồi? Có muốn uống nước không?

- Có, cảm ơn.

Phó Diên Hựu đưa cho Phượng Sơ một cốc nước ấm, nhưng khi Phượng Sơ đưa tay ra đón lấy, cánh tay vô lực mềm nhũn không đưa được đến cốc nước đã hạ xuống.

Phó Diên Hựu tri kỷ cầm một cái ống hút vào cốc nước đưa đến kề bên miệng cô.

- Em uống đi.

Phượng Sơ nhìn nước đưa tận miệng, đảo mắt nhanh qua gương mặt người cầm cốc nước, lần nữa nói cảm ơn rồi nhận mệnh ngâm ổng hút uống vào.

Cũng đều do cô tu luyện chưa đến nơi đến chốn, chỉ mới trúc cơ đã vọng tưởng coi thường giới tu hành bản địa. Không nghĩ tới, một không gian nho nhỏ lại có điều kiện mở ra hà khắc như vậy. Khiến hiện tại toàn thân cô không còn chút sức lực nào, nếu giờ mà về nhà, không phải sẽ làm cha mẹ lo lắng hay sao?

Uống hết nước liền nhả ra ổng hút, Phó Diên Hựu cắt cốc lúc nào Phượng Sơ cũng không hay biết, cô còn đang phân vân tới nay nên đến tạm một khách sạn cao cấp bảo mật nào đó ở, hay là quá nhà Thôi Tinh Hà xin tá túc một đêm đây.

Phó Diên Hựu nhìn Phượng Sơ mím lại cánh môi hồng, không rõ bản thân vì sao lại có thể đoán được lúc này trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng bản năng anh lại muốn giải quyết tất cả những thứ làm khó cô.

- Nếu em sợ cô chú lo lắng, đêm nay có muốn tạm thời ở lại đây không? Tôi có phòng riêng cho khách, em có thể ngủ ở đó.

- À? Không làm phiền anh chứ?

- Không phiền. Tôi còn chưa báo đáp được sự giúp đỡ của em. Huống hồ, cũng là do việc đó em mới bị như vậy. Có thừa phòng cho cả vệ sĩ của em có thể ở lại đây, em cứ yên tâm.

- Cảm ơn anh.

- Là tôi phải cảm ơn em mới đúng. Vậy... em nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ nấu bữa tối.

- Ủ, có thể lấy giúp tôi điện thoại trong giỏ xách được không? Tôi muốn gọi về nhà.

- À. Được chứ.

Ủ. Cô ấy đương nhiên phải gọi về nhà báo tin. Cô ấy là một cô gái ngoan ngoãn và truyền thống, đêm khuya không về nhà hiển nhiên phải gọi cho cha mẹ rồi.

Không bàn đến việc Phượng Sơ có phải như Phó Diên Hựu nghĩ tới hay không, nhưng đúng là cô gọi điện thông báo cho cha mẹ mình thật. Chỉ cần không đóng phim ở thành phố khác, nếu ở thành phố Hà buổi tối Phượng Sơ luôn về nhà giành hết thời gian có thể có cha mẹ và em trai, nếu cô không gọi cha mẹ sẽ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tình bạn trong sáng ?

Bữa tối của Phượng Sơ được Phó Diên Hựu mang đến tận giường, và cô vừa ngại ngùng vừa vụng về ăn từng thìa từng thìa cháo mà anh đút cho cô.

Cháo cà rốt sắn như nóng hổi, thịt tôm hồng hồng ngọt đậm đà, tay nghề của Phó Diên Hựu thực sự rất tốt.

Ăn xong, Phượng Sơ mới nhớ tới một điều, cô đã quên là nếu ở lại nhà của Phó Diên Hựu, cô hiện tại muốn tắm rửa, thì phải làm thế nào? Đáng ghét, cô nên sớm nghĩ tới mới phải, lẽ nào cô phải chịu đựng cứ như vậy mà đi ngủ hết đêm nay hay sao?

Sắc mặt Phượng Sơ đột nhiên trở nên khó coi, làm sao thoát khỏi đôi mắt Phó Diên Hựu vẫn luôn chú ý tới cô được.

- Em sao vậy?

- À, không. Không có gì?

Làm sao nói với anh ấy mình muốn tắm rửa được. Cả căn hộ này không có lấy một bóng dáng nữ tính, cô thì hiện tại không cử động nổi cần sự giúp đỡ từ người khác, nếu nói ra còn không khó xử chết người hay sao.

- Vậy được rồi, em nghỉ ngơi một lát đi. Lát nữa tôi quay lại giúp em đi tắm rửa.

Phó Diên Hựu đội cho Phượng Sơ một quả bom rồi thùng thưng bước ra khỏi phòng.

Cái, cái gì?

Anh, anh ấy nói là, là giúp mình tắm rửa?

Phượng Sơ thì cô không hề có bất cứ một chút xú suy nghĩ gì bấy bả nào trong đầu hết, nhưng mà không hiểu sao da mặt cô cứ nóng bừng cả lên, hai lòng bàn tay ôm lấy đôi gò má cũng phát nhiệt theo.

Phó, Phó Diên Hựu, dù anh có là sơ quân của tôi đi chăng nữa thì như thế cũng là đi quá giới hạn rồi biết không hả, dù, dù sao thân phận kia cũng chỉ có mình cô biết, mối quan hệ của bọn họ hiện tại chỉ là bạn bè mà thôi.

Đúng vậy, chỉ là bạn bè, bạn bè bình thường mà thôi, quân tử tương giao nhạt như nước, cô... cho dù có nhịn tắm hôm nay cũng không thể để tình bạn thuần khiết của họ dễ dàng bị phá hủy được. Khó khăn lắm mới có được bằng hữu tương giao ở kiếp này, cô nhất định không để bị hủy hoại.

Phượng Sơ cố chấp với việc có một người bạn tri kỷ, cũng chính vì kiếp trước là thứ cô không có được. Khi Phượng Dụ quốc vẫn còn, người vây quanh cô chỉ có một mối quan hệ duy nhất, quân – thần, sau khi mất nước, cô chỉ là một tù binh chiến tranh bị đẩy làm nô, ngoại trừ Lý Uẩn, cô còn chẳng có mấy dịp được tiếp xúc với người ngoài, lấy đâu ra bằng hữu.

Cô đã quyết tâm, những thứ kiếp trước không có được, kiếp này cô sẽ phải có được toàn bộ, tình thân, tình bạn, tình... yêu.

Đúng vậy, cả tình yêu nữa, thứ tình yêu không vụ lợi, không phụ thuộc, không ép buộc. Cô muốn có được thứ tình cảm đến từ hai phía, chỉ đơn thuần là yêu, không pha trộn bất cứ thứ gì khác.

Hiện tại giữa cô và Phó Diên Hựu là tình bằng hữu thuần khiết trong sáng, cô nhất định gìn giữ tình bạn tốt đẹp này.

Nhưng mà quyết tâm sắt đá của Phượng Sơ không giữ được quá ba mươi phút, lập tức bị vỡ tan tành thành từng mảnh khi nhìn thấy Phó Diên Hựu vừa tắm xong đầu tóc ẩm ướt cực kỳ quyến rũ mặc bộ quần áo ở nhà bước vào phòng ý định giúp cô đi tắm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Cố tình câu dẫn?

Phượng Sơ nhìn theo bóng lưng Phó Diên Hựu đi vào trong nhà tắm, rồi rầm trong lòng. Lát nữa nếu Phó Diên Hựu dám vô lễ với cô, rốt cuộc có nên đáng hấn rằng roi đây đất không? Nhưng hấn là sơ quân của cô, theo lý hầu hạ cô tắm rửa là chuyện hiển nhiên...

Phượng Sơ hồn nhiên quên mất lúc này toàn thân cô vô lực, cô có muốn dạy dỗ cho Phó Diên Hựu một trận thì cũng là lực bất tòng tâm mà thôi.

- Tôi xả nước ấm cho em rồi. Trong đó còn bỏ một viên dưỡng khí đan sư tôn cho tôi. Mong là có thể giúp em phục hồi được phần nào.

- Cảm ơn...

Có điều, tôi thực sự không cần anh giúp đỡ tắm rửa đâu...

- Đừng khách khí. Em bị như vậy cũng là do giúp đỡ tôi mà. Hiện tại tôi nhờ người máy quản gia trí năng đưa em vào nhà tắm. Đây là sản phẩm nghiên cứu mới nhất của công ty tôi sở hữu đó. Em có thể yêu cầu những mệnh lệnh đơn giản với nó bằng giọng nói.

- À. Vậy sao...

Thì ra là có người máy... còn tưởng anh ta sẽ đưa cô vào phòng tắm. Làm cô lo lắng không đâu. Hừ...

Phượng Sơ không hiểu sao lại có chút hụt hẫng, cô đang chờ mong điều gì chứ? Tính cả hai kiếp người cũng đã một bó tuổi to, lúc này lại bị Phó Diên Hựu làm tâm tình dao động, xem ra cô tôi luyện thần hồn vẫn còn kém cỏi, cần phải tu luyện cố gắng hơn mới được, không thể thả lỏng như trước nữa.

Phó Diên Hựu rời khỏi phòng, để lại người máy quản gia một thân kim loại tròn vo, chính Phượng Sơ cũng thắc mắc, rốt cuộc nó định đưa cô đi tắm kiểu gì?

Mang tâm lý thử xem sao ra lệnh một tiếng, người máy quản gia chớp chớp đôi mắt tròn màu xanh lam trên màn hình led, từ thân tách ra hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm cô lên, di chuyển êm ru vào phòng tắm đặt cô ngồi trên một cái ghế.

- Khởi động chế độ bảo vệ hình ảnh. Tắt toàn bộ camera, hành động theo hình thức thôi diễn tự ghi nhớ.

Từ người máy quản gia phát ra âm thanh điện tử, sau đó hai con mắt xanh lam tắt ngúm, nó vươn đôi tay kim loại thoăn thoắt giúp cô cởi quần áo, ôm cô đặt vào trong bồn sứ trắng ngăm dường khí đan toát ra mùi thảo dược tươi mát.

Sau đó là một loạt thao tác ở bàn phím điện tử phía đuôi bồn sứ, chế độ mát xa tự động được thiết lập, Phụng Sơ có thể hưởng thụ thư giãn cơ bắp trong lúc tắm.

Phải nói là căn hộ của Phó Diên Hựu mọi thứ đều quá hiện đại, so với gia đình của cô, Phụng Sơ có cảm giác kỹ thuật công nghệ trong nhà mình chậm lụt hơn nhà Phó Diên Hựu nhiều lắm.

Trong lúc cô ngâm tắm, người máy quản gia đứng bất động bên cạnh như một khúc gỗ không có bất kỳ hành động nào.

Mãi cho đến một tiếng sau Phụng Sơ nghĩ làn da mình sắp nhăn nheo đến nỗi, âm thanh điện tử lại lần nữa vang lên, báo hiệu cho cô đã hấp thu hết toàn bộ được lực, đến lúc kết thúc tắm rửa. Bật chế độ tự động hong khô tóc cho cô.

Người máy quản gia vươn cánh tay kim loại lấy từ trên giá xuống chiếc áo choàng tắm màu trắng dày mềm bọc lấy cô, sau đó lần nữa dùng cách thức âm công chúa đưa cô về giường.

Chỉ vài phút sau Phó Diên Hựu lần nữa bước vào phòng, lúc này tóc tai anh đã khô ráo, trang phục gọn gàng mang đến cho cô một đĩa trái cây ngon miệng.

Phụng Sơ tự hỏi, rõ ràng bồn tắm có chế độ sấy khô tóc, tại sao ban nãy người này đầu tóc ướt sũng nước nhỏ giọt đi vào phòng mình? Không phải là cố tình câu dẫn cô đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Phó Diên Hựu thay cô xả giận

Phụng Sơ đến trưa ngày hôm sau mới trở về nhà, không làm kinh động đến bất kỳ người nào. Ngủ sâu giấc một đêm làm linh lực của Phụng Sơ phục hồi được một phần, sáng sớm thức dậy đã có thể tự thân ngồi xếp bằng tĩnh tâm tu luyện, qua vài giờ thân thể đã khôi phục không tồi, liền tạm biệt Phó Diên Hựu lập tức trở về nhà.

Nếu còn tiếp tục ở lại nhà Phó Diên Hựu, cô sẽ bị bầu không khí ám muội trong tương tượng ngọt ngào đến chết mất.

Cũng may Phụng Sơ cũng chẳng còn nhiều thời gian để nghỉ ngơi linh tinh chuyện tình cảm nữa, bởi cô phải bắt đầu chuẩn bị cho buổi thử vai sắp tới vô cùng quan trọng.

Sau một loạt bộ phim được ra mắt công chúng, dù ở vai chính hay vai phụ Phụng Sơ cũng đều để lại được ấn tượng rất tốt cho khán giả, sức ảnh hưởng của cô đã lan toả ra toàn khu vực.

Lịch trình trở nên bận rộn hơn, trong khoảng thời gian này tạm dừng bộ phim đóng cùng Trương Linh Linh, Thôi Tinh Hà ngay lập tức sắp xếp cho Phụng Sơ những công việc khác. Theo như lời chị ấy, thời gian của cô bây giờ chính là vàng bạc, thế nhưng cái đũa phá gia chi tử là cô đây lại thường xuyên phung phí thời gian vào những việc vô bổ.

Năm ngày sau hôm xảy ra sự cố tại nhà Phó Diên Hựu, anh lần đầu tiên gọi tới cho cô. Cũng không có gì quan trọng, chỉ là báo cho cô biết thời gian tới có thể cô sẽ vất vả hơn một chút, bởi bộ phim cô đóng cùng Trương Linh Linh có thể sẽ phải quay lại từ đầu.

Bên phía Trương Linh Linh – nhân vật đứng sau bỏ tiền sai khiến đám người lái xe muốn gây tai nạn giao thông cho cô, Phó Diên Hựu nói là đã cho người xử lý rồi. Sau này cô sẽ không nhìn thấy cô ta trong giới này nữa.

Phụng Sơ cúp điện thoại, theo thói quen cũ xoa ngón tay cái lên ngón trỏ vốn đeo chiếc ban chỉ bằng ngọc phụng huyết quý giá nhưng lại chẳng thấy gì, lúc này mới nhớ ra mình đã chuyển kiếp mất tiêu rồi, trang sức bất ly thân đó cũng đã không còn nữa.

Haiz, Phó Diên Hựu đúng là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp mà. À, quên đi, giờ cô cũng chỉ là một người bình thường ở xã hội pháp trị mà thôi. Anh đã có lòng giải quyết thay cô thì thôi vậy.

Vốn Phụng Sơ còn định khi nào Trương Linh Linh ra viện sẽ phải cho cô ta một trận nên thân, nhưng anh đã xử lý thay cô rồi thì thôi. Phụng Sơ cho rằng thủ đoạn hành hạ người của cô không thể nào thua kém Phó Diên Hựu được, thoát khỏi tay cô, coi như cô ta gặp may.

Nhưng ngày hôm sau, khi toàn bộ hot search đều là tên Trương Linh Linh, cô phải suy nghĩ lại, bản thân có phải quá ngây thơ rồi hay không, so với thủ đoạn hành hạ về thể xác của cô, cách anh làm đối phương mất hết danh dự nhân phẩm, trở thành con chuột chạy qua đường người người mắng chửi muốn cô ta phải cút ra khỏi showbiz mới thật là thâm hiểm làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Trương Linh Linh xong đời rồi

Phượng Sơ nghĩ mình thật sự không thể nhìn thấu lòng người, quả thực để vương tâm thuật Đế sư dạy dỗ bao nhiêu năm đều vớt cho chó ăn rồi, cô mất nước quả không oan.

Kiếp trước không nhìn ra được bộ mặt thật của Lý Uẩn, kiếp này, chỉ một người bạn như Phó Diên Hựu, cô cũng chẳng thể nhìn thấu.

Cô vẫn nghĩ, Phó Diên Hựu là một người rất dịu dàng, thanh lịch hào hoa phong nhã, là chính nhân quân tử khó có được ở thời đại này. Nhưng xem ra cô lại một lần nữa xem lầm rồi.

Thủ đoạn cay nghiệt như thế này, dù là ở Phượng Dục quốc của cô năm xưa cũng có thể xếp vào hàng nhất phẩm. Nếu so với Lý Uẩn cũng khó mà phân cao thấp.

Trước đó Phượng Sơ còn cho rằng Phó Diên Hựu là một người rất ấm áp, mỗi khi cô ở bên anh luôn thấy rất vui vẻ và yên bình, cảm giác rất dễ chịu, rất thoải mái. Kể cả khi xảy ra những tình cảnh khó xử, cô cũng không vì thế mà cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà, cô hiểu Phó Diên Hựu được bao nhiêu? Dù là vì sự giận cho cô, nhưng cách anh xử lý Trương Linh Linh làm Phượng Sơ cảm thấy lạnh sống lưng.

Làm cô nhớ tới Lý Uẩn, người cứ ngỡ là thân cận nhất, đáng tin tưởng nhất của cô, nhưng sau lưng lại phản bội, liên tiếp bày ra đủ loại bẫy rập, mưu kế hãm hại giảm uy tín của cô, cuối cùng bày ra thế trận to lớn, cung biến thành công.

Trương Linh Linh quả thật như anh nói, khó có thể xuất hiện lần nữa trong giới giải trí này nữa, trừ khi cô ta thay đổi một khuôn mặt xa lạ, lấy một thân phận mới bắt đầu lại từ đầu.

Trên hot search là một loạt tiêu đề mà với giới nghệ sĩ, chỉ một trong số đó thôi cũng đủ để chôn vùi sự nghiệp mãi mãi.

Rất nhiều người tỏ ra nghi ngờ Trương Linh Linh bị người hãm hại, nhưng hàng loạt video hình ảnh sắc nét được phát tán trên mạng đều khiến cho kẻ cả những fan trung thành nào tàn của cô ta cũng không biết nên cứu vớt hình tượng của nghệ sĩ nhà mình như thế nào nữa.

Nghi án Trương Linh Linh từng sử dụng chất cấm một lần nữa bị lật lại. Đã từng bị điều tra vì nghi ngờ sử dụng ma túy đá nhưng sau đó lại được thả ra và thoát tội.

Nhưng lần này thì khó nói, bởi người lần nữa phanh phui lật lại sự việc còn có cả ảnh chụp và video mà trước kia ém nhem đi. Không những thế, người giấu mặt đã tung ra toàn bộ “sự thật” còn tiết lộ trước đây Trương Linh Linh thoát tội đều là nhờ vào tiền và quyền lực của vị kim chủ giàu có sau lưng cô ta, nghe đồn đó là một cổ đông lớn trong công ty quản lý của Trương Linh Linh.

Người này còn úp mở về việc vị kim chủ hơn Trương Linh Linh đến vài chục tuổi, đã có ba đời vợ và vô số tình nhân, nói chung đời sống riêng tư cũng hỗn loạn không chịu nổi.

Scandal này như một quả lựu đạn ném vào mặt hồ yên ả, fan hâm mộ của Trương Linh Linh đều kêu gào cô đang bị hãm hại. Cả công ty quản lý của Trương Linh Linh cũng ngay lập tức lên tiếng giải thích, cho rằng tính chân thật của video cần phải được xem xét lại.

Đáng tiếc, hơn ba tiếng đồng hồ sau, khi mà đám fan nào tàn của Trương Linh Linh vẫn đang nhảy nhót thanh minh cho thần tượng, lại thêm một loạt video bị gắn mác 18+ được tung ra. Đương nhiên, nữ chính trong những video này, không cần nói cũng đoán được là ai rồi nhỉ.

Có những cư dân mạng có hiểu biết lập tức đọc ra tên tuổi tiểu sử của những người đàn ông còn lại trong hệ liệt phim dài tập này, từ đạo diễn, nhà sản xuất cho đến các ông chủ, thiếu gia giàu có của các công ty tập đoàn. Xem ra, người có quan hệ dây mơ rễ má với Trương Linh Linh còn không ít đâu.

Còn đặc biệt hơn, một cư dân mạng còn tìm thấy vị kim chủ đã được nói đến ở scandal vừa nổ ra ba tiếng trước trong một video mà Trương Linh Linh cũng đóng chính.

Lần này thì thật khó để lấp liếm nói rằng cô ta bị hãm hại được rồi. Chẳng có lẽ, bấy nhiêu người nổi tiếng và giàu có, lại chấp nhận lộ mặt huỷ hoại danh tiếng của mình chỉ để cùng bắt tay hãm hại cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Giải Trí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.